

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVALD FLISAR

*Keşke
Zamanım
Olsaydı*

VARLIK

Evald Flisar (1945, Slovenya). Romancı, oyun yazarı, denemeci, yayıncı, gezgin (90'dan fazla ülkeye seyahat etti), Sidney'de metro sürücüsü, Londra'da bir bilim ansiklopedisinin editörü, BBC için öykü ve radyo oyunları yazarı, Sloven Yazarlar Birliği'nin başkanı (1995-2002), 1998'den bu yana Slovenya'nın en eski edebiyat dergisi *Sodobnost*'un editörü. On iki romanın, iki öykü kitabının, üç gezi günlüğünün, iki çocuk kitabı ve on beş sahne oyununun yazarı. Düzyazı ve drama için Prešeren Vakfı Ödülü, ömür boyu başarı için prestijli Župančič Ödülü, üç Yılın En İyi Oyun Yazarı Ödülü gibi ödüllere layık görüldü. Çeşitli eserleri Bengalce, Malayca, Nepalce, Endonezce, Türkçe, Yunanca, Japonca, Çince, Arapça, Çekçe, Arnavutça, Litvanca, İzlandaca, Rusça, İngilizce, Almanca, İtalyanca, İspanyolca dahil, 33 dile çevrildi. Oyunları dünya çapında Avusturya, Mısır, Hindistan, Endonezya, Japonya, Tayvan, Sırbistan, Bosna-Hersek ve Belarusya'da sahnelendi. Tüm kıtalarda 50'nin üzerinde edebiyat okumasına katıldı. 20 yıl yurtdışında yaşadı (3 yıl Avustralya'da, 17 yıl Londra'da). 1990'dan beri Slovenya'nın Ljubljana kentinde oturuyor.

Varlık Yayınları, Sayı: 1513
Sertifika No: 10644
1. basım: İstanbul, Ocak 2019

Kitabın orijinal adı: *OPAZOVALEC*
© Evald Flisar, 2009

*Bu kitap, Slovenya Kitap Ajansı'nın çeviri desteği ve
Trubar Vakfı'nın (Ljubljana, Slovenya)
mali katkısıyla yayınlanmıştır.*

ISBN 978-975-434-637-4

Kapak tasarımı: Varlık Yayınları
Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti. Tevfikbey Mah.
Halkalı Cad. No: 162/7 Küçükçekmece – İstanbul
Tel: 0212 693 00 08 – Sertifika No: 36150

VARLIK YAYINLARI A.Ş.
Perpa Ticaret Merkezi B-Blok Kat: 5 No: 484 Şişli İstanbul
Tel: 212-221 31 71 - Faks: 212-320 06 46
e-posta: siparis@varlik.com.tr • varlik@varlik.com.tr
www.varlik.com.tr

EVALD FLISAR

Keşke Zamanım Olsaydı

İngilizceden çeviren:
FİLİZ DENİZTEKİN

VARLIK

*Ne çok şey var yapılacak
Keşke zamanım olsaydı, keşke zamanım olsaydı
Peşinden gidilecek hayaller
Zamanım olsa, benim olurlardı
-John Rowles*

İÇİNDEKİLER

1. Oyun Yazarı Aktrise Ne Dedi	7
2. Evsiz Barksız Adam Barton Fink'e Ne Dedi	23
3. Anne Oğluna Ne Dedi	46
4. Gangster Simon'a Ne Dedi	75
5. Ev Sahibi Konuğa Ne Dedi	85
6. Virgo "Erkek Arkadaşı"na Ne Dedi	105
7. Simon Karşılıksız Aşkına Ne Dedi	128
8. Woody Allen Hastasına Ne Dedi	158
9. Evsiz Barksız Adam Evsiz Barksız Adama Ne Dedi	169
10. Vincent Vega Konuğuna Ne Dedi	193
11. Simon Barton Fink'e Ne Dedi	234
12. Film Yıldızı Hayranına Ne Dedi	259
13. Al Pacino Ölüme Mahkûm Olanlara Ne Dedi	282
14. Kim Kime Ne Dedi	302

Oyun Yazarı Aktrise Ne Dedi

Barton Fink, üstünde siyah bir ceket ve elinde kırmızı bir gülle, kulisten sahneyi izliyor. Oyun az sonra bitecek ve perde inecek. Barton Fink genç, diyelim ki yirmi iki yaşında, solgun ve zayıf, ama ilk bakışta, kendisine öğrenci havası veren çerçevesiz gözlüğüyle gayet sağlıklı görünüyor. Gözlük saydam camlı; kimi zaman entelektüel doğasını vurgulamak için takıyor onu, ama her zaman inandırıcı olmuyor. Arkasında, bir sahne görevlisi çarpık dişleri arasındaki sigarayla duvara yaslanmış. Kalın bir halatın ucunu tutuyor. Perdenin az sonra ineceğini o da biliyor; hangi cümleden sonra, hatırlamaya çalışıyor.

Oyuncuların replikleri duyulabiliyor.

“Yok olacağım,” diyor Aktör tekdüze bir sesle, “gerçekten, sonsuza dek yok olacağım. Hiç batıl inançlı olmadım, ama tam da bugün, on üçüncü gün, yaşayacak sadece bir yılının kaldığını öğrendim. Veremli bir on dokuzuncu yüzyıl şairi gibi, yirmi yaşında bu dünyaya veda edeceğim!”

“Ah, Barton, ne kadar da romantik!” Aktris iç geçiriyor. “Söylemeden edemeyeceğim, buna rağmen pek sakinsin.”

“Yaygara koparmanın bir anlamı yok. Benim yerime başkaları yaşayacak: garantili bir geleceği olan gereğinden fazla yirmi yaşında genç var.”

“Ama Barton!” diye bağırıyor Aktris. “Demek ki...”

“Evet, demek ki asla olabileceğim şeyi olmayacağım. Asla hayallerimi gerçekleştirip, dünyayı yalnız benim için değil, herkes için daha cana yakın bir yer haline getiremeyeceğim. Bunların hiçbiri olmayacak.”

Kuliste, Barton Fink huzursuzca ağırlığını bir ayağından ötekine veriyor. Hem sıcak basıyor hem üşüyor. Utanmaya başladığını kabul etmeye hazır değil henüz, ama yeni eseriyle kendini aptal yerine koyacağı duygusu gittikçe güçleniyor.

“Başka bir deyişle, hiçbir şey,” diyor Aktris acı acı.

“Hiç alakası yok, Audrey,” diye karşılık veriyor Aktör. “Hayata gözlerimi yumduğum yıl, en az yüz yaşıma kadar yaşamışım gibi çok sayıda olay olmalı. Kader yok olmaz. Hayatımı benden çalmasına izin vermeyeceğim.”

“Öyleyse oldukça hızlı yaşaman gerekecek. Yerinde olsam sadece kıvrılıp ölürdüm.”

“Önce hayat. Giysilerini çıkart.”

“Neden?” diye soruyor Aktris, şaşırarak.

“Haklısın,” diyor Aktör uzun bir sessizlikten sonra. “Neden bir şey olsun?”

Bu son sözcükleri Aktörle birlikte Barton Fink de söylüyor. Oyun sona erdiğinde, sahne görevlisi bir sigara daha yakıyor. Barton onu dirseğiyle dürtüyor. Adam sigarayı yere atıp üstüne basıyor. Sonra kalın halatı iki eliyle kavrayıp çekiyor. Perde ağır ağır sahneye iniyor – Barton’a bu süre sonsuzluk gibi geliyor. Zayıf alkış, biraz ısıklama ve yuhalama duyuluyor salondan.

Aktris sahne arkasına geçip soyunma odasına yöneliyor. Barton ona kırmızı bir gül uzatıyor.

“Seni sokağın karşısındaki kafede bekleyeceğim,” diyor göz kırparak.

Aktris güle onunla ne yapacağını hiç bilmiyormuş gibi bakıyor. Sonra alıp hızla ilerliyor. Yedi oyuncu daha sahneden onu takip ediyor; beşi erkek, ikisi kadın, hiçbirinin yaşı otuz-

dan fazla değil. Başlarını eğerek hızlıca Barton'un yanından geçiyor, bakışından kaçınıyorlar. Ona dil çıkaran küçük bir kızıl hariç. Barton bir rahatsızlık ve huzursuzluk karışımı içinde bunalıyor. Kulisten kısa saçlı ve küpeli bir ge adam yaklaşıyor.

"Tavsiyemi göz ardı ettin, şimdi bedelini ödüyorsun."

"Ne yani?" diyor Barton.

"En azından itibarlı olabilirdi. Daha az replik, daha sade bir dil, biraz daha az melodram, o zaman hâlâ sahnede alkış topluyor olurlardı."

"Kimden? Amatör bir yönetmenin amatör performansını görmeye gelen amatör seyirciden mi? Bir daha asla oyunlarını sen ynetmeyeceksin."

"Tamamen katılıyorum."

Küpeli ge dönüp sahne arkasında karanlığa karışıyor.

Beş saniye sonra, perdeyi indiren sahne görevlisi beliriyor.
"Kapatıyoruz."

Aktris küçük kafenin köşesinde oturmuş, kahve fincanının yanındaki gle bakıyor. O da ge, başrolü oynadığı oyunun yazarıyla aşağı yukarı aynı yaşta. Özellikle güzel değil, ama erotik bir havası olduğu söylenebilir (klasik gzelliikten yoksun oluşu bunu iyice belirginleştiriyor), şehvetli dudakları yarı karanlıkta Angelina Jolie'nin dudaklarını andırıyor, Uma Thurman'ı aratmayan bacakları, arkadan bağlanmış ama omzunda kıvrılarak cömertçe yuvarlak göğüslerine inen kestane rengi saçları var. İlk bakışta duruşu düşmanca görünüyor, ama yakından incelendiğinde umutsuzluğu açığa vuruyor.

Garson ve Aktris dışında kafe boş. Kapı aralığında, Barton Fink'in ince yapısı beliriyor. Tezgâha yaklaşıp bir Malibu, bir Cointreau ve bir Tia Maria ısmarlıyor. Ayrıca büyük, boş bir

bardak istiyor. Sonra Aktris'in masasına gidiyor, dört koltuktan birini çekip içine gömülüyor.

"Beni böyle bir keşmekeşe sürüklemeni bağışlayamam," diyor Aktris hemen. "Şu anda kaç kişinin bana dudak büktüğünü biliyor musun? Tüm arkadaşlarım ve yarın bütün kent."

"Abartma," diye karşılık veriyor Barton yatıştırıcı bir tonla.

"Benim oyuncu olmadığımı gayet iyi biliyorsun. Sen de asla bir oyun yazarı olmayacaksın."

Garson üç dolu kadeh, bir de büyük bir boş bardak getirip masaya koyuyor. Tezgâha dönerken beklenmedik biçimde başını çevirip Barton Fink'in içkilerle ne yapacağına bakıyor. Aktrisin olası bir cinsel partneri değerlendirircesine bakışlarıyla kendisini izlediğini fark ediyor. Barton Fink de bunu fark ediyor; biraz yüzü kızarıyor ve bu onu rahatsız etmiş gibi koltuğa iyice gömülüyor. Aktris, Barton'un allak bullak olduğunu fark ediyor ve garsona gülümsüyor. Garson gülümsemeye karşılık veriyor, ama Barton Fink'in baktığını görünce hemen ciddileşiyor, hatta kaşlarını çatıyor ve gerisin geri tezgâhın arkasına gidiyor. Oradan Barton'un üç likör kadehini birer birer büyük bardağa boşaltmasını izliyor. Barton karışımı sallayıp bir dikişte içiyor.

"Bu likörlerle ne yaptığımızı unuttun mu?"

"Biz mi?" Aktris ona bakıyor. "Sen orada değildin bile!"

"Tabii ki oradaydım! Bir yabancıyı tutku aleti olarak kullansak da, olayı senden çok daha yoğun olarak deneyimledim. Acı çekmiş gibi yapma. Ne birincide, ne ikincide, ne de üçüncüde.. Dördüncüyü yaptığımızda daha da fazla keyif alacaksınız. Bağımlılığın belirgin özelliği yoğunlaşmasıdır."

"İstismar edilmekten daha fazla zevk alan birini bul."

"Aramızda nasıl bir enerji akışı olduğunu unuttun mu? Her seferinde, gelmeden önce, yardıma ihtiyacın varmış gibi bana uzanırdın. Elini sıkardım, sen de son tutkulu ürperişin söne-

ne kadar sımsıkı benimkini tutardın. Ve birbirimize baktığımız sürece, bir kez olsun ona bakmazdın.”

“Peki sence bu nedir?” Aktris onun gözlerinin içine bakıyor. “Aşk mı?”

Barton pencereden boş sokağa bakıyor. Çiseleme yağmura dönüşmüş, ara sıra çıkan kuvvetli rüzgâr, yağmuru karşı evin yıkık dökük duvarına ya da kafenin penceresine savuruyor, damlalar küçük şeffaf örümcekler gibi camdan aşağı kayıyor.

“Sence duracak mı?” Tekrar Aktrise dönüyor.

“Aklından ne geçiyor?”

“Yok olacağım Audrey, gerçekten, sonsuza dek yok olacağım. Batıl inançlı değilim, ama tam da bugün, on üçüncü gün, yaşayacak yalnızca bir yılının kaldığını öğrendim. Yirmi yaşında, veremli bir on dokuzuncu yüzyıl şairi gibi dünyaya veda edeceğim!”

Aktris kendisiyle Barton arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışırcasına koltuğun arkasına yaslanıyor.

“Belli ki aldırış etmiyorsun.”

“Neye, Barton, neye aldırış etmiyorum?” Neredeyse havlıyor. “Aptalca oyunundan aptalca replikleri tekrar etmene mi?”

“Ölümcül hasta oluşuma. Teşhis bugün koyuldu.”

“Tedavi edilemeyecek hastalığın neymiş peki?”

“Dalak kanseri.”

“Oyununun kahramanı gibi mi?”

“İnanmanın güç olduğunu biliyorum. Ama böyle bir konuda şaka yapmam ben. Saf değilim.”

“Saf olan benim, söylediğin her şeye inanıyorum. Bu kez bir istisna yapacağım.”

Barton yere bakıyor, ezik görünüyor. “Sana hiç yalan söylemedim.”

“Yalanı anlarım ben. Ama sen hayal görüyorsun. Bir gerçek kırıntısını, belki üç ya da dört kırıntıyı alıp, bambaşka bir şey

halinde bir araya getiriyorsun. Çok fazla film izliyor ve çok fazla roman okuyorsun. Bu dünyayı bırakmışsın, hayali bir dünyada yaşıyorsun. Daha ilginç olduğuna eminim, ama beni onun içine sürüklemene izin veremem.”

“Yine abartıyorsun.”

“Hep şu ya da bu filmin, bir romanın içindeyiz. İsimlerimizi değiştiriyorsun. Ben Anna Karenina’ydım, sen Vronski’ydin. Sonra onu, o güzelim aşk hikâyesini yok ettik. Bir kere sinde Indiana Jones’sun, bir başkasında Terminator. Bense hep kadınlarından biriyim. Neden bir süreliğine senin Barton Fink, benimse Audrey Taylor olduğumuzu tam olarak anlamıyorum. Neden her seferinde buna razı olduğumu ise hiç anlamıyorum.”

“Oyundan hoşlandığın için olabilir mi?”

“Belki bir kereliğine hoşlandım. Ama bitti artık. Unutma ki sen Barton Fink değil, Simon’sun. Ben de Violeta’yım.”

Gergin anlarda genellikle olduğu gibi, bu sözcükleri sessizlik izledi. İnsanın düşüncelerini toplayıp bir sonraki hamle için bir strateji belirlemesi biraz zaman gerektirir. Barton (varsın bir süreliğine Barton kalsın) dönüp garsona sesleniyor, “Yine aynı! Bir de kahve.”

Garson hemen hazırlamaya başlıyor.

“Yardıma pek hazır görünüyor,” diyor Barton. “Sence uygun olur mu?”

“Tek kelime etmiyorum.”

“Dinle, Violeta. Asla sadece gerçeklikte değil, aynı zamanda o gerçekliğin bir parçası olan hayallerde de yaşarız. Okuduğumuz, TV’de ya da filmlerde gördüğümüz her şey, benlik dediğimiz göz aldanmasının yapısına dahil olan materyali oluşturmaya benzer. Biz şimdi ve geçmişten, kişisel ve kolektif olandan ibaretiz.”

“Beni ayrı tut.”

“Ben sadece gerçeği ortaya dökmenin doğal sürecini bir adım ileriye, olduğum diğer her şeyin, her kitabın, her filmin kahramanına ve olabileceğimi hayal ettiğim yere taşıdım.”

“Edebiyat okumak seni mahvetmiş.”

“Sık sık kanıtladığın için nasıl ilginç olunacağını biliyorsun. Bu gerilemeye, bu sıradanlığa gömülmeye ne gerek var?”

Barton’a, Aktris’in yüzü kızarmış gibi geliyor. Biraz daha nazikçe konuşması gerektiğini anlıyor. Ama artık çok geç.

“Teşekkürler Simon, sıradanlığı oldukça yeterli bulurum ben...”

“Simon değil, Barton.”

“Barton değil, Simon. Oyunu bıraktım. Ve beni geri sürüklemeye çalışma, çünkü hiç pişmanlık duymadan seni bir daha asla görmemeye karar verebilirim. Hiç değilse arada bir seçimi benim yapmama izin verecek kadar cömert olsaydın, belki ilgilenebilirdim. O zaman katıldığımı hissederdim. Sadece senin oyuncağın değil, hayatta olduğumu da.”

“Ama kararı hep sen veriyorsun. Ve yalnızca canın isteyince.”

“Bu kez canım istemiyor. Senin şu şantaj fazla ileri gitti. Ölecekmişsin, falan filan.”

“Benim için birinci, ikinci ve üçüncü kez yaptığın nedenlerden ötürü yap bunu, merhametten değil.”

Aktris öne doğru eğilip, dirseklerini dizlerine dayıyor. Tedirgin görünüyor.

Yine de beklemeye karar veriyor, çünkü garson elinde bir tepsiyle masalarla koltukların arasından onlara doğru ilerliyor. Şimdiden çok şey duydu zaten. Aktris, onun tezgâh arkasında dikilirken duymak için gerildiğini ve ikna edici olmayan bir şekilde gözlüğünü temizler gibi yaptığını fark etmekten kendini alamamıştı.

Garson üç likör kadehini masaya koyup, Barton’un önünde sıralıyor. Büyük boş bardağı, belli ki likörleri boşaltması ola-

bildiğince kolay olsun diye Barton'un soluna koyuyor. Sonra Aktris'in önüne kahve fincanını koyarken kırmızı gülü dikkatlice –zarar vermemek için son derece dikkatlice– kenara itiyor. Barton garsonun nazik, ölçülü jestler dilinden anladığı ve hareketlerinin ritminin karşılıklı bağımlılıklarına ve mizaçlarına tanıklık ettiği izlenimine kapılıyor. Bu erdemlerin yatakta nasıl kullanılacağını bilse, kesinlikle Bay Dört'e ideal aday olurdu.

Barton ansızın güle uzanıp onu garsona sunuyor, o da nedenini bilmeden kabul ediyor. Belki ortadan kaldırmak için, belki de müşteri onu atmasını istiyor.

"Kız arkadaşım hayranlığının bir işareti olarak bu gülü sana veriyor."

Alıcı şaşırarak tepki veriyor. "Bana mı? Neden?"

"Bana getirdiğin bu üç likörün anlamını biliyor musun?"

"Tahmin etmeye çalışıyordum."

"Malibu'yu klitorisine sürüp haykırmaya başlayana kadar emeceksin. O da penisinin başına Cointreau'yla masaj yapacak, ta ki ağzına püskürttüğün sperm bile öyle kokana dek. Bir mutluluk ifadesiyle onu yutacak. Sonra ağzını çalkalamak için Tia Maria'dan bir yudum alacak. Öptüğünde, Tia Mari onun ağzından seninkine, sonra tekrar onunkine akacak. Baştan sona tatlılığıyla yakacak. Sonra tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. Gün doğana kadar. Yanına üç şişe alırsan çok iyi olur. Ben dökeceğim. Ancak o zaman uyuyacağız. Bizi gömdükleri zaman."

Garson şaşkınlık içinde birinden ötekine bakıyor. Daha önce hiç bu kadar mahcup olmadığı çok açık.

Aktris bu andan yararlanıyor.

"Arkadaşım çok içti ve saçmalıyor. Bu karışım inanılmaz derecede güçlüdür. Bir tane daha içerse masanın altına girecek. O zaman ayıltmak için onu yağmur altında taşımak zorunda kalacağız. Üşütüp ölebilir, bu ise onun yaşında bir

trajedi olur. Katılıyorsun, değil mi? Ona iyilik etmek üzere burada olduğum için, bir tane daha yapacağım. Ama gerçekten son kez.”

Boş bardağa uzanıp kendi önüne çekiyor. Garsona bakıyor. “Üç likörü bu bardağa döküp iyice karıştırabilir misin?”

Garson sersem sersem söyleneni yapıyor. Barton yavan bir gülümsemeyle onu izliyor. Aktrisin, kendisinininkiyle aynı doğrultuda bir zekâ ışıltısıyla, odasında bir sefahat gecesinden başka yere götürmeyecek bir olaylar silsilesi başlattığına ikna oluyor. Ona bakıyor, esrarengiz ifadesinde onay arıyor. Garsona imalı gülümseyişinde buluyor bunu. Sonra Aktris bardağı kavrayıp içkiyi yuvarlıyor. Gözleri dışarı fırlıyor, ama hareketsiz oturuyor. Derin bir nefes vererek rahatlıyor ve boş bardağı garsona uzatıyor. Bunu yaparken parmaklarının onun eline dokunduğundan emin oluyor.

“Evet, bu ön oyundu,” diyor Barton, “şimdi sıra gerisinde.”

Kapı gıcirtısını üçü de duyuyor. Girişe bakıp yeni bir müşterinin geldiğini görüyorlar, uzun süre yalnız kaldıktan sonra, bu bir araya girme gibi görünüyor. Yeni gelen elli yaşlarında, subay gibi dik duruşlu, sağlam, kendinden emin adımlarla ilerleyen iri yarı bir tip, yaklaşan kellik belirtisi göstermiyor; aksine, ona özel bir çekicilik veren yer yer aklaşmış, yele gibi kahverengi saçları var. Koyu renk takım elbisesi ve kravatı, klasik truvakar ceketi ve siyah evrak çantası ona bir işadamı ya da kamu hizmetlisi havası veriyor. Kesinlikle emekliliğe ve ötesine dek garantili görece yüksek geliri olan biri. Üçlüye doğru dönüp buyurgan, neredeyse gürleyen bir sesle, “İyi akşamlar,” diyor.

Garson, Aktris ve Barton Fink başlarını sallıyorlar. Hepsi biraz şaşkın ve bunu gizlemiyorlar: ana caddedeki bir kafeye aitmiş gibi görünen böyle bir saygın görünümlü beyefendinin kentin bu kadar pespaye bir kısmında ne işi var? Şaşırtıcı

bir şekilde, yeni gelen burada evindeymiş gibi davranıyor: en yakın masaya doğru ilerliyor ve evrak çantasını koltuklardan birine gelişigüzel fırlatıyor, ceketini dikkatle bir diğerine yayıyor ve üçüncüsüne rahatça gömülüyor. Dördüncüye sanki onu da almaya niyetliymiş gibi bakıyor. Müşterilerin mütevazı sayısına attığı bakış kimsenin o koltuğu kapma tehlikesi olmadığını söylüyor ona.

Sonra garsona bakıp, derin bir sesle bir kadeh merlot istiyor.

“Büyük mü olsun küçük mü?”

“Büyük,” diye yanıtlıyor adam. Aniden bir şey hatırlamışçasına saatine bakıyor ve artılarla eksileri tartan biri gibi yüzünü buruşturuyor. Tam da üçlü onun fikrini değiştireceğine ikna olurken, “Büyük,” diye tekrar ediyor.

Garson, kendisine bir çıkış yolu sunulmuş olmasından gözle görülür şekilde rahatlamış olarak, gülü tekrar masaya koyuyor, bardakları tepsisine topluyor ve tezgâha yöneliyor. Sırtı adama dönük olan Barton, ona doğru bakmak için bahanesini yitirdiğinden, Aktrise dönüyor. Ve onun adamla omzunun üstesinden anlamlı denebilecek şekilde baktığını fark ediyor. Bundan rahatsız olmuyor: Aktris hep fingirdek olmuştu, bu onu hem ısıtıyor hem heyecanlandırıyor.

Buna rağmen, gözlerinde fingirmeden daha fazla bir şey olduğu izlenimi ediniyor: düşünceli, neredeyse gerçek bir ilgi. Tuvalete gitmeye karar veriyor ve adama daha yakından bakıyor.

Ama tam yanından geçerken, adam yüzünü bir cep telefonu ile yarı gizliyor. Barton ona istediği kadar yakından bakamıyor. Yalnızca adamın biçimli yüz hatlarını fark ediyor, derin koyu renk gözler, öne çıkan kaşlar ve gamzeli çene. Barton onu kolaylıkla bir Western filminde şerif olarak tahayyül edebilirdi. Cep telefonunda değer verdiği biriyle, belki de karısıyla konuşuyor.

“Üzgünüm, ama bir şey çıktıa,” diyor. “Hayır, ne zaman geleceğimi bilmiyorum. Nasıl olur bilirsin. Arayacağım seni.”

Fazla içmemiş olduğu halde, Barton tuvalette istediğinden daha uzun süre kalıyor ve idrar kesesinin patlamadan tutabileceğini düşündüğünden daha fazla idrar çıkarıyor. Sonra aynanın karşısında hatlarını inceleyerek oyalanıyor. Pek iyi görünmüyor. Aynı adlı filmde Barton Fink'i oynamış olan aktörü çağrıştırıyor. Dört bir yönde dikilen asi saçını yatıştırıyor. Sonra ellerini yıkıyor.

Kafeye döndüğünde, önce yanlış yere girdiğini düşünüyor. Aynı mekânda tuvaleti paylaşan iki ayrı kafe mi var? Masa ve iskemleleri aynı, hatta sokak manzarası bile aynı olan birbirine benzer iki kafe? Ama bu yanlış kafe, çünkü tek bir canlı yok. Barton tam geri dönmek üzereyken, tezgâhın arkasında garsonu görüyor. İki kafedeki garsonlar bile aynı görünüyor.

Barton'un kafası karışıyor. Garson ona bakıp, “Hesap çoktan ödendi,” diyor.

Barton otomatik olarak arkasında birinin durup durmadığına bakıyor, çünkü bu sözler ona yöneltilmiş olamaz. Kafa karışıklığı korkuya dönüşüyor. Koridordaki sallanan kapıya doğru geriliyor; doğru kafenin kapısını bulmak için sağına soluna bakıyor. Ama solda lavabo ile kırık bir aynanın bulunduğu duvar, sağda da acil çıkış var, kilitli. Karşıdaysa *Erkek* ve *Kadın* etiketleriyle işaretlenmiş iki kapı görüyor.

Lavaboya gidiyor, musluğu açıyor, yüzüne biraz soğuk su çarpıyor. Beyninde bir bağlantı kopukluğu mu var? Derin bir soluk alıyor ve bir kez daha kafenin kapısını açıyor.

Her şey önceden olduğu gibi, ortada in cin yok, garson bile artık tezgâhın arkasında değil.

Sonra koltuklardan birinin üzerinde duran kapitone bir rüzgârlık dikkatini çekiyor. Onunkine çok benziyor. Gerçekten onun olabilir. Birkaç basamak çıkıp ona doğru ilerliyor. Şimdi başka bir şey fark ediyor: oyundan sonra Aktrise verdi-

ği gül masanın üstünde duruyor. Bir tür ince perdeden geçerek gerçek dünyaya dönmüş sanki. Peki ama Aktris nerede? Ya adam?

Garson tezgâhın arkasında beliriyor.

Barton ona doğru gidiyor. "Neler oluyor?"

"Beyefendi ve genç hanım hesabı ödeyip gittiler. Aslında, beyefendi ödedi. Üçünüz için."

"Ama yalnızca bir dakika yoktum, belki iki!"

"Bana kalırsa beş."

"Ama birbirlerini tanımıyorlar bile!"

"Doğru, birbirlerine tek kelime etmediler. Sadece aynı anda kalktılar, ceketlerini giydiler, beyefendi hesabı ödedi ve kapıda hazır oldular."

Barton dışarıya aydınlık caddeye bakıyor, rüzgâr şiddetlenmiş ve yağmur hâlâ yağıyor.

"Adamın şemsiyesi yoktu."

"Kadının vardı. Büyük bir şemsiye değil, ama yukarı kaldırdı ve adam yanına gelip altına girdi. Birbirlerine sokularak, neredeyse kucaklaşarak bir şeyden kaçarcasına yok oldular."

Bacaklarında uzun zamandır hissetmediği bir ağırlıkla, Barton yine koltuğa gömülüyor. Olayların kontrolünü yitirmiş olduğu duygusu onu felç ediyor.

Uzun sürmüyor bu. Yarım saat sonra, Aktrisin stüdyo dairesinin bulunduğu binanın merdivenlerinden beşinci kata tırmanıyor. Basamaklar soğuk ve dar, duvarlar yıllardır boyanmamış ve bir nem kokusu duyuluyor. Buna rağmen Aktris, daireyi kimseyle paylaşmak zorunda olmadığı için pek memnun; mahremiyet ona büyük bir lüks gibi geliyor. Kanepe çekilip yatağa dönüştüğünde, hareket edecek yer kalmıyor, ama bu onu rahatsız etmiyor. Stüdyoda yaşamayı sevdiğini söylüyor sık sık; mekân ne kadar küçükse, kendini o kadar güvende hissediyor.

Tam Barton zili çalmak üzere elini kaldırdığında, kilitte bir anahtar sesi duyuluyor. Adımlarını duydu ve gözetleme deliğinden mi baktı acaba? İkisi de değil: kapı açıldığında Aktris kendisini görmüyor bile. Koridorda, mavi bornozunun altında çıplak, hoşça kal diyen iri yarı şerifi öpüyor. Çoktan ceketini giymiş olan adam, elinde evrak çantasıyla, onun bir baş aşağıdaki ağzına uzanmak için eğilmek zorunda kalıyor. Aktrisin dili minnettar bir kedi gibi onu yalamak için dışarı çıkıyor.

Barton hemen orada eşiğe kusma isteğine karşı koyuyor. Kendisini gördüklerinde, içgüdüsel olarak ayrılıyorlar; yüzlerindeki şaşkınlık o kadar abartılı ki mizansen gibi görünüyor.

Daha akıllarını başlarına toplayamadan, Barton gülümsüyor ve “İlk turu kaçırdım. İkincisine zamanınız var mı?” diyor.

Bunun dünyanın sonu olmadığına ilk karar veren adam oluyor. Belli ki hassas durumlara alışık ve o yaşta muhtemelen bu tür durumlarda çok bulunmuş. Utanç verici, ama elden ne gelir? Hayat işte.

Adam daireden çıkarken onu yere sermeye hazır vaziyette öne doğru dinç bir adım atarken Barton geri çekiliyor. Adam imrenilecek bir ağırbaşlılıkla merdivenden iniyor, ilk dönemeçte gözden kayboluyor; soğuk beton üzerinde adımlarının sesi, aşağıdaki giriş kapısı açılıp çarparak kapanana dek ağır ağır uzaklaşıyor. Aktris meydan okurcasına Barton’un onu azarlamaya başlamasını bekliyor.

“Girebilir miyim?”

“Acele et, üşüyorum.”

“Bornozunun altında çıplaksan şaşılacak bir şey yok, hatırlarsan yirmi birinci doğum günü armağanı olarak onu ben almıştım sana. Çıplak ve arkamdan yaptıklarından tahrik olmuş halde, ben izlemeden asla kimseyle seks yapmayacağına söz vermiştin.”

“Hastasın sen, Simon.”

“Hâlâ Barton’um. Simon olarak belki de çoktan çıldırmış ve seni boğazlamış olurum, ama Barton olarak, adaşımın duygusuz kayıtsızlığına bürünebilirim.”

İçeri giriyor ve Aktris kapıyı kilitliyor. Barton oturma-yatak odasının eşiğinde durarak, açılmış kanepeye bakıyor; üzerindeki açık mavi çarşaf buruşmuş ve terden ıslanmış, çiçek desenli örtü öteki tarafa yığılmış, yastık da kanepenin kenarıyla başı arasındaki köşeye sıkışmış. Dizginsiz fiziksel faaliyetin neden olduğu kargaşa.

Arkasında, köşedeki bilgisayar masasının önündeysen Barton’un her zaman Aktrisi yabancıların kollarında, denetlenemez tutkunun pençesinde izlerken oturduğu ofis iskemlesi duruyor. Aslında yalnızca üç yabancıнын, her biriyle en az yirmi kez tekrar tekrar, üçüncüyle belki daha da fazla. Ve Aktris ne zaman biraz eğlenmek isteğiyle Barton’u arasa, üçünün de telefon numarası bir tek onda olduğundan, oyuncuyu o arıyordu.

Ve şimdi bu.

Barton kanepeyi iterek kendine yol açıyor, ofis iskemlesini çevirip oturuyor. Aktris kapıya dayanarak ayakta duruyor.

“Neden yaptın bunu?”

“Bana soru sormaya hakkın yok. Sana hiçbir şey borçlu değilim.”

“Neden arkamdan iş çevirdin, anlaştırmamızı bozdun?”

Aktris kanepeye doğru bir adım atıyor, kenara oturup sırtüstü yuvarlanıyor. Geriniyor ve ellerini başının arkasına koyuyor. Bornozu üstünden kayarak uyluğunu açığa çıkarıyor. Örtmeye çalışmıyor: hatta bacağına kıvrıp uyluğunu kalçasına kadar açıyor.

“Gel ve senin olanı al. Ancak o zaman nedenini sorabilirsin. Ve ancak o zaman cevap vermek zorunda kalırım.”

Barton dönen iskemlenin üstünde huzursuzca yer değiştiriyor. Bahaneler, istismar, yalanlar, açıklamalar, belki bir

özür beklemişti – niye olmasın? Bu denli kışkırtıcı, uygunsuz bir teklif değil. Yüz kızartıcı, utanç verici bir teklif, diğer tüm gerekçeleri unutsa bile, içinde bulunduğu şartlardan ötürü bunu kabul edemezdi.

“Az önce birinin altından çıktın, şimdi bir başkasının altına yatmak istiyorsun, öyle mi?”

Aktris dirseğinin üzerinde doğruluyor. “Peki bu yatağa getirdiğin tiplerle benden istediğin ve orada oturup izlediğin Kama Sutra pozisyonlarını denediğim bütün o zamanlara ne demeli? O sırada kirli değil miydim?”

“Beden düşün altına girer ve temizlenir, ama kir ruha yapışır ve asla ovalanarak çıkmaz. Uzlaşmayla, iki kişinin zevki için yapılan şey temizdir; toplumsal kuralları ne denli çiğnerse çiğnesin. Yalanla, aldatmayla yapılsa kirlidir; senin yaptığın kadar önemli olanı bir yana dursun, önemsiz şeyler bile.”

Aktris kalkıyor ve bacak bacak üstüne atarak yatağa oturuyor.

“Bunu neden yaptım biliyor musun? Çünkü senin istediklerinden bağımsız arzu ve düşüncelere sahip olamazmışım gibi davranıyorsun. Hayat edebiyat değildir, edebiyatta başkalarının hayatındaki yardımcı karakteri oynamak zorunda olmadığın için kendini rahat hissedebilirsin. Gerçekte Simon, sen başka insanların hayatında yardımcı karaktersin. Ve bundan sonra benimkinde de öyle olacaksın. Yaşayacak yalnız bir yılın olsa bile, hayal ettiğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Şu andan itibaren, eğer istersen, *benim* senaryomda bir oyuncu olabilirsin.”

“Bu mümkün değil.”

“Değil, çünkü iktidarsızsın. Aksi halde şimdiye kadar bana dokunmuş olurdun.”

Barton ayağa kalkıp yatağı kapıya iterek kendine yol açıyor. Aktris onu izliyor. Hâlâ isyan içinde, ama Barton’un bildiği

gibi bu, onun aynı zamanda kendinden emin olduğu anlamına gelmiyor. Belki de doğru manevrayla durumu eski haline getirebilir. Ama bu olası değil; Aktris yeni kurallar yaratmış.

“O kafede buluşmayı kabul mü ettin?”

“Hayır, Simon. Bu anlık bir ... diyelim ki kendini savunmadı. Yanına gittim ve benimle eve gelmek isteyip istemeyeceğini sordum. Tek kelime etmeden ceketini giydi, hesabı ödedi ve ayrıldık.”

“İyi miydi?”

“Çok iyi, Simon. Yazık ki burada değildin. Pek hoşuna giderdi.”

Evsiz Barksız Adam Barton Fink'e Ne Dedi

Barton, Aktrisle son raundunda yaşadığı yenilginin neden ona büyük bir rahatlama hissi verdiğini odasına sığınarak rahatça düşünebilmek için ıslak caddelerde aceleyle eve doğru yürüyor. Yenilgi, oyunun dışında bırakılmış olma, kayıp, depresyon duyguları nerede? Oyunu başka biri bitirdiği için üstünden bu kadar büyük bir yük kalktığını daha önce hiç hissetmemişti. Önceleri, her şeyin istediği gibi gitmesi için insanları manipüle etme yeteneğini kullanıyordu. İşler beklenmedik biçimde geliştiğinde acı çekiyordu. Üstelik baş düşmanı olan kaderin, en sonunda gücünü toplayıp misilleme yapmış olmasından ve bundan böyle yalnızca yenilgi yaşayacağından korkuyordu.

Ama bu kez korkudan eser yoktu. Tam tersi: oyunu bizzat bitirmek zorunda kalmamanın verdiği sessiz, tatmin edici rahatlama hissi.

Aslına bakılırsa, tiyatroya sadece Aktrise zamanının sınırlı olduğunu ve bir yıl içinde yok olacağını söylemek için gelmişti. Ona veda etmek istiyordu, kırmızı gülü de o yüzden getirmişti. Doğruyu söylemek gerekirse, oldukça yavan performansını kutlamak için değil, “Hoşça kal, yakında sonsuza dek yok olacağım,” demek için. Ve elbette tutarlılık adına, romantik oyunlarından anahtar bir sahneyle veda etmek istemişti. Mekânlardan, onları yeniden ziyaret ederek ayrılırlar;

insanlardan, onları son kez kucaklayarak; cinsel partnerlerden de son kez sevişerek.

Ve hiç kuşku yok ki o, Aktrisin cinsel partneriydi. Başkalarıyla daha yüksek, daha yoğun bir seviyede seks yaparken kendisiyle de yapıyordu. Onu bu niyetle kahve içmeye davet etmedi, ama garsona gülümseyişini görünce ona başka türlü veda edemeyeceğine karar verdi.

Yağmur şiddetleniyor ve Barton'un şemsiyesi yok. Şehrin eski tarafındaki bir binanın karanlık avlusuna çıkan kemerli yolun altına sığıyor. Saatine bakıyor: gece yarısı, etrafta hiç kimse yok. Yakınlarda bir yerde kilisenin saati vuruyor. Canı sigara istiyor. İçmeyi yirmi yaşında bıraktığından, ceplerinde bulabileceği son şey bir sigara paketi. Onsuz idare etmesi gerekecek. İnsanın son kullanma tarihi yaklaştıkça, birçok şeyden vazgeçmek zorunda kalacağı açıklık kazanır. O yılı önünde elli yıl olmasına kıyasla farklı bir biçimde yaşamak zorunda olacağı da. Her şey yeniden düşünülmeli, sadeleştirilmelidir; yeni bir öncelikler listesi oluşturulmalıdır. Çok kısa bir liste.

Öte yandan listeye, önünde elli yıl daha olsa göz önüne almaya cesaret edemeyeceği şeylerin hepsini dahil edebilir. Genç yaşta ölenlerin birçok şey yapmalarına izin verilir. Hayatın daha karanlık yanını tatmalarına; hiç değilse bir iki günlüğüne, normalde olmaya cesaret edemeyecekleri türde insanlar haline gelmelerine izin verilebilir mi? Şeytan ve Tanrı'yla birleşmeye, her ikisine karşı nötr bir duruşa? Üçlemenin üçüncü üyesi, gözlemci olmaya?

Karanlık avludan bir öksürük sesi geliyor. Barton irkiliyor ve kaçıp gitmesine ramak kalıyor.

Bir erkek sesi duyuyor. "Tehlikeli değilim ben."

Barton biraz sakinleşiyor, ama kalbi hâlâ küt küt atıyor. İhtiyatlıca, geçit yolundaki parke taşlarının öbür tarafına geçi-

yor. Dikkatle köşe bucağı gözetliyor ve hemen önünde, geniş bir iç kemer yolunun altındaki zeminde, battaniyeye sarınmış, duvara yaslanan koyu renk bir kütle görünüyor. Yağmurdan kaçmak için buraya gelmiş olan bir berduş.

Kütlenin üst kısmı ona doğru eğilip yün bir şapka altındaki sakallı yüzünü açığa çıkarıyor.

“Sigaran var mı?”

“Hayır, bıraktım.”

“O halde benimkilerden biri olacak.”

Berduş battaniyenin altını yokluyor, bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına koyuyor. Bir çakmak yanıyor ve onun ışığında Barton yaşı belirsiz –muhtemelen ellisinin üstünde– bir adamın dağınık yüzünü görüyor. Adam paketi uzatıyor.

“İster misin?”

“Söyledim ya...”

“Tamam, tamam, seni yoldan çıkarmak için şeytan tarafından gönderilmedim. Ben sadece sıradan bir evsiz barksız tipim.”

“Oldukça eğitilmiş birine benziyorsun.”

“Öyleyse evsiz barksız olamaz mıyım?”

“Bu olağandışı.”

“Yaşına göre çok deneyimli görünüyorsun.”

“Görünüşe aldanma. Aslında çok yaşlıyım ve yakında öleceğim.”

“Ben de, oysa henüz gencim.”

Barton tüylerini ürperten bir kahkaha duyuyor. Adam onunla mı ay ediyor yoksa kendisiyle mi? Aynı zamanda kalma ve onunla konuşma arzusuna kapılıyor. Berduşun bacağına üstünden atlayarak yanına, soğuk taşın üzerine oturuyor ve duvara yaslanıyor.

“Üşüteceksin,” diyor berduş.

“Soğüğün bana zararı dokunmaz artık.”

“Ben daha kırılғанım, nem hemen içime işler.”

Barton adamın yün bir battaniyeye sarınmakla kalmayıp, ayrıca kalın bir gazete tabakası üzerinde oturduğunu fark ediyor.

“İlk görevimiz kendimizi fiziksel olarak korumaktır. Fiziksel olarak işler kötü gittiğinde, her şey dağılır.”

Yanındaki yarı boş bir giysi torbasını karıştırıyor, içinden bir gazete çıkarıp uzatıyor. Barton onu minnetle alıyor, açıyor ve kalçalarının altına koyuyor.

“Teşekkür ederim,” diyor.

“Her baba oğluyla ilgilenir. Ve ben senin baban olabilir dim.”

“Kötü bir romanda, gerçekten öyle olduğun ortaya çıkarıldı.”

Berduş, “Öğrenci misin?” diyor.

Barton başıyla onaylıyor. “Karşılaştırmalı edebiyat ve felsefe.”

“O halde bu tür tesadüflere yalnız kötü romanlarda değil, iyi romanlarda da rastlandığını bilirsin. Oedipus, örneğin.”

“Peki sokağa düşmeden önce sen neydin?”

“Ne olduğumuzun bir önemi yok. Ne olmak istediğimiz daha önemli. Özellikle senin için geçerli bu. Benim olabileceğim tek şey daha korkutucu.”

Barton berduşun sigarasından halka halka yükselen dumanı istekle içine çekiyor. Yeniden içmeye başlamalıymış gibi geliyor ona.

“Ne olmak istediğime emin değilim. Kimi zaman tarihsel bir figür olmayı düşünüyorum. Sadece bir değil, birkaç. Büyük İskender, Sokrates, Thomas Aquinas, VIII. Henry, Napoleon, Dostoyevski. Ve daha yüzlercesi. Onların yaşadıklarının hepsini yaşamak. Özellikle de hiç haberdar olmadıklarımızı. Gizli düşüncelerini, acılarını, sıkıntılarını, gazezlerini deneyimlemek.”

“Çok geçmeden sana yabancı gelen bir şey deneyimlemediğini fark ederdin.”

“Bir şey söyleyebilir miyim? Tam da bugün, on üçüncü gün, doğum günümde, doktorlar en fazla bir yıl içinde sonumu getirecek ender rastlanan türde bir kansere yakalandığını doğruladılar.”

“İçten taziyelerimi kabul et, birader,” diyor berduş, uzun bir aradan sonra.

Ve ardından, üç saniye sonra: “Doğru mu bu? Yoksa sadece senin yaşındaki bir gencin eğlenceli bulacağı ilginç bir numara mı?”

Bunu izleyen sessizlik anında, iki adam yağmurun dindiğini fark ediyorlar. Kemerin altına sığınmaları için bir neden yok artık: her biri kalkıp kendi yoluna gidebilir. Ya da en azından Barton gidebilir. Berduş herhalde sabaha kadar bekleme-yi yeğler.

İkisinin de acelesi olmadığı anlaşılıyor. Hele Barton’un hiç, üstünde oturulacak bir gazete olmadan da orada oturmaktan mutlu olurdu. Birbirini bulan, birbirine söyleyecek bir şeyi olduğuna inanan iki kişi. Berduş battaniyesinin altını yokluyor, sigara paketini çıkarıyor, açıyor ve Barton’a uzatıyor. Barton bir sigara alıp dişleri arasına yerleştiriyor. Bir mutluluk anı yaşıyor. Bir iki yıl önce vazgeçtiğin bir alışkanlığa kaldığın yerden devam etmek ne büyük bir zevk! Çakmak parlıyor, iki sigara yanıyor ve duman burun deliklerinden çıkıyor.

“Bu tam olarak bir barış çubuğu değil,” diyor berduş, “daha çok bir dostluk sigarası.”

“Benim en iyi dostum internettir.”

“Eskiden bir e-posta adresim vardı. Şimdi şaşırtıcı bir biçimde, onu hiç özlemiyorum.”

“Ben bağımlıyım.”

“Biliyorum, çalışmana, daha hızlı yaşamana yardım eder. Sorularına cevap verdiğindeyse yalnızca sana uyan cevaplara inanabilirsin.”

“Ya da uymayan birine.”

“Ender rastlanan bir kansere yakalandığın ve sadece bir yıllık ömrün kaldığı gibi mi?”

Barton mahcup oluyor. “İlk başta belirtilere dayanarak teşhisi benim koyduğum doğru. Ama bugün kanser kliniğindeki uzmanlar tarafından doğrulandı.”

“Bu tür hastalıklar aktarılabilir olsa, sahip olduğum her şeye karşılık onu senden satın alırdım. Gerçi çok şeyim yok. Yalnızca bir sigara. Ona tutunursam kızmazsın umarım?”

“Zaman ve yer konusunda anlaşabiliriz ve yarın sana on paket getiririm.”

Barton yine içini ürperten bir kahkaha duyuyor: zevk, gülünçlük, umutsuzluk ve kötülük karışımı. Şartlar göz önüne alındığında, kendisinin atamayacağı türden bir kahkaha. Bu gerçekten berduşun kahkahası mı yoksa avlunun karanlığında gizlenen, kulak kabartan biri mi var?

“Yerimde olsan sen ne yapardın?”

“Ah, benim yaşımda canı cehenneme derdim. Bu dünyadan ne aldım ki? Hoşça kal, reenkarnasyonun kanıtı olmadığı için memnunum. Senin yaşında... bilmiyorum. Senin yaşında bunun pek önemli olmadığını düşünmezdim, çünkü bu dünyadaki karanlık öbür taraftakinden daha kötü değil. Yaşama bakış açısının tamamen farklı olduğu senin yaşında, herhalde o konuda bir şey yapmayı denerdim.”

“Ne gibi?”

“Bir dakika düşüneyim.”

Barton başını sallıyor ve sigarasının keyfine odaklanıyor. Onu bir ritüele dönüştürüyor. Şu andan itibaren yaptığı her şeyi, önemsiz de olsa, bir ritüele dönüştürmeyi düşünüyor.

Şimdiye dek, sözde sonsuzluk bağlamında, bilinçsizce sürdüreceği kadar önemsiz görünen şeyler için bir veda ritüeli.

“Ne yapardım biliyor musun?” diyor berduş. “Mutluluk ve memnuniyet arayışını unutturdum. En iyi ihtimalle bir hayaldir o, ama senin durumunda zaman israfıdır. Bir daha asla mutlu, asla memnun olmayacaksın. Yaşayabileceğin tek mutluluk, başına gelenin güzel bir şey olduğunun farkındalığıdır. Seni farkındalık durumuna götürecek yolu bulabilirsen, hayatının en büyük zaferi bu olur. Sonra geriye sadece önündeki on iki ayda ne yapacağın sorusu kalır.”

“Hiçbir zaman özellikle mutlu olmadım ben. Hatta hiçbir zaman bu tür duyguların peşine düşmedim. Heyecan, hızlanan yürek atışı, adrenalın patlaması aradım hep. Okuduğum bir romanın ya da izlediğim bir filmin kahramanıymışım gibi davranabildiğim zamanların tadını çıkardım. Sık sık bazı sahneleri hayatımda yeniden canlandırmaya çalıştım. Başka bir şeymişim gibi davranmayı sevdim.”

“Ve şimdi durmak mı istiyorsun?”

“Aksine. Kalan bir yıllık ömrümde binlerce rol oynamayı isterim. En olağandışı, tuhaf, heyecan verici olaylara karışan bir dizi insandan biri olmayı isterim. O yıl yapılması, bilinmesi ve normal yaşam süresinde yaşanması mümkün olan her şeyi bir araya getirmeyi isterim. Ve yalnız bir değil, düzinelerce insanın yaşamında.”

“Ne büyük bir hırs, ne büyük bir coşku!”

“Ben ideal yaşamı bir tür tiyatro oyunu gibi görürüm. Eğer değilse, o zaman sanki otluyormuşum gibi gelir bana.”

“Deneyim için yanıp tutuşuyorsun.”

“Farklı deneyimler, bunlar birleştiğinde bir resim oluşturmalı. Bir hikâye. Ben oyun yazarıyım, bu bana uyar.”

“Oyun yazarı mı, şimdi söylüyorsun bana.”

“Ah, oyunlarımı profesyonel değil, yalnızca amatör sahne-
de görürsün.”

“Bir yerden başlamak zorundasın.”

“Amatör sahnede bile o kadar başarılı değilim. Belki de oyun yazmak, insanın yaşamını oyuna, hikâyeye dönüştürme arzusunun bir uzantısıdır.”

“Ne demeye çalıştığını biliyorum.”

“Peki ya sen? Ne yaptığını söylemenin zamanı gelmedi mi?”

“Dramatik bir şey yok. Ama ben günlük yaşamın yavanlığının artık beni rahatsız etmediği bir yaşıyım. Ve etmesine izin veremeyeceğim bir durumdayım. Elimdekilerden oldukça memnunum. Ama sen oyun yazarısın, o yüzden hayatından geriye bıraktıklarını oyunlaştırmak zorundasın.”

“Planım da bu zaten. Uzun zamandır hayatı, bir sanat eserine dönüştürülecek bir çeşit kil olarak görüyorum.”

“Seni dinlemek çok hoş. Adın ne?”

“Duruma bağlı. Gece yarasına kadar Barton’dum. Şimdi Simon’um, çoğunlukla öyleyim. Yarın ne olacağımı bilmiyorum. Sürekli bir karakterden ötekine dönüşüyorum.”

“Demek ki hayatının son yılında yapmak isteyeceğini söylediğin şeyi yapmaya çoktan başlamışsın.”

“Bu yalnızca ön hazırlık.”

“Küçük bir uyarıyı hoş karşılar mısın?”

“Elbette.”

“Şekil verilen kil gibi olduğumuza inanmak güzeldir. Her birimizin hem sanatçı hem de onun ürünü olduğumuza da. Ama Shakespeare’i düşünürsen, kendine en azından bir soru sormak zorunda kalırsın. Shakespeare’in kendi kaderlerini kendilerinin çizdiğini düşünen tüm kahramanları ya kötüdür ya da inatçı ve inatçılıkları onları trajediye götürür. Daha yeni tanıştığımızı biliyorum, ama yalvarırım sana o hatadan kaçın. Mutlaka hayatından geriye kalanı dramaya dönüştür, hoşuna gitse de gitmese de, bu aynı zamanda komedi olacaktır, dünya böyledir. Ama fizikçi Galen’in buyruğunu asla unutma. *Pri-*

mum non nocere. Önce zarar verme. Bu amaca bağlı kalırsan, her şey mubah olur.”

“Ama bana yarar sağlayan her şey bir başkası için zararlı değil midir?”

“Bu daha yüksek bir felsefe düzeyine ait, benim için fazla yüksek. Ben sadece boş gezenin boş kalfasıyım.”

“Kesinlikle değilsin.”

“Seninle aynı oyunu oynadığımı mı düşünüyorsun? Kimlik mi değiştiriyorum?”

“En azından.”

“Seni hayal kırıklığına uğratacağım. Seninkilere kıyasla, benim hikâyem çok sıradan. Kusura bakma, sana daha fazlasını söyleyemem.”

“Niye?”

“Nesnel nedenlerle. Ve inan bana, kendimi kötü hissediyorum, çünkü sen bana kalbini açmışken, benim sessiz kalmam gereken birkaç şey var. Çok kötü, küçük bir armağanla seni satın almaya çalışacağım.”

Simon onun bir sigara uzattığını görüyor.

“Onu kendine saklayacağını söylemiştin.”

“İnsanın kendini unutup başkalarını düşünmesi güzel değil mi?”

“Bir başka ipucu mu?”

“Hadi. Al şunu. Ben yakarım senin için.”

Simon ikram edilen sigarayı alıp dişlerinin arasına yerleştiriyor. Çakmak parlıyor ve alev berduşun sol elindeki pahalı görünümlü bir yüzüğü aydınlatıyor. Simon dumanı içine çekiyor, boğazı gıdıklanıyor.

“İzin verirsen, bir şey daha sormak istiyorum.”

“Sabaha daha çok var,” diye karşılık veriyor berduş.

“Bugün bir tanıdık, daha doğrusu bir arkadaşı, unutamayacağım bir şeyle suçladı beni. İnsanların yazdığım bir oyundaki kahramanlar gibi hayatıma girmelerine izin verdiğimi ve

onlara buna uygun şekilde davrandığımı söyledi. Başkalarının benim sahnemde ortaya çıkması gerektiğini, ama benim asla onlarınkinde çıkmak istemediğimi.”

“Herkes kendi oyununda oyuncu olmayı ister. Ve her bizim başkalarının bizim oyunumuzda ortaya çıkmasını isteriz. Hepimiz, en azından belli bir uzaklıktan, okunması ilginç olacak bir hikâye gibi görünen bir yaşam kurmak isteriz. Ve herkes kendi hikâyesinin kahramanı olmak ister. Yazar, yönetmen, gösterinin yıldızı, ötekiler yalnızca birer figürandır. Gerektiği yerde, yardımcı oyuncu mevkiine yükseltilir ve sonra bir kez daha figüran kademesine indirilirler. Üçünü birden olmak bir sanattır: baş oyuncu, yardımcı oyuncu ve figüran.”

“Bunu yapabilir misin?”

Berduş öyle yüksek sesle gülüyor ki Simon içgüdüsel olarak geri çekiliyor. Ağzındaki yanan sigara şiddetli bir rüzgârla yalanmış gibi parlıyor.

“Özür dilerim, aptalca güldüğümü biliyorum, ama son zamanlarda tek lüksüm bu. Sevgili oğlum, ben çok şey yapamam ve çok şey bilmem. Karanlıkta hançerimi sallar ve bir şeyi vuracağımı umarım. Kimi zaman, nadiren de olsa, vururum. Bütün yeteneğim bundan ibaret. Bilgiliyim de.”

“Beni ciddiye almadığın izlenimi ediniyorum.”

“Seni harcama pahasına biraz eğlenmeye karar verdiğimi. Böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Bunu yapabildim. Şimdiye dek söylediğin her şeyle sakın sakın alay edebildim. Hem kim beni suçlayabilir ki? Soğuk, son derece sıkıcı bir gecede, terk edilmiş bir avluda kader, yarım saat içinde on yılda duyduklarımdan daha eğlenceli şeyler anlatan genç Simon’u çıkarıyor karşıma. Ama izlenimin yanlış. Önündeki bir yıl için sana imreniyorum. Onu benim asla yapamayacağım kadar iyi kullanacağımı bili-

yorum. O yılı burada mı geçireceksin? Yoksa biraz seyahat mi edeceksin?"

"Neden?"

"Çünkü sana yardım edebilirim. Seyahat etmeyi planlıyorsan. Burada kalırsan yardım edemem."

"Burada kalmayacağım. Dünyayı görmek için son fırsatım olacak bu. Tek sorun para."

"Bankaların o kadar çok parası var ki onunla ne yapacaklarını bilemiyorlar. Annenle baban ne durumdalar?"

"Boşandılar. Ben babamla yaşıyorum. Pek parası yok ve oldukça tutumlu biri."

"Bir New York bileti için yeterli parayı kesinlikle verecek tir sana. Özellikle de ona hastalığından söz edersen."

"Neden New York?"

"Orada bir tanıdığım var. Bir arkadaş. Çok güvenilir biri. Ona en iyi dileklerimi iletebilirsin. Küçük bir armağan da götürebilirsin. Uzun zamandır görmüyorum kendisini."

"New York'ta bir arkadaşın mı var?" diye soruyor Simon, şaşırarak.

"Baban sana para vermezse, senin için toplarım. Park yerinin karşısında dilenirim."

"Bunu gerçekten yapacağına inanamıyorum."

"New York'a gitmen çok önemli."

"Neden?"

"İlginç insanlarla tanışacaksın. Her çeşit dramaya katılacaksın. Komedi, trajedi, kaba güldürü. Daha birinci ayda, dünya edebiyatını tadacaksın. Arkadaşım seni doğru çevrelerle tanıştıracak. Ejderhaları öldürebilecek, tek gözlü devlerle savaşabilecek, güzel prensesleri kurtarabileceksin."

"Ne yapacağımdan emin değilim."

"Her şeyden önce bir rol modeli bulmalısın. Baban olabilir mi bu? Bir erkek kardeş?"

"Ben tek çocuğum. Rol modeline de ihtiyacım yok."

“Bilinmeyene giriyorsun. Biri seni kazıklamaya çalıştığında ne yapacaksın? Paranı çaldığında? Kendine mi yoksa başkalarına mı yardımcı olacağını bilemediğinde? İlk düşüncen hep rol modelim bu durumda ne yapardı olmalı.”

“Doğru görüneni yapacağım.”

“İlginç bir çocuksun. Biliyor musun? Seni gerçekten sevdim. Yazık ki seninle Amerika’ya gelemem.”

“Neden olmasın? Bir banka soyar ve ikimiz de gideriz.”

“Korkarım ki zamanımı bu kentin sokaklarında geçirmek zorundayım. Anlaşma böyle.”

Berduş battaniyesinin altına uzanıyor, ceplerini arıyor, bir kartvizit çıkarıp veriyor. Simon onu göz hizasına kaldırıp zayıf ışıktaki okuyor: Vincent Vega, 867 Fifth Avenue. Manhattan, New York. Ve bir telefon numarası.

“Kollarını açarak karşılayacak seni.”

“Kimi kandırmaya çalışıyorsun sen? Vincent Vega’nın kim olduğunu bilmiyor musun?”

“Kim olduğunu biliyorum elbette, birbirimizi yirmi yıldır tanıyoruz.”

“Vincent Vega, Quentin Tarantino’nun *Ucuz Romanı*’ndaki bir karakterdir. John Travolta oynamıştı. Gerçek biri değildir.”

“Bu mümkün değil. Arkadaşım birinin kendi adını suistimal ettiğini fark etse çıldırırdı. Tesadüf değilse tabii. Çok da şaşırtıcı olmazdı bu. Buradaki telefon rehberine bir bak ve bütün Novakları say hele.”

Simon başını sallıyor. “Doğru olmayan bir şey var.”

Ellerini kaldırıp başına dayıyor. Birdenbire sıcak basıyor.

Hemen ayağa kalkıyor. “Kusura bakma ama... benim eve gitmem gerekiyor.”

Yaya alt geçidinden meydana geçiyor ve hızlanıyor.

Berduşun kendisini takip ettiğini duymaktan çok, hissediyo-

“Bekle, sana taksi çağırayım,” diye bağıyor adam arkasından. “Ölümcül hastaysan yürüyemezsin.”

Simon dönüyor ve berduşun elinde bir cep telefonu görüyor. En yeni modellerden biri: ince, renkli ekranlı.

“Gerek yok,” diye sesleniyor. “Oturduğum yer buraya çok yakın.”

Gizli bir rüzgâr onu şimdiden en yakın köşeye doğru sürüklüyor; evsiz barksız adamdan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyor. Köşeyi dönünce meydana bir göz attığında, berduşun hâlâ aynı noktada olduğunu görüyor. Telefonda görüşüyor. Telefonu kulağına bastırmış.

“Selam, Vince! New York’ta saat kaç? Dinle, sana genç bir adam gönderiyorum. Çok özel, çok yararlı olabilecek bir genç. Sana bir şey getirecek. Kullan onu, ama istismar etme. Çocuğu sevdim. Söz mü? Ben iyiyim. Her zamanki gibi işime bağlıyım. Sen ne? Dinle, hat çok kötü, seni tekrar arayacağım.”

Cep telefonunu kapatıyor, cebine koyuyor, battanieresine sarınıyor, çantasını alıyor ve hızlı adımlarla dosdoğru Simon’un arkasında saklandığı köşeye yöneliyor.

Simon dar sokakta yokuş aşağı koşuyor, sol taraftaki ilk sokağa, sonra sağdakine sapıyor ve sonuna yaklaşırken bir an için duracak kadar kendini güvende hissediyor. Duvara yaslanıyor, soluğu tıkanıyor. Sokağın sonunda berduşu göreceğine yarı ikna olmuş halde, durmadan arkasına dönüyor. Eve giden yol uzun, yürünemeyecek kadar uzak. Ne yapmalı? Otobüsler artık çalışmıyor, taksi için parası yok ve cep telefonunda aranacak birinin numarası da yok.

Birden Soraya’nın iki blok ötede oturduğunu anımsıyor. Belki meşguldür, belki değil.

Denemeye karar veriyor.

Bir zamanlar her Pazartesi akşamı saat onda, Ljubljana’nın eski kısmındaki yenilenmiş bir binanın dışında durur,

onun zilini çalar ve kadifemsi sesinin kim o diye sormasını bekler, üzerinde anlaştıkları parolayı söyler, kapının cızırtıyla açılmasını bekler, sonra çatırdayan basamakları ikişer ikişer üçüncü kata kadar tırmanır; Soraya orada kapı aralığında, genellikle koyu yeşil ipekli bir elbise içinde, her zaman terdirgin bir gülümseme ve hüzünlü gözlerle kendisini beklerdi. Onu rahatça döşenmiş –geniş değil ama dar da değil, bir oturma-yatak odası, bir ufak mutfak, bir de küçük banyodan oluşan– dairesine davet eder, battal boy iki kişilik yatağın karşısındaki alçak koltuğa oturtur, her zaman tereddüt etmeden yuvarladığı bir kadeh şarabı ikram eder, boş kadehi içki masasına geri götürür, yatağın kenarına oturup beklentiyle kendisine bakardı.

Her seferinde menüde üzerinde anlaşılmış üç şey bulurdu: Hint müziğiyle striptiz; yatakta çıplak olarak klitorisine masaj ve gidişatıyla süresine hep onun karar verdiği bir vibratörle oynaması.

Ona dokunmayı ya da onun kendisine dokunmasını asla istemezdi. Kız ikisini de teklif etmiş ama kısa sürede hiçbirleriyle ilgilenmediğini fark ettiğinden, teklifini asla tekrarlamamıştı. Bu konuda canını da sıkmamıştı: sadece kendi gerekçelerinin olduğunu kabul etmişti. Tıpkı hizmetlerine karşılık yapabileceği tek ödemenin on yaşındaki oğluna İngilizce öğretmek olduğunu kabul ettiği gibi. İlişkileri ikisinin de kuşku duymadığı bir güvene dayalıydı; ikisi de karşılıklı ketumluklarıyla ilgili her türlü korkunun, kendilerince zevk aldıkları faaliyetlerin tamamlanmamış doğasını tehdit edeceğini biliyordu.

Hiçbir zaman fazla konuşmamışlardı. Kız sessiz bir tipti ve kendisi onun yanında gevezelik etse de asla duygularını, düşüncelerini, çekincelerini dillendirmeye gerek duymamıştı. Sessizliği hoşuna gidiyordu; ondan tek beklediği vibratörü kullanırken orgazma ulaştığında yüksek sesle inlemesiydi. Birkaç kez beklentilerini yerine getiremeyince hayal kırıklı-

ğına uğrayarak neredeyse hoşnutsuz olduğundan, daha sonra seslerin duvarlardan geçip komşuları rahatsız etmesinden çekinmesine karşın özellikle yüksek sesle inlemeye çalışmıştı. Simon'u mutlu etmek için her şeyi yapardı. Oğlu İngilizce-den gittikçe daha iyi notlar alıyordu ve birisi onu nankörlükle suçlasa üzülürdü.

İlişkilerinin çerçevesi ilk buluşmalarında çizilmişti. Simon bir ilan yayınlamıştı: "Genç adam gözleri önünde kendini vibratörle tatmin etmeye hazır güzel hanımı arıyor. Yalnızca mesaj yazın, aramayın." Çoğu yarı okuryazar olan kadınlardan sekiz yanıt aldı, yanıtların ortak paydası en sonuncusunun sonundaki mesajla en iyi şekilde özetlenebilirdi: "Otuz bir çekmek istersen fazladan para ödersin." İlgisini yitirdi ve bütün olayı hemen hemen unuttuğu sırada bir mesaj daha geldi: "Güzel hanım vibratörle oynarken zevk alışını izlemeye hazır genç adamı arıyor." Elektrik şoku verilmiş gibi hissetti. Niha-yet okuryazar, zeki biri – hatta nükteli olmayı bilen biri! Yeter ki çirkin ve şişko olmasın.

Birkaç mesajlaşmadan sonra parlamento binasının karşı-sındaki kafede buluşmaya karar verdiler. Orada, birbirlerini neredeyse gözden kaçırıyorlardı: kendisi güzel, ama *o kadar* güzel olmayan bir kadın arıyor, o ise çift çeneli ve parlak bakışlı, kendisini geldiğine pişman edecek daha yaşlı bir adam bekliyordu. Gözlüklü ve dağınık saçlı, onu görünce tamamen akli karışmış gibi görünen ve uygunsuz bir şey yaparken yakalanmış bir okul çocuğu gibi kızaran ince yapılı bir genç, beklediği en son şeydi.

"Utaniyorum," dedi Simon.

"Geçer."

"Çok güzelsin. Bunu para için mi yapıyorsun yoksa zevk için mi?"

"Duruma bağlı. Senin tabii ki paran yok."

"Ara sıra bir kahveye yetecek kadar."

“Tamam, bana kahveyle ödersin.”

“Başka hizmetler de sunabilirim. Daireni temizleyebilirim. Elektrik işinden biraz anlarım – bilgisayarı virüslerden kurtarabilirim. Bazen öğretmenlik de yapıyorum.”

“İngilizce mi?”

“İngilizce öğrenmek mi istiyorsun?”

“Okul çağında bir oğlum var. Yetenekli ama dil konusunda değil.”

“Çok kolay. İngilizceyi ana dilim gibi konuşurum.”

“Öyleyse anlaştık. Haftada iki kez öğretmenlik, haftada bir ödeme.”

“Ödeme mi?” Simon’un kafası karışmıştı. “Sen dememiş miydin...?”

“Benim yapacağım ödeme. Öğretmenliğine karşılık.”

Onu ilk kez çıplak gördüğünde yaşadığı deneyim öyle yoğundu ki banyoya koşup yüzüne su çarpmak zorunda kaldı. Olgun, şehvetli ama ince yapısı, mümkün olacağını düşünmediği şekilde onu sarhoş etmişti. Melankutuk havasına rağmen, erotik hareketleri utanmadan yapıyordu: ağır ağır, düşünceli bir biçimde, onu en çok tahrik edeceğini umduğu ritimde. Bütün bu süre boyunca da dosdoğru gözünün içine bakıyordu.

Oğluna büyük banliyö evinde ders verdi. Oradaki boş yüzme havuzu gibi, evde de pek çok şey eksikti. Belli ki çocuğun babası ayrılmış ya da ölmüş ve kadın da evi elinde tutmak için, gelir kaybını kendi deyişiyle para ve zevk için yaptığı şeyle telafi etmek zorunda kalmıştı. Kesinlikle daha çok para için. Simon bir istisnaydı: Kendine özgü çekingenliğiyle, ister öğretmenlik yaptığı evde olsun, ister Eski Ljubljana’daki aşk yuvasında, ne zaman ortaya çıksa kız seviniyordu.

Onunla seks yapmak istemediği açıklığa kavuştuğunda, zarifçe nedenini sormaya başladı. Belki de –ya da Simon’a öyle geliyordu– hafifçe reddedildiğini hissettiği için.

İlk kez, “Simon, yanlış bir şey mi var?” diye sorduğu günü hatırlıyor.

“Hayır.”

“Mastürbasyon yaptığın oluyor mu?”

“Seni düşündüğüm zaman.”

“Ama burada, benim karşımda yapmak istemiyorsun?”

“Hayır, çünkü o zaman o kadarla kalamam. Karnıma dövmesini yaptırdığım vaadi bozmak istemiyorum.”

Kazağıyla tişörtünü kaldırdı ve göbeğinin üstündeki sözcükleri gösterdi: “Ben hazır olana kadar seks yok.”

Kız kahkahayı bastı, gülüşünü ilk kez duyuyordu. Ama kahkaha uzun sürmedi. Kronik üzüntüsü onu bataklık gibi yuttu.

“Kısaca, katılımcıdan çok gözlemcisin. Umarım hayattaki başka şeyler için geçerli değildir bu.”

“Ama öncelikle gözlemci değil miyiz? Neye gerçekten katılabilirsin ki?”

“Neredeyse her şeye, fırsat bulursan. Cesaret de.”

“Spor, savaş, soykırım, depresyon, ekonomik kriz ve televizyonda olup biten her şey. Koltuğumuzda oturup izliyoruz. Dünya internete taşındı, bilgisayarımızın karşısına oturup Google’lıyor, izliyoruz. Dikizci çağda yaşıyoruz ve buna alıştık; gerçek dünyaya girmek çok tehlikeli görünüyor.”

“Ben gerçek dünyada yaşıyorum. Güç ama güzel. Kenarda durup seyretmekle yetinmeyi istemezdim.”

“Mastürbasyon yapsam beni seyreder miydin?”

“O başka şey.”

Ama Simon cesaretini toplayamadı ve bundan sonra bir süre görüşmediler. Oğlu okulda yüksek notlar almaya başladı ve onun öğretmenlik, kızın da ödeme yapmasına ihtiyaç kalmadı. Haftada iki kez Pazartesi günü, uzlaştıkları saatte kapıyı çaldı ama yanıt alamadı. Belki de orada değildi. Yine de daha büyük olasılıkla bu, onun iş ilişkilerinin sona erdiğini bildirme biçimiydi.

Şimdi Simon sabahın ikisinde kapısının dışında durmuş, Soraya'nın orada olduğunu ve onu içeri almak isteyeceğini umuyor. Zili çalıp bekliyor. Rüzgâr esiyor, bir bira kutusunu sokakta yuvarlıyor. *Tıngır mıngır*; yokuş aşağı yuvarlanıyor. Simon ona bakıyor ve berduşun ansızın sokağın dibinde belireceğini düşünerek korkuya kapılıyor. Bir kez daha çalıp bekliyor. Ya evde değil ya da bir müşteriyle meşgul. Simon onu iş başında izlemeye hiç istekli olmamıştı; sıkı, gergin bedenini başka, hatta itici erkeklerle sunmasının düşüncesi bile, içini ancak kıskançlık olabilecek bir acıyla dolduruyordu. Soraya ile durum, Violeta ile olduğundan farklıydı. O ve Violeta birlikte üçlüler için partner seçmişlerdi. Soraya kendini en azından verdiği kadarıyla ona verinceye kadar, tamamen yalnızdı. Resimde başka insanlar belirdiği anda, onu kirli, sapkın bulmaya başladı; kendisini aldattığını hissetti.

Üçüncü kez zili çalıp bekliyor. Önce hiçbir şey olmuyor, ama sonra dahili telefon cızırdıyor ve yumuşak, yorgun bir ses, "Kim o?" diye soruyor.

"Simon. Seni görmem gerekiyor. Bir şey oldu."

Alaycı bir ses: "Sekse hazır mısın?"

"Hayır, ölmeye hazırım. Öleceğim Soraya, lütfen beni içeri al."

Uzun bir sessizlik. Sonra kapı gıcırıyor. Simon itip açıyor ve koşarak merdivenleri çıkıyor. Bir dakika sonra kendisi bir koltukta, Soraya da dağınık saçıyla yatağın kırıksık çarşafı üstünde oturuyor.

"Özür dilerim Simon. Evde olmalıydım, ama son müşterimden sonra burada uykuya dalmışım. Yaşlanıyorum; eskiden yaptığım şeyleri yapamıyorum. Çok yorgunum..."

"Ben başka bir nedenle buradayım. Her şey karışık görünüyor, ama dinle beni. Ve hemen çıldırmış olduğumu düşünme. New York'a gitme şansı verildi bana. Benimle gider misin?"

Soraya yataktan kayıyor, çıplak ayaklarını terliğe geçiriyor, pencerenin altındaki içki masasına gidiyor, bir kadeh kırmızı şarap doldurup Simon'a veriyor. Sonra yeniden yatağa sürüklenip bacak bacak üstüne atarak oturuyor. Sabahlığı kayıp açılarak, külötunun beyaz apış arasını ortaya çıkarıyor. Simon şarabını yudumlayıp gözlerini kapatıyor. Soraya'nın bacakları arasındaki görüntü onu ziyaretinin amacından uzaklaştırarak önceki anlaşmalarının nostaljik anılarına götürüyor.

"Gider misin?" diye soruyor yeniden.

"İsterdim, Simon. Ama bugün değil, yarın değil, bu yıl değil. Belki daha sonra."

"Evi satabilirsin. David de bizimle gelebilir; orada okula gidecek kadar İngilizce biliyor."

"Orada ne kadar kalacaksın?"

"En fazla bir yıl. Muhtemelen başka yerlere de giderim, yalnız New York'a değil. Belki de dünyayı dolaşırım. Duruma bağlı."

"Evimi satmam ben, oğlumu okuldan alıp seninle dünyayı dolaşacağımı mı sanıyorsun?"

"Evi kiraya ver. Bir yıl sonra geri gelip hayatına kaldığın yerden devam edebilirsin. Nedenini anlayamasam da belli ki evine pek bağlısın."

"Anlayamadığın çok şey var. Henüz gençsin. Bense değilim artık. En azından, neden kendisiyle gitmemi istediğini bile bilmeyen yirmi iki yaşındaki biriyle bilinmeyene yelken açacak kadar genç değilim. Bu da senin kaprislerinden biri. Yarın başka bir şey olacak."

"Anlamıyor musun? Bir şey oldu. Hayatı değiştiren bir şey. Sana anlatmak istedim, ama şimdi anlatmayacağım. Yalnızca kaprislerimden biri olduğunu söyleyeceksin. Ve ben bunu dinleyemem."

"Parayı nereden bulacaksın?"

“Birisi bana uçak bileti veriyor. Sen ve David evin kirasından gelen avansla biletleri alabilirsiniz. Bir kez oraya varduktan sonra, bakarız. Bir şekilde başarırız. Biliyorsun, Amerika.”

“Fırsatlar ülkesi mi?”

“Avusturyalı bir vücut geliştirici Kaliforniya valisi olabiliyorsa...”

“O başarmış. Soru, bizim başarıp başaramayacağımız.”

“Dinle, Amerika böyle tiplerle kaynıyor. Güzel kızlar bir gecede üç bin dolar kazanabiliyor orada. New York eyaletinin valisi işini tam da onlardan biri yüzünden kaybetti. Kızın adı Ashley Dupre ve sen ondan on kat daha güzelsin. Resmini internette gördüm. Hem sen on kat daha seksisin.”

Soraya başını eğiyor. “Ve sen benimle bir gece geçirmek için üç bin dolar ödemeye hazır zengin erkekler arayacaksın, öyle mi?”

“Yalnızca nazik, dostça davranan beyefendiler. Hem onlardan biriyle bunu yapmak istemezsen, ben orada olur, izler ve seninle ilgilenirim.”

Soraya’nın yüzünde acı bir gülümseme beliriyor. “Senin zengin adamlarının bu tür koşulları kabul edeceğine emin değilim.”

“O zaman duvardaki bir delikten izlerim.”

“Ne olursa olsun, izlemek istiyorsun.”

“Senin güvenliğin için.”

“Seni doğru anlıyorsam, bana New York’ta iyi ücretli bir orospu olma fırsatı sunuyorsun. Sen de pezevengim olacaksın.”

“Hayal gücü olmayan birinin söyleyeceği bir şey bu.”

“Simon, sen hastasın biliyor musun?”

Simon şarabını bitiriyor ve kadehi parmakları arasında çeviriyor. Soraya yataktan kalkıyor, terliklerini giyiyor, içki masasına doğru ilerliyor, şarap şişesiyle geri gelip onun kadehini dolduruyor. Şişeyi geri götürüyor.

“İç şunu, sonra gitmen gerekiyor.”

Yatağa dönmüyor. Yanında durarak sabahlığının kemerini gevşetiyor.

“Hasta olduğumu nereden biliyorsun?”

“Daha önce kimse söylemedi mi?”

“Bugün söylediler. Ama sen nasıl öğrendin bunu? Yaşayacak sadece bir yılım olduğunu nereden biliyorsun?”

“Ne?”

“Dalak kanserim var ve tedavi edilemiyor. En fazla bir yılım kaldı. Sonra rüzgâra kapılan saman tanesi gibi uçup gideceğim. Bu saman tanesinin sonsuza dek yok olmadan hayatı bir parça yaşaması çok mu sence?”

“Hayat diyorsun, ama yaşamaktan korkuyorsun! Hayat benim yaşadığımdır. Sen kitaplarda ve filmlerde yaşıyorsun. Başına gelen şey gerçekmiş gibi davranıyorsun. Ama değil, çünkü hep kendine yeni bir rol buluyorsun. Bu dünyaya katıl, Simon. Hemen şimdi, en sonunda haftada bir görmeye gittiğim kocam gibi bir psikiyatri koğuşunu boylamadan önce.”

Sesi kırılıyor ve Simon gözlerinin yaşardığını görüyor. Ağzının çevresindeki çizgiler bir acı, neredeyse çaresizlik ifadesini gizliyor. Birden kadehi elinden kapıyor; şarap dökülerek beyaz halıda kırmızı lekeler bırakıyor.

“Git, bıktım senden. Hayalciliği bırakınca yine gel. Senin için başka sıfat bulamıyorum. Hayalci. Benim hayatımda buna yer yok. Sana düşkündüm, hâlâ öyleyim, ama bu kadarı çok fazla.”

Kapıya gidip açıyor.

Simon hipnotize olmuşçasına onun yanından geçiyor. Kapı arkasından çarparak kapanıyor. Sahanlık karanlık. Etrafı yokluyor, kapı zilini buluyor ve basıyor.

Soraya'nın sesini duyuyor. “Polis mi? Zor kullanarak apartmana giren birini ihbar etmek istiyorum...”

Simon dikkatlice ilk basamağı ayağıyla yokluyor ve elini duvara dayayarak, ağır ağır merdivenden aşağı yolunu buluyor. Dönemece geldiğinde, üstünde, dairenin arkasından gelen şiddetli bir hıçkırık patlaması duyuyor. Ses zemin katına kadar onu takip ediyor. Giriş kapısını açıyor ve nemli gecenin –daha doğrusu seher vaktinin– havasından derin bir nefes alıyor.

Kapı arkasından kilitlenirken, sokakta bir adam figürü belirliyor. Koyu gri renkte bir battaniyeye sarınmış olan berduşun başında yün bir şapka ve omzunda asılı bir çanta var. Sol eli ileri uzanarak bir sigara paketi sunuyor.

“Küçük bir armağan. Verdiğim sözleri tutarım ben.”

“Beni takip mi ediyorsun?”

“En iyi niyetle.”

“Buna inanmıyorum. Hangi oyunu oynadığından emin değilim, ama senin hikâyedeki karakterlerden biri olmayacağım.”

“Oldun zaten, birader. Ben de seninkinde. Şimdiden aramızda bir bağlantı kuruldu, birbirimizin senaryosundayız. Bu seni neden rahatsız ediyor?”

“Çünkü senin gerçek olduğuna inanamıyorum. Korkarım ki bir çeşit çöküş yaşıyorum.”

“Ben sadece sıradan, bayağı bir gerçek berduşum.”

“Başkalarına anlat bunu.”

“Bir sigara al. Bunları sana getirdim. Yak bir tane ve eve nasıl gideceğini düşün.”

Simon’un savunmacı duruşu gevşiyor. Omuzları düşük, başı eğik olarak, sokağa adım atıp bir sigara almak için uzanıyor. Son anda berduş sigaraları geri çekiyor. Jelatinini çıkarmış olduğu paketi açıyor. Becerikli parmaklarıyla, iki sigarayı yarısına kadar çıkarıp bir kez daha elini uzatıyor. Simon sigaralardan birini alıyor, berduş da ötekini. Çakmak alevleniyor

ve nemli gece havasında iki duman kümesi yükseliyor. Berduş paketi ve çatğmağı battaniyesinin altındaki bir cebe koyuyor.

“Gecenin ve Ljubljana’nın ortasında iki sigara içen kişi,” diyor.

“Evet, ne olmuş?”

“Yararlı bir karşılaşma, sence de öyle değil mi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bir kişinin fikir sahibi olması yeterli. Bana cep numaranı ver ki biletin hazır olunca seni arayabileyim.”

“New York’a gitmek gelmiyor içinden.”

“Kendini daha tam olarak ifade etmelisin, birader. New York’a gitmekten korkuyorum. Ama korku geçecek. Bir iki güne kalmadan başka seçeneğinin olmadığını göreceksin.”

“Sonuna kadar bir seçeneğim var.”

“Önündeki yıl her dakika kısalıyor. Kaçınılmazdan kaçmak zamanı boşta harcamaktır.”

Sokağın dibinde köşe başında bir araba beliriyor. Yavaşça dönüyor, bir an için duruyor, sonra onlara doğru ilerliyor. Tavan ışığı yanıyor. Araba yanlarında duruyor. Sürücünün tarafındaki cam yavaşça açılıyor. İki kara göz şüpheyile bakıyor.

Berduş battaniyesinin altını el yordamıyla yokluyor, bir şey çıkarıyor, arabaya doğru gidip sürücüye on euroluk bir banknot veriyor.

“Adresi çocuk verecek,” diyor.

Arka kapıyı açıp Simon’a binmesini işaret ediyor. Bir rüyadaymış gibi, Simon itaat ediyor. Binmeden önce sigarasını yere atıp üstüne basıyor.

“Toplantıya geç kaldım,” diyor berduş.

Çantasını omzuna atıyor, yokuş aşağı ilerliyor.

Taksi ters yönde devam ediyor.

Anne Oğluna Ne Dedi

Ertesi sabah Simon babasının işe gitmesini bekliyor. Sonra duş alıyor, Japon savaşçısı sabahlığını giyiyor ve dolabın tepesinden samuray kılıcını alıyor. Büyürken farklı aşamalarda duvara astığı rol modellerinin çerçeveli fotoğraflarına göz gezdiriyor. Onlardan kurtulması gerektiğini hissediyor. Onları öldürmesi gerektiğini. Bir fotoğraftan ötekine gidiyor, kılıcını savurarak onları duvara yapıştırıyor. Çerçeveler kırılıyor, camlar tuzla buz oluyor, yüzler kılıç darbesiyle canavarca şekillere dönüşüyor. Sokrates'i Leonidas, Thomas Beckett'i Gandhi, Albert Schweitzer'i Martin Luther King, ardından Nelson Mandela izliyor. Hepsi de inandıkları bir şey uğruna ölmeyi kabul etmiş kişiler. Simon on sekizindeyken, bir şeye inanmak önemli görünüyordu.

Sonra hayatta bir şey için mücadele etme tutkusunun yerine dünyanın doğasına dalıp Hakikat'i bulma arzusunu koyan filozofları öldürmeye başlıyor. Ya da en azından bir hakikati. Ya da bazı hakikatleri. Filozoflar bunların hangilerinin geçerli olduğu konusunda anlaşıyorlardı. Hakikat arayışının felsefenin işi olup olmadığına da anlaşıyorlardı. Samuray kılıcının bir savruluşuyla Platon'u Kant, Kierkegaard'ı Nietzsche, Sartre'i Wittgenstein, Russell'i Derrida izliyor.

Sonra bestecileri öldürmeye başlıyor. Mozart'ın burnunu eziyor, Beethoven'ın başını parçalıyor, Bach'ın gözünü çıkarı-

yor, Haydn'ın ağzını kesiyor, Çaykovski'nin yüzünü doğruyor, Mahler'in her iki kulağını da koparıyor, Brahms'ın kafasını ikiye ayırıyor. Brahms'ı sever misiniz? Brahms Simon'un en sevdiğiydi, bütün gece dinleyebilirdi onu. Kanatları varmış gibi onu hayali uzaylar arasında yüzdürmüştü. Kendi kuşağından bir genç için alışılmadık zevkleri vardı: esas olarak klasik, esas olarak burjuva, esas olarak aynı yaştan biriyle paylaşamayacağı bir tür.

En sevdiği aktris olan Uma Thurman'ın fotoğrafında durdu. Ergenlik hormonlarının sancısı altındayken, her gece onun gülümseyen yüzüne bakarak yaklaşık yarım litre sperm fışkırtırdı. Uma onun favorisiydi, ama tek favorisi değil. Sinemada, erken yaştan itibaren yeni bir gözle bakarak sevdiği filmleri izlemeye başlamıştı. Kadın kahramanları potansiyel cinsel partnerler olarak düşünüyor, nasıl hareket ettiklerini, eğildiklerini, gülümsediklerini, çorap giydiklerini inceliyordu. Öpüşme sahnelerinde, onları kendisini öperken öyle canlı bir şekilde hayal edebiliyordu ki sıklıkla şiddetli ereksiyonuyla baş edemeyip kendini rahatlatmak için tuvalete koşmak zorunda kalıyordu. Cinsel uyanış geç geldi. O tuhaf adrenalin kabarmasını on beşinde hissetmiş olsa da, gerçek etkisini ancak on yedisine ulaştığında gösterdi. Tam altı ay boyunca başka şey düşünemedi: dünya geri çekildi, yarı gerçek hale geldi ve kendisi onu bir fantezi ve feveran perdesinden geçirerek deneyimledi.

Ama hayal gücünü uyaran film yıldızlarının hiçbirisi odasının duvarlarındaki devler arasında yer alma onuruna erişemedi. Hareket etmeden, ölümler arasında dimdik asılıyken, onu uyarmayı bırakırlardı. Biri hariç: Uma Thurman. Onun yüz hatlarında ve ölümsüzler arasındaki yerini garanti eden gözlerinde bir şey vardı. Brahms'ın yanında asılı görünce, Simon kolaylıkla onun Brahms'ın karısı olabileceğini hissediyordu. Olmalıydı, çünkü yüzüne baktığında Brahms'ın mü-

ziğini duyuyor ve müziği dinlerken onun yüzünü görüyordu. Öteki aktrisler sinema ekranında, TV ekranında, videokasette, DVD’de kaldılar. Elbette internette de, internet öncelikle ergenlik çağındaki çocuklar testislerini boşaltabilsinler diye yaratılmış gibi geliyordu ona.

Edebiyat onu o sırada batmaya başladığı cinsel takıntının derinliklerinden kurtardı. Hiç günlük tutmadığından, deneyimlediği her şey bir şekilde ayıklanması gereken kaotik bir keşmekeşe dönüştü. En etkili yöntemin kitaplardan ve filmlerden belleğine sahneler eklemek, sonra onları kendisinin kahraman rolünde yer aldığı hikâyelere dönüştürmek olduğunu keşfetti. Tiyatroya gitmeye başladı. Oyunun kendisine düzyazıdan daha yakın olduğunu fark etti; daha doğrudandı, beklenmedik değişimlere, anlık etkilere bağlıydı. Oyunlar yazmaya başladı. Her birinde, başkahraman kendisiydi. Arka planda kâh yaşamla bağlantısının bir yönü, kâh bir başkası bulunuyordu. Yazarların ve oyun yazarlarının fotoğrafları duvarlarında boy göstermeye başladı: Proust, Dostoyevski, Shakespeare, Ibsen, Çehov, Henry James, Virginia Woolf, Harold Pinter, Saul Bellow, Philip Roth. Uzamdan kaçana dek bu böylece devam etti.

Derken kitaplardaki, filmlerdeki ve oyunlardaki karakterlerin davranış biçimlerinin yavaş yavaş kendi yaşamına girdiğini fark etmeye başladı. Oyun ve hikâyelerdeki değişimler, katkıda bulunması, canlandırması gereken şeyler olarak kendilerini dayatmaya başladılar. Gerçeklikle kurmaca çakışmaya başladı; kendisi arayüzde yaşıyor, her ikisinden de yararlanıyordu. İlk kez kendine uygun bir yaşam biçimi bulmuş olmasını takdir edebileceğini hissetti.

Simon samuray kılıcını kaldırıyor ve edebi rol modellerini öldürmeye başlıyor. Onların eşiği olmak istemesi durumunda yüz yaşama ihtiyacı olacağını fark etmekten başka bir şey getirmeyen bir yolda kendisine rehberlik etmişlerdi. Fotoğ-

raflara vurduğu kılıç darbelerinde onlarla ilgili bir intikam ve sessiz tatmin duygusunun ipucu var. Çehov'a geldiğinde, cep telefonunun çalmasıyla rahatsız oluyor. Bilinmeyen arayıcı. Simon çağrışı kabul edip telefonu kulağına dayıyor.

“Ölüler ölüdür, Simon,” diyor berduşun sesi. “Sana öğretecekleri başka bir şeyleri yoktur. Senin rol modelin yaşayan biri olmalı.”

Çıt, arama sonlandırıldı.

Simon bir korku titreşimi hissediyor. Son çağrışı seçip geri arıyor.

“Numaramı kim verdi sana?”

“Ah, arkadaşlarından bazılarını ziyaret ettim. Şimdi senin hakkında çok şey biliyorum. Ve söylemek zorundayım,” diyor berduş gülerek, “bu kadar girişimci olduğunun farkında değildim!”

“Beni taciz ediyorsun.”

“Sana iyi davranıyorum. Bütün hakaretlerini kibarca yutuyorum. Dikkatli ol, yoksa benim başka bir yanımla tanışabilirsin.”

Çıt, arama sonlandırıldı.

Simon pencere kenarına gidip ıslak caddeye bakıyor. Işık soğuk, matemli. Berduş neden en az ihtiyaç duyduğu şu anda ona bir rol modeli dayatıyor? Sonuçta, her saniye biraz daha azalan zamanın nasıl yaşanacağını kim gösterebilir ona? Kendisinden çalınmış elli yılı üç yüz altmış güne nasıl sıkıştıracağını kim gösterebilir? Böyle birini ölümler arasında bulamadıysa, yaşayanlar arasında da bulamaz.

Dönüp samuray kılıcıyla duvarda geriye kalan edebiyatçıların işini bitiriyor. Kırık cam parçaları ayaklarının altında çatırdıyor. Rahatlama diyebileceği, ama aynı zamanda derin bir üzüntü olan şeyi, veda sancısını, gittiği yerden dönüş olmadığının acı farkındalığını hissediyor.

Ama gitmeden önce babasıyla ilgilenmesi gerekiyor.

Babası yaşlıca bir adam, ama kendini ancak otuzunda hissettiği için, insanlar yaşını başını almış biri olarak kendisine başvurunca her zaman şok olmuş gibi yapıyor. Aslında, doksanındaymış gibi düşünüp hareket ettiği on dokuz yaşındayken kendini daha yaşlı hissettiğini söylüyor. Simon'un babası her açıdan gerçekte olduğundan on yaş genç görünmeye çabalıyor ve yaşlılarının çoğu kadar yaşlı görünmediği doğru olsa bile, bu davranışı Simon'a acınası geliyor. Altmışında, insan yaşını kabul edip ona göre hareket edecek kadar olgun olmalı. Her şeyden önce, yirmi iki yaşındaki oğluyla aynı yaş-taymış gibi davranmamalı.

Ama babası en sonunda, belki görelî olarak kısa bir süre sonra hayata gözlerini yummak zorunda kalacağını kabul edemiyor. Doktor ne zaman onu kolesterol düzeyinin çok yüksek olduğu konusunda uyarıp ilaç yazsa, babası reçeteyi sigara yakmak için kullanıyor. O mu, ilaç kullanmak mı? Asla. Hemen perhizini değiştirecek. Sonra saplantılı bir şekilde internette dolaşiyor, ta ki mümkün olan en kısa zamanda en yüksek kilo kaybını vaat eden bir perhiz bulana dek. Bir iki günlüğüne perhize bağlı kalıyor, sonra kocaman bir burger ve kızarmış patates ısmarlıyor ve perhiz sona eriyor. Ertesi sefer farklı bir taktik deniyor. Ama asla beş günden fazla sürdürmüyor. Buzdolabına, "Yemeyi bırak yoksa öleceksin" yazılı bir post-it yapıştırıyor. Sonuç olarak, kendinden memnun kalıyor; önemli bir adım attığını düşünüyor. Ardından buzdolabını açıp salam, peynir, jambon çıkarıyor, hepsi de kaçınması gereken şeyler. Bunu bir başka üç günlük perhiz izliyor.

Simon'un babası hep çok sabırlı ve düşünceli oluşuyla böbürleniyor. Ama araba direksiyonunun arkasına geçtiğinde gözü kararıyor ve "Tanrı aşkına! Şu budalaya bak hele. Gözlerime inanamıyorum! Biri durduracak mı onu? Hayır, onlar otoyolda hız sınırını saatte birkaç mil aştığım için beni durdu-

rurlar hemen.” Genelde Simon, babasının prestijli bir bankanın uluslararası departmanının başında oluşuna inanmakta güçlük çekiyor. Ama o hep böyleydi; annesinin yanında olup onu dizginlemeye çalıştığı o uzak günlerde bile: “Çocuğun önünde olmaz, Tone.” Babasının yanıtı: “Bırak da çocuk dünyanın nasıl bir yer olduğunu öğrensin.”

Ayrıldıklarında Simon on beşindeydi. Uzun zamandır bekleniyordu bu ve nihayet gerçekleştiğinde, çok acele ettiklerini bildikleri halde ikisi de yavaşlamak istemedi. Babası düzensizlik içinde yaşayamıyordu; annesiye düzensizliği seviyordu. İşlerin gerektiği gibi gitmemesi ve evin hırsızlarca yağmalanmış bir depoya benzemesi annesini rahatsız etmiyordu. Babasıysa bundan sıkılıyordu; her şey yerli yerinde olmazsa nefes alamıyordu. Ne zaman annesi akrabalarını ziyarete gitsse, babası bütün günü etrafı toplayarak geçirirdi. Sonra, ödül olarak, kendine müthiş bir yemek hazırlar, bir şişe şarap içer ve dünyadan memnun halde uykuya dalar. Annesi geri gelince, bir gün içinde her şey eski düzensizliğine dönerdi. Aralarındaki sessiz savaş devam etti: annesi her şeyi altüst etti, babası ortalığı topladı. Annesi bunu bile bile yapmıyordu; kocasıyla orta noktada buluşmaya çalışıyordu. Ama kargaşanın ortasında rahattı. Ve güvende. Neyin nerede olduğunu unuttuğundan her şeyin düzenli olmasını istemiyordu.

Ama babasının asıl dikkatini dağıtan da annesinin unutkanlığıydı. Bir keresinde hafta sonunu Balaton Nehri’nin kenarındaki bir otelde geçirmek üzere arabayla Macaristan’a gidiyorlardı ve sınırda, annesinin yanına ne pasaportunu ne de kimliğini aldığı ortaya çıktı. Ljubljana’ya dönmek zorunda kaldılar. Babası eve dönerken tek kelime etmedi ve sessizliğini iki hafta boyunca sürdürdü. Sonra iki gününü evin içinde paldır küldür yürüyerek ve eşyaları çekmecelere yerleştirerek geçirdi. “Sanırım bunu bile bile yapıyorsun,” diye söylendi. “Sen kütüphanede çalışıyorsun, Tanrı aşkına! Orada

kitaplar böyle dört bir yana dağılsa seni kulağından tuttukları gibi dışarı atarlardı. Niye evde eşyaları bir çeşit düzen altında tutamıyorsun? Nedenini biliyorum: çünkü beni öldürmek istiyorsun. Günün birinde beyin kanamasından felç geçireceğimi umuyorsun.”

Felç geçiren babası değil, annesi oldu. Bir gün Simon okuldan eve geldiğinde, babası arabasının direksiyonunda onu bekliyordu: “Sanırım belirtileri uyduruyor,” dedi, annesinin iki saat önce ambulansla kaldırıldığı hastaneye doğru aracı sürerken. “Benim dize gelmemi istiyor. Ona yaptığımı iddia ettiği her şey için özür dilememi istiyor. Peki ne yaptım ben? Banka bana kârsız bir kredi vermese, ücretini asla ödeyemeyeceğimiz rahat bir ev banliyö evi aldım ona. Hayatım boyunca, ‘Ailene bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim, Tone,’ demesini bekledim. Ama bunu söylemesine gerek bile yok: sadece bir şekilde göstermesi gerekiyor. Ama hayır, annen benim her şeyi yanlış yaptığımı ikna olmuş bir kere.”

Annesi belirtileri uydurmuyordu. Babası bu olasılığı ima ettiğinde doktorlar şaşakalmıştı. “Olasılık kurallarına göre felç geçiren ben olmalıydım,” diyordu babası. Simon ikisine de özellikle düşkün olmadığını ilk kez o zaman fark etmişti. Ama bu onu mutsuz etmemiş, neredeyse rahatlatmıştı. Şimdi hiçbir şeyi onlara borçlara olmadığını biliyordu.

Annesi yeterince toparlandığında, eşyasının bir kısmını aldı, büyük bir seyahat çantasına tıktı ve uzak bir köydeki bir çiftlikte yaşayan ablasının yanına gitti. Bir hafta sonra, orada kalmaya niyetli olduğunu bildiren bir mektup yazdı. Ablası, kocası öldüğü için kendi başına idare etmekte zorlanıyordu ve fazladan bir çift el işine yarayabilirdi. “Simon istediği zaman gelebilir. Onu görmekten hep mutlu olacağım – ne de olsa, benim oğlum. Ama seni, Tone’cuğum, en az bir yıl görmek istemiyorum. Üstüne alınma, ama biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacım var.” Böylelikle Simon, okul nedeniyle, sonuçta ba-

basıyla kaldı. Ablasının domuz yetiştirmesine yardım etmek için kütüphanedeki işini bırakmış olan annesini yılda iki kez, genellikle Noel’de ve onun doğum gününde ziyaret ediyordu. Babası asla onu görmeye gelmedi. Gidişinden sonra evi baştan aşağı düzenledi. Büyük bir gayretle, hobisiymiş gibi sürdürdüğü bu düzen, onun tek tatmin kaynağıydı.

Cep telefonu çalıyor ve Simon’un kim olduğunu tahmin etmesine gerek kalmıyor.

“Ne istiyorsun?”

“Sana bir tavsiyem daha var,” diyor berduş, “Hayatının son yılının girdabına girmeden önce, lütfen doktorların hastalığı doğru anladığından emin ol. Bildiğin gibi, beşer şaşar, falan filan. Bir daha muayene ol. Sırf hayatını çabucak harcayıp, geriye kalan altmış yılı kendinle ne yapacağını düşünerek geçirmemen için!”

“İlgin için teşekkürler.”

“New York’a gitmeni ve arkadaşşıma bir şey götürmeni çok isterim. Ama doktorlar yanıldıysa, seni baş edemeyeceğin bir olaylar zincirinden korumak da isterim. Tanıdığım bir doktorun numarasını vereyim mi?”

“Kendi doktorumu kendim bulurum,” diyor Simon.

Görüşmeyi sonlandırıyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, dalağıyla midesi arasında pusuya yatmış kütlenin habis olmadığına onu temin edebilecek birini bulana dek bir doktordan ötekine gitmeyi daha önce defalarca düşünmüştü. Kusmanın, bulantının, sararmasının, midenin sol tarafındaki ağrının dalak kanserinin belirtileri olmadığını da. Ama her seferinde sahte umut aramamaya karar verdi. Ne olursa olsun, internette hastalığıyla ilgili öyle çok bilgi topladı ki o konuda bizzat konferans verebilirdi. Her şeyin bir yanılsama olduğuna dair umudu bir kez sön-

düğünde, canlandırılması imkânsızlaştı. Ama umutla birlikte panik de yok olmuştu. Yerini sıra dışı bir huzur hissi aldı.

Tek bir şey kafasını karıştırmaya devam etti: oyunun kahramanına vermiş olduğu ölümcül hastalığın kurmaca sınırlarını aşıp kendi hayatına nasıl zorla girdiği. Oyununun mümkün merteye gerçekçi olmasını istediğinden, önce belirtileri internette araştırmıştı. Ama yazarken bile, benzer belirtileri kendinde hissetmeye başladı. Kahramanıyla aynı hızda, kendi içinde de ortaya çıkıyorlardı. Uzunca bir süre bunun klasik bir psikosomatik transfer vakası olduğunu umdu: tıp öğrencilerinde yeni bir hastalığı öğrenirken görülen türde sahte belirtiler. Ama ultrason taraması yalan söylemez: dalak kanseriyle ilgili tüm tıbbi metinlerde anlatılandan farklı olmayan büyüme basit bir tesadüf olamazdı. Gerçekten ölmek üzere olduğu gerçeğiyle uzlaştığında, doktorlardan herhangi bir umut beklemeyi kesti. Alışıldık tedaviyi önereceklerini, ama bunun onu iyileştirmeyeceğini ya da hastalığın ilerlemesini önemli ölçüde ertelemeyeceğini kesinlikle biliyordu. Doktor ve tedavilerden olabildiğince kaçınmaya karar verdi.

Mucize bir tedavi ummak yerine şimdi kalan zamanını nasıl dolduracağına kafa yoruyordu. Gittikçe kendini büsbütün hasta hissedeceğine ve belki sonuna doğru tamamen enerjisiz kalacağına emin olduğundan, zamanı daha da kısalmış –kesinlikle bir yıldan az– gibi geliyordu. Ayrıca bütün yıl boyunca gücünü korusa bile, bu süre yalnızca 8.760 saat ya da 525.600 dakika ya da 31.536.000 saniyeden ibaretti. Bankada o kadar parası olsa, toplam bakiye göz açıp kapayıncaya kadar bir euro azalırdı. Öyleyse niye tereddüt ediyordu? Niye senaryoyu yazıp hemen ardından *Hayatımın Son Yılı*'nı filme çekmeye başlamıyordu?

Kılıcı yatağın üstüne bırakıyor, bilgisayarın karşısına oturup, *Yalnızca bir yıllık ömrünüz kaldığını öğrenseniz ne yapardınız?* sorusuna aldığı cevaplara bakıyor. Oyununu yazarken

bunu arkadaşlara, tanıdıklara, neredeyse yabancılara, akrabalara, hatta kamuya mal olmuş kişilere göndermişti; oyun kahramanının önünde hangi seçenekler olduğuyla ilgileniyordu. Ama yanıtları, yazmak için yönergeler olarak okumuştum, onu şahsen ilgilendiren bir şey olarak değil. Şimdi onları farklı bir biçimde deneyimliyordu.

Manuela (okul arkadaşı): “Zamanımın çoğunu ailemle geçirir, annemle babamın canımı sıkmak için yaptıkları her şeyi unuttur ve daha iyi bir kız çocuğu olmadığım için beni bağışlamaları isterdim. Arkadaş ve tanıdıklarla da aynı şeyi yapardım. Hepsinin benimle ilgili en güzel anıları koruduğundan emin olmaya çalışırdım. Dışarıda epeyce zaman geçirir, doğanın seslerini, derelerin şırlıtısını, yaprakların hışırtısını dinlerdim. Ağaçlara, çiçeklere, çimene, kedilere, köpeklerle dokunur ve onları okşardım. Yaşayan her şeyi şimdi yaptığımdan daha fazla koklar ve hissederdim. Bunun dışında, normal olarak yaşardım, tek fark şu ki daha fazla risk alır ve hiçbir şeye pişman olmazdım.”

Stan (okul arkadaşı): “Belki de kendimi öldürürdüm. Bir yıl boyunca ölümü beklemek kulağa dayanılmaz geliyor. Bu şekilde acı çekmek istemezdim. Kendimi öldürmediysem, o yıl zıvanadan çıkardım. Annemle babamın birikimlerini çalar ya da bir banka soyardım. Dünyanın her yerinde bir genelevden diğerine gider ve her gün üç genç kıza sahip olurum – biri siyah, biri beyaz, biri de Asyalı. Bir yıl içinde binden fazlasını dener ve *Guinness Rekorlar Kitabı*’nda Kazanova’nın yanında yer alırdım.”

Simon’un babasıyla annesi de soruya cevap vermişlerdi.

Babası: “Eğer yalnızca bir yılının kaldığını öğrenirsem bu, bugüne kadar yaptığım her şeyin yanlış olduğu ve yaşamayı bilmediğim anlamına geleceği için, tek bir şeyi bile değiştirmezdim. Bir düzen okulu kurardım, çünkü çoğu kişi korkunç bir düzensizlik içinde yaşıyor ve bunun insanın gücünü em-

diğini, libidosunu azalttığını ve yargısını bulanıklaştırdığını fark etmiyor. Ve o an geldiğinde, güzelce giyinmiş ve bir tabut içinde cenazeye hazır olarak ölmek isterdim, böylece kimse- nin benden sonra etrafı toplamasına gerek kalmazdı.”

Annesi: “Bir yıl içinde öleceğimi öğrensem, hayatımla ilgili bir öykü yazardım. Çok kısa, çünkü uzunluğunu için yeterince mal- zeme yok. Ama yaşadığım azıcık şeyi bir tür düzene koymak isterdim. Başkaları için değil, sadece kendim için. En sonun- da nerede yanlış yaptığımı ve hayatımın neden bu kadar kısa olduğunu görebilmek için. Öykü bittiğinde, ölene kadar ka- lan zamanımı, gerçek ya da hayali, zengin bir yaşam sürmeye yazgılı başkalarının öykülerini okuyarak geçirirdim. Okur ve onların deneyimlediği her şeyi yaşıyormuş gibi davranırdım.”

Violeta (Aktris): Kimsenin –annemle babamın, akrabala- rımın, arkadaşlarımla, öğretmenlerimin– benden beklemediği şeylerin hepsini yapardım. Öncelikle, kendimden beklemeye- ceğim her şeyi. Kendime, ilk bakışta doğru görünen kararlara karşı direnirdim. Her türlü korku ya da sorumluluk duygusu- nu bastırırdım. Belki de başkalarının beklentilerini ve kendi mal mülk duygumun yükünü üstümden atarak, hiç değilse bir süreliğine gerçek özgürlüğü yaşırdım.”

Simon okumayı bırakıp pencereden dışarı bakıyor. Violeta, kendi Aktrisi. Son olayların ışığında onun bu yanıtı bir if- saata benziyor. Onu aramalı mı?

Ama cep telefonu çalışıyor, biri kendisini arıyor.

“Simon, ne yapıyorsun?”

“Ne diyeceğini duymayı bekliyorum.”

“Sen felsefe öğrencisisin. Kısa yaşamında neye ulaşmak is- tedığın sorusuna bir yanıt bulmanı tavsiye ederim. Mutluluk duygusuna mı? Özgürlük duygusuna mı? Hayatın anlamına dair bir sezgiye mi? Aşk, gerçek aşkı yaşamak mı istiyor- sun? Yoksa arzularını yerine getirmeyi istemen yeterli mi? Ya

ölümden sonraki yaşam, Simon? Bunu şimdi, çok geç olmadan düşünmek akıllıca olmaz mı?”

“Benim daha iyi bir çözümüm var,” diyor Simon.

“Sana güvenebileceğimi biliyordum.”

“Hiçbir şey düşünmeyeceğim. Ölmeyi bekleyeceğim, hepsi bu. Şimdi lütfen beni rahat bırak.”

“Bu mümkün değil. Biz ölene kadar birbirimize bağlıyız. Senin ölümüne ya da benimkine kadar.

Çıt, arama sonlandırıldı.

Simon berduşun teklifini kabul etmekten başka seçeneği olmadığını biliyor. Öyle ya da böyle bu evi, Ljubljana’yı terk etmesi ve en yakın ormana gidip bir çukur kazması ya da dünyanın içine girip henüz yazılmamış bir oyunun kahramanı olması gerekiyor. Şimdilik, “bitmemiş iş” bağlamında, kendine vermiş olduğu görevi tamamlaması gerektiği dışında hiçbir şey bilmiyor. Evine çekidüzen vermek. Yapılacak çok şey olduğu için de tereddüt etmemesi gerekiyor; bağlandığı şeylere veda etmeye eşlik eden nostalji bir başka zamana kadar beklemeli.

İlk olarak bir seyahat çantası bulup içine iki pantolon, üç gömlek ve iki kazak koyuyor. New York’ta hava durumunun o kadar farklı olmadığını düşünüyor. Temel tuvalet malzemelerini, bir torba dolusu belgeyi, fazladan bir çift ayakkabıyı ve daha büyük cep telefonunu ekliyor. Eşyasını oturma odasına götürüp koridor kapısının önüne koyuyor. Sonra giymeyi düşündüğü giysilerle ayakkabıları bulup çantanın üstüne yerleştiriyor. Dijital kamerasını da ilave ediyor, gerçi şu anda yeryüzündeki varlığının son anlarını kimin onuruna kaydetmek isteyeceğini bilmiyor.

Sonra babasının yakacak odunu doğramak için kullandığı baltayı almak için bodruma gidiyor. Odasına dönüyor, bilgisayarı ve ekranı fişten çekiyor, ikisini de yatağın üstüne koyu-

yor, sonra onları baltayla parçalıyor. Hard diskin yok edildiğinden emin olana kadar bilgisayar kasasına vuruyor. CD'leri, DVD'leri, kasetleri ve kitaplarıyla ne yapacağını düşünüyor. Şömineye atıp yakmak isterdi, ama bunu yapmamaya karar veriyor – onları almaktan memnun olacak biri mutlaka vardır. Geride kalanlar ilgilensin kitaplarla. Mektup ya da fotoğrafı olup olmadığını görmek için çekmeceleri karıştırıyor. Yalnızca öğrenci not defterini ve bir öğrenci, vatandaş ve vergi mükellefi olarak konumuyla ilgili bir yazışma dosyası buluyor. Geçmişe veda etmek acı verici, ama aynı zamanda artık yere bağlı kalmadığı –kanatları olduğu– hissini veriyor.

Babasına nasıl veda edeceğini düşünüyor. Bir oturma odası ile bir yatak odasının arasında bulunan onun odasına gidiyor, burası babasının genellikle kilitli tuttuğu bir çeşit mağara deliği, bu kez kilitlenmemiş. Çekmeceleri ve dolapları boşaltıyor, babasının takım elbiselerini, gömleklerini, hırkalarını, kravatlarını, fularlarını, eldivenlerini, çoraplarını ve iç çamaşırlarını evin her yerine yayıyor. Garaja gidip babasının yakınlarda kapı ve pencere çerçevelerini boyamak için kullandığı küçük yeşil yağlı boya tenekesinin kapağını kaldırıyor. Onu oturma odasına götürüyor ve boya topaklarını yere yayılmış giysilere, merdivene, kanep ve koltuklara, mutfığa, koridora, babasının odasına, depoya döküyor; ve gittiği her yerde halılara, seramiklere, pahalı kaşmir kilimlere boya sürüyor.

Babasının odasına dönüyor ve onun iş dosyalarının bulunduğu bilgisayarla ne yapacağını düşünüyor: tasarılar, finansal trendler gibi, orada kapalı kapının ardında oturarak saatlerce kendini oyaladığı şeyler. Erişim bir şifreyle kısıtlanmış ve Simon sık sık denemesine rağmen onu çözmeyi asla başaramamıştı. Bu ona, babasının kendisinden bir şey sakladığı, çoğu zaman esrarengiz bir şekilde davrandığı ve ne yaptığını kimse öğrenemesin diye bilgisayarını şifreyle koruduğu hissini

veriyor. Belki de borsada spekülasyon yapıyor, belki günün birinde mahkemeye çıkarılıp içeriden bilgilendirmeye suçlanacak. Simon bunun olmasını diliyor. Asla kendine nedenini sormamıştı, şimdi bile bir gerekçe bulamıyor. Sonuçta, annesi gittikten sonra, babası ona birçok babanın oğluna bakacağından daha iyi bakmıştı: ona giysiler almış, mütevazı ama düzenli bir harçlık vermiş, yeterinden fazla özgürlük tanımış, tavsiye ve taleplerle başının etini yememiş, odasını karıştırmamıştı – ya da en azından öyle yaptığına dair hiçbir işaret yoktu. Yemek bile pişirmişti, çoğu zaman birlikte pişirirlerdi. Ev işlerini de birlikte yapmışlardı. Simon da düzeni düzensizliğe tercih ediyordu; annesiyle babasının arasındaki bitmek bilmeyen savaşa, hep babasından yana olmuş, ama bunu asla yüksek sesle söylememişti.

Ama bir şey ona acı bir his veriyordu. Şimdi, doğduğu evden ayrılırken onu babasından bir şekilde intikam almaya – onu incitmeye, umutsuzlukla doldurmaya, olayların kontrolünün tamamen onda olmadığını hissettirmeye zorlayan bir şey vardı aralarında. Belki de asıl neden buydu: babasının kendinden emin bir şekilde hiçbir şeyin kontrolünden kaçamayacağına olan güveni. Simon bu konuda onu kıskanıyordu. Kendine ve çevresine hâkim olma çabalarında babası kadar başarılı değildi, bu yüzden sessizce, düzensizliğin babasının yaşamını olabildiğince altüst edeceğini umuyordu. Babasının kaosa kapılmaya başlamasını istiyordu. Kendisine gelip naçizane, pişmanlık içinde tavsiye istemesini.

Simon birdenbire babasını yola getirme ve ona hükmetme arzusunu oldum olası takıntı haline getirdiğini fark ediyor. Ona, onun harçlığına, hesaplı cömertliğine (aynı şekilde hesaplı cimrilğine de) bağımlı olmaktan hoşlanmadığından, kendi gözünde onu yardımına muhtaç yaşlı bir ebeveyne indirgeyerek bağımsızlığını kazanmak istiyordu. Annesini hep böyle düşünmüş, dolayısıyla insan olarak kendini ona daha

yakın hissetmişti. Elbette, uzun süre önce onun yardım edilemez durumda olduğuna karar vermiş, ama bu karar onu artık yolunu kesmeyen biri olarak düşünebileceği gerçeğini değiştirmemişti. Ama hâlâ babasını kenara itmesi gerektiğini hissediyordu: Simon'un kendine saygı duymasını, kendini gerçekleştirmesini, kendine güvenmesini engelliyordu çünkü.

Bilgisayarını bir baltayla parçalayarak onu kenara itebilir miydi? Bu yalnızca kendine, duygularına, özellikle de bastırılması daha akıllıca olacak duygularına hâkim olamadığını göstermez miydi? Ama babasını son derece kötü birine dönüştürdüğü düşüncesindeki tatmin duygusundan ağır basacak ne olabilirdi?

Baltayı kaldırıyor ve ekranı parçalıyor. Sonra eğiliyor, bilgisayar kasasını masanın gözünden çekiyor ve hard diskteki bilgilerin bir bilgisayar dehasınca bile kurtarılamayacağına emin olana kadar baltayla vuruyor. Sonra kalan yeşil boyayı babasının yatağına döküyor. Pencereyi açıyor ve dosya dolabında bulduğu tüm dosya ve belgeleri çiçek tarhlarına fırlatıyor. Son olarak da baltayı bahçeye atıyor. Pencereyi açık bırakarak oturma odasına dönüyor.

Neredeyse tüm duvarı kaplayan kitap raflarına bakıyor. Annesi çalıştığı kütüphaneden alternatif bir kitaplık yaratmaya yetecek kadar ıskartaya çıkarılmış kitap getirmişti; Simon'un ev ödevleri için ihtiyaç duyduğu, merak ettiği için okumak istediği bir kitabı evde bulamaması ender rastlanan bir durumdu. Geçmişin bu parçasıyla ne yapmalı? Kitapları olduğu yerde bırakmaya karar veriyor. Kendisini onlar biçimlendirmiş, kişiliğini, alinyazısı denilebilecek ve göz ardı edilemeyecek şeyi onlar yaratmıştı. Kitaplardan bir şenlik ateşi oluştursa bile hayatı üzerindeki etkilerini silemezdi.

En yakın raflara giderek parmaklarını kitap sırtları üzerinde gezdiriyor. Huzur içinde uyuyun, diye düşünüyor. Seyahat çantasını ve kapının yanına bıraktığı diğer şeyleri alıyor,

dışarı çıkıyor ve onları evin önünde duran on yıllık Honda'nın bagajına koyuyor. Giriş kapısını kilitliyor ve dönüşü olmasın diye anahtarları en yakın mazgala bırakıp direksiyona geçiyor. Sonra orada oturup bir sonraki hamleyi düşünüyor.

Kafası karmakarışık. Hiçbir arzusu yeterince açık değil, hiçbir kararı henüz öncelik kazanmadı. Babasıyla vedalaştı. Peki ya annesi? Bu düşünce bir rahatlama duygusu veriyor. Vedası eksiksiz olmalı, geçmiş ve büyük bir küstahlıkla gelecek diye nitelendirmeye cesaret ettiği şey arasında temiz bir ayrılık olmalı.

Annesinin son yedi yıldır yaşadığı çiftliğe kadar araba yolculuğu bir saatten uzun sürecek. Motoru çalıştırıp hareket ediyor.

Bağlardan ve bostanlardan geçen çakıl yol taş döşeli bir avluya varıyor. Çatlak taşlar arasından çim bitmiş. Ek yapılardan birinin önünde arka kapısı açık bir Kangoo duruyor. Arkasında eşarplı bir yaşlı kadın torbaları bir el arabasına boşaltıyor. Simon torbalarda muhtemelen domuzlar için yiyecek olduğunu düşünüyor. Arabadan çıktığında, Ana teyzenin domuz ahırına dönüştürdüğü beton barakada domuzların şamatasını duyuyor.

Kadın ona doğru dönüyor ve Simon büyük bir şaşkınlıkla annesini tanıyor. Küçük bifokal gözlük camlarından kendisine, onu en son ne zaman ve nerede gördüğünü hatırlamaya çalışırcasına bakıyor. Sonra yüzünde tanıdık gülümsemesi beliriyor. Hemen sönüp kederli bir ifadeye dönüşen yorgun, sınırlı bir gülümseme. Simon'un hatırladığı sürece o ifade hiç değişmemişti. Kaderin insan soyuna ayırdığı her kötü şey için paratoner rolü annesine verilmişti sanki. Ve dünyanın acısını neredeyse minnetle taşıyordu,

Simon araba kapısını çarparak ona doğru bir adım atıyor. Annesi orada dimdik duruyor. O da duruyor. Annesi elleriyle

ne yapacağını bilemiyor: Simon kendi ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. Her ziyarette aralarındaki fiziksel temas azalıyor. İlk başlarda, yedi yıl önce, onu acemice kucaklardı. Yaklaşık bir yıl önce tırnakları şans eseriymiş gibi onun-
kilerle sürtünürdü. Şimdi aralarındaki mesafe o kadar fazla ki onu kapatmak için bir gerekçe düşünmeye bile cesaretleri yok. Eşarp yeni bir şey: Bir Ljubljana kütüphanecisinin, ikna edici biçimde çiftçi eşleri derneğinin başkanı gibi davrandığı bir köylü kadına dönüşümünün son aşaması. Ama sonuçta, bu çiftlikte doğmuş ve ondan iki yaş büyük ablasıyla birlikte burada büyümüştü. Emekliye ayrılınca da yolculuğunun başladığı ve biteceği yere, evine dönmüştü.

Annesi nihayet kıpırdıyor ve ellerini önlüğüne siliyor.

“Ana teyzenin bir pazar standı var. Korunmuş meyve ve et ürünleri satıyor, bu yüzden çoğu zaman yalnızım. Yüzün sararmış, Simon.”

“Sen nasılsın, anne?”

“İyiyim. Yaşamak için acele eden çocukla ilgili oyununu birtirmeyi başardın mı?”

“Aslında daha yeni başladı.”

“Geçen sefer yakında sahneleneceğini söylemiştin.”

“Sahnelenecek. Oyun yakında başlayacak.”

“İyi oyuncular buldun mu?”

“Başrolü kendim oynamak zorunda kalacağım.”

“Ne cesaret? İlkokulda bile sahne korkun vardı.”

“Belki de kabul ettiğimden daha yetenekli olduğuma dair umudum içimi rahatlıyor.”

“Burada başımın üstünde yerin olduğunu biliyorsun. Peki niye geldin?”

“Hoşça kal demek için geldim. New York’ta bir yıllık eğitim bursu aldım.”

“Tebrikler. Başarılı olacağını biliyordum. Ne zaman gidiyorsun?”

“Benim adıma mutlu olmadın mı?”

“Hayır. Bir yıl boyunca görüşmeyeceğiz demek bu. Aslında birbirimizi zaten yılda iki kez görüyoruz, ama New York çok uzak.”

“Uçakla dokuz saat. Neredeyse kapı komşusu.”

“Babana söyledin mi?”

“Belki de hiç söylemeyeceğim.”

“Evde işler nasıl?” diyor annesi acı bir gülümsemeyle. “Bura gelmeden önce etrafı toparladın mı?”

“Gerçekten denedim, ama babamın memnun kalacağını sanmıyorum.”

Annesi evin kapısına doğru ilerliyor. Simon istemsizce onu takip ediyor.

“Çay yapacağım.”

“Ben çay içmem. Kahveyi tercih ederim.”

“Kahvemiz yok. Ya çay ya da su.”

Son ziyaretinde bir depoyu andıran oturma odası, o zamandan beri tam da öyle olmuş. Dingildeyen eski masa küçücük bir mekâna tıkmış nesnelerden biriymiş gibi bir izlenim veriyor. Bir zamanlar bahçeyi, evin arkasındaki tarlayı ve tarlanın arkasındaki ormanlık alanı üç pencereden görmek mümkündü. Şimdi kitap yığınları, gazeteler, tomruklar, yıpranmış eşya parçaları, kilimler, giysiler, alet edevat, tabaklar, akla gelebilecek her şey iki pencereyi kapatıyor. Yalnızca bahçeye bakan pencereden manzara görülebiliyor. Bayat hava çürük ve nem kokuyor. Annesi iki bardak su getiriyor.

“Terk ettiğim için hâlâ kızgın mısın bana?”

“O zamanlar gücenmeyecek kadar gençtim. Eminim kendi nedenlerin vardı.”

“Asıl nedenleri bilmiyorsun. Artık yetişkin olmana ve hem nedenleri hem de beni anlayacak duruma gelmene rağmen, bu konuyu konuşmasak daha iyi olur.”

“Asıl konu senin burada mutlu olman.”

“Mutlu değilim. Ama en azından memnunum. Burada çok şey oluyor. Bir ruh sağlığı grubu kurdum. İki saat sonra düzenli toplantılarımızdan biri var. Kalırsan, katılabilirsin.”

“Burada mı?”

“Burada, Simon. Kırsalın ortasında, bizim uzayla tek olası bağımız bu. Domuzların, yeryüzündeki en akıllı hayvanların arasında. Ve en az bencil, bunu biliyor muydun?”

“Domuzlar hedefe ulaşmak için birbirleriyle dalaşmazlar mı?”

“Bilginin büyük kısmını kitaplardan alıyorsun. Bu biraz da benim hatam, seni asla kütüphaneye gtrmemeliydim. Asla denetimsiz olarak raflar arasında sürüklenip eline geçeni okumana izin vermemeliydim. Artık çok geç. Çok okumuş birisin, Simon. Åřık mısın? Kız arkadaşın var mı?”

“Kız arkadaşım var ama Åřık değilim.”

“Yazık. Senin yaşındaki çocuklar genellikle Åřık olup şiir yazarlar.”

“Biraz daha geç ocuklar.”

“Her neyse. Domuzlar en tatlı hayvanlardır, düzen ve temizlik duyguları babanı bile şaşırtırdı. Bir şeyler yer misin? Evde yapılmış iyi sosisimiz var.”

“Hayır, teşekkürler.

“Ana teyzeyle birlikte yaptık.”

“Yine de teşekkürler.”

“Gerçekten kalıp grup toplantısına katılmalısın.”

“Ne konuşuyorsunuz?”

“Zararlı ego saplantımız. Onun yıkıcı gücünden nasıl uzaklaşabileceğimiz. Ego yalnızca kuruntudur.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Simon, alay etme benimle, sen felsefe okuyorsun.”

“İşte bu yüzden. Egoyu kırmak, kendimizi Benlik olarak deneyimlediğimiz şeyden uzaklaştırmaya çalışmak ne mümkün görünür ne de anlamlıdır.”

“Budizm başka türlü düşünüyor...”

“Belki de senin grubun Budizmi pek anlamıyor. Benimle gel, sana bir şey göstereceğim.”

Annesi tereddüt ediyor, sonra dışarı çıkan Simon’un peşinden gidiyor. Arabasının önünde duruyorlar.

“Bak. Bir tamirci bu aracı parçalarına ayırabilir. O parçaların her birinin gerçek olduğunu söyleyebilir misin?”

“Elbette.”

“Peki araç tekrar bir araya getirildiğinde yalnız parçalar mı gerçektir yoksa araç da mı gerçektir?”

“Araç gerçektir elbette.”

“Peki, Budizm benim bir birim olarak var olmadığımı, yalnızca kişiliğimi oluşturan beş yapı taşı olduğunu söyler: maddi beden, sezgi, algı, düşünce süreci, bilinç. Ben, benlik dediğimiz şey, bu beş yapı taşının toplamı değil, onların karşılıklı etkileşimi, ortak işleyişidir. Bir araç gibi. Araç gerçekse, ben de gerçek olmalıyım. Onu nasıl parçalayabilirsin? Ne kazandırır bu sana? Parçalanmış araçlar araba mezarlığında son bulur, parçalanmış benliklerse, ölümdedir.”

“Simon, kafamı karıştırıyorsun ve seni dinlemek istemiyorum artık. Bizim grup olarak yaptığımız şey övgüye değer. Meditasyon yapıyoruz, içimizdeki ve dünyadaki ego-merkezliliği azaltmaya çalışıyoruz. Açık bir ruh için, hayatın anlamsız olmaması için çabalıyoruz.”

“O zaman hayatı yaşamaman gerekir, anne,” diyor Simon.

“Ben hayatımı her zaman yaşadım. Mütevazı bir hayatı, kabul ediyorum, dar, tekdüze, ama bana ait. Baban bile onu benden çalıp beni kendi hayatına taşımayı, beni diğer her şeyle birlikte bir çekmeceye koymayı başaramadı. Ama şimdi yalnızım, kayboldum. Bu gruba ihtiyacım var. Ana teyze, senin de bildiğin gibi, domuzlara mükemmel yiyecek hazırlıyor. Onların nasıl iyi bir fiyattan satılacağını biliyor; nasıl mükemmel sosis yapılacağını da. Ama becerileri bundan ibaret. Konuş-

mak için birine ihtiyacım var, Simon. O yüzden grubumu çok görme bana. Hep beraber teselli aramak için arabaya atlayıp kilometrelerce uzaktan gelen kadınlara da hakaret etme.”

“Grupta hiç erkek yok mu?”

“Üyelerin çoğu için grup, erkeklerden kaçıp saklanacakları bir sığınak. Onların keyfiliklerinden, sığılığından ve saldırganlığından. Gerçekten toplantı için bekleyip bizimle konuşmalısın.”

“Bir erkek olarak.”

“Hayır, Simon, değilsin henüz. Kendi görüşleri olan görmüş geçirmiş bir genç olarak.”

“Kimseyle konuşacak durumda değilim. Gitmeye hazırlanıyorum, bunun için geldim.”

“Sen iyi yetiştirildin. Neyin doğru olduğunu bilirsin.”

“Yapılacak doğru olduğu şey olduğu için gelmedim buraya. Nedendir bilmem, kişisel bir konuda sana güvenebileceğimi umarak geldim. Acil bir şey. Çok acil. Bildiğin gibi, oğullar bazen onları başka kimse anlamasa da, annelerinin anlayacağı düşüncesiyle kendilerini kandırırlar. Eh şimdi bu darmadağın oldu.”

“Simon, acımasız olma.”

“Bazı şeylerin tamamen yabancı birine anlatılması daha kolaydır. Aslında birbirimize karşı iki yabancından çok daha fazlası olmadığımız doğru, ama bırakalım böyle kalsın. Önemli değil.”

“Veda etmek için gelmemişsin sen. Kalbime bir bıçak saplamaya gelmişsin. Baban seni gaza getirmiş.”

“Bu çok saçma!”

“Eskiden kucağıma otururdun, sana kitap okurdum. Birlikte film izlerdik. Yazılarını düzeltir ve hayal gücüne hayran olurum. Şimdi başın dertteyken bana güvenmiyorsun. Sorun ne?”

“Sen kendi sırlarını sakla, ben de benimkileri.”

“Benimkileri anlatacağım sana. Neden gerçeği bilmeyesin ki? Yeterince büyüdüñ.”

“Bir günde otuz yıl yaşlandım.”

“Sana söyleyeceklerimi duyunca, otuz yıl daha yaşlanacaksın.”

“Harika, o zaman doğru yaşta olur ve bundan bir yıl sonra huzur içinde ölebilirim.”

“Ölmeyeceksin. Yüz yaşına kadar yaşayacak, sana söylemek üzere olduğum şeyi yanında taşıyacaksın. Asla unutmayacaksın.”

“Unutacağım, hem de sandığından daha hızlı.”

“Simoncuğum, baban bir nonoş olduğu için çekip gittim ben. Bu ifadeyi kullandığım için özür dilerim, ama daha iyisini düşünemiyorum. Baban hayatı boyunca ilanlar yayınlayıp bir dairede senin yaşındaki çocuklarla buluştu. Onlarla ne yaptığını tahayyül etmeyi *sana* bırakıyorum, ben edemem. Ve bize gelmesi gereken para tabii ki onlara gidiyor.”

Bunu uzayan bir sessizlik anı izliyor; ikisine de oldukça uzun geliyor. Belki fazla uzun. Annesi bozuyor sessizliği: “Evet, bu konuda ne hissediyorsun?”

“Katıla katıla gülmemeye çalışıyorum.”

“Niye?”

“Tahayyül etmekte güçlük çekiyorum. Babam genç bir erkekle yatakta. Bunu nasıl öğrendin?”

“Fark etmez. Utanç duymuyor musun?”

“Neden?”

“Babanın bir nonoş olmasından?”

“Ya sana, eşcinsel bir kocan olmasına ne demeli?”

“Ne kadar da safmışım! Tabii ki bunu biz tanışmadan önce de yapıyordu. Beni kamuflej olarak kullandı. Sonra da seni. Bir ihtimal babanı kahraman olarak görmemen için bilmeni istedim.”

“Aslında sana inanmıyorum. Babamı asla genç bir erkeğin yanında görmedim. Sen gidince, zamanını esas olarak kadınlarla geçirdi. Hiçbirini eve getirmedi, oğlanları da.”

“Saklama ustası! İzlerini nasıl da zarifçe silmiş. Ama beni kandıramadı.”

“Anne, bir delil görene kadar inanmayacağım sana. Bu yaşta kötü niyetli olduğuna inanmayı tercih ederim.”

“Sen hep babanı tercih ettin.”

“İkinizden de pek hoşlanmıyorum, eğer bu bir teselliye. İnsanlar neden çocukların anne-babalarını sevmelerini bekler, bilmiyorum. Beklentiden başka bir şey değil bu. Bütün dünya benden bir şey bekliyor. Ben bile kendimden bir şey bekledim. Ve şimdi açıkça anlıyorum ki sadece başkalarının benden beklediği şeyi bekliyormuşum. Ama bitti artık.”

Arabanın kapısını açıp biniyor.

“Simon, konuşmalıyız.”

“Bu bizim son konuşmamız.”

Kapıyı çarpıyor, kontağı çeviriyor ve gaza basıyor. Arka ay-nada annesinin el salladığını, eşarbını çözüp çıkardığını, bir an için eskisi gibi kuralcı ve ağırbaşlı bir kütüphaneci haline geldiğini görüyor, sonra annesi nasıl bir izlenim bıraktığını umursamayan yaşlı bir kadının sert hareketleriyle eve dönüyor.

İki dakika sonra Simon’un cep telefonu çalıyor.

“Simon, geri gel, sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Uçağa yetişmeliyim.”

“Biliyorum, seni kaybettim. Ama Simon,” beklenmedik şekilde hüngür hüngür ağlıyor, “şu son yedi yılda seni ne çok, ne çok özledim, biliyor musun?”

“Giden sendin.”

“En iyi neyi hatırlıyorum, biliyor musun? Banyoda ilk tuvalet kâğıdı rulosunu yerine takışını. Bir çocuk bakıcımız vardı –Alenka– hatırlıyor musun? İşyerinde hastalandım ve eve

geldim. Garajdan içeri girdiğimde, açık banyo kapısına doğru paytak paytak yürüdüğünü gördüm – yürümeye yeni başlamıştın – Alenka arkadaydı. “Tak ruloyu. Buraya,” dedi. Ve sen anladın. Ruloyu duvardaki tuvalet kâğıdı askısına geçirdin, ilk denemede. Ve gururlu bir gülümseyişle baktın ona. *Bak Simon ne yaptı.* O zaman anladım, Simon. Kendi kendime, ‘Bu çocuk çok yetenekli. Bu çocuk dünyayı fethedecek’ dedim.”

“Haklıydın. Dünyayı fethedeceğim.”

Görüşmeyi sonlandırıyor.

Ljubljana’ya dönerken telefon üç kez çalıyor. Cevap vermiyor. Bu bölüm kapandı. Babası da iki kez arıyor, beş yıldan uzun süredir böyle bir şey olmamıştı hiç. Anlaşılan eve her zamankinden erken dönmüş ve bir açıklama bekliyor. Ama o bölüm de kapandı. Simon onun üçüncü, dördüncü, beşinci aramasını da göz ardı ediyor. Sonra annesi yeniden çaldırıyor. Babası tereddütlerinin üstesinden gelip, işten eve döndüğünde ne bulduğunu anlatmak için annesini aramış olmalı. Simon arabayı kenara çekip motoru kapatıyor. Aktrisi aramaya karar veriyor.

“Violeta, ben Simon.”

“İnanmıyorum. Sesin Barton Fink gibi geliyor.”

“Şu anda *Hakikat* adlı filmde bir rol oynuyorum. Kötü bir film, ama ne yapabilirim ki, bir oyuncu her fırsat için minnettar olmalı.”

“Bana ne demeye çalıştığını anlayamıyorum.”

“Derslerini bırak ve benimle New York’a gel.”

“Ne için?”

“Deneyim. Serüven. Hayat.”

“Böyle şeyler için para gerekli.”

“Para bulunur.”

“Oyunlarından biri daha.”

“Ama ciddi bir oyun, hayatımda sonuncusu.”

“Ne kadar süreliğine?”

“Bakacağız. Oradan devam edebiliriz. Dünyanın her yeri-
ne.”

“Peki New York’ta tam olarak ne yapacağız?”

“Her şeyi. Ve çok şey var.”

“Bu fikrin bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun? Anlamsız-
ca boşa harcanan bir zamanı.”

“Zamanı Ljubljana’da boşa harcamayı tercih ettiğini mi
söylüyorsun?”

“Derslerimi bitirip mezun olmayı, bir iş bulmayı, evlenme-
yi, çocuk sahibi olmayı tercih ederim.”

“Herkes gibi olmayı.”

“Normal bir hayatım olsun istiyorum, Simon. Bir tür özel
hayat yaşamak gibi çılgınca fikirlerle sürüklenmek istemiyor-
rum. Özellikle de seninle.”

“Belki de oyunumu Broadway’de sahneye koyacaklar. Baş-
rol için seni önereceğim. Oradan, bütün yollar Hollywood’a
çıkıyor.”

“Bekleyemem. Kapıda biri var. Kim olduğuna bakmalıyım.”

“Violeta, kapıda kimse yok, bana yalan söylemen gereksiz!
New York’ta ne yapacağımıyla ilgilenmiyor musun?”

“Kısa konuş.”

“Kimsenin benden beklemediği şeyler yapacağım: annem-
le babamın, akrabaların, arkadaşların. Ama özellikle kendim-
den beklemediğim şeyler. Kendime, ilk bakışta doğru görünen
kararlara karşı koyacağım. Her türlü korku ve sorumluluk
duygusunu bastıracağım. Belki de başkalarının beklentileri
ve kendi orantı duygum olmadan, hiç değilse bir süreliğine
gerçek özgürlüğün tadını çıkaracağım.”

Öteki tarafta sessizlik.

“Bu sözler sana bir şey hatırlatıyor mu?”

“Koşula, varsayıma dayalı durumlarla günlük yaşamın bir parçası olanları birbirinden ayırt etmeyi bilmediğini hatırlıyor. New York’a gitme. Onun yerine bir oyun daha yaz.”

“Bedenini özlüyorum.”

“Hiç dokunmadın ona.”

“Bedeninin görüntüsünü özlüyorum.”

“Beni zorla içine soktuğun bazı sahnelerin resimlerini çekiyorunsun. Kopyalarını göndermedin bile bana.”

“Bilgisayarım yok artık. Bu akşamüstü onu bir baltayla parçaladım.”

“Bu kez kapıda gerçekten biri var. İyi şanslar, Simon.”

Çıt, arama sonlandırıldı.

Simon cep telefonunu cebine tıkıyor ve direksiyona geçiyor.

Araç camından soluna bakıyor. Tepeler arasındaki bir vadiyi ve tarlalar arasına yuvalanmış çiftlikleri, ormanları ve grimsi beyaz tavuklara benzeyen bostanları görebiliyor. Bir güneş ışığı bulutlardan sıyrılıp annesinin doğduğu evi aydınlatıyor. Simon arabadan inip bir sigara yakıyor. Hava soğuk ve nemli, ama yağmur durmuş ve tepelerin ötesinde mavi bir gök şeridi var. Simon’un teyzesinin evinde kimi zaman yalnız başına, kimi zaman annesiyle geçirdiği zamanlara ilişkin anıları yeniden canlanıyor. Çiçeklerde, çimende, üzümelerde, sararan yaprakları dans ettiren rüzgârın kokusu vardı. Hava her zaman bilinmeyen ve albenili bir şeyle doluydu, yüzünü pencereye bastırıp ay ışığında nesneleri çözmeye çalıştığı aydınlık gecelerde bile. Neydi o koku? Onu en çok burada almıştı, ama yalnız burada duymamıştı, demek ki kırsalla bağlantılı değildi, sıklıkla Ljubljana’nın sokaklarına sızıyordu, özellikle de yağmurdan sonra güneş açtığında ve evlerin yansımaları ıslak kaldırımlar üzerindeki su birikintilerinde titrek bir şekilde parıldadığında.

Umut ya da özlemin kokusu muydu bu? Hayatın vaat ettiği her şeye dair beklentinin mi? Hayatın hemen şimdi başlayacağı umuduna eşlik eden sabırsızlığın kokusu muydu? Şimdi yalnızca bir anıydı. Simon onu ayırt etmeyi ne zaman bıraktığını söylemenin güç olacağını anlıyor. Muhtemelen yavaş yavaş silikleşmiş, Simon sezgi dünyasından geri çekildikçe güçsüzleşmiş ve internet, filmler, romanlar dünyasında kendine bir yuva yapmıştı. Kurgusal kahramanların beklentileriyle özdeşleştikçe, kendi beklentisinin karşılanacağına olan inancı azalmıştı.

Burada, çocukken zevkli anlar geçirdiği çiftlikte, yaklaşan baharın kokusuyla bir kez daha bağlantı kurabilirse, o gergin umut ve beklentinin kokusunu bir kez daha duyabilirse, artık orada olmayanların tümünü canlandırabilirmiş gibi geliyor ona. Burada, hayat bir kez daha doğru kokabilirdi; dokunduğu şeyleri yeniden hissedebilirdi; onları sımsıkı tutmasını engelleyen bir tür perdeyle ayrılmış gibi değil, doğrudan ve canlı şekilde hissedebilirdi.

Cep telefonuna uzanıp annesini arıyor.

“Simon, aramalarımı görmezden mi geliyorsun?”

“Araba sürüyordum. Babam aradı mı seni?”

“Neden?”

“Babam nerede olduğumu bilip bilmediğini sana sorduğu için beni aradığını sanmıştım.”

“Baban nerede olduğunla ilgileniyorsa, aynı adam değil demektir.”

“Beni neden aradın?”

“Çünkü sana bir şey söylemek istedim. Her şeye rağmen, baban seni seviyor. Çok seviyor. Nereye giderse gitsin, hep yanında götürürdü seni. Bir keresinde uluslararası bankacılık konferansında bir konuşması vardı. İkimiz de onunla gitmek zorunda kaldık. Sepet içinde seninle birlikte otele geldiğimizde, diğer katılımcılar bir molanın keyfini çıkarırken bize

yöneltiren bakışları hiç unutmayacağım. Ama bunu babanın yüzüne vurmadım, seni bütün dünyaya göstermek istiyordu. Konuşması sırasında ağlamaya başladın ve izleyicilerin çoğu onu dinlemek yerine köşedeki sepetine doğru döndüler. Bunun harika bir şey olduğunu düşündü. Gurur duydu. İnanmayacaksın ama, o sırada ona âşık olabileceğimi bile düşündüm. Daha sonra, büyüüp de samuray savaşçılarıyla ilgili filmler izlemeye başladığında ve bir samuray olmak istediğini söylediğinde, Osaka'daki bir konferanstan sana samuray kılıcı getirdi. Onun için kaç para ödediğini Tanrı bilir. Kılıç hâlâ sende mi?"

"Aslında bugün onu ilk samuray eylemimde kullandım."

"Tanrım, umarım kimseyi öldürmemişsindir, Simon!"

"Yalnızca geçmişimi. Mütevazı geçmişimi. Önemli bir şey değil."

"Baban bir orospu çocuğu olabilir, ama kalbinin derinlerinde iyi bir insandır. Düzen takıntısı sadece talihsiz eğilimlerini örten bir kılıf, eminim ki bunlardan utanıyordur. Elinde değil. Sana söylemek istediğim buydu, Simon. Baban hakkında kötü düşünme. Onunla gerçekten gurur duyamazsın, ama ne derler bilirsin: yaşa ve bırak yaşasın. Şu Bond filmi gibi, hatırlıyor musun?"

"Anne, *Yaşa ve Bırak Ölsün*'dü o."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Düşünüyordum da belki de New York'a gitmek yerine bir yıllığına seninle teyzemin yanına taşınabilirim. Domuzları yetiştirmenize yardım ederim. Grubunun üyesi olurum."

"Simon," diyor annesi uzun bir sessizlikten sonra, "benimle alay etmen hoş değil."

"Ben ciddiylim. Orada rahatlayabilirim, benden hep bir şey isteyen, bir şey olmamı, bir şeye ulaşmamı talep eden mekanizmadan kendimi kurtarabilirim. Yorgunum, anne. Dinlenmek istiyorum. Doğal dünyayı dinlemek, onu koklamak, ona

dokunmak istiyorum. Fikirlerden, hayal kurmaktan ve felsefeden bıktım artık.”

“Sabah daha horoz ötmeden sıkılırsın sen.”

“Doğru değil bu.”

“Huzur ve sessizlik için fazla gençsin, yaşaman gerekiyor. Diyelim ki oyunundaki o çocuk gibi yalnızca bir yılın kaldı. Onu bir domuz çiftliğinde mi geçirmek isterdin?”

“Neden olmasın?”

“New York’a git. En elverişli şekilde sana doğru meyilliyken kadere sırtını çevirme.”

“Peki ya bir yılı burada seninle geçirmek istersem?”

“Ana teyzen bana katlanmakta yeterince zorlanıyor zaten.”

“O halde hoşça kal, anne.”

“Bana bir kart gönder.”

Çıt, arama sonlandırılıyor.

Simon tekrar arabaya biniyor.

Bir sonraki adım? Karar onun kararı değil sanki. Berduşun numarasının iki rakamını yazdıktan sonra cep telefonu çalıyor.”

“Ben de tam seni arıyordum. Telepati.”

“Demek ki doğru yoldayız. Dinle. Kompas Seyahat Ajanı’na git ve Katja’yı sor. Senin için New York’a tek yönlü bir bilet var onda. Yarın gidiyorsun. Ljubljana-Frankfurt-JFK. Vincent Vega ya da adamlarından biri üstünde adının yazılı olduğu bir tabelayla seni havalimanında karşılayacak. Katja sana küçük bir paket de verecek. Onu Vincent Vega’ya vermen gerekiyor. Kaybedersen, ölürsün. *Tekrar ediyorum: kaybedersen, ölürsün.* Katja ayrıca sana içinde nakit bin dolar bulunan bir zarf verecek. Bu senin ilk on günlük harçlığın. Sonrasında Vincent Vega göz kulak olacak sana. Umarım çok eğlenirsin.”

“Birbirimizi görecek miyiz?”

“Eğer cehennem varsa, görürüz. Yoksa, herhalde görmeyiz.”

Gangster Simon’a Ne Dedi

John F. Kennedy havalimanında, Frankfurt’tan dokuz saatlik uçuştan sonra Simon, uzun yolcu kuyruğunda kendisini neyin beklediğini düşünüyor. Bu büyük ülke hakkında çok şey duymuş, ama bu kadar kısa sürede ziyaret edeceği hiç aklına gelmemişti, hele bu kadar belirsiz koşullar altında, asla.

Ebedi karanlığa ulaşma düşüncesi, önceki gün Airbus 320’de Alpleri boydan boya geçerken bu toprakları bir daha asla görmeyeceği fikriyle neredeyse felç olduğu sıradaki gibi içini panikle doldurmuyordu artık. Paniğin yerini yeni bir duygu almıştı: bu son yılda yaşananların, hiçbiri geleceğe yönelik olmayacağı, hiçbir şey olası sonuçları göz önüne alarak yapılmayacağı için, önemli olmadığı. Her şey unutulmuş, kaybolmuş olacak. Bu ona en azından bir rahatlama hissi veriyor.

Salyangoz hızından daha yavaş ilerleyen kuyrukta beklerken, şu kaçınılmaz soruya makul ölçüde zekice yanıtlar bulmaya çalışıyor: “ABD’yi ziyaret nedeniniz nedir?” Yıllar önce kendisine, “Amacınız Amerikan hükümetini devirmek mi?” diye sorulduğunda ve görevlinin şaka yaptığını düşünerek, “Elbette, bana yardım edecek misiniz?” diye cevap verdiğinde hemen tutuklanmış olan genç adamın doğruluğu şüpheli hikâyesini duymuştu.

Simon hiçbir şeyi böyle riske atamaz, çünkü yapacağı acil şeyler var. Örneğin, “Empire State binasına tırmanmak ve kendimi seyir platformundan aşağı atmak için geldim,” ya da

“Ben bir enstalasyon sanatçısıyım, Özgürlük Heykeli’ni zincirlemek için geldim,” diyebilirdi. Bu cevapların her birinin onu kaynar suya atacağını farkında olduğundan, şöyle söylemeye karar veriyor: “Dünya Ticaret Merkezine yapılan terör saldırısının kurbanlarına saygılarımı sunmak için geldim; amcam onlardan biriydi.”

Nihayet sıra ona geldiğinde, Latin Amerikalı görünüşüyle bizzat göçmene benzeyen görevli, “Slovenya’da durum nasıl?” diye soruyor.

“Her zamanki gibi: çok fazla yağmur, çok az güneş.”

“O halde hayal kırıklığına uğrayacaksınız, burası da aynı.”

“Hiçbir şey eskisi gibi değil.”

“Doğru. Şimdi parmak izlerinizi alıp fotoğrafınızı çekmemiz gerekiyor.”

“Sorun değil. Ama gülümseyebileceğimden kuşkuluyum.”

“Gençsiniz, daima gülümsemelisiniz.”

“New York’a bunun için geldim: iyi bir neden bulma umuduyla.”

“İyi şanslar.”

Simon kameraya bakıyor ve parmaklarını tarayıcıya bastırıyor. Görevli pasaportunu damgalıyor, gülümsüyor, “Birleşik Devletler’e hoşgeldiniz,” diyor ve işi bitiyor. Simon işlerin bu kadar pürüzsüzce gitmesinden hayal kırıklığına uğruyor: her şey böyle devam ederse, hayatının son yılı sıkıcı olacak.

Bu duygu uzun sürmüyor. Valiziyle dış hatlar geliş terminaline ulaştığında, bariyerin öbür tarafında bekleyen kalabalığı gözleriyle tarayarak elinde Simon Bebler yazılı bir tabelayla bekleyen birini arıyor. İlk sıralar arasından kendine yol açıyor ve ancak o zaman adının keçeli kalemle kargacık burgacık yazılı olduğu mukavva parçasını görüyor. Üstelik yanlış yazılmış: Simon yerine Symon. Tabela patlak gözlü ve parlak beyaz dişli iri yarı bir Afro-Amerikalı hanımın göğsüne dayalı duruyor. Kadının bakışı bir kişiden diğerine atlıyor ve

yüzünde telaşlı bir ifade var: bu ada sahip kimsenin yanına gelmeyeceğinden korkuyor sanki.

Gelir gelmez birini mutlu etme fırsatı için minnettar olan Simon, yüzünde bir gülümsemeyle onun önünde duruyor.

“Beni bekliyorsunuz.”

“Olamaz. Bay Symon altmış yaşında ve çok daha kısa boylu biri.”

“Ama bana dediler ki...”

“Beni taciz etmeyi bırakmazsanız, havalimanı güvenliğini çağırırım.”

Kafası karışan Simon ilerliyor ve döviz bürosunun önünde duruyor. Kaygıyla dolup taşıyor. Birdenbire kaybolduğunu hissediyor, yabancı bir kentte olduğunun farkında. Ve burada ne işi olduğundan hâlâ emin değil. Ya taşıdığı pakette eroin varsa ve yeşil kanaldan geçerken durdurulmadığı için inanılmaz derecede şanlıysa? Neden kimsenin onu beklemediğini de bu durum açıklar, çünkü eroin ele geçirilseydi, onu kime vereceğini bilmek isterlerdi. Tutuklayacakları ilk insan da bir kart üzerinde Simon’un adıyla orada duran kişi olurdu. Bununla başka bir anlamı var: birileri burada seyrediyor, takip ediyor olmalı. Ancak güvenli olduğu zaman yaklaşacaklar.

Bir kez daha birilerinin şüpheli bir şekilde hareket edip etmediğini görmek için kalabalığı tarıyor. Kimisi bakışına karşılık veriyor, ama kısaca. Çoğu kişi telaş içinde otel odası ayırtıyor, araç kir alıyor, otobüs da ya araba fişi alıyor, diğerleriye kendilerini bekleyen kişilerle buluşuyor, bağırıyor, kucaklaşıyor. İhtiyatlı ya da ihtiyatsızca dikkatini yalnızca Simon’a veren tek kişi yok.

Belki de yanılıyor. Belki pakette bir yadigâr ya da mütevazı bir doğum günü armağanından başka bir şey yok. Belki de berduş paketi doğru kişiye veremezse karşılaşacağı tatsız sonuçlarla onu tehdit ederken yalnızca şaka yapıyordu. Uluslararası bir terörist çetesinin üyesi olmadığı ve pakette uran-

yum da nükleer bombada kullanılacak başka bir bileşen bulunmadığı sürece. Ya da belki ölümcül bir veba virüsü içeren bir test tüpü. Simon'un soluğu kesiliyor, bir yumruk yüreğini sıkıştırıyor; bir kez daha valizini arkasında bırakıp çıkışa koşma arzusuna kapılıyor.

Ama bunun en kötü seçeneğe olacağını tam vaktinde fark ediyor. Başka kimse onu izlemese de, sayısız video kamerası var ve onlar aracılığıyla havalimanı güvenliğini izleniyor. Tek bir yanlış hamlede, kendisine doğrultulan onlarca silah görecektir.

"Silahını bırak! Ellerini kaldır!"

Cebinden telefonunu çıkarması güvenli mi? Bir yıl önce Queens'deki bir restoranın dışında, düğününden bir gün önce sigara almak için cebine uzanan genç gibi, anında polis kurşunlarıyla delik deşik mi olacak? Polis, davranışını meşru müdafaa olarak tanımlamıştı, çünkü genç adamın hareketi "tehdit edici bir hareket olarak görülebilirdi, cebinde bir tabanca olabiliyordu". Son yılını erkenden sona erdirmemeye kararlı olan Simon, önce ceket cebine uzanıyor, bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu siliyor. Sonra mendili telefonunun bulunduğu cebine koyuyor; elini çıkardığında parmaklarının arasındaki şeyin bir silah olmadığı apaçık ortada. Bir numara çeviriyor ve telefonu kulağına dayıyor. Aramasının öteki kütadan yanıtlanması biraz zaman alıyor.

"Vardın mı?" diye soruyor berduş.

"Birinin üstünde adım yazılı bir tabelayla burada olacağını söylemişsin."

"Belki tabela değil de sıradan bir karton."

"Yalnızca siyah bir kadın var, y harfiyle yazılan Symon adında birini bekliyor. Altmış yaşında birini."

"Vincent Vega'ya bir paket getiren birini mi bekliyor, sor ona."

"Güvenliği çağıracağını söyledi."

“Simon, New York’ta sürekli tehdit edileceksin!”

“Pakette ne olduğunu söyle bana.”

“Bu kadar meraklıysan aç da bak.”

“Vincent Vega’nın beni öldüreceğini söyledin.”

“Onun ne yapacağı belli olmaz.”

“Sence ben ne yapmalıyım?”

“Uyanık ol.”

Böylece Simon uyanık olmaya karar veriyor. Sonuçta, çoğu durumda, en alengirli olanında bile işin üstesinden gelmeyi hep başarmıştı, gerçi bugüne kadar yaşadığı en alengirli durum bu. Valizini alıp çıkışın karşısındaki itiş kakışa, bir dakika önce Afro-Amerikalı kadının palas pandıras onu başından attığı yere dönüyor. Şimdi isimleri tutan beş kişi var. Bay Davidson, Otmor Humpernickel, Sally Brugman, Tevor Morris, Laima Masyte. Simon yok. Kadın da yok olmuş. Belli ki beyfendisi ortaya çıkmış ve çekip gitmişler. Simon berduşu bir kez daha aramak için cebine uzanıyor, ama hemen yeniden durum değerlendirmesi yapıyor. Cebinde Vincent Vega’nın adresiyle telefon numarasını içeren bir kartvizit olduğunu hatırlıyor. Cüzdanını çıkarıyor, içine bakıyor ve kartvizitin gizemli bir biçimde yok olduğunu görüyor. Her bölümü yeniden arıyor – yok. Cep telefonunu çıkarıp berduşu arıyor. Adresi biliyorsa, bir taksi çevirebilir. Berduşta mutlaka adresi vardır. Ama cevap vermiyor.

Simon paniğe kapılıyor.

New York havalimanında tek başına mahsur kaldı.

Ama panik yalnızca birkaç saniye sürüyor, sonra Simon’un ancak farkına vardığı bir duyguya dönüşüyor: başkaldırı, aynı zamanda başkaldırısından aldığı zevk ve bu zevk duygusundaki taşkınlık. Birdenbire hissettiği gerilim ona aksiyon filmleri izlerken ortaya çıkan uyanıklığı hatırlatıyor (aynı zamanda bir tür hipnoz olan uyanıklık). Soraya’yı yatakta izlerken

kanın damarlarında hızla akışını da hatırlatıyor. Yaşıyorum, Simon düşünmekten çok duyumsuyor. Yaşıyorum, öyleyse varım. Hikâyem, hayatımın en büyük hikâyesi daha yeni başladı.

Şu ana dek hayatının son yılını bu kadar uzaklarda nasıl yaşayacağını düşünüp durmuş – gerçek planlar yapmak yerine hayallere dalmış gibi geliyor ona. Aslında kendisi hiç plan yapmamış, bir yabancı, şans eseri karşılaştığı pek az gerçek bir adam onun için bir plan yapmıştı. Her şey çok farklı bir şekilde gelişebilirdi: hâlâ Ljubljana’da bir pencereden bakarak kendisi için çok üzüldüğü olabilirdi. O daha hayatı avucuna alma cesaretini toplayamadan, hayat onu avucuna almıştı. Şimdi minnetle boyun eğmenin zamanı değil mi? Direnmeyi bırakıp olup bitene ayak uydurmanın?

Terminal binasında etrafa bakarak bir WC işareti arıyor. Bagajını boş bir tuvalet kabinine taşıyor, klozet kapağını indirip üstüne oturuyor. Paketi bagajdan çıkarıyor. Ambalajı açıp gümrüklerden ne kaçırdığını görmeye karar veriyor.

Tam ilk yapışkan bant parçasını çıkarırken, biri yanındaki kabine giriyor, kapıyı kapatıp tuvalete oturuyor. Simon birkaç saniye sonra hafifleyen ağır solumayı duyabiliyor. Komşusunun ambalaj kâğıdının hışırtısını duyduğu hissine kapıldığından, bandı çıkarmayı bırakıyor.

Sessizlikte, adamın sesi duvarın öbür tarafından, “Simon Bebbler?” diye soruyor.

Simon o kadar şaşırıyor ki cevap veremiyor. Demek sonuçta geldiler!

“Simon Bebler sen misin diye soruyorum.”

“Benim,” diyor boğuk bir sesle.

“Bildiğim kadarıyla yanında bir şey getirmişsin.”

“Getirdim.”

“Getirdiğin şeyi yere koyup bana doğru iter misin?”

“Sen Vincent Vega mısın?”

“Vincent Vega benim patronum.”

Simon ikna olmuyor. Paketten olabildiğince kısa sürede kurtulmak istese de, onu herhangi birine vermek istemiyor.

“Söylediğinin doğru olduğunu gösteren kanıtı ihtiyacım var.”

“Aşağıya bak.”

Simon aşağıya bakıyor. Beton duvarın altında bir tabanca namlusu beliriyor.

“Tatmin oldun mu?”

Tabancanın susturucusu yok. Yüzlerce Amerikan filmi görmüş olan Simon, yan kabindeki yabancı tetiği çektiği takdirde korkunç bir gürültü çıkacağını biliyor. Yalnız bu da değil, paketini almak için kabinin üstüne tırmanması gerekecek, bu da biraz zaman alacak: bütün bu süre içinde adam kimsenin içeri girmeyeceğine güvenmek ve sonra kaçmak zorunda kalacak. Bunu başaramaz. Ateş etmesi bir anda alarmı tetikler, silahlı güvenlik elemanları tuvalete üşüşür ve adam vurulur. Simon düşünüyor: herif blöf yapıyor. Tuzağa düşmemeye karar veriyor.

“Gerçek şu ki ben Simon Bebler değilim, Barton Fink'im. Ve Vincent Vega için hiçbir şey getirmedim. Şaka yapıyordum.”

Bir sessizlik anı. Tabanca yok oluyor, sonra daha saldırı-ganca Simon'a doğrultulmuş olarak tekrar beliriyor.

“Beşe kadar sayacağım. Bu arada dua edebilirsin.”

“On olabilir mi? Ben çok yavaş dua ederim – hem Babamız hem de Selam Ey Meryem duası.”

“Acı alayın için kurşunu midene yiyeceksin, böylece daha yavaş ölürsün.”

Simon birdenbire omuz çantasında bir paket daha olduğunu hatırlıyor: Frankfurt havaalanından Vincent Vega'ya vermek için aldığı kokulu sabun. Bunun çok özel bir beyefendiye verilecek bir armağan olduğunu söyleyince satıcı güzelce sarmıştı.

“Bir, iki...” diye ses geliyor yan kabinde.

Simon çantayı karıştırıyor, sabun paketini çıkarıyor, eğilip duvarın altından kaydırıyor. Daha kendisi bırakmadan, güçlü parmaklar paketi sıkıca kavırıyor ve tabanca namlusuyla birlikte ortadan kayboluyor. Kabin kapısı açılıyor, karolar üzerinde hafif lastik pabuç gıcirtısının eşliğinde, adımlar çıkışa yöneliyor. Simon kalkıyor, klozetin kenarında dikilerek kapının üzerinden gözetliyor. Bir an için kazınmış bir kafanın ve kırmızı bir rüzgârlık altındaki geniş omuzların köşeyi dönerək yok oluşu gözüne ilişiyor.

Buradan hemen çıkmalıyım, diye düşünüyor Simon. Şimdi gerçek pakette ne olduğunu görmenin zamanı değil. Yabancı oyuna getirildiğini anlar anlamaz, uzanacağı ilk şey tabancası olacak.

Çantalarını kapıyor, beceriksizce kabini aralayarak dışarı çıkıyor ve çıkıştan havalimanı lobisine doğru uzanan kısa koridorda koşuyor. Bir sütunun arkasında gizlenmiş kırmızı bir rüzgârlık olmadığından emin olmak için hareketli meydanda hızlıca etrafa göz atıyor. Sonra çabucak “taksi” yazılı işaretleri izliyor, sonunda kendini terminal binasının önünde buluyor, uzunca bir insan kuyruğu aynı şekilde sırada sarı taksilerden birini bekliyor. Çaresizlik içinde etrafa bakarken, yanına heyecanlı görünen, sakallı ve türbanlı bir Hintli yaklaşıyor, belli ki bir Sih, kent merkezine kadar hızlı bir özel taksiye ihtiyacı olup olmadığını soruyor ona. Yasadışı çalıştığı çok açık.

“Aracın nerede?” diye soruyor Simon.

Sih ona peşinden gelmesini işaret ediyor. Simon kendini bagajıyla birlikte arka koltukta buluyor.

“Çok acelem var,” diyor. “Ekstra para veririm.”

Sih direksiyona geçiyor ve o kadar hızlı kalkıyor ki lastikler gıcırıyor. Çok geçmeden otoyola çıkıyorlar.

“Nereye?” diyor sürücü.

“Herhangi bir yere,” diye yanıtıyor Simon. “Manhattan.”

“Manhanttan’ın neresi?”

“Bilmiyorum. Central Park?”

“Hangi tarafı?”

“Önemli değil. Gaza biraz daha basabilir misin?”

“Bu sana pahalıya mal olur.”

“Çok param yok.”

“Yolcularımın yüzde doksanından aynı şeyi duyuyorum.”

“Üşütmüşüm, konuşmamayı tercih ederim.”

“New York’ta kaç dil konuşulduğunu biliyor musun? Yüz yetmiş. New York’ta yaşayanlardan kaçının ABD’de doğduğunu biliyor musun? Yüzde otuz altısı. New York valisinin Amerika’daki en zengin adamlardan biri olduğunu biliyor muydun?”

“Eğer susarsan, sana bahşış veririm.”

“Zaten bahşış vermek zorundasın, New York’tasın.”

“Taksimetre yok. Yasadışı şoförlük yapıyorsun.”

“Durabilirim. İnebilirsin.”

“Hayır! Bahşışını vereceğim, söz. Ama yalnızca biraz daha hızlı sürersen.”

Ön koltuktaki bir cep telefonu çalıyor. Sih onu alıp kulağına dayıyor.

“Evet, Bay Vega. Benimle beraber, arabada.”

Bir süre dinliyor, sonra devam ediyor, “Tatsız bir şeydi, ama artık sorun yok. Görünüşe bakılırsa kimse peşimize düşmemiş. Teşekkür ederim, efendim.”

Telefonu kapatıyor ve tekrar koltuğa atıyor.

Simon arka koltukta taş gibi kaskatı kesiliyor. Biraz toparlandığında, öne eğilip ihtiyatla soruyor: “Arayan Vincent Vega mıydı yoksa?”

“Off,” diye yanıtlıyor Sih, “Ne kadar şanslı bir budala olduğuna dair en ufak bir fikrin yok.”

“Anlamadım.”

“Neden dosdoğru dışarı gelmedin? Tabela üstünde adınla seni bekliyordum.”

“Ötekilerin hepsi terminal binasında bekliyordu.”

“Beni aramalıydın!”

“Hiçbir şey anlamıyorum artık,” diyor Simon iç geçirerek, koltuğa yaslanıyor.

“Yarın daha da az anlayacaksın,” diyor Sih, sonra sessizliğe bürünüyor. Yolculuğun sonuna kadar, ikisi de tek kelime etmiyor. Ufuktaki gökdelenler yaklaşmaya ve yoğunlaşmaya başlıyor.

Buradayım, Simon ayırdına varıyor.

Sih, aracı Central Park’ın karşısındaki dar bir sokakta durduruyor. Camlı bir giriş kapısını işaret ederek, “Kapıcıya Barton Fink olduğunu söyle. Sana bir anahtar verecek,” diyor.

“Peki ya Bay Vega?” diye soruyor Simon, bagajı kaldırma koyarak.

“İş için uzaklarda,” diye yanıtlıyor Sih ve arabayla uzaklaşıyor. Simon trafikte yok olana kadar onun gidişini izliyor.

Sonra bagajını alıp camlı kapılara yöneliyor.

Ev Sahibi Konuğa Ne Dedi

Yetmiş katlı binanın tepesindeki daire Central Park boyunca batıya bakıyor. Güneş geniş pencerelere henüz ulaşmamış olsa da, görünmez bir ışıqla aydınlatılmış gibi parlak. Halılar kalın ve yumuşak; oturma odasının mobilyası sağlam, antika, rahat; duvardaki tablolar saygın ataların orijinal portreleri gibi görünüyor. Banyo on şişko Amerikalıyı içine alacak kadar büyük. Jakuzi çinilerle çevrilmiş, her biri farklı ve her biri kare ve dikdörtgenlerden oluşan bir mozaik, her mozaik de farklı bir renk birleşimi içeriyor. Dört lavabonun arkasındaki ayna tavana kadar yükseliyor. Bir an için kendi görüntüsü gözüne ilişince Simon, davetsiz bir misafiri rahatsız ettiği hissine kapılıyor; çabucak hole çekiliyor. Mutfaktaki yemek alanı bembeyaz, ultra modern, aseptik derecede temiz, en son model aygıtlarla donatılmış. Derin dondurucu neredeyse tavana uzanıyor. Yemek masasında içinde taze bir kırmızı gül bulunan bir vazo duruyor. Vazoya, BUNU AÇ yazılı sarı bir zarf dayalı.

Simon tereddüt ediyor. Belki de Vincent Vega temizlikçisine bir mesaj bırakmış. Ya da sevgilisine, gülün açıklaması bu olmalı. Simon zarfı çevirince, yapıştırılmamış olduğunu görüyor. Katlanmış kâğıdı çıkarıp açıyor.

“Big Apple’a hoş geldin, Simon. Kusura bakma seni karşılayamadım. Birkaç günlüğüne uzakta olacağım. Kendini evin-

de hisset. Mutfakta bulduğun her şeyi kullan; kaliteli şarap da var. Çekinme. Yemekleri Apex Catering teslim edecek. Memnun kalmazsan söyle onlara. Diğer talimatlar için oturma odasına git ve balkon penceresinin önündeki maun dolabın üstünde duran siyah telesekreterdeki kırmızı düğmeye bas.”

Simon mektubu geri koyup oturma odasına dönüyor. Kapı aralığında durup etrafa bir kez daha bakıyor. Lüks onu şimdi ilk bakışta olduğundan daha fazla etkiliyor, daha rahat, daha güvende hissediyor kendini. Açık kahverengi deriyle kaplı süit, Ljubljana’da üstün kaliteli tek odalı bir daire için ödenenden daha pahalıya mal olmuş olmalı. Pencere kenarındaki köşede, büyük bir ekran duruyor, Simon bunun bir ev sinema sistemi olduğunu fark ediyor. Ekranın altında, iki metre genişliğinde bir dolabın camlı kapılarının arkasında, dikkatlice sıralanmış bir dizi DVD görüyor. En az bin film olsa gerek. Şu Vincent Vega iyi bir tip!

Ekranın önünde büyük bir kapitone sallanan sandalye, yanındaki sehpanın üstünde de bir uzaktan kumanda duruyor. Ağaçlıklı Central Park görüntüsüyle bu sallanan sandalyede, dev ekran karşısında, muhtemelen tüm zamanların en iyi filmlerinden oluşan bir koleksiyonla, Simon rahatlıkla altı ya da en azından üç ayını, bir şey kaçırdığını hissetmeden geçirebilir. Belli ki Vincent Vega şu görsel tiplerden. Belki okumuyor bile, yine de son derece kültürlü görünüyor. Ama maun dolap orada, balkon penceresinin önünde. Üstünde, yeşil telefonun yanında, siyah bir telesekreter var. Simon yaklaşıyor ve kırmızı düğmeye basmak için uzanıyor.

Bir şey onu engelliyor. Adlandıramadığı, ama içini tereddütlerle dolduran bir hisse kapılıyor. Her şey çok hızlı olup bitiyor. İnanılır gibi değil. Kalbi küt küt atıyor. Önce izlenimlerine çekidüzen vermeli. Sakinleşmeli. Çeşit çeşit renklerin uyumu içini bir huzursuzlukla dolduruyor: her şey fazla güzel, fazla mükemmel. Hâlâ bunun gerçek olduğuna ancak yarı yarıya

inanabiliyor. Violeta'ya bir mesaj göndermek için cep telefonunu çıkarıyor. Ya da Soraya'ya. Ya da nihayet, annesine. *Keşke burada olsaydın. New York'tayım. Her şey en çılgın hayallerimin ötesinde geliyor. Mest olmuş ama huzursuz hissediyorum ve her an paniğe kapılabilirim. Sanırım yardıma ihtiyacım var. Her zaman çok sıradan, çok ortalama olan yaşıntım kurmacaya dönüşüyor. Yine de gerçek!*

Mesaj için fazla uzun. Onun yerine bir sigara içmeye karar veriyor. Sallanan sandalyenin yanındaki sehpa üstünde, uzaktan kumandanın yanında bir küllük duruyor. Alışılmadık bir küllük, rengârenk ama cam gibi buzlu bir taştan oyulmuş. Simon sigaralarını çıkarıyor, birini yakıyor, dumanı içine çekiyor. Oturup usulca sallanıyor. Yorgunluğuna rağmen, yeni uyanmış gibi hissediyor. Enerji, umut –hatta güven– dolu. Hayatı değişiyor!

İki sigara daha içiyor, kırmızı düğmeye basmak için ayağa kalkıyor. Her seferinde, son dakikada fikrini değiştiriyor. Tırnak altlarının kirli olduğu fark ediyor. Kalkıp valizini bıraktığı koridora gidiyor. Hâlâ üstünde olan rüzgârlığının iç cebinden bir anahtar alıp tekerlekli seyahat çantasının kilidini açıyor. Tuvalet malzemelerini çıkarıyor ve tırnak makasını buluyor. Oturma odasına dönüyor, sallanan sandalyeye oturuyor ve tırnaklarını temizlemeye başlıyor. Bütün bu süre zarfında sigarası ağzından sarkıyor. Aşağı baktığında, külün uzayarak düşmek üzere olduğunu görüyor. Küllük görünümlü nesneye bastırmak için sigarayı ağzından çıkarıyor. Çok geç. Öne eğilirken, kül –yanan ucuyla birlikte– değerli halıya düşüyor. Simon onu ayakkabısıyla söndürene kadar halıyı yakıp siyah bir delik açıyor.

Simon kalkıp onu inceliyor. Boydan boya iki buçuk santimden fazla. Sallanan sandalyeyi biraz kıpırdatsa gizleyebilir mi? Uzanıyor, ama bir kez daha hemen fikrini değiştiriyor. Er geç Vincent Vega ne olduğunu öğrenecek, kimin sorumlu

olduğunu ve izlerini örtmeye çalıştığını bilecek. Lüks evini güvenilmez birine açmış olduğunu anlayacak. İşe yaramaz bu. Simon, Vincent Vega kapıdan girer girmez hatası için özür dilemeye karar veriyor. Ama birkaç günlüğüne orada olmayacak. Birkaç gün tamamen yalnız kalacak.

Neredeyse bilinçsizce, düğmeye basıyor.

İnanılmayacak kadar Dustin Hoffman'inkine benzeyen bir ses duyuyor. Aslında, o kadar Dustin Hoffman gibi geliyor ki aktörün kendisi tarafından kaydedilmiş bile olabilir.

"Merhaba, Simon. Benim, Vincent Vega. İlk olarak: sigara içmek kansere sebep olur, bu yüzden dairede sigara içmek yok. Umarım buna dikkat edersin. İçmen gerekiyorsa, balkonda iç. Korkuluğa yaslanabilir, Central Park'a bakabilir ve külü Beşinci Cadde'ye silkeleyebilirsin. Rüzgâr birinin kafasına inmeden uçuracaktır onu. İkincisi: dairede etrafa iyice bak. Çekinme. Yorgunsan yat. Benim yatak odamda uyabilirsin, çarşaflar temiz, ya da kütüphanede, kanepenin üstünde uyuyabilirsin. Orada gizli bir dolap da var. Yukarıdan üçüncü rafta, tam kapı arkasında, Conrad'ın *Nostromo*'sunun sırtını bulacaksın: *N* harfine usulca basarsan, kapı kendiliğinden açılır. Arkadaşımın sana verdiği paketi oraya koy. Sonra dolabı kapatmak için tekrar *N*'ye bas. Tek sahte kitap odur, gerisi gerçek. Okumak istersen, oku. Film izlemek istersen, onları çoktan bulduğuna emimin. Kendini rahatsız hissedersen, Dr. Barnard'ı ara, kendisi benim özel doktorumdur. Numarası telefonda *Beden* adıyla kayıtlı. Bunaldığını hissetmeye başlarsan, analistim Dr. Woody Allen'ın numarasını *Akıl* adıyla kayıtlı olarak bulacaksın. Ona güven. İyidir, dinlemeyi bilir. Ve bitirmeden bir şey daha. Temizlikçi her sabah gelir. Adı Esmerelda'dır. Meksikalı. Seni rahatsız etmez, kendi anahtarı var. Burada olduğunu biliyor. Genç ve çok seksidir. Tadını çıkar. Gerisi daha sonra."

Düğmenin yanındaki ışık sönüyor. Simon inanılmaz yorgun hissediyor. Uykusuz bir gece, takipçisinden kaçış, dairede biriken çığ gibi yeni deneyimler ve ayrıca, hiç kuşkusuz, hastalığı – hepsi onu buldu. Birkaç saat dinlenmeye karar veriyor. İlk önce bir bardak su almak için mutfağa gidiyor. Sonra hole geçiyor ve soldaki odanın kapısını açıyor. Duvarları tavana kadar kaplayan kitap rafları soluğunu kesiyor. Belli ki Vincent Vega sadece bir film hayranı değil!

Elbette, kitapların hiçbirini okumamış da olabilir: kendisine miras kalmış olabilirler, koleksiyoncu da olabilir. Ama bunlar bir kütüphanedeki gibi sıralanmış, bölümler Şiir, Roman, Öykü, Deneme, Oyun, Felsefe, Psikoloji, Ekoloji, Politika, Hukuk, Tarih, Biyografi, Mizah etiketleriyle işaretlenmiş. Oda belki de oturma odasından bile daha büyük. Yarı kapalı jalu-zilerden sızan bir gün ışığı demeti kapının yanında bir köşe sehpasının üstündeki küçük bir denizkızı heykelini aydınlatıyor. Pencere kenarında, içeriden gizli bir ampulle aydınlatılmış kocaman bir dünya küresi var. Denizkızıyla küre arasında ortalarda bir yerde düz bir piyanoyla döner bir tabure ve etkileyici bir müzik notası yığını duruyor. Sağ taraftaki duvarda kitap rafları arasında rahat bir açılır kanepe var.

Peki ya gizli dolap? Yukarıdan üçüncü raf, tam kapının arkasında. Simon onu ve roman bölümündeki ilk kitap sırtı *Nostromo*'yu kolayca buluyor. İhtiyatla *N*'ye basıyor. Ve bekliyor. Hiçbir şey olmuyor. Tekrar basıyor. Hiçbir şey. Vincent Vega onu yanlış mı yönlendirdi? Sonra hatırlıyor, telesekreterdeki ses harfe usulca basmasını söylemişti. Bir kez daha deniyor – bu kez parmak ucuyla hafifçe basıyor. Şimdi solunda bir şey kıpırdıyor: altı roman rafı karanlıkta sessizce kayıyor ve yaklaşık bir buçuk metre eninde ve iki buçuk metre boyunda bir aralık ortaya çıkıyor. Simon dikkatle bakıyor ve kitap raflarının zemine ve tavana bağlanmış metal raylar üzerinde olduğunu görüyor. İki yan duvarda, Simon'un Vincent

Vega için getirdiğine benzer dikkatlice dizilmiş paketlerin bulunduğu metal raflar dizili. Tek fark, açık kahverengi, hepsi aynı boydaki kutuların açılmamış olması. Bunlardan yaklaşık otuz tane var. Simon cazibeye karşı koyamıyor: en yakındaki ne uzanıyor ve kapağını kaldırıyor. Kutu boş. İkinci, üçüncü ve dördüncü de öyle.

Gizem derinleşiyor. Kendini içinde bulduğu dairenin sahibi kim? Ne yapıyor? Getirdiği paket ne? Simon bir göz atmaya karar veriyor. Koridora dönüyor, seyahat çantasını açıp kutuyu çıkarıyor. Bunu daha önce üç kez, özellikle aldıktan hemen sonra Ljubljana'da yapmış olsa da, hâlâ bir şeyin tıngırdayacağını ya da şingırdayacağını – böylece içinde ne olduğuna dair ona bir ipucu vereceğini umuyor. Ama kutudan hiç ses gelmiyor. Hatta öyle hafif ki içi boş da olabilir. Simon gizli dolaba gidiyor ve boş kutulardan birini raftan alıyor. Kendi kutusunu bir elinde, boş kutuyu de ötekinde tutuyor. Boş olanın getirdiği kutudan biraz daha ağır olması onu şaşırtıyor. Vincent Vega'ya boş bir kutu mi getirdi?

Tam paketi açmaya başlamışken kapı zili çalıyor. Simon sığıyor ve donakalıyor. Üç saniye sonra zil tekrar çalıyor. Birinin bina girişindeki zili mi yoksa daire kapısındakini mi çaldığını anlamak zor. Simon yarı sarılı paketi rafa koyuyor ve hole çıkıp parmak uçlarına basarak yürüyor. Gözetleme deliğinden dikkatlice bakıyor. Ve hemen geri çekiliyor. Dışarıda, havalimanı tuvaletinde onu bir tabancayla tehdit etmiş olan kırmızı rüzgârlıklı tıknaz dazlak dikiliyor.

Onu nasıl buldu? Kapıcıyı kendisini içeri almaya nasıl ikna etti? Simon kütüphaneye dönüyor ve *Nostromo*'nun sırtındaki *N* harfine hafifçe dokunuyor. Gizli dolabın kapısı sessizce kapanıyor ve kitap raflarının duvarı yerine dönüyor. Vincent Vega'ya gelen paket güvende. Hiç değilse bu var. Kapıdaki yabancı vazgeçecek gibi görünmüyor: her beş saniyede bir kapı ziline basmayı sürdürüyor. Simon hole dönüyor ve gözetleme

deliğinden tekrar bakıyor. Dazlak tabancasını çıkarmış, kapıya doğrultuyor.

“Vincent, kapıyı aç. İçeride olduğunu biliyorum. Beşe kadar sayacağım. Eğer kapıyı açmazsan, kilide ateş edeceğim.”

İçgüdüsel olarak Simon geri çekilip duvara yaslanıyor. Sonra birkaç adım atıyor ve banyoya saklanıyor. Sessizce beşe kadar sayıyor ve ilk atış sesini bekliyor. Ama atış yerine, insan sesleri duyuyor. Bir erkek ve bir kadın sesi. Kapıya dönüyor ve gözetleme deliğinden bakıyor.

Bir elinde alışveriş çantası, ötekinde de bir anahtar destesi bulunan bir kadın, dairenin yan kapısının önünde duruyor. Neye benzediğini anlayacak kadar iyi göremiyor onu. Üstünde dar bir pantolon var. Açık renkli diz boyu pardösüsü açık. Simon konuşmayı dinliyor.

“En son ne zaman gördünüz onu?”

“Ben komşularımı gözetlemem,” diyor kadın.

“Biz arkadaşız, onu nerede bulacağımı bilmem lazım.”

“Arayın kendisini. Cep telefonu numarası sizde vardır mutlaka.”

“Sorun da bu. Cep telefonum çalındı. Numarası sizde var mı?”

“Neden olsun ki? Onu yalnızca sima olarak tanıyorum. Üzgünüm.”

Kadın dönüyor, kilide bir anahtar sokuyor, kapıyı açıyor ve Simon’un görüş alanından çıkıyor. Bir anahtarın kilitte döndüğünü duyuyor. Kırmızı rüzgârlıklı yabancı asansöre doğru ilerliyor. Düğmeye basıyor, kapı açılıyor ve sonrasında Simon yalnızca boş bir koridor görebiliyor.

Mutfağa gidiyor ve bir bardak suyu lıkır lıkır içiyor. Neden birdenbire bu kadar susadığını bilmiyor. Çok şey oluyor ve çok hızlı bir biçimde. Nasıl yatabilir, nasıl uyuyabilir? Dazlak her an dönüp kilide ateş edebilir. Kapıcıya mı söylemeli? Po-

lis mi çağırmalı? Vincent Vega'nın numarasını kapıcıdan alıp onu mu aramalı?

Kütüphaneye dönüp *N* harfine dokunuyor. Roman koleksiyonunun geri kayarak kutu raflarını açığa çıkarmasını bekliyor. Bu kez, diye düşünüyor, onu büyük tehlikeye atmış olan paketi açmasını hiçbir şey durdurmayacak: ne zil, ne tehditler, ne de kendi art düşünceleri.

Ama paket bıraktığı yerde değil. Yere mi düşmüş? Yer boş. Onu baş hizasındaki rafa koyduğunu ve bunu yaparken açık kahverengi kutuların sırasını biraz yer açmak için kenara ittiğini net olarak hatırlıyor. Ama yarı açılmış paket orada değil. Sırta kadem basmış sanki. Yerde ya da öteki raflarda ya da kitaplar arasında ya da tavanda değil. Simon'un sırtından soğuk bir ter akıyor. Gizli dolaptan geri çekilip odanın ortasında dikiliyor. Kanepenin önünde sendeleyerek üstüne düşüyor. Baş zonkluyor, kalbi küt küt atıyor. Yalnız sıra dışı olmakla kalmayıp, aynı zamanda ona imkânsız görünen bir şey oluyor. Hastalığı şimdiden beynine mi yayıldı? Metastaz beynine mi ulaştı?

Paketi koyduğu rafta bulmayı umarak bir kez daha dolaba bakıyor.

Orada değil.

N harfine dokunuyor ve kapının kayarak kapanmasını bekliyor. Sonra banyoya koşuyor, klozetin üzerine eğiliyor ve kusuyor. Uçak inmeden önce mideye indirdiği Lufthansa sandviçinin peynirli kalıntıları, boğazını ve ağzını yakan mide asidiyle birlikte dışarı fırlıyor. Arada kırmızı bir şey de var: belki kan, belki yarı sindirilmiş domates parçaları. Dizlerinin üzerine çöküyor ve midesinin yatışmasını bekliyor.

Bir süre sonra, cep telefonunun çaldığını sanıyor. Onun hâlâ koridordaki omuz çantasında olduğunu hatırlıyor. Ama sonra yanıldığına karar veriyor. Zil sesi su borularından geliyor olmalı. Safranın sonunu tükürüyor, ayağa kalkıyor, la-

vaboya gidiyor, ağzını çalkalayıp yüzünü yıkıyor. O uzaklaşır uzaklaşmaz otomatik bir sensör tuvaletin sifonunu çekiyor. Duyduğu sesin belki de gerçekten cep telefonu olduğunu düşünüyor.

Aceleyle hole gidiyor ve omuz çantasını karıştırıyor, ama cep telefonu orada değil. Üstündeki açık gri ceketin ceplerine bakıyor: telefon yok. Omuz çantasını alıp içindekileri yere boşaltıyor. Pasaport, uçak bileti, New York City için Lonely Planet rehberi, tuvalet çantası, içinde paracetamol ve bromazepam bulunan bir plastik çanta, bir dijital kamera, bir paket kâğıt mendil, iki paket sigara.

Cep telefonu nerede? Cebinden mi düştü? Arabada mı bıraktı? Onu omuz çantasına tıktığından emin mi? Ne zaman yaptı bunu? Hiçbir şey anlamıyor artık. Her neyse, gerçek şu ki artık kimseyi arayamaz, çünkü bütün numaraları telefona kaydetmişti, onu da kimse arayamaz. Üstünde kırmızı rüzgârlık olan silahlı adamla kapı dışında karşılaşacağından emin olduğu için terk edemeyeceği bir New York dairesinde tek başına kapalı kaldı. Ve şimdi hayatını kurtarmak için son çare olarak teslim edebileceği paket de gitti.

Cep telefonunu ya da paketi veya her ikisini de görebileceğine dair boş umutla bir süre daire içinde sallana sallana yürüyor. Mutfaktan banyoya, oradan tuvalete, oradan kütüphaneye, oradan oturma odasında, oradan henüz açmamış olduğu bir kapısı olan hole geçiyor. Kapının arkasında büyük bir çift kişilik yataklı geniş bir yatak odası var. Onu görmek korkunç yorgun olduğunu ve dinlenmesi gerektiğini hatırlatıyor. Belki de bitkinlikten duyuları onu yanıltıyor. Belki olup biten akıl almaz şeyler sadece paranoyakça vesveseler.

Simon eşyalarını yatak odasına sürüklüyor ve yere bırakıyor. Kapıyı kapattığında sürgüyü fark ediyor. Kendini odaya kilitliyor, donuna kadar soyunuyor ve yatağa kıvrılıyor. Çarşaf lar yumuşak, düz ipekli, yastıklar da tam olması gerektiği

gibi. Her şey mükemmel, tatlı yeşilimsi renk bile. Fark etmez, diye düşünüyor Simon, öyle ya da böyle, ben ölüyüm zaten.

Gözlerini kapatıyor ve uykuya dalmaya çalışıyor. Ama yapamıyor: sıkıntılı düşüncelerini susturmaya çalışarak uykunun eşiğinde kalıyor. Neredeyse tüm düşünceleri bir soru şekline bürünüyor. Ljubljanalı berduş kim ve neyin nesi? Karşılaşmaları tesadüf müydü, yoksa hayatımızı gerçekten kader mi yönetiyor? Tanrı her birimiz için özel bir oyun yazan, ama aynı zamanda insan soyunun ve tüm zamanların genel oyununda bize bir rol veren bir yazar olabilir mi? Efsaneler, masallar, romanlar, oyun ve filmler aracılığıyla, orijinal olmadığımızı fark etmeden uymamız gereken kalıpları Tanrı mı sağlıyor? Hayatımız bizden önce milyonlarca kişinin yaşadığı hayatların bir tekrarından mı ibaret? Vincent Vega kim ve ne yapıyor? Vega'nın arkadaşı olduğunu iddia eden kırmızı rüzgârlıklı dazlak adam kim? Gerçekten ne oluyor? Belli ki görünenenden farklı bir şey. Gerçek hikâye satırlar arasında bir yere yazılmış. Bir tür oyunun kurbanı mı oldu? Ama kimin ve hangi amaçla? Ve neden kendisi? Dairede hayaletler mi var?

Böylece devam ediyor: ta ki bilinçsizliğe, karanlığa ve kırıksık düşlere yuvarlanana dek. Uyandığında hiçbir şey hatırlamıyor, oysa bir düş gördüğünün belli belirsiz farkında, tıpkı evdeki kendi odasında değil de eşyanın fizik kanunlarına meydan okuyarak yok olduğu tekinsiz odaları olan yabancı bir şehirdeki tanımadığı birinin lüks dairesinde, belki de sadece ölümcül hastalığının belirtilerinden ibaret bir hayaller dünyasında bulunduğunun da belli belirsiz farkında olduğu gibi. Bilincine kavuştuğu anda, bir yıl içinde ya da daha kısa sürede temelli yok olacağı gerçeği onu doğrudan etkileyen bir şey değil, yalnızca başka birinin hikâyesinin bir yankısı, bir zamanlar bir yerlerde duyduğu, unutulmuş bir filmde görüldüğü bir şey gibi geliyor ona.

Ama sonra gerçek, itaatsizliğinden ötürü oğlunu cezalandıran bir baba gibi yüzüne çarpıyor. Tam olarak nerede bulunduğunun ve başına tam olarak ne geldiğinin farkındalığıyla ii sızlıyor. Batıya bakan pencere akşamüstü güneşini yansıtarak, yatak odası kapısındaki bir kancada asılı olan bornozu aydınlatıyor. Simon şaşırıyor: Evine gittiğinde Sorya'nın üstündeki bornozla aynı renkte. Yatak odasına gelip kapıyı srglediğinde de orada asılı mıydı? Nasıl oldu da farkına varmadı? Zihni fazla bulanık, fazla mı yorgundu?

Eşyalar hem yok olmaya hem de ortaya çıkmaya mı başladı?

Belli bir uzaklıktan bornozun bir erkeğe mi yoksa kadına mı ait olduğunu anlamak zordu. Simon güçlükle kalkıp kontrol etmek için kapıya doğru ilerliyor. Bornozu üstüne geçiriyor ve çok büyük olduğunu fark ediyor. Gömme dolapların en büyüğünün kapısını açıyor. Erkek takımlarıyla dolu, en az yirmi takım var. Ceketlerden birini askıdan çekip üstünde deniyor. Bornozla aynı beden. Giysilerin lüks dairenin sahibine ait olduğuna hiç kuşku yok. Simon ceketini dikkatle tekrar askıya yerleştirip gömme dolaplardan bazılarını açıyor. Gmleklerin, tişörtlerin, yeleklerin, kravatların, papyonların, pantolonların, spor ceketlerin ve paltoların sayısı onu şaşkına çeviriyor. Vincent Vega ne kadar kazanıyor ki böyle bir gardıroba sahip olabiliyor? Hem neden buna ihtiyaç duyuyor?

Simon yatağa dönüp uzanıyor. Yine, dinlenip dşncelelerini toplamaktan başka bir şey yapmak istemiyor. Yatak odasının köşesine bakıyor ve iki siyah düğmesi olan bir kontrol paneli fark ediyor. Birden yirmiye kadar oymalı sayılarla işaretlenmiş. Ortada biraz daha büyük, işaretlenmemiş bir gri düğme var. Simon her şeyden çok meraktan, usulca ona dokunuyor. Kazınan, gıcırdayan bir ses duyuyor ve tavanda büyük bir panelin açıldığını görüyor. Arkasından büyük bir ekran yavaş yavaş alçalıyor; çok geçmeden yatağın ayağına ulaşıp

duruyor. Simon, Vincent Vega'dan gittikçe daha fazla hoşlandığını düşünüyor: adam yatakta bile film izliyor! Duvardaki kontrol panelinin üstündeki yirmi düğme hiç kuşkusuz yirmi DVD'ye erişim sağlıyor. Başka ne isteyebilir ki?

Yirmi numaralı düğmeye basıp bekliyor. Birkaç saniye sonra, görünürde hiçbir şey yokken, ekranda görüntüler dans etmeye başlıyor. Bir erkek ve bir kadın öpüşüyorlar. Erkeği Al Pacino, kadınıysa daha önce hiç görmediği bir kadın oynuyor. Ya da hatırlayamadığı. Al Pacino'nun tüm filmlerini görmüş olduğu halde bu sahneyi anımsayamıyor. Aktris genç, Al Pacino'nun yarı yaşında. Saçı kısa ve açık sarı, neredeyse beyaz ve Hollywood'un en güzel ürünlerinden biri olmasa da, ötekilerin çoğunun yoksun olduğu bir şeye sahip: şehvetli yüz hatları, ona gözü pek bir görüntü veren hafif kalkık bir burun, yumuşak çıkık yanaklar ve göze batmayan, ona biraz oryantal bir hava veren yuvarlak bir yüz. Başlangıçta bakış ve gülümsemelerin eşlik ettiği öpüşmeler, nazikçe ve deneme niteliğinde. Sonra dudaklar birden birbirine yapışıp bir düelloya giriyor. Sahne küstahça erotik; Simon serseme dönüyor.

Kamera geri çekilip bedenleri açığa çıkardığında büsbütün sersemliyor. İki oyuncu da çıplak; Al Pacino aktrisin göğsünü okşuyor, kız da usulca onun kalkık penisini avuçluyor. Simon gözlerini ovuşturuyor; bir an için hâlâ uyuduğunu ve bunun bir düş olduğunu düşünüyor. Al Pacino bir porno filmde? Ve Vincent Vega'nın koleksiyonunda?

Aktris bacaklarını açıp traş edilmemiş apış arasını ortaya çıkarırken Simon heyecanla ekrana bakıyor. Al Pacino'nun eli onun dolgun, ama fazla büyük olmayan göğsünü bırakıp ağır ağır ince belinden göbek deliğine ve sonra, her seferinde bir parmak aşağı, sabırsızlıkla yukarı kalkın hedefe doğru indirirken, Simon'un başı dönüyor; telaş içinde, sahneyi dondurmak için düğmelere basmaya başlıyor, ama sonuç yok. Ancak gri düğmeye bastığında ekran ağır ağır tavana doğru yükse-

lerek orada sürgülü pannelle gizlenince Simon derin bir nefes alıyor. Ne var ki kalbi hâlâ küt küt atıyor, sahne hâlâ gözlerinin önünde oynuyor.

Kalkıp huzursuzca odayı arşınıyor. Neden daha fazla izlemedi? Neden tecavüze uğradığını hissediyor, neden pornografinin buraya, gelişinden beri farklı, daha az hedonistik, daha entelektüel çağrışımlar uyandırmış olan bu daireye ait olmadığını düşünüyor? Vincent Vega, yaşına rağmen –en az kırkında olmalı– kendisinin icra etmek istediği eylemleri başkalarının icra ettiği sahneler izleyerek ihtiyaçlarını tatmin eden toy bir gençten mi hoşlanıyor? Bu hemen hemen imkânsız görünüyor. Normal, sağlıklı, cinsel açıdan aktif olduğu, pornografiyi çeşitlilik için, hayal gücünü körüklemek, uyarılmayı artırmak için kullandığı kesin, sonuçta bu, çoğu kişinin yaptığı bir şey. Simon onu başka türlü tahayyül etmek istemiyor. Vincent Vega’ya saygı duyduğunu, hatta ona hayran olduğunu düşünüyor ve henüz tanışmamış olsalar da, onu şimdiden güvenilebileceği tek adam olarak görüyor. Ve o yalnızca sağlıklı cinselliğin tutsağı olmayan, bu tür şeyleri çoktan çözümlemiş birine güvenilebilir. Şu anda böyle şeyleri netleştirmede için kendi durumunda hepsininin korkunç karmaşık olduğunu fark eden Simon’un aksine. Onun aklında, dünya ve yaşamla ilgili neredeyse her şey karmakarışık.

Hemen hemen aynı anda, belki Vincent Vega’nın cinsel alışkanlarından değil de, en sevdiği oyuncularından birini böylesine beklenmedik bir rolde görmekten rahatsız olduğunu düşünüyor. Neden Al Pacino böyle bir şey yapsın ki? Paraya ihtiyacı olmadığı kesin. Eğlence için mi? Kamera görüntüsü gizlice mi filme çekilmiş? Vincent Vega ünlü kişilere şantaj yaparak mı zenginleşmiş? Yaptığı iş bu mu? Simon, gizemli bir biçimde ortadan kaybolan pakette, vicdansız medyanın eline geçmesi durumunda birinin itibarını ve hayatını mahvedecek bir kamera görüntüsü mü getirdi? Kimin? Ve niye onu New

York'a getirdi? Ne de olsa, berduş ya da bu suç eylemine bulaşmış olan diğer herkes onu posta yoluyla gönderebilirdi.

Simon pencereye doğru ilerleyip jaluzilerden Central Park'ın ağaç tepelerine bakıyor. Öbür tarafta, güneş neredeyse ağaçların üzerinde yükselen gökdelenlere dokunuyor. Yakında akşam olacak ve gece ne getirecek? Hiç bu kadar kaybolduğunu hissetmemiştir. Kaygının dalga dalga üstüne çöktüğünü hissediyor. Bir sigara yakmayı düşünüyor, ama sonra Vega'nın uyarısını hatırlıyor. Zaten sigara işe yaramaz, onun yatıştırıcıya ihtiyacı var. Omuz çantasından bromazepam haplarını alıyor, bir tanesini çıkarıp ağzına atıyor. Susuz yutamadığından sürgüyü dikkatle çekip kapıyı açıyor ve mutfağa gidiyor.

Yemek masası öğlen yemeği için hazır. Gümüş kaplarda beş farklı Çin yemeği, bir kâse pilav, bir tabak, beyaz bir peçete, bir şişe kırmızı Kaliforniya şarabı ve kristal bir şarap kadehi var. Bütün bunların ne kadar zamandır masada olduğunu anlamak zor; yemek ısıtıcılarının altındaki mumlar yarı yarıya yanmış. Birisi bunları getirmiş, Simon uyurken birisi daireye girmiş. Birisinde anahtar var, birisi erişim olanağına sahip, birisi istediği zaman içeri girebiliyor. Simon vazodaki gülün artık kırmızı değil beyaz olduğunu fark ediyor: yemeği getiren kişi onu değiştirmiş. Vazoya dayalı bir kartta şu yazı okunuyor: *Apex Catering'in selamlarıyla. Lütfen her türlü şikâyetinizi özel yiyecek sağlayıcınız Claire Hudson'a bildirin.* Bir telefon numarası var. Nihayet, arayabileceği bir numara!

Ama hemen değil. Bir kadeh şarap doldurup hâlâ dilinin üzerindeki bromazepam'ı yutmak için bir yudum alıyor. Sonra yatak odasına gidip pantolonunu giyiyor. Mutfaka dönüyor, masaya oturuyor ve yemeye başlıyor: yiyeceklerin kokusu ona aç olduğunu hatırlatıyor. Yemeklerin tadı mükemmel: Ljubljana'daki Çin yemeklerinden ılık yılları uzakta. Anlaşılan, işlerini biliyorlar. Vincent Vega da en iyisini bekliyor.

Lütfen her türlü şikâyetinizi Claire Hudson'a bildirin. Aslında, diye düşünüyor Simon, durum şu ana dek görüldüğü kadar kötü değil. Yemek geliyor, birisi kendisiyle ilgileniyor, er geç paketin ve cep telefonunun nereye gittiği de dahil olmak üzere her şey netleşecek; er geç Vincent Vega dönecek ve her şey yoluna girecek. Şimdilik dairede kalacak, dinleyecek, okuyacak, film izleyecek, hiç kuşkusuz getirilmeye devam edecek yemekleri yiyecek, banyo yapacak, hayatında ilk kez jakuziyi deneyecek; belki günlük tutmaya başlayabilir. İlkokulda yaptığı gibi, yazdıklarının ölümünden sonra milli kütüphanede sergileneceğine inanarak, gelecek için değil. İlerleyen yıllarında geçmişine bakabilmek için değil, çünkü ilerleyen yılları olmayacak ve şu anda hayata dair sezgisi, gözünde pek bir değeri olmayacak kadar puslu. Günlük tutmaya başlarsa bunu çok sıradan bir nedenle yapacak: yaşadığı her şeyi bir çeşit düzene koymak için, yoksa çok geçmeden bunlar onu boğmaya başlayacak.

Oturma odasına gidiyor, pencerenin önündeki dolaptan yeşil telefonu alıyor ve karttaki numarayı çeviriyor. Hoş bir kadın sesi hemen cevap veriyor.

“Ben Claire Hudson, size nasıl yardımcı olabilirim Bay Vega?”

“Ben Bay Vega değilim, adım Barton Fink. Şu anda Bay Vega’nın evinde kalıyorum. Az önce Çin yemeğinizi yedim. Tam olarak ne zaman bıraktığınızı bilmiyorum, uyuyordum.”

“Yemekte bir sorun mu vardı?”

“En son ne zaman bu kadar lezzetli bir şey yediğimi hatırlamıyorum.”

“Çok nazıksınız, Bay... Fink mi demiştiniz? Kahvaltı siparişinizi not alacağım.”

“Kahvaltıyla ilgilenmiyorum, yarın ölebilirim. Bay Vega ile nasıl temasa geçebileceğimle ilgileniyorum. Kartvizitini kay-

bettim, birisi cep telefonumu çaldı ve numarasını ezbere bilmiyorum.”

“Ama beni onun numarasından aradınız, Bay Fink?”

“Ev numarası. Bana cep numarası lazım.”

“Bay Vega onaylanmamış kişilere herhangi bir bilgi verme yetkisini bize tanımadı.”

“Onaylanmamış mı?! Bakın, ben onun dairesindeyim!”

“Kahvaltı siparişinizi not alayım.”

Simon pat diye telefonu kapatıyor. Kırmızı ışığın yandığını ancak şimdi fark ediyor. Ahizeyi kaldırıp tekrar yerine koyuyor. Kırmızı ışık hâlâ yanıyor. Telesekreterde bir mesaj olduğu anlamına gelebilir mi bu? Tereddüt ediyor, ama nedeninden emin değil. Mesajın muhtemelen Vincent Vega’dan olduğunu biliyor. Belki de söyleyeceği bir şey var, önemli bir şey. Ama hisleri ona yeni ya da önemli bir şey için fazlasıyla yorgun olduğunu söylüyor. En sonunda bir iç huzuruna ulaşmış ve tekrar üzülmemeye, açıklama ya da çözümler aramamaya, dairenin sunduğu zevklere teslim olmaya karar vermişti.

Merakı galip geliyor; düğmeye basıyor.

“Simon, ben Vincent Vega. Umarım daireyi beğenmişsinizdir. Hangi yemekleri sevdiğinden emin değildim, o yüzden Çin yemeği sipariş ettim. Şu andan itibaren kendi yemeğini kendin sipariş edebilirsin, Claire’i ara ve ona söyle. Hint, Meksika, Kreol, Fransız, İtalyan, Brezilya yemekleri var – hangisini istersen. Görünen o ki ben burada düşündüğümünden daha uzun kalacağım. O zamana dek başının çaresine bakman gerekecek. Ama sen becerikli bir gençsin, değil mi? Tek bir isteğim var: dairede olup bitenler konusunda sonuçlar çıkarmak için acele etme. En bariz açıklamanın her zaman doğru açıklama olmayabileceğini dikkate al. Zamanı gelince her şey açığa çıkarılacak. O zamana dek, keyfine bak. Canın sıkılırsa, yürüyüşe çık. Central Park’a git, biraz temiz hava al. Müze ve galerileri ziyaret et. Sokaklarda yürü, nabızı hisset. Ve unutma:

doktorum ve psikiyatrim günün yirmi dört saati hizmetinde. Dr. Allen'ı ara ve konuş. Sana yardımcı olabilir. İyi şanslar.”

Dr. Allen'ı aramak mı? Telefon hafızasına sözüm ona *Akıl* olarak kaydedilmiş. Ama kayda nasıl ulaşacak? Çıkması için ahizedeki çok sayıda düğmeden hangisine basmalı? Simon düğmelere birer birer basıp ekranda ne göründüğünü kontrol ediyor. Dr. Allen'a ulaşmak için özellikle acelesi yok, birinci kata inmek zorunda kalmamak için kapıcının numarasını bulmak istiyor. Hiçbir şey bulamıyor, telefon çok karmaşık: bir menünün ardından bir diğeri, ayrıca numara listeleri belirliyor, ama isimler ya da numaralardan birini seçerse kimi aramış olacağını ona söyleyen hiçbir şey yok. Elbette evi arayabilir, babasını arayabilir. Ya da annesini. Violeta'nın ve Soraya'nın numarasını da ezbere biliyor. Ama ne söyleyecek? Aslında yalnızca berduşu aramak istiyor, ama numarası cep telefonuyla birlikte yok olduğu için onda yok. Telefonu kapatıyor ve asansörle aşağı inme riskini almaya karar veriyor. Vincent Vega'nın numarasını *mutlaka* ele geçirmeli; onu *mutlaka* geri arayabilmeli.

Ayakkabılarını geçiriyor ve çantasında durmaktan buruşmuş yeni bir tişört giyiyor, hâlâ öğrenci olduğu için buruşukluk onu rahatsız etmiyor. Bir gecede Vega ve binada yaşayan diğer kişiler gibi iyi yetişmiş bir beyefendiye dönüşecek hali yoktu. Sonra ceketini üstüne geçirip kapıya yöneliyor. Anahtarları çıkarıyor ve birden merak ediyor: anahtarlar kapının üstünde ve kapı kilitli olduğuna göre, birileri yemek getirmek için nasıl içeri girebildi? Bir kapı daha mı var? Pencereyi mi kullandılar? Sonra Vega'nın söylediklerini anımsıyor: “En bariz açıklamanın her zaman en doğru açıklama olmayabileceğini dikkate al.”

Peki, bu olasılığı dikkate alacak. Gale yana gelmeyecek. Kapının kilidini açmadan önce gözetleme deliğinden bakıyor. Koridorda huzursuzca gidip gelen bir adam görüyor. Belli ki

apartman sakinlerinden biri, asansör bekliyor. Üstünde açık renk bir pantolon, koyu bir truvakar ceket, başında bir şapka var. Simon kapıcının bulunduğu birinci kata onunla birlikte inmenin daha güvenli olacağını düşünüyor. Kimse bir tanığın önünde ona saldırmaya cesaret edemez. Tam kapıyı açmak için kilide uzandığı sırada, gözetleme deliğinden adamın şapkasını çıkardığını ve başını –kazınmış başını– kaşıdığını görüyor; ve anında tıknaz şahsı tanıyor. Koridordaki adam asansörü değil, kendisini bekliyor! Birkaç saat önce üstünde kırmızı bir rüzgârlık vardı, ama şimdi farklı giyinmiş: Simon neredeyse dosdoğru ona ve tabancasına doğru yürüyüp başını belaya sokacaktı. Hemen geri çekilip yatak odasına koşuyor, kapıyı arkasından sürgülüyor.

Dazlak belli ki Vega'nın rahatlatıcı sözlerini haklı çıkaran olaylar çerçevesinde yer almıyor. Dazlak bir yabancı; Vega'nın hiç beklemediği, hatta tanımadığı biri. Görünüşe bakılırsa Vincent Vega'nın ne tür bir işle uğraştığını bilen ve pahalı bir şeye el koymak isteyen biri. Ya da değerli. Ya da önemli. Ama daireye giremiyor; ateş ederek kilidi açmak için yalnızca bir değil, üç tabanca boşaltması gerekir; daha büyük olasılıkla. bir makineliye ya da el bombasına ihtiyacı olur. Simon'un kendini yatak odasına kapatması için bir neden yok. Dazlak daireye dalmayı başarır, yatak odasının kapısındaki sürgü kesinlikle onu durdurmaz Kapıcının da vurguladığı gibi, burası güvenli bir bina: her yerde –koridorda, asansörde– kameralar var ve tutuklanıp hapse atılmayı ancak bir aptal göze alabilir.

Simon rahatlıyor, derin bir nefes alıp daireyi daha yakından incelemeye karar veriyor. Her ne kadar şaşırtıcı bir şey bulmaktan korksa da, yararlı bir şeyi ortaya çıkarması da mümkün. Belki de dış dünyayla temas kurmasını sağlayabilecek bir numara. Yazılı bir şey, Vincent Vega hakkında ona

daha fazlasını söyleyecek bazı belgeler, fotoğraflar. Çünkü tüm gizemler arasında o hâlâ, en büyüğü olmayı sürdürüyor.

Oturma odasında hiçbir şey bulamıyor. Çoğu kişi telefonun yanında bir telefon rehberi, fihrist ya da bir dizi kartvizit tutar, oysa telefonun durduğu dolabın çekmeceleri eski dergilerle dolu: *Time*, *Newsweek*, *National Geographic*, *Wall Street Journal*. Hiçbir yerde müzik aygıtlarının bulunmaması Simon'u şaşırtıyor: ne hoparlör var, ne plak, ne kaset ne de CD. Vincent Vega sağır mı? Yoksa müzikten hoşlanmıyor mu? Yazı masası ya da bilgisayar da yok.

Simon yorgun düşüyor. Raflardaki kitapların adlarına bakmaya karar veriyor. Ama her şeyden önce Conrad'ın *Nostromo*'su dikkatini çekiyor. Nedenini bilmeden, küçük parmağının ucuyla *N* harfine dokunuyor ve gizli dolabın kapağının kayıp açılmasını bekliyor. Fark ettiği ilk şey, en alt raftaki -koymuş olduğu dördüncüde değil- Vincent Vega için getirdiği yarı açılmış paket oluyor!

Daha önce nasıl fark edemedi onu? Baş hizasına yerleştirdiğini açıkça hatırladığı halde, nasıl en alt rafı boyladı? Kapının hareket etmesi yüzünden raftan düşmüş olamaz, çünkü o zaman yerde olurdu. Buna rağmen, varlığı ona uzun zamandır olup biten her şeyden daha fazla zevk veriyor. Paketi kapıp kalan kâğıdı yırtıyor ve kapağı kaldırıyor.

Elinde dolaptaki diğerleri gibi, boş bir kutu tutuyor. Tamamen, bütünüyle boş. Bu boşluk, bu hiçlik, dazlağın gerçekten uğruna cinayet işlemeye hazır olduğu şey mi? Berduş Vincent Vega'ya boş bir kutu gönderdiğini biliyor muydu? Ve Vega dolaptaki tüm diğer kutular gibi bunun da boş olduğunu biliyor mu?

Simon kutuyu geri koyuyor ve bu kez onu gerçekten dördüncü rafa, ötekilerden biraz ayrı yerleştirdiğinden emin oluyor. Kalem kâğıdı olsa, not ederdi. Aynı zamanda, bunun anlamsız olduğunun farkında. Diğer her şeyin yanında, boş

kutu ne anlama geliyor? Bir kez daha, iki acayip kişi –New York’taki Vincent Vega ve Ljubljana’daki berduş– dışında kimseye faydası olmayan anlamsız bir oyunun kurbanı olduğuna dair rahatsız edici bir hisse kapılıyor. Berduş elbette gerçek bir berduş değil, kamuflej olarak o kişiliğe bürünmüş biri. Simon birinin aptalca oyunlar, acımasızca dümenler, ya da daha kötüsü bir çeşit iğrenç araştırma için kendisini kullanmakta olduğu fikrine karşı başkaldırıyor. Aynı zamanda bu kadar kolay kandırıldığı için neredeyse kendinden iğreniyor. Yapılacak tek anlamlı şey Ljubljana’ya dönmek. Berduşun ona verdiği bin dolar bilet için yeterli olmalı.

Ama dazlak dışarıda beklerken nasıl havalimanına gidebilir? Telefon rehberi olmadan nasıl Lufthansa’yı ya da bir başka havayolunu arayabilir? Bir seyahat acentesinin numarasını sormak için kimi arayacağını bile bilmiyor. Simon piyanonun önündeki halının üstüne cenin pozisyonunda yatıp ağlamaya başlıyor. Utanmadan ve çekinmeden gözyaşlarına boğulmak için uzun süredir fırsat beklediğinden, kendini bırakıyor ve yarım saat hüngür hüngür ağlıyor. Güneş batıyor ve alacakaranlık Vincent Vega’nın dairesine süzölüyor (eğer daire gerçekten onunsa). Ve loş ışık girdikçe, içerisi daha da aydınlanıyor. Dairedeki gün ışığı düzeyine tepki veren görünmez sensörler, ihtiyatla gizlenmiş ışıklardan gelen aydınlığı artırarak, gizemli ev sahibinin lüks saklanma yerini yavaş yavaş hafif aydınlatılmış güvenli bir yere dönüştürüyor. Simon için –gittikçe bunun daha fazla farkına varıyor– dünyadaki en güvenli yere.

Virgo “Erkek Arkadaşı”na Ne Dedi

Manhattan alacakaranlığa gömülürken ve ardında –aralarından hiç değilse bazıları onunkinden daha dramatik olan– milyonlarca hikâyenin sergilendiği bir ışıklı pencereler okyanusu parlarken Simon, aktris Violeta’nın bir yıl içinde öleceğini öğrenirse nasıl yaşayacağı sorusuna gönderdiği yanıtı anımsıyor. “Her türlü korku ve sorumluluk duygusunu bastırırdım. Belki de başkalarının beklentileri ve kendi mülkiyet duygumun yükünden kurtulup, hiç değilse bir süre gerçek özgürlüğün tadını çıkarmaya çalışırdım.”

Ben de öyle yaşayaacağım, diye düşünüyor Simon. Kendi kendine söz vermedi mi böyle yaşayacağına? Kendisinden beklemediği her şeyi yapacağına? Her an en mantıklı görünenin aksini yapacağına? Sorun şu ki kendisinden ne bekleyeceğini bile bilmiyor; en mantıklı şeyin ne olduğunu bilmiyor. Hiçbiri doğru karar değil gibi görünürken kararlara nasıl karşı koyacak? Ona çok fazla değil çok az sorumluluk bilincine sahipmiş gibi gelirken, sorumluluk duygusunu nasıl bastıracak? Ve son olarak, böyle bir yaşam biçimi için yeterince cesareti var mı? Hayal gücünde, her şey mümkündür; kendi hayal gücünde, o zaten bir hırsız, bir şövalye, bir samuray, dünyanın kurtarıcısıydı. Ama gerçek daha katı, daha az esnek, fazla esrarengiz, fazla düşmanca.

Bir süre daire içinde başıboş dolaşarak birinin müziği açacağı umuduyla farklı düğmelere basıyor; gizli bir dolabın duvarda açılarak, hoparlörleri ortaya çıkaracağını umuyor. Müziği özlüyor, Brahms'ı özlüyor: iPod'unu Ljubljana'da bıraktığı için kendini bağışlayamıyor.

Sonra jakuziyi denemeye karar veriyor. Soyunup içine giriyor. Orada Violeta ya da Soraya için yeterince yer olacağını düşünüyor. Ya da ikisine birden. Neden onları birbirleriyle tanıştırp, üçlü ilişki denemeye ikna etmedi hiç? Çok sayıda delikten fışkıran su bedenine öyle kapsamlı bir masaj yapıyor ki sonuna doğru enerjiyle dolduğunu hissediyor. Ama ne için kullanacak onu? Uykuya kanalizasyonla etmeyi çok isterdi, çünkü en çok buna ihtiyacı var: en azından bir geceliğine belirsizlik dünyasından ve onu tehdit edebilecek veya sadece aşırı aktif bir hayal gücünün görüntüleri olabilecek şeylerden ve olaylardan geri çekilmek.

Mastürbasyon yapmaya karar veriyor. Yatakta.

Şimdi mini klavyedeki düğmelerin sunduğu yirmi filmin hepsini rahatsız olmaktan kaygılanmadan izleyebilir. Ön kapının kilitli olup olmadığını bir kez daha yokluyor (bunun bir anlamı olmadığını bilse de), Ljubljana'dan getirdiği paketin hâlâ koyduğu yerde bulunduğundan emin olmak için bir kez daha gizli dolaba dikkatle bakıyor (bunun da bir anlamı olmadığını biliyor). Sonra, çıplak ve aromalı sabun kokarak, ipek çarşaf arasında rahatına bakıyor, gri düğmeye basıyor ve tavandaki bölmeden ekranın inmesini bekliyor.

Tam on bir numaralı düğmeye basmak üzereyken telefon çalıyor. Yataktan fırlıyor, oturma odasına koşuyor ve almacı kaldırıyor.

Öbür taraftaki ses dostça şakıyor: "Ben Claire Hudson. Apex Catering. Akşam yemeği için ne istediğinizi bize bildirmediğiniz. Kahvaltı için de siparişinizi almadık."

Kadının can sıkıcı, ona içten gibi gelmeyen kibarlığına sinirlenen Simon avaz avaz bağılıyor: “Yatmak üzereyim! Daha uygun bir saatte arayamaz mısınız?”

“Bay Vega’nın istediği...”

“Onun ne istediği bana vız gelir. Çocuk değilim ben, sakat değilim, geri zekâlı değilim. Bakın, bu dairede tutsağım. Dışarı çıkamıyorum, çünkü merdivenlerde beni ateş etmekle tehdit eden silahlı bir manyak var. Bay Vega’ya bundan sıkıldığımı söyleyin. Beni arasın. Şimdi, hemen. Onunla konuşmak istiyorum. Söyleyin ona.”

“Denerim, Bay Fink,” diye geliyor yanıt. “Ne yazık ki amirimin yazılı onayına ihtiyacım var, o da yarına kadar geri gelmez. Bay Vega’yla imzaladığımız sözleşmede mesajların iletilmesiyle ilgili bir madde yok.”

“Ne yapın biliyor musunuz... Gidin kafanızı duvara vurun!”

Telefonu kapatırken, telesekreterdeki kırmızı ışığın yine yandığını fark ediyor. Hiç kuşkusuz Vega’dan bir mesaj daha var. Neden Apex Catering aradığında telefon çalıyor ama Vega bir mesaj bırakmak için aradığında çalmıyor? Simon mesajı başlatıyor.

“İçtenlikle iyi olduğunu umuyorum, Simon. Claire Hudson akşam yemeği ya da kahvaltı siparişi vermediğini söylüyor. Neler oluyor? Hasta mısın, iştahın yok mu? Uyuyor musun? Gerçekten bir yıl daha yaşamak yeterince enerjiye sahip olmak istiyorsan, çaba göstermelisin. Bu ise başka şeyler arasında, beslenmen gerektiği anlamına geliyor. Benim konuğumsun – havyar istersen, havyar sipariş et. Denizanası istersen, onu lezzetli kılmanın bir yolunu buluruz. Aşçılıktan hoşlanıyorsan, yemek pişirebilirsin – derin dondurucuda bir dolu şey var. Ama seni bunun için aramıyorum. Dostluğumuzu bir üst seviyeye taşımak için arıyorum. Senin de benim de fazla zamanımız yok. Daha fazla yakınlaşmalı, birbirimizin zihninin içine bakmalıyız. Uyumlu olduğumuzu ortaya çıkar-

malıyız. Umarım öyleyiz, ama umut bir şeydir, gerçekse senin de farkında olduğun gibi, başka bir şey. O yüzden senin için hazırladığım filmleri izlemeni istiyorum. Yatağın yanındaki duvarda yirmi düğmeli gömme bir kontrol paneli var; belki de onu çoktan keşfetmişsindir. Her düğme bir filme erişim sağlar. Biraz daha büyük gri düğmeye basarsan, tavandan bir ekran inecek. Elinden geldiğince çok sayıda film izle. Belki bazıları canını sıkacak, ama sonuna kadar dayan. Mesajlarının açık olduğunu göreceksin. Dikkatle, açık zihinle izlersen, çok şaşıracaksın. Umarım şaşıırırsın. Yakın bir ittifak için bir sonraki adımı ancak filmler sana gerçekten dokunursa, izlerken kalbine dokunursa atabiliriz. Ve bu dünyada uzun zaman önce unutulmuş bir vajinaya birkaç damla spermden fazlasını bırakmak istiyorsak müttefik olmalıyız. Aynı fikirde değİL misin? İyi geceler, Simon.”

Simon’un kafası karışıyor. Vincent Vega onu pornografik filmler izlemeye ikna ederek “yakın bir ittifak” mı sunuyor? Neler oluyor? Neden New York’a geldi? Ondan ne istiyorlar? Durumun masum bir durum olmadığı uzun süredir onun için çok açık; ama rolü henüz açık değİL. Bir ya da daha fazla sapkının oyun aleti haline gelmek ona çekici gelmiyor. İnternette dolaşan gerçek tecavüz ve cinayet filmleri hakkında bir şeyler duyduğunu anımsıyor. “Fazla zamanımız yok” – ne demek bu? Belki de yatak odasındaki filmler tam da bu tür sahneleri gösteriyor – sonuçta, sadece birinin ancak ilk otuz saniyesini gördü. Birdenbire görmek istemediğİ bu filmler belki de kendisini bekleyen kaderi gösteriyor.

Uyuşmuş halde yatak odasına dönüyor. Çıplaklığı ansızın onu rahatsız ediyor; çabucak üstüne bir pantolon ve bir tişört geçiriyor, sonra çorap giyiyor. Yatağın başucundaki duvara yaslanıyor ve baştan başlamaya karar veriyor. Bir numaralı düğmeye basıp izlemeye başlıyor.

İlk başta bir hata olduğunu düşünüyor. Al Gore'un çevresel dehşet belgeseli *Uygunsuz Gerçek* beliriyor ekranda. Belli ki tüm filmler pornografik değil. İki numaralı düğmeye basıyor. Sahra çölünün güney sınırlarındaki mülteci kampları ve yaygın açlığa neden olan kuraklıkla ilgili bir belgesel çıkıyor. Sekiz numaraya basıyor: İki yüz bin can alan Hint Okyanusu tsunamisinin çekimi. Yanlış bir şey var. Porno bekliyordu ve çevresel felaketleri izliyor. Filmler değiştirildi mi? Nasıl? Kendiliğinden mi yoksa Vincent Vega onları bir çeşit uzaktan kumandayla mı değiştirdi? Ama Simon hayal kırıklığına uğramıyor, aslında rahatlıyor. Cinsel istismar korkusu yok oluyor; minnet duygusuyla tüm filmleri izlemeye karar veriyor.

Sabahın dördüne kadar izliyor. Sonuna doğru tedavi edilemez hastalıkların yıkıcılığına dair öngörülerden bir mozaik oluşturan belgeseller izliyor. Yalnız Simon değil, dünya da ölüyor. Aslında hayır, dünya varlığını sürdürecektir, insan soyu ölüyor. Onun ayları var; insan soyununsa en iyi ihtimalle yüz yılı. Demek ki kimsenin vazgeçemediği ya da vazgeçmek istemediği açgözlülük metastazları sayesinde, kaderine terk edilmiş. İnsan, gezegenin derisindeki bir melanoma. Simon, uygarlığı bekleyen felaket öngörülerini hoş bir tatmin duygusuyla izliyor, çünkü tek başına gitmiyor. Herkesi aynı kader bekliyor.

Uygarlığın çöküşü düşüncesi karşısında, insan soyunun kaçınılmaz görünen sonu, edinilmiş reflekslerinin gerilimi yok oluyor. Ancak bir aptal hâlâ ün, ölümsüzlük, itibar, zenginlik hayalleri kurar; kişisel nedenler ve kolektif bencillikle neredeyse istemli olarak kendilerini cehennemin dibine atanların saygı ve hayranlığını hayal eder. Ancak bir aptal hâlâ herhangi bir şey olmaya, bir itibar edinmeye, daha az başarılı kişilerin kıskançlığını kazanmaya enerji harcar. Ya da bütün bu maskaralığın ne anlama geldiği sorusuna son anda bir yanıt bulmaya. En parlak zihinlilerimiz üç bin yılda

bu soruya bir yanıt bulamamışken, kim bulabilir? Felsefenin, sanatın, edebiyatın amacı nedir? İnsan doğasının en karanlık tarafının koyduğu hedeflere ulaşabilmek için sürekli kötüyeye kullanılan bilimin amacı nedir?

Simon gezegenin sağlığıyla ilgili ürkütücü haberleri izliyor: iklim değişikliği; buzulların gözüümüzün önünde yok oluşu; Kuzey Kutbu buzullarının hızla kırılıp erimesi ve deniz seviyelerinin yükselmesi; Greenland buz tabakası eridiğinde su altında kalacak şehirler; hayvan türlerinin soyunun gittikçe daha hızlı tükenmesi; Amazon yağmur ormanlarının hızla azalması; ormanların yok edilmesi yüzünden Himalaya'nın yamaçlarının erozyona uğraması; artan su kıtlığı; enerji ve öteki kaynakların eksikliğine bağlı savaşların tehdidi; dünya liderlerinin yalanları, aldatma ve manipölasyonları; prestij ve egemenlik için kirli savaşlar; bir yılda bedeli ikiye katlanan yiyecek eksikliği; aç çocukların ancak nefes alabilecek kadar güçsüzleşmesi; hayaller ve yalanlar adına güçlü katillerin elinde ölen milyonlarca masum insan. Ve böylece devam ediyor.

Gece yarısı, New York'ta Beşinci Cadde'deki lüks bir dairede, bir yıl içinde yeryüzünden yok olmaya mahkûm yirmi iki yaşındaki Simon Bebler, beklediğinden çok daha erken ayrılmak zorunda kalacağı dünyanın gerçek durumunu öğreniyor. Ama yaklaşan ölümün somut farkındalığı Tanrı'nın ona adaletsizce davrandığını hissettirmiyor artık. Aksine: belki de onu ödüllendirmiş, alevler kendisini yutmadan önce yanan binadan kaçmasını kolaylaştırmıştır. Gidiyorum, gidiyorsun, gidiyoruz; kimimiz daha erken, kimimiz daha geç – sonuçta, hepimiz.

Yirmi numaralı düğmeye, eğitici çevresel dehşet filmleri dizisindeki son filme bastığında, ilk başta gözlerine inanamıyor. Bir erkek ve bir kadın öpüşüyorlar. Erkek karakteri Al Pacino oynuyor, kadınıysa Simon'un daha önce hiç görmedi-

ği bir aktris. Dün akşam gördüğü filmi bir kez daha izliyor. Onların arasına nasıl girmiş bu? Rastlantı sonucu mu? Vega ona ne söylemeye çalışıyor? Gerçek pornografinin daha önce izledikleri, şimdi izlediğininse sadece aşkın yenilenen, hatta korunan bir yönü olduğunu mu?

Simon izlemeyi sürdürdükçe ve iki âşık işlerinde agresifleştikçe, Simon ekrandaki adamın Al Pacino olamayacağını idrak ediyor. Onun böyle bir film yaptığını tahayyül etmek olanaksız. Böyle bir filmin sonuçta Vincent Vega'nın eline geçmiş olması olanaksız. Porno filmdeki aktör Al Pacino değil, yalnızca ona benziyor. Nasıl bu kadar yanılabilirdi?

Simon uykuya dalıyor ve ertesi sabah on bire beş kala uyanıyor. Dışarısı olağandışı karanlık. Pencereden dışarı attığı bakış ona yağmurun başlamak üzere olduğunu söylüyor: ağır bulutlar Central Park'ın üzerinde asılı duruyor. Ljubljana'da yağmur, okyanusun öbür tarafında yağmur; yağmur her yerde onu takip ediyor. Giyiniyor ve telesekreterdeki kırmızı ışığın yanıp yanmadığına bakmak için oturma odasına gidiyor. Yanmıyor: daha önce pek geveze olan ev sahibi suskun.

Tekrar hole gidip mutfağa geçiyor. Kahvaltı masada bekliyor: kruvasanlar, tost, tereyağ, marmelat, mısır gevreği, süt, termos içinde kahve. Gidip kapının kilitli olup olmadığını kontrol ediyor. Kilitli, ama anahtar hâlâ kilitte olduğuna göre, nasıl açılabilmiş? Kırmızı rüzgârlıklı dazlak da bir anahtar bulsa, aynı şekilde içeri girebilir. Simon gözetleme deliğinden dikkatle bakıyor: koridor boş. Kahvaltı için mutfağa dönüyor. Vazodaki gül bu kez kırmızı. Vazoya dayalı kartta bir not var. Mesaj el yazısıyla yazılmış: "Bay Fink, her ihtimale karşı continental kahvaltı getirdik. Yumurta, domuz pastırması ya da başka bir şey isterseniz lütfen bizi arayın. Her zaman hizmetinizdeyiz. Apex Catering."

Kahvaltıdan sonra oturma odasına dönüyor, ama kırmızı ışık hâlâ yanmıyor. Vincent Vega ona olan ilgisini yitirmiş. Banyoya gidiyor ve uyurken dağılmış saçını aynanın önünde düzeltiyor. Yakında traş olması gerekeceğini fark ediyor. Kirli sakal istemediği sürece. Neden olmasın? Burada kimse onu tanımıyor. Dış görünüşü konusunda yorumda bulunacak biri yok. Aslında, kötü bir fikir değil: traşsız ve farklı bir giysiyle dazlak belki de onu tanımaz; daireden çıkabilir, New York'u keşfedebilir.

Pencereden Central Park üzerindeki bulutun kırılmış olduğunu görüyor. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve ağaçların huzursuzca salınmasından güçlü bir rüzgâr estiği anlaşılıyor. Dazlak kesinlikle böyle bir havada etrafta dolanıyor olamaz. Girişin önünde oyalanıyor olamaz.

Simon için bu bir şans. Bir şey yapması gerekiyor. Her şeyden önce, risk alması gerekiyor. Dairenden çıkıp asansöre binmesi, birinci kata inerek kapıcıya gitmesi, Vincent Vega'nın numarasını alması gerekiyor.

Bunu hemen yapmaya karar veriyor. Ön kapıya gidip gözetleme deliğinden bakıyor. Koridor boş. Kilidi açıyor, dazlağı gördüğü anda kapıyı yeniden hızla kapatıp kilitlemeye hazır olarak aralıyor. Ama kimse yok. Merdivendeki pencereden yalnızca yağmurun sesini duyuyor: belli aralıklarla rüzgâr yağmur damlalarını cama savuruyor. Asansöre uzaklığı on adımdan az. Arada silahlı adamın dün konuştuğu kadın komşunun kapısı var. Nedenini bilmeden, neredeyse içgüdüsel olarak Simon, kapının zilini çalıyor. İçeride sesler duyduğunu sanıyor, ama sonra her şey sessizleşiyor, belki de yanılıyor. Tekrar çalıyor.

Kapının arkasından korkulu bir kadın sesi geliyor: "Kimsiniz?"

Gözetleme deliğinden bakıyor olmalı, yoksa "Kim o?" diye sorardı.

“Komşunuz Bay Vega’nın konuğu. İyi değilim, doktora ihtiyacım var.”

“Gidip kapıcıyı bulun.”

“Korkarım bayılacağım.”

Kısa bir sessizlikten sonra, anahtar dönüyor. Kapı açılıyor ve genç kız görünümlü bir genç kadın, Simon’un karşısında dikiliyor. Yalnız bu da değil: kız, dün görmekle kalmadığı, aynı zamanda gece yarısı Vincent Vega’nın yatağı üzerindeki ekranda izlediği genç kadın. İlk başta Al Pacino sandığı adamlarla çeşitli çiftleşme manevralarını –deneyimli bir profesyonel gibi– uygulayışını izlemişti. Esnekliğine hayran olmuştu. Bağlılığına da. Çünkü sahneler mekanik değildi; görünüşe bakılırsa iki kahraman arasında mahrem bir ilişki vardı, aşktan doğan bir tutkuyla çiftleşiyorlardı.

Ve şimdi o kız, filmdekinden farksız olarak karşısında duruyor. Açık sarı, neredeyse beyaz saç, öne çıkarılmış şehvetli hatlar, onu atılgan gösteren hafif kalkık bir burun, pembeleşen yumuşak yanaklar ve ona biraz oryantal bir görünüm veren yuvarlak yüz. Üstünde sıkı bir kot ve bol bir gömlek var.

“İyi görünmüyorsun. İçeri gir.”

Kenara çekiliyor ve Simon yanından geçip daireye giriyor. Gizemin daha da derinleşiyor olması o anda yalnızca geçici bir düşünce olarak aklından geçiyor: kızın yarattığı izlenim çok daha güçlü. Kız onu Vega’nınkinden çok daha küçük, ama özenle, zevkli bir şekilde döşenmiş oturma odasına götürüyor. Duvarlarda çerçeveli tiyatro posterleri asılı. Simon bir rahatlama duygusuna kapılıyor: tiyatroya ilgi duyan biri! Kitaplar da eksik değil; aslında yalnız raflarda değil, her yerde, masada, çekmecelerde, parke zemin üstünde duruyorlar.

“Otur,” diyor kız, “bir hayalet kadar solgunsun.”

Ciddi biçimde hasta olduğuna gerçekten inanmış gibi onu dirseğinden tutuyor, bir koltuğa götürüp oturtuyor. Sehpa üstünde duran cep telefonuna uzanıyor.

“Demek doktor istiyorsun. Ücretini kim ödeyecek?”

“Bekle biraz. Belki düzelirim. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum.”

“Adın ne?”

Simon tereddüt ediyor: “Barton Fink.”

“Tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Virginia Stillman. Kahve mi istersin, çay mı, bir kadeh şarap mı?”

“Aslında Barton Fink değilim. Gerçek adım Simon Bebler.”

“Ben de Virginia Stillman değilim. Ama gerçek adımlı sana söylemeyeceğim. Önemli değil. Önemliydi, ama artık değil.”

“Sana nasıl hitap etmeliyim?”

“Virgo. Başak burcundayım. Ben de sana Barton diyeceğim.”

“Bakıyorum da çok kitabın var. Ve bütün bu tiyatro posterleri! Ne iş yapıyorsun?”

“Ya sen? Nerelisin – Alman, İtalyan, Rus?”

“Tekrar dene.”

“Sürdürmeye başlarsam, çok fazla tahminde bulunurum. O zaman kendini tuhaf hissedersin.”

“Ne iş yaptığını söylemeyecek misin bana?”

“Paul Auster’ın *New York Üçlemesi* üzerine bir tez yazıyorum.”

“Merak ettim. Virginia Stillman *Cam Kent*’teki karakterlerden biri.”

“Aa, okudun mu onu? Belki bana biraz tavsiyede bulunabilirsin.”

“Tavsiyeye ihtiyacı olan benim. Beni öldürmek isteyen kırımızı rüzgârlıklı kel bir tip tarafından takip ediliyorum. Düny senden Vincent Vega’nın numarasını istemişti.”

“Neden seni öldürmek istiyor?”

“Bende ne pahasına olursa olsun ele geçirmesi gereken bir şey olduğuna ikna olmuş. Ama Vincent Vega için getirdiğim boş bir kutu dışında hiçbir şeyim yok. Boş olduğunu bilmi-

yordum ve birinin neden bana Slovenya'dan New York'a boş bir kutu getirttiğini hâlâ bilmiyorum.”

“Polisle konuştu mu?”

“Onlara her şeyi anlatsam beni bir akıl hastanesine kapattılar. Acilen Vincent Vega'yla konuşmam lazım. İşleri yoluna koyabilecek tek kişi o. Biliyorum, dazlağa telefon numarasının sende olmadığını söyledin, ama vardır belki.”

“Yok. Kapıcıdan iste.”

“Asansörle inmeye cesaret edemedim. Adam beni bekliyor olabilir. Kapıcıyı çağırırdım, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bay Vega'nın öyle karmaşık bir telefonu var ki.”

“Hiçbir telefon karmaşık değildir. Kapıcıyı benim çağırmanı ister misin?”

“Benimle gelip telefonun nasıl çalıştığını göstermeni tercih ederim. Aramam gereken başka insanlar da var.”

Kız ayağa kalkıp kapıya yöneliyor. Simon arkasından geliyor.

Holde durup, “Önden giderek etrafın temiz olup olmadığını bana söylemeni rica edebilir miyim?” diyor.

Kız kapı kilidini açıyor, anahtarı çıkarıyor, koridora gidiyor, sağına soluna bakıyor, Simon'a kendisini takip etmesini işaret ediyor. Simon, Vega'nın kapısına koşuyor, anahtarı kilide sokup çeviriyor, kapı koluna basıyor, içeri giriyor ve Virgo'nun kapısını kilitleyip yanına gelmesini bekliyor.

“Daha önce bu daireye girmiş miydin?” diye soruyor ona.

“Hayır. Nasıl bir yer olduğunu görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum.”

“Önce telefon, sonra etrafı gösteririm sana.”

Kız salona kadar onu takip ediyor.

“Aman Tanrım!” diye haykırıyor. “Ne manzara ama. Ben Central Park'ı göremiyorum, pencerem avluya bakıyor. Şu yağmura bak! Yağdığını bilmiyordum.”

Simon ona telefonu uzatıyor. Kızın manikürlü uzun ince parmakları düğmeler üzerinde dans ediyor. Simon film den sahneler anımsıyor ve birdenbire elindeki penis görüntüsü geliyor aklına. Giyinik olduğu halde onu adamın önünde çıplak görüyor.. Ancak bir süre Central Park üzerindeki fırtınaya odaklandıktan sonra, aklına zorla giren görüntüleri silmeyi başarıyor. Kalbi çılgınca atıyor.

“Bak,” diyor kız, “Sırayla şu düğmelere basıyorsun: bir, üç, A, Z, sonra siyah düğme ve rehber e ulaşıyorsun. Kolay değil, farklı bileşimleri denemek zorundasın. Hatırlayabilir misin?”

Simon ekrandaki rehberi kontrol ediyor. Çok kısa ve son derece basit: A, A1, A2, Akıl, Apex, B, B2, Beden, C, D. E, E1, Esmeralda, G, O, P, P1, Z.

“Şu Vincent Vega gittikçe daha gizemli hale geliyor.”

“Benim için hep öyleydi. Bir tür Jay Gatsby, şüpheli bir geçmiş i var.”

“Kapı görevlisi nerede? Kapıcının *K*’si mi?”

“Büyük olasılıkla.”

“Onu aramam için bir iki dakika bekler misin?”

“Ben de etrafa bakayım, iznin olursa.”

“Sakın düğmelere basma, yoksa sorun çıkabilir.”

Kız uzaklaşıyor, Simon sallanan sandalyeye oturuyor, önce listede *K* harfine, sonra ara’ya basıyor.

Kapı görevlisi cevap veriyor: “Merhaba Bay Vega, sizin için ne yapabilirim?”

“Bay Vega değilim ben, onun konuğu Barton Fink’im. Dün anahtarını vermiş tiniz bana.”

“Belki çalışma arkadaşlarımdan biriydi. Üç kişiyiz, sekizer saat çalışıyoruz.”

“Her neyse. Ben Barton Fink, Vincent Vega’nın dairesindeyim, onun dönmesini bekliyorum ve kartvizitini kaybettim. Rica etsem, telefon numarasını verir misiniz bana?”

“İzin almam gerekir.”

“Arayıp sorun!”

Kısa bir aradan sonra, kapıcı cevap veriyor: “Kulaklarımı beni yanıltmıyorsa, az önce sesinizi yükseltip başka birine yöneltilmesi gereken öfkeyi bana yöneltmeye başladınız.”

“Arayın onu ve silahlı biri tarafından tehdit edildiğimi söyleyin. Telesekretere bıraktığı bir sonraki mesajda onu araya bileceğim bir numara vermezse, meseleyi polise ileteceğim.”

“Bana bağırmayı kesmezseniz Bay Fink, al benden de o kadar.”

“Apartman sakinlerini tehdit eden insanları neden içeri alıyorsunuz? Bu yüzden işinizi kaybedebilirsiniz.”

“Başka iş bulurum.”

“Gözetlediğiniz ana giriş dışında, binaya girmenin başka bir yolu var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok.”

“Peki ya Apex Catering? Yanınızdan geçerek mi içeri giriyorlar?”

“İmzalı bir geçiş izinleri var. Bayan Esmaralda’nın da var, hasta olduğu için iki gün uğramayacağını haber verdi.”

“Peki ya kırmızı rüzgârlıklı adam? Geçiş izni var mı?”

Çıt, dıt, arama sonlandırıldı.

Simon telefonu kapatıp komşuna bakmaya gidiyor. Onu kütüphanede, raflardaki kitapları merakla incelerken buluyor.

“Şu komşum pek okumuş biri olmalı,” diyor kadın. “Ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?”

“Onu hiç görmedim. Bana telesekreterde mesajlar bırakıyor. Ama onu geri arayamıyorum. Neden burada olduğumu bile bilmiyorum. Delireceğim. Bu daireye tıklılıp kaldım. Dışarı çıkıp, biraz hava almak istiyorum.”

“Benimle gel. Yarım saat sonra her zamanki gibi caddelerde koşuya çıkacağım.

“Tempolu koşu mu?”

“Quinn’in *Cam Kent*’te yaşlı Stillman’ı takip ederken yürüdüğü caddelerde koşu. Bu benim tezimin bir parçası.”

“Gelmeye cesaret edemem, çünkü o deli kesinlikle ilk köşede beni bekliyordur.”

“Görünüşünü değiştir. Saçını boya, sakal tak. Farklı giyin.”

“Vega’nın bütün giysileri bana büyük geliyor.”

“Benim evime gidelim. Tiyatroda bazen makyaj sanatçısı olarak çalışıyorum. Kendini tanıyamayacağın kadar değiştirebilirim seni.”

“Duvarındaki posterleri gördüm. Şimdi önemli olmasa da aslında ben oyun yazarıyım. Daha doğrusu, olmaya çalışıyorum. Çalışıyordum. Demek istediğim, ortak bir yönümüz var. Kitapsever olmanın dışında, elbette. Peki ya filmler, ne izlemekten hoşlanırsın?”

“Barton Fink’ten hoşlanmıştım.” Göz kırıyor.

“O benim.”

“Hadi canım.”

“Ama... başka birine dönüşürsem, kapıcıyı nasıl atlatırım? Ya kapı görevlisi bana anahtarı veren Çinli tipse?”

“Senin erkek arkadaşım olduğunu söylerim.”

“Peki öyle olmak istediğimi söylersem ne dersin?”

Kısa bir sessizlik. Sonra kız, “Bir dene,” diyor. “Ama hemen değil.”

Simon Bebbler namı diğer Barton Fink namı diğer (Auster’ın romanındaki) Quinn, ne orada ne burada olduğu, hiçbir şey bilmediği ve hiçbir şey bilmediğinin tamamen farkında olduğu bir noktaya ulaştı. Onu bir belirsizlik ve korku ağına bulaştırmış olan gizemler, bütün umutlarına rağmen, çözülmeye başlamadığı gibi, bu kez kendisiyle ilişkili yeni gizemler de artık tanıdık olanlara ekleniyor.

Diğer şeyler arasında, şimdi bir kez daha özgür olmasına rağmen, neden Ljubljana’ya dönmeye karar veremediği soru-

sunu bir cevap bulamıyor. Ya da başka bir yere gitmeye: Karayipler'e, Singapur'a, New York'tan uzak bir yere. Anlayamadığı şeylerden olabildiğince uzaklara. Şimdi (Virgo'nun nazikçe tedarik ettiği) yeni bir telefonu olduğu halde, neden kendi telefonunu kaybettiğini fark ettiğinde aramak istediği bütün insanların hiçbirini aramadığını da anlayamıyor. Telefonunu kaybedince, içinde kayıtlı numaralar da kayboldu doğal olarak, ama en azından annesini ya da babasını, veya Aktrisi ya da Soraya'yı arayabilir, çünkü onların numaralarını ezbere biliyor. Öteki numaralar için de bilinmeyen numaralar servisini arayabilir. Konuşmayı gerçekten istediği tek kişi berduş, ama onun numarasını kimseden alamaz.

Cep telefonu işine yaramasa da, en azından yine hareketlilik kazandı, çünkü güzel komşusu Virgo onu ustaca düz siyah saçlı ve takkeli, siyah pantolon, beyaz yakasız gömlek, gri ceket giymiş, siyah papyon takmış, sakallı bir Ortodoks Yahudi'ye dönüştürdü. İşini öyle iyi yaptı ki yüz metre uzaktan öz annesi bile kesinlikle onu tanımazdı.

Bu görünüş değişikliği ona ihtiyacı olan özgürlüğü getirdi: şimdi, Virginia Stillman'ın "erkek arkadaşı" olarak kapı görevlisinin (Virgo onu üçüyle de tanıştırdı) yanından geçerek sokağa çıkabilir, sonra rahatça asansöre binip yedinci kattaki daireye dönebilir. Ancak kapı görevlisine Vincent Vega'nın konduğu olduğunu söyleyemez ya da Bay Vega'nın ne zaman döneceğini bilip bilmediklerini soramaz. Böylelikle onu gerçekten değilse de ismen "erkek arkadaşı"na dönüştüren Virgo, dış dünyayla tek bağı oldu.

Görünüş değişikliğinin nedeni elbette, kırmızı rüzgârlıklı dazlaklı. "Ortodoks Yahudi" Barton Fink genç komşusunun eşliğinde ilk kez sokağa çıkma cesaretini gösterdiğinde, girişin hemen yanında dazlağa rastlamayı bekliyor. Ama dazlak ortalarda değil. İkincisinde ya da üçüncüsünde de değil. Dördüncü kez yine orada olmayınca, Barton ondan belki de

sonsuz dek kurtulduğunu düşünüyor. Belki kel gangster nöbet tutmaktan yoruldu, belki uğruna cinayet işlemeye hazırlandığı kutunun boş olduğunu öğrendi. Belki bir kaza ya da kalp krizi geçirdi. Belki de vuruldu. Onun gibi tetiği çekmeye hazır biri için bu hiç de şaşırtıcı olmaz. Ya da patronları belki onun yerine Barton'un fark etmeyeceği birini getirdi – girişin önünden geçen ya da kaldırımında duran ya da sarı bir takside çıkan herhangi biri olabilirdi bu. Barton'un kaygısı daha da artıyor. Şimdi tamamen yabancı biri onu tuttuğu gibi bir arabaya sürükleyebilir, namlunun ucuyla onu kapı görevlisinin yanından geçirerek Vega'nın dairesine çıkmaya ve paketi teslim etmeye zorlayabilirdi. Boş olduğunu görünce de onu öldürürdü.

Yine de Manhattan caddelerindeki koşusunda Virgo'ya ilk kez eşlik ederken, bu olasılık aklına gelmiyor. Dazlakla karşılaşma korkusuyla sürekli etrafına bakıyor.

"Ama seni tanımaz ki!" diye güvence veriyor kız en az üç kez.

Virgo'nun üstünde, geçenlerin bakışını üzerine çeken daracık bir koşu şortu var. Olmayacak bir çift oluşturuyorlar. Hızlı bir tempoyla koşarken, kaçıyorlar mı yoksa birini mi kovalıyorlar, anlamak çok zor. Virgo kaldırımında insanlar arasından sıyrılarak ustalıklı kendine yol açıyor, Barton ise ilk yarım saat içinde en az on düşmanca tavırlı yayaya çarpıyor. Ama çok geçmeden o da gereken beceriyi ediniyor ve azıcık çabayla en yoğun kalabalıkta bile çarpışmalardan kaçınabileceğini fark etmek hoşuna gidiyor. Yayalar için kırmızı trafik ışığına rastladıklarında durup yeşil ışığı beklemek yerine, yapabilirlerse kaldırım üzerinde sola ya da sağa dönüp karşıya geçiyorlar. Bu nedenle düz değil zikzak bir yol izliyorlar, gerçi Virgo bunun her durumda böyle olacağını söylüyor.

İlk koşu Quinn'in Stillman'i izleyişine uymuyor; Virgo Barton'a birkaç New York manzarası göstermek ve onu ana cad-

deler ağıyla tanıştırmak için koşuyu bir şekilde uyarlıyor. Beşinci Cadde ve Madison Bulvarı'nın bir bölümü boyunca, önce Rockefeller Merkezi'ne, oradan Altıncı Cadde boyunca Bryant Park'ın üst köşesine, oradan 42. Cadde üzerinden Times Meydanı'na, sonra Broadway boyunca (yan sokaklara dönüşlerle) Battery Park ve Manhattan'ın alt ucuna kadar koşuyorlar. Arada, Union Meydanı'nın ortasındaki bir bank üzerinde birkaç dakika dinlenerek Sıfır Noktası'na bakıyorlar, daha sonra yeniden Battery Park'taki bir bank üzerinde dinlenirken körfezdeki Özgürlük Heykeli'ni görebiliyorlar.

Barton Fink'in, namı diğer Simon Bebler'in yorgunluktan artık dizleri titriyor. Yataktan yeni çıkmış gibi dinç görünen koşu arkadaşından bunu elinden geldiğince gizlemeye çalışıyor. Onu heyecanlandıran tek şey kızın dar şort içinde son derece çekici görünen ve düşüncelerini sürekli Vega'nın yatak odasında gördüğü film sahnelerine götüren bacakları.

Kız Central Park'a dönmek için biraz farklı bir yol izlemelerini önerince, nihayet onun kadar zinde olmadığını ve en az yarım saat daha dinlenmek isteyeceğini itiraf ediyor. Belki taksile dönebilirler; parayı kendisi ödeyecek. Kız onun taksiye binebileceğini, ama kendisinin bir buçuk kilometreyi yaya döneceğini söylüyor. Günde ortalama altı kilometre koşmaya alışık. Her gün kendisine eşlik ederse çok geçmeden altı kilometre koşmanın bir ceza değil, ödül olduğunu görecektir.

"Sorunumuz belki de birbirimizi yeteri kadar iyi tanımamız," diyor Barton.

"Her şey çok hızlı ilerliyor, Barton, birbirini iyi tanımaya, arkadaşlık kurmaya, duygulara kapılmaya, bağlılık hissine ve diğer zorunluluklara zaman yok artık. Bırak her şey yüzeysel kalsın, böylesi daha az zahmetli olur."

"Gerçekten böyle düşünüyorsan, bir nedenin olmalı."

"Senin New York'a gelmenin de bir nedeni olması gibi. Vincent Vega'nın evinde kalmanın. Kırmızı rüzgârlıklı yaban-

cıdan korkmanın. Ve kendi nedenlerin hakkında yok denecek kadar az şey anlatmanın. Başka bir deyişle, bana güvenmemenin.”

“Öyle değil...”

“Aslında bu bana uyar.”

“Sana yaşayacak yalnızca bir yılın olduğu söyleneceydi hayatında neyi değiştirirdin?”

Kısa bir sessizlik. Sonra Virgo, “Hiçbir şeyi,” diyor.

“Hiçbir şeyi mi?”

“Bir yıl hayatta olacağımı kim garanti edebilir ki? Yarın ölebilirim. Ya da sonraki gün, herhangi bir zaman. Bir iki saat sonra bir araba altında kalabilirim. 11 Eylül 2001’de, babam ve ağabeyim İkiz Kulelerden birinde işe gittiler, akşam eve döneceklerine emindiler. Dönmediler.”

“Üzgünüm,” diyor Simon. “Ama... yalnız on iki ayının kaldığını bilsen yaşam biçimini biraz olsun değiştirmez miydin?”

“Peki bu bana ne kazandırır?”

“Ben o yıla olabildiğince çok deneyim sıkıştırmaya çalışırdım. Bir şeyleri kaçırdığım hissiyle ölmemek için. Porno filmlerde oynar, banka soyar, Özgürlük Heykeli’ne tırmanır, iyi insanlara yardım eder, kötülerini cezalandırırdım.”

“Kendini yaşamaya mı zorlardın? O zaman son yılını boşa harcamış olurdun. Ne olursa olsun, saydığın şeylerin hepsini, önünde kaç yıl olduğuna bakmaksızın hemen şimdi yapabilirsin.”

“Biliyorum. Ama bütün bunları şimdi yapsam kendimi gerçekten zorlamak durumunda kalırım. O zaman hayatım gerçekten sahte olur. Yapmacık, yalan. Çelişkiyi anlıyor musun? Yaşam belirli bir sonu olmaksızın geleceğe uzanırken, onu yoğun olarak yaşamamıza gerek yok gibi görünür. Hak ettiğimiz her şeyi er geç bize getireceği umuduyla ona teslim olmayı yeğleriz. Ve eğer getirmezse, düşlediğimiz her şeyi gelecekte bir ara deneyimlemek için hâlâ zaman vardır. Ya da

yoktur. Çünkü yirmi, otuz yıl içinde, farklı şeylere ilgi duyarız. Ama açık uçluluk yanılması yoksa, o zaman yaşam yarın değil, bugün çözülmesi gereken bir bulmaca olur; hamleleri hızlıca ama aynı zamanda düşünceli bir biçimde yapmanın gerekli olduğu bir satranç oyunu. Paralel olarak yüz oyun oynaman gereken bir turnuva. O zaman yaşam sanat haline gelir. Seni akşam yemeğine davet edebilir miyim? Apex Catering'i arayıp iki kişilik yemek getirmelerini isteyebilirim.”

Kısa bir sessizlikten sonra Virgo, “Tek başıma, hızlıca, gizlice yemeyi tercih ederim ben. Eskimiş ritüellere, nazik girişkenliğe ayıracak zamanım yok. Bunun sıra dışı bir ilişki sıçraması olduğunu söylemek zorundayım. Sanat haline gelen yaşam ile seninle bir akşam yemeği arasında nasıl bir bağ var?”

“Yaşam sanat haline geldiği zaman,” diyor Barton, “her şey birbiriyle bağlantılı olur. O zaman aykırılıklar bile arkadaşlık kurar, sence de öyle değil mi? Her şeyden önce, ruh bir salıncak gibi davranarak seni depresyondan aşırı sevince ve tekrar depresyona, ağzı sıkılıktan gevezeliğe, düşüncelerine duygularını kendine saklamaya olan sarsılmaz inançtan iyi ve kötü her şeyi birine açma arzusuna taşır. Böylece başka kimse uygun değilse, yoldan geçen ilk kişiye anlatırsın.”

“Bana açılabilirsin.”

“Peki ya sen?” diye soruyor Barton, kısa bir aradan sonra. “Kendinle ilgili her şeyi anlatır mıydın bana? Seni en iyi şekilde göstermeyecek şeyler dahil?”

“Sor.”

“Daha yeni arkadaş olduk. Doğru yanıt evetse, sorularımın hiçbirini hayır diye yanıtlamanı istemem. Tersini de. Bu ilişkimize bir güvensizlik unsuru sokar. Birbirimizi tanımaya çalışmamızın yarıda kesilmesini istemem; güzel bir şeye, belki de bugüne dek yaşadığım en güzel şeye dönüşmesini istemem.”

“Birbirimize daha yakın olmamız kaçma, rol yapma ve korku aracılığıyla güzel bir şeye doğru nasıl ilerleyebilir? Ve şunu unutmamalısn: ben yakın arkadaşlığı reddederim. Hayatta yüzde yüz açık kalpli olunamayacak zamanlar vardır. Yalana ya da doğruya, bize nasıl yarar ya da üstünlük sağladığına, bizi nasıl koruduğuna dayanarak karar veririz. Hepimiz manevi fırsat düşkünleriyiz.”

“Başka bir deyişle, suçluluk duymadan bana yalan söylemeye hazırsın.”

“Bunda o kadar acıklı olan ne var? Gerçeğin bin tonu olmasa sanat ve edebiyatımız olur muydu? Bana iki kere ikinin kaç ettiğini sorarsan sana yalan söyleyemem. Kahvaltıda ne yediğimi sorarsan da. Bu noktadan itibaren her şey soruya ve onun ne zaman sorulduğuna bağlıdır.”

“Benim şu andaki sorum şöyle: porno filmde oynadın mı hiç?”

Virgo bir süre düşünüyor. Sonra, “Hayır. Bu, kimse beni seks yaparken filme çekmedi anlamına gelmez. Ama hiç porno filmde oynamadım.”

“İkinci soru: Vincent Vega’nın dairesine *gerçekten* ilk kez dün mü girdin?”

“O izlenimi yaratmak için yeterince çabalamadım mı?”

“Fazla çabaladın.”

“Önümüzdeki yüz yıl içinde bir ara birbirimizi boğazlayacağımız ve yalnızca yok edemediklerimizin dünyada kalacağı gerçeğinin ışığında bu ne derece önemli?”

“Benim için önemli. Mantıksız gizemler batağına gömülüyorum. Beni oradan çıkarmasan da, en azından bana elini vereceğini ya da uzatacağını umuyordum. Senin de bir başka gizeme dönüşeceğini hesaba katmamıştım.”

“Barton, kendi durumumu kötüleştirmemesi kaydıyla sana her şekilde yardım ederim. Seni mutlu edecekse seninle seks bile yaparım. Ama bugün değil, yarın değil, öbür gün de değil.

Bir başka zaman, doğru an geldiğinde. Sana elimden geldiği kadar dostça davranacağım. Daha fazlasını bekleyemezsin.”

“Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum.”

“Onu hepimiz istiyoruz.”

“Vincent Vega hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Ne zaman dönecek? Hiç dönecek mi? Neden iki gündür tele-sekretere mesaj bırakmadı? Kapı içeriden kilitli ve anahtar kilitteyken, yiyecek getirenler daireye nasıl giriyorlar? Neden onları hiç görmüyorum? Neden New York’a boş bir kutu getirmek zorunda kaldım ve neden biri bunun için beni öldürmeye çalışıyor?”

“Barton, bunların hepsi sıradan yanıtları olan sıradan sorular. Şu anda yanıt veremiyorsun, ama bir gün vereceksin ve yine de daha iyi, daha zeki veya daha akıllı biri olmayacaksın.”

“Senin hedeflerin bunlar mı? Aydınlanma, kendini gerçekleştirmek, bilgelik?”

“Başkaları da var.”

“Ama bu tür şeyler otuz yıl önce moda değil miydi?”

“Ben o zamanlar yoktum. Moda nedir bilmiyorum. Bağimsız yargın ve olaylar hakkındaki kendi görüşünden vazgeçmen mi?”

“Üzgünüm. Genelde görüldüğüm kadar aptal değilim. Geleceğini kafanda nasıl canlandırıyorsun? Ne olmak isterdin?”

“Temizlikçi.”

“Dalga geçiriyorsun.”

“Temizlikçi olmak isterdim. Kaldırımları, sokakları, nehirleri, kentleri, kırsal kesimi, atmosferi, dünyayı temizlemek. Dünyayı boğan tüm çerçöpü kaldırmak.”

“Ama dünyayı altüst edenlerin sayısı çok fazla.”

“Bu bize hiçbir şey yapmama hakkını vermez.”

“Çoğu kişi başkalarının kahraman olmasını bekler. Çoğu TV’de deterjan reklamları izlemeyi yeğler.”

“Ya sen?”

“Benim sığınağım soylu kuşkuculuk. Gücsüzlerin alışıl-gelmiş uyuşturucusu.”

“Peki ya *sen* yaşayacak yalnızca bir yılının kaldığını öğren-seydin? Yine de kuşkuculuk besler miydin?”

“Bilmem. Birinin tavsiyesine ihtiyaç duyardım. Bir şeye en büyük kuşkucular karşısında bile zafer kazanacak kadar güç-lü şekilde inanan birinin.”

“Osama bin Ladin mi?”

“Hayır! Gerçek bir kurtarıcı olmak isteyen biri. Ve müritle-re ihtiyacı olan biri. Ve yalnızca hayatını değil, her şeyini ris-ke atmaya hazır biri. Arkadaşlarının alaylarını da. Dünyanın alayını.”

“Peki böyle birini tanısaydın, ona sadık kalır mıydın?”

“Son nefesime kadar.”

Bu sözler üzerine Virgo kollarını onun boynuna doluyor ve ağzına yapışıyor. Barton şaşkınlıktan donakalıyor. Kızın dudakları vanilyalı dondurma ile koyu, biraz acı çikolata ta-dında. Dili onunkini arıyor ve şiddetli bir düelloya davet edi-yor. Karşılık veriyor; birbirini yutmaya çalışan iki yılana ben-ziyorlar.

“Şuna bak hele,” diyor yoldan geçen biri.

“Sonra Virgo beklenmedik şekilde geri çekilip park üze-rinden Broadway’e doğru koşuyor. Barton fırlayıp peşinden gidiyor. Ama Broadway’e vardığında, ondan eser yok. Üstelik zar zor dik durabiliyor. Bir taksi çevirmeye karar veriyor. Eli-ni kaldırıyor, sonra pahalıya mal olacağını hatırlıyor. Kolunu indiriyor. Ama birkaç adım sonra, yürünecek sekiz kilometre-si olduğu gerçeği aklını başına getiriyor.

Binanın önünde taksiden indiğinde, ihtiyatla etrafta bel-ki farklı giyinmiş, belki görüntüsünü değiştirmiş dazlağı arı-yor. Kapıdan içeri süzülüyor, kapı görevlisine başıyla selam veriyor ve hızla asansöre doğru ilerliyor. Dazlak –ressam ya da elektrikçi kılığında– onu yukarıda bekliyor olabilir. Ama

asansör kapıları sessizce açıldığında, koridorda hiç kimse yok.

Başka bir şey fark ediyor. Komşusunun kapısına katlanmış bir kâğıt ilâştirilmiş. Merakına yenik düşüyor. Açıp okuyor:

“Bugün teslimat yok! Ne işler çeviriyorsun?”

Notu katlayıp tekrar yerine koyuyor.

Simon Karşılıksız Aşkına Ne Dedi

Daire de beklediğinden farklı. Öğle yemeği yerine, kahvaltı kalıntıları hâlâ masada duruyor. Saatinin duvardakiyle aynı zamanı gösterip göstermediğini kontrol ediyor. Saat üçte öğle yemeği çoktan hazır olmalıydı. Yorgun kaslarında bir kaygı titreşimi hissediyor. Oturma odasına gidip Claire Hudson'ın telesekretere mesaj bırakıp bırakmadığına bakıyor. Işık yanıyor.

Vincent Vega'nın sesini duyuyor.

"İrtibat halinde olmadığım için özür dilerim. Nedenini seni görünce anlatacağım. Ne yazık ki umduğum kadar çabuk değil. Korkarım daha açık olamayacağım. Uzun yokluğum sırasında anlamayacağın ve belki hoşuna gitmeyecek pek çok şey olacak. Şu anda, bu konuda hiçbir şey yapamayacak bir durumdayım. Gidip komşunun zilini çalmanı tavsiye ederim – güzel bir kız, biraz tuhaf ama çok dost canlısıdır. Seni geri çevirmez. Kapıyı açmayacağı evrelerinden birinde olmadığı sürece. Ama her şeyden önce Simon, Woody Allen'ı ziyaret et. Psikanalisti, film yönetmenini değil. Yalnız akıllı değil, aynı zamanda bilgedir. Ona gitmek *zorunda kalana* kadar bekleme, o zaman baskı fazlaca büyük olur. Olabildiğince erken git. Şimdilik bu kadar. Ve merak etme: er geç, belki tez vakitte, şahsen görüşeceğiz."

Sessizlik. Işık sönüyor. Apex Catering mesaj bırakmamış.

Simon ahizedeki arananlar listesine bakıyor ve Apex'i se-
çiyor. Bir süre çaldıktan sonra kaydedilmiş bir ses duyuyor:
"Aradığınız numara servis dışıdır. Aradığınız numara servis
dışıdır. Aradığınız numara servis dışıdır."

Telefonu kapatıp mutfığa gidiyor. Buzdolabını açıyor. Pey-
nir, salam, soslar, biraz meyve, süt buluyor. Yemekler getirildi-
ği sürece, her gün aynı buzdolabından elma suyu aldığı halde
bunları fark etmemişti bile. Sonra derin dondurucu dolabını
açıyor ve bir dolu et, balık, sebze ve hamur işi buluyor. Aç kal-
mayacak. Yemek pişirebilir. İki ay yetecek kadar yiyecek var.
Sadece birkaç günde bir çıkıp ekmek alması gerekecek.

Biraz rahatladığını hissediyor, ama sonra kaygı geri geli-
yor. Kim onunla bu kadar zalimce oyun oynuyor? New York
gibi büyük, sıra dışı bir şehirde hiç kuşkusuz her şey müm-
kün, Slovenya'da çoğu kişiye çok abartılı gelecek şeyler dahil,
ama neden bunlar özellikle onun başına geliyor? Komşusu,
yardım istediğini söyleyen Virgo bile, ona her şeyi anlatma-
ya cesaret edemiyor. Hatta ona yalan söylüyor, çünkü Vincent
Vega'nın dairesine daha önce girmiş olduğu açıkça ortada.

Şimdiye kadar eve gelmiştir, diye düşünüyor; koridora
çıkıp kapısına bakıyor. Kâğıt orada değil artık: kız dönmüş.
Zili çalıp bekliyor. İçeriden bir şey duyduğunu sanıyor -ka-
yan çıplak ayaklar, belki başka bir şey- ama sonra her taraf
yeniden sessizleşiyor. Virgo'nun ona kapıyı açmak istemeye-
ceğine inanamıyor. Büyük olasılıkla sabah ona Manhattan'ı
göstermek isterken teslim edemediği şeyi teslim etmek üze-
re tekrar dışarı fırladı. Biraz sakinleşerek daireye dönüyor,
soyunuyor, jakuziye girip bedenini sırasıyla sıcak ve soğuk
suyun yaptığı masaja bırakıyor. Durmak istemiyor; ona ezi-
yet eden, onu tehdit eden her şeyin yıkanıp temizleneceğini
umuyor sanki.

Saçını kurutup kot pantolonuyla tişörtünün konforuna
döndükten sonra, Virgo'nun gelip gelmediğini tekrar kontrol

etmeye karar veriyor. Zili çalarak kapısının önünde beş dakika dikiliyor ve açmasını bekliyor. Ama açmıyor. Herhangi bir şeyi herhangi bir kimseye teslim etmeye gitmiş. Daireye dönüp bir kâse mısır gevreği yiyor. Mide bölgesindeki ağrı artmış durumda. Onu düşünmeyi bırakmaya çalışıyor ve bir kez daha Virgo'nun dönüp dönmediğini kontrol ediyor. Dönmemiş. Vincent Vega'nın sözünü ettiği, kapıyı açmak istemeyeceği evrelerden birine mi girdi yoksa? Ama böyle bir şey durup dururken olmaz. Daha birkaç saat önce birlikteydiler, öpüşüyorlardı ve öpüşü öyle yoğundu ki, doğru ya da yanlış, bunun son öpüşü olmayacağına emin oluyor. Hayır, teslim etmesi gereken şeyi teslim ettiği kesin. Ya da bir konferansa gitti – sonuçta, o bir öğrenci. Evde olmayışının yüz olası sıradan açıklaması var. Neyim var benim, diye soruyor Simon kendi kendine. Belki de Woody Allen'ı aramalıyım.

Tamam, diyor, onu arayacağım. Oturma odasına gidiyor ve telefonu açıyor, ama tam *Akıllı*'ı seçmek üzereyken, kapı çalıyor.

Simon donakalıyor. Telefonu yavaşça kapatıp parmak uçlarına basarak hole geçiyor. Muhtemelen yeni dönmüş olan Virgo'dur, diye düşünüyor. Ancak ihtiyatla gözetleme deliğinden bakıyor. Orada dikilen iki adam görüyor: birincisi kısa ve tıknaz, ikincisiyse ince ve neredeyse bir baş uzun.

Simon zorla içeri girmelerinin mümkün olmadığını düşünerek geri çekiliyor.

"Simon Bebler, orada değilmiş gibi yapman hoş değil," diyor tiz bir ses.

Öteki, daha derin, bas olanı, "FBI" diye ekliyor.

Ben de Çin İmparatoruyum, diye düşünüyor Simon. Bu kez iki kişi göndermişler. Vazgeçmeyecekler. Şimdi de FBI rolü yapıyorlar. Peki ama kapı görevlisini nasıl atlattılar? Ya gerçekten söyledikleri gibiyse? O zaman kapı görevlisiyle sorun yaşamamışlardır. Ama adını nereden biliyorlar? Ve onları

içeri alırsa, onlara ne anlatabilir? Kendisine inanırlar mı? Ve Vincent Vega için sonuçları ne olur? Hayır bundan kaçınması gerekiyor. Kapıyı kıramazlar, çok sağlam.

Sonra sesler duyuyor.

“Belki de evde değildir,” diyor Bas.

“Hadi ama, soluğunu duyabiliyorum,” diye karşılık veriyor Tiz.

“O benim soluğum.”

“Kapı görevlisi burada olduğunu söylüyor.”

“Kapı görevlisi, burnunun altına bir tabanca dayarsan annesinin babası olduğunu söyler.”

Tiz yeniden bağılıyor: “Simon Bebler, kapıyı aç, arama iz-nimiz var!”

“Gidelim. Burada olsa açardı.”

“Boş elle dönemeyiz.”

“Caddenin karşı tarafında bekleriz. Er geç dışarı çıkmak zorunda kalacak. Nasıl görüldüğünü biliyoruz, onu tespit et-memiz zor olmaz.”

“Ben burada, kapının önünde kamp kurmayı tercih ede-rim.”

“Salak olma. Hadi gidelim.”

Simon gözetleme deliğinden asansöre doğru ilerledikle-rini görüyor. Kapıların açıldığını ve asansörün aşağı indiğini duyuyor. Gerilim biraz hafifliyor ve tekrar normal nefes ala-biliyor. İki yabancı Simon Bebler’in neye benzediğini biliyor, ama genç Ortodoks Yahudi Barton Fink’i tanımıyorlar. Barton, Virginia Stilman’ı ziyaret ediyor, bu yüzden kapı görevlisi onu Vega’nın dairesinde tahayyül edemez. Üç kapı görevlisinden hiçbiri bunu yapamaz. Onlar ancak Simon Bebler’i gözlerin-de canlandırabilirler. Son zamanlarda yalnızca Barton Fink’in gelip gittiğini gördüklerinden, iki olası sonuç çıkarabilirler: ya Simon Bebler’in daireden ayrılmadığını, ya da çekip gitmiş olduğunu. Asıl soru bu tür konuları konuşup konuşmadık-

ları – büyük olasılıkla konuşmuyorlar. Bu yüzden Ortodoks Yahudi Barton Fink, en azından şimdilik, tamamen güvende, Simon Bebler öyle olmasa bile.

Aslında, tam da şu anda dışarı çıkabileceğini düşünüyor. Gözünü kırpmadan Bas'la Tiz'in yanından geçebilir. Dahası, geçerken, İsrail'den gelmiş genç bir turist olarak, Birleşmiş Milletler binasına nasıl gideceğini onlara sorabilir. Sağlaması gereken tek şey, kimsenin onu Vega'nın dairesine girerken ya da oradan çıkarken görmemesi. Virgo ona her ihtimale karşı kendi dairesinin yedek anahtarını verse iyi olur. Cep numarasını da, böylece her zaman bağlantı kurabilirler. Aksi takdirde kendisine verdiği cep telefonu ne işe yarar? Onu arayabilir, hepsi bu. Ama aramıyor.

Oturma odasının penceresinden caddenin karşı tarafındaki kaldırıma bakıyor. Uzaklık yüzlerin seçilemeyeceği kadar fazla, ama otobüs bekleyen insanlar grubu arasında koyu renk takım elbiseli, biri uzun diğeri kısa iki adam var gibi geliyor ona. Bir deneyin, diye düşünüyor hoşnutlukla.

Sonraki birkaç saati dairede huzursuzca dolanarak, ondan sonraki birkaç saati nasıl geçireceğini kendine sorarak geçiriyor. Bunu yaparken durmadan kendine yiyecek bir şeyler hazırlamaya karar veriyor ama hiçbir şey yapmıyor. Bir şişe kırmızı şarap açıp iki kadeh içiyor. Kütüphanedeki kitaplara göz gezdiriyor, oradan buradan bir tanesini açıyor, ama okumak için gereken konsantrasyondan yoksun olduğunu fark ediyor. Zamanının bir kısmını yatağa uzanıp Virgo'nun öpücüğünün ne anlama geldiğini düşünerek geçiriyor. Birkaç kez de pencereye gidiyor ve Bas'la Tiz'in hâlâ otobüs beklediklerini görüyor. Sonra komşusunun kapısına koşup zili çalıyor, ama sonuç alamıyor. Ardından bir kez daha kendini daireye kilitliyor ve huzursuzca odadan odaya dolaşmaya devam ediyor.

Karanlık çökmeye başlarken Bas'la Tiz'in yok olduklarını fark ediyor. Eve mi gittilerini yoksa yedinci kat koridorunda onu mu beklediklerini bilmediği için, Virgo'nun dönüp dönmediğini görmek üzere tekrar dışarı çıkmaya cesaret edemiyor. Bütün bu gerilim ve gerginlik yüzünden sinirinin bozulduğunu hissediyor; iki bromazepam hapi alıyor, örtülerin altına kıvrılıyor ve çok geçmeden uykuya dalıyor.

Ertesi sabah uyandığında düşündüğü ilk şey kahvaltı oluyor: kendine jambonlu yumurta yapacak – buzdolabında ikisini de gördüğünü anımsıyor. Ekmek olmadığı doğru, ama çekmece ve dolaplarda ararsa, kraker bulabilir. Ne var ki mutfağa gider gitmez kahvaltının kendisini beklediğini görüyor: mısır gevreği, süt, tost, bir bardak meyve suyu, haşlanmış yumurta, tereyağı ve reçelli kruvasan, kahve. Vazoya yeni bir sarı gül koymuşlar. Ona dayalı duran bir kartta, *Madison Catering'in selamlarıyla* yazısı okunuyor. İsmin yanında bir telefon numarası var. Yine yabancılar daireye girmiş, ona kahvaltı getirmiş ve kendisi hiçbir şey duymadan ya da görmeden çekip gitmişler.

Hemen oturma odasına gidiyor ve karttaki numarayı arıyor. Telefon çalıyor ama yanıt yok. Aramayı iptal edip yeniden deniyor; belki de yanlış numarayı aradı. Bu kez bir telesekreter devreye giriyor.

“Şu anda ofis dışındayız. Lütfen sabah on birden sonra arayın.”

Simon mutfağa dönüyor ve kahvaltıya başlıyor. Aslında, açıklamanın muhtemelen çok basit olduğunu düşünüyor: önceki catering firması iflas etmiş ve Vincent Vega işi yeni bir firmaya vermiş olmalı. Simon'un aç kalmasını istemiyor. Kendi dönüşünü beklerken konuğunun rahat etmesini istiyor. Her şeye rağmen, kötü bir adam değil şu Vincent Vega.

Kruvasanına tereyağı ve reçel sürerken, kapı zili çalıyor. Herhalde Bas'la Tiz, FBI ajanları gibi davranan şu sahtekâr-

lar. Parmak uçlarına basarak hole çıkıp gözetleme deliğinden bakıyor. Kalbi hop ediyor: gelen Virgo. Tam kapıyı açmak, elinden tutup onu içeri çekmek üzereyken, bunun bir tuzak olabileceği geliyor aklına. Ya Bas ve Tiz daireye girmek için onu kullanıyorlarsa? Ya görüş alanın dışında duruyor, kızı bir tabancayla tehdit ediyorlarsa? Kapıyı açmamaya karar veriyor.

Virgo tekrar çalıyor. Simon sessiz kalıyor ve bir milim ilerlemiyor. Yeniden baktığında, Virgo'nun çoktan dairesine yöneldiğini görüyor. Kız içeri giriyor, kapıyı arkasından kilitliyor; koridorda hiç kimse yok. Yanılmış. Oturma odasına gidip sokağa bakıyor. Otobüs durağında dikilen beş kişi arasında Bas ve Tiz de var. Bunu daha önce kontrol edebilirdi elbette.

Zili çalmasından üç saniye sonra Virgo, arkasında bekliyormuş gibi kapıyı açıyor. Kızı itip neredeyse kabaca yanından geçiyor.

"Kapıyı kapat, kilitle," diye emrediyor.

Virgo kapıyı kilitliyor. "Şimdi kim var peşinde?"

"FBI ajanları olduklarını iddia eden iki sahtekâr. Aşağıda otobüs durağında duruyor, yüzümü göstermemi bekliyorlar. Adımı biliyorlar; nasıl görüldüğümü biliyorlar."

"Kılık değiştirmiş olarak mı?"

"Hayır, herhalde değil."

"O halde sorun yok. Günlük koşuma çıkıyorum, senin de benimle gelmeni isterim."

"Sakalımı yapıştıırıp takma saçımı ayarlamam gerekecek, bunu kendi başıma yapmaya cesaret edemem."

"Senin eve gidelim. Ben hazırım."

Üstünde siyah jogging pantolonu ile Zamanımız TÜKE-NİYOR sloganlı dar bir beyaz tişört var. Bağrında esneyerek genişleyen büyük harfli sözcük, uzaktan ya da şöyle bir baktığında en görünür olanı; öteki sözcük çok daha küçük ve göğüslerinin tam kavisi kenarlarını gizliyor.

“Dün neredeydin? Zilini neredeyse yüz kez çaldım.”

“Asla bana nerede olduğumu sorma.”

“Cep numaranı ver ki seni arayabileyim.”

Simon kızın verdiği Nokia’yı ona uzatıyor. Virgo numarayı yazıyor, kaydediyor ve telefonu geri veriyor. “Yalnızca acilse ara.”

Yirmi dakika sonra sokaktalar: genç bir Ortodoks Yahudi ve yüz hatları kendisine biraz oryantal bir hava veren narin bir sarışın, New York’un sokaklarında olağandışı olmayan bir görüntü – ta ki ikisi de koşmaya başlayana kadar. Sonrasında meraklı bakışlar bir gün önce olduğu gibi çoğalıyor. Simon’un önerisiyle binanın dışında sağa dönüp Beşinci Cadde boyunca kuzeye koşuyorlar. Yaklaşık iki yüz metre sonra, karşıya geçiyorlar ve Central Park’ın yanındaki otobüs durağının yanından tekrar güneye dönüyorlar. Bas ve Tiz orada bekleyen yegâne kişiler, onlara şöyle bir bakış atıyorlar. Diğer herkes arkalarından bakarken, bu ikisi inatla sokağın karşı tarafındaki binanın girişinden gözlerini ayırmıyor. Kılık değişikliği işe yarıyor. Simon onların federal ajan değil, sahtekâr olduğuna iyice ikna oluyor: bu ikisi de sahte bir kimlikle gizleniyor.

Bu kez (Paul Auster olduğunu iddia eden) Daniel Quinn’in *Cam Kent*’te yaşlı Peter Stillman’ı takip ederken izlediği yollarda koşuyorlar. Bir noktada Quinn, Stillman’ın caddelerde ve Manhattan’ın parklarında dolaşırken harfler oluşturduğunu fark ediyor ve birkaç denemeden sonra, o harflerin BABİL KULESİ’nin bir anagramı olduğunu görüyordu. Stillman’ın bununla ona bir şey söylemeye çalıştığına emindi. Bunun anlamı, kontrolün Stillman’da olduğuydu, aslında takip eden oydu.

Stillman ağır ağır yürüyor, arada bir yerden bir şeyler almak ya da oturmak için duruyordu; Quinn de aynısını yapıyordu. Virgo ve Barton ise koşuyor, böylece çok daha hızlı ilerliyorlar. Yalnızca bir buçuk saat içinde, Stillman’ın River-

side Park'la Amsterdam Bulvarı arasında yürürken oluşturduğuna benzeyen, kaba bir *O* yaratıyorlar. Virgo idrar yolu enfeksiyonu olduğunu söyleyerek sürekli bar ve restoranlarda durmuş olmasa, harfi daha da erken oluşturlardı. Bunun Simon'a yararı, biraz dinlenmesine fırsat vermektir, ama durmaların sıklığı ona doğal ihtiyaçtan fazlasının söz konusu olup olabileceğini düşündürdü. İki kez kapıdan içeri bakarak, onun tuvalet yerine masada oturan birinin yanına gittiğini gördü. Virgo adamla konuştu, keten çantasına uzandı, plastik bantla sarılı küçük bir kâğıt pakete benzeyen şeyi masanın öbür ucuna itti, bunun üzerine muhatabı da küçük bir zarf gibi görünen şeyi ona doğru itti. Garson gelip ne içmek istediğini sorunca, Virgo başını salladı, ayağa kalktı ve dışarı çıktı, bu arada Simon hiçbir şey görmemiş gibi yaparak caddenin karşısına bakıyordu.

Bu şekilde devam ediyorlar, ta ki saat bir civarında bir McDonald's'ın önünden geçerken pencereden boş bir masa fark edene dek. Virgo ona içeride kendisini takip etmesini işaret ediyor, bekleyen insanlar arasından beceriyle kendine yol açıyor ve herkesten önce masayı tutuyor. Simon da yanına geliyor.

"Ben Big Mac ve Cola alacağım," diyor Virgo. "Ya sen?"

"Hiçbir ölümcül şey yabancı gelmez bana, aynısını alırım."

"O halde git ve ısmarla."

Simon cebini yokluyor. "Cüzdanımı öteki pantolonumda bırakmışım."

Virgo keten çantasına uzanıyor, bölmelerden birinin fermuarını açıyor, onar dolarlık iki banknot çıkarıp Simon'a veriyor."

"Bu akşam bana yemek ısmarlayabilirsin."

"Madison Catering?" diyor Simon surat asarak. "Kahvaltı özel sayılmazdı. Sana yemek pişirmeyi tercih ederim."

Virgo gülümsüyor ve nazikçe başını sallıyor. Simon sipariş vermeyi beklerken, masaya doğru bakıyor ve kızın önünde bir kâğıt, elinde de kalem olduğunu görüyor, kalemle bir liste olduğu anlaşılan şey üzerindeki maddeleri işaretliyor. Sonra çenesini eline dayayıp gözünü caddeye dikerek düşüncelere dalıyor.

Yemeğe başladıklarında gevşiyor, yiyeceğe odaklanıyor ve kocaman kâğıt Cola bardağını birkaç yudumda boşaltıyor.

“Quinn’in Stillman’ı takip ederken geçtiği caddelerden geçmek tezine nasıl yardımcı oluyor?”

“Auster’ı ilgilendiren soruyu temel almak istiyorum. Bir edebiyat metninin yazarı ne ölçüde karakterlerinin ve onların kişilerarası ilişkilerinin yaratıcısıdır? Ve ne ölçüde edebiyatın tamamının temsil edildiği öyküdeki karakterlerden yalnızca biridir – kendileri de daha önceki edebiyat öncüllerinin evlatları olan öncüllerin çocuğudur?”

“Benim bu soruya bir yanıtlım var,” diyor Simon. “Başımıza bir şey geldiğinde, aslında önemsiz değişikliklerle, bir roman ya da filmde şu ya da bu olayı tekrar ederiz. Yaşamın artık özgün olamayacağı bir çağda yaşıyoruz. Yaşam ancak hayal gücünün eserleri arasında bir yolculuk olabilir.”

“O halde neden yaşamın gerçek olduğu hissine kapılıyoruz? Sadece ikinci el anlatı kalıplarının tekrarı olmadığı hissine? Eşsiz bir şey olduğu hissine?”

“Cahillikten mi?” diye soruyor Simon.

“Yalnızca okumayan ve film izlemeyen kişiler gerçekten yaşar mı demeye çalışıyorsun?”

“Onların bunu yapma şansı yaşamı gözlemlemekle yetinenlerden daha fazla değil mi?”

“Peki senin kendini Barton Fink olarak tanıtmaya arzun nereden geliyor?”

“Tezinin teması bu değil mi? Quinn de bir kimlikten ötekine geçer. Kendini Paul Auster, detektif olarak tanıtır, oysa Paul

Auster aynı zamanda onu yaratmış olan yazardır. Aynı zamanda William Wilson'dır, detektif romanlarını o takma adla yazar. Ve bir noktada Max Work, yani William Wilson olarak yarattığı detektif olduğunu düşünür. Böylece devam eder."

"Sahte adların korunma olduğunu mu söylemek istiyorsun? Neye karşı?"

"Ölüme? Kim kurbanlarını telefon rehberinden seçer?"

"Çok esprili. Bu kadar yorgun olmasam, katıla katıla gülerdim."

"Neden seninle gelmemi istedin?"

"Çünkü senin de Daniel Quinn'in adımlarıyla koşmak zorunda kalacağın zaman gelebilir."

"Ama bu senin öykün. Ben Barton Fink'im."

"Başka biri olmak zorunda kalabilirsin. İkimizden de daha büyük olan ve henüz bilmediğin bir nedenle."

"Ne teslim ettiğini şimdi bana anlatamayacağın için mi?"

"Kesinlikle."

Ara sıra mola vererek caddelerde koşmayı sürdürüyorlar, bu molalar sırasında Virgo idrar kesesini boşaltmak için bar ya da kafelerde ortadan yok oluyor. Simon'a göre bir *W* harfi çiziyorlar ve daha sonra *E* ve *R* ile devam edecekler, muhtemelen aynı gün değil, ertesi gün. Sonra Quinn'in, Stillman'ın gezintilerinden çıkarmayı başardığı anagramın ilk parçası olan OWER'ı çecekler.

"Şu anda hangi harfi çiziyoruz?" diye soruyor Simon. "*W* ise, yan yatmış gibi görünüyor."

"Öyleyse belki *W* değil, *E*'dir."

"Sıralama kitaptakiyle aynı değil."

"Olması mı gerekiyor?"

"Elbette hayır. Gerçekliğin kurmacayı düzeltme hakkı var."

"Kendini kurmaca üzerinde şekillendiriyorsa, o hak bekleyebileceğinin en azıdır."

“Elbette, böyle bir düzeltme en iyi ihtimalle yeni bir kurmaca olabilir.”

“Dünya paramparça, der Stillman. Geriye kalan yalnızca fragmanlar.”

“Demek ki hayali bir öykünün hayali yollarında koşmamız, çoktan tükenmiş bir temaya bir çeşitlemeden başka bir şey katamaz.”

“Tema tükenmedi, Simon. Ben tükendim.”

Kaldırımın ortasında durup bir süre orada dikiliyor. Sonra en yakın duvara doğru gidip yere oturuyor, arkaya yaslanıp gözlerini kapatıyor. Yüzü çok solgun. Simon onun yanına çöküyor.

“Neden paydos etmiyoruz?”

“Anagramın bütün harflerini koşana kadar, edemeyiz.”

“Bir günde mi? Mümkün değil.”

“Ben bunu gün aşırı yapıyorum.”

“Ama ben de yorgunum. Yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Yapmak zorundasın. Benimle kalmak zorundasın.”

“Ama mesafeler çok fazla. Stillman ve Quinn TOWER OF BABEL’ı iki günde çizdiler.”

“Ben harfleri küçülttüm. Fark etmedin mi?”

“Küçülttün mü?”

“Şekil aynı kalıyor, ama uzaklık azalıyor.”

“Bir çeşit edebi uyarlama mı? Tezinle mi bağlantılı?”

“Enerjim tükendi. Sanırım biraz kansızım. O yüzden demir takviyesi alarak koşuyorum. Ama pek işe yaramıyor. Koşmaya başladığımda, uzaklıklar kitaptakiyle aynıydı, Quinn’in adımlarını harfiyen takip ettim. Ama çok fazla geldi ve uzaklığı yarıya indirdim. Bir süre sonra bu bile çok geldi ve tekrar yarıya indirdim. Şimdi başlangıçta olduklarının çeyreğine indirmeye meyilliyim, ama harfler o kadar bozuldu ki zor tanınıyorlar. Daha da küçültürsem, onları çizmek için yeterince cadde

olmayacak. O zaman evde oturup kâğıtlara çizmekten başka çarem kalmayacak.”

“Kötü bir fikir olmayabilir bu.”

“Mücadeleyi sürdürmek zorundasın.”

“Ama yakında doğru beslenme ve demir takviyeleriyle, kansızlığın kalmayacak, o zaman harfleri tekrar orijinal boyutlarına getirebilirsin.”

“Yakında. Devam edelim mi?”

Koşmaya devam ediyorlar ve Simon, Virgo’nun yine hayat dolu olduğunu fark ediyor; güçsüzlüğü neredeyse ortaya çıktığı kadar hızlı bir biçimde yok oldu. Şimdi soluğu kesilerek koşan kendisi ve sözde tuvalet molaları gücünü toplarmasına yetecek sıklıkta değil. Virgo’ya devam edemeyeceğini söylemek zorunda kalacağı anın yaklaştığı açıkça ortada. Tek başına devam etmesi gerekecek ve kendisi eve taksiyle dönecek. Onun da basitleştirdiğini ve kestirme yollar aradığını fark ediyor. *W* yerine *V* çizdiğinden, daha sonra caddede yukarıya ve karşı tarafta aşağıya doğru koşarken *T*’yi geçemeyip anagrama ait olmayan bir *I* oluşturduğundan neredeyse emin. Hatasının farkındaymış gibi, bir sonraki yerde onu düzeltmeyi deniyor ve gerçekten bir *T* çiziyor.

Sonraki harfleri koşarken Simon, şimdiye kadar ne yaptıklarını ve ardından ne geleceğini çözmeye çalışıyor. *O*, *E*, *V*, *T* ve *I* çizdiklerinden ve şimdi bir *R* yapma sürecinde olduklarından neredeyse emin, sonuçta *I* dışarıda bırakılırsa *TOVER* elde etmiş olabilirler; bu ise daha *B*, *A*, *F* ve *L* çizimleri gerektiği anlamına geliyor ve ancak *O*, *E* ve *B*’yi iki kez yapmak zorunda olmamaları koşuluyla; sonra, bu harfleri iki kez kullanılarak, *TOVER OF BABEL* elde etmiş olacaklar, bir hatası ve hiçbir yere ait olmayan bir *I* harfi olan bir anagram.

Bir sonraki harften sonra pes etmek zorunda kalacağını açıkça anlıyor. Baldırlarındaki ağrı gittikçe kötüleşiyor. Nefesi daralıyor, bedenini zar zor sürüklüyor. Neyse ki Virgo da ya-

vaşlamaya başlıyor, bir kez daha yüzü sararıyor ve ayaklarının üstünde dengesini bulmakta zorlanıyor sanki. Simon'un *R* olması gerektiğini düşündüğü harf tamamlanamadan, 5'le *S* arasında bir şey olarak kalıyor.

Ardından Virgo Birleşmiş Milletler binasının önündeki bir banka çöküyor. Ellerini yüzüne götürüyor ve Simon onun ağlamaktan kendini alıkoymaya çalıştığı izlenimi ediniyor. Çaresiz, karşısında dikiliyor. Kız zangır zangır titremeye başlıyor ve dizlerini bükerek banka uzanıp başını elinin üstüne koyuyor. Simon çömelip ona bakıyor. Belki de sadece kendisi gibi susuz kalmış; hava yaz gibi sıcak, güneş kızgınlaşıyor.

"Taksi çağırıp beni eve götürür müsün?" diye soruyor Virgo usulca.

Yarım saatten kısa bir süre sonra Beşinci Cadde'deki binanın dışındalar. Taksiden, Bas ve Tiz'in hâlâ otobüs durağında durduklarını gören Simon şaşırıyor. Ne istiyorlar ki ondan? Taksi yolculuğu sırasında Virgo biraz toparlandı; şoföre bahşiş veriyor ve dostça gülümsemeyi bile başarıyor. Simon girişte yardımcı olmak için elini uzattığında, onu kenara itip tek başına ilerliyor.

"Ben sakat değilim, Simon. Hanımefendi de değilim, bunu iyi bil."

Kapı görevlisinin bürosunu geçtiklerinde, Simon'a ilk gelişinde anahtar vermiş olan Çinli adam ortaya çıkıp, "Bir dakika, küçükhanım," diyor.

Virgo ile Simon duruyorlar.

"Bay Vega'nın dairesinde kalan genç adamı gördünüz mü hiç?"

"Orada birinin kaldığını bilmiyordum."

"Sahi mi?" diyor kapıcı şaşırarak. "Aslında beni daireden aradı ve kendini Barton Fink olarak tanıttı. Onu görmek isteyen insanlar var. Adının Simon Bebler olduğunu söylüyorlar."

"Ara onu. Yukarı çık."

“Kapıyı açmıyor, telefona cevap vermiyor. Yiyecek getiren insanlar onu hiç görmediklerini söylüyorlar.”

“Üzgünüm, sana yardımcı olamayacağım.”

Akansöre yöneliyor ve Simon da arkasından geliyor. Ancak kapılar kapanıp yükselmeye başladıkları zaman birbirlerine bakıyorlar.

“Sen de bir hikâyenin içine düştüğümüz hissine kapılıyor musun...”

“Şşt.” Parmağını dudaklarına dayıyor. “Bir gün için bu kadar edebiyat yeter bana. Dinleneceğim.”

“Ya akşam yemeği?”

“Sen başla ve pişir,” diyor Virgo, daire kapısının önünde. “Yapabilirsem, geleceğim. Saat yedide.”

Saat neredeyse beş, demek ki fazla zamanı yok. Önce, Ortodoks Yahudi’den sinek kaydı traşlı bir Orta Avupalı’ya dönüşüyor, çabucak duş alıp üstüne rahat bir yaz pantolonu geçiriyor. Gidip Vincent Vega’nın mesaj bırakıp bırakmadığına bakıyor. Yok. Ardından Bas ve Tiz’in caddenin karşı tarafında nöbet tutmayı bırakıp bırakmadıklarını kontrol ediyor. Sonra da yatak odasına gidip, yemekten sonra mahrem anlar yaşanması ihtimaline karşı yatağı düzeltiyor, yine de bunun düşüncesi bile içini daha büyük bir kaygıyla dolduruyor. Mutlaka Soraya’yla yaşadıklarına benzer bir şey olacak. Bekâretini yitirmeye hazır değil henüz. Aslında bu kızla yapabilir belki, ama hemencecik ve belki bu kadar kısa sürede değil. Bankta solgun ve titreyerek oturuşuna bakınca, içinde farklı bir duygu uyandı. Ona karşı hissettiği bu ani yakınlık ve ilgi, acıma mıydı? Onun için gücünün yettiği her şeyi yapması gerektiği duygusu mu? Aşka götürebilecek bir sürecin başlangıcı mıydı bu?

Mutfağa gidip buzdolabını, derin dondurucuyu, çekmece-leri açarak, akşam yemeği için yapılacak bir şey aramaya baş-

lıyor. Spagetti bolonezle gözlerini kamaştırmak istiyor. Baba-sıyla bunu sık sık birlikte pişirirlerdi, tek başına pişirdiği de çok olmuştu. Derin dondurucuda donmuş kıyma, çekmece-lerin birinde de spaghetti buluyor. Tuz ve karabiber tezgâhın üstünde. Fesleğenle kekiği otlar arasında buluyor, şimdi sa-dece domatese ihtiyacı var. Vincent Vega yemek yapıyor mu acaba? Elbette – mutfağında çok fazla alet edevat ve çok fazla yiyecek olduğuna göre, yapmıyor olamaz. Ama niye...? Birden anımsıyor: Madison Catering!

Derhal onları arıyor, öncekiyle aynı mesajı almayı bekli-yor: “şu anda ofis dışındayız...”

Ama resmen yalakalık yapan bir kadın sesi, “Merhaba, Si-mon Bebler” diyor.

“Adımı nereden biliyorsunuz?”

“Müşterimiz Bay Vega verdi bize.”

“Sizinle ne zaman konuştu?”

“Korkarım bu konuda bilgim yok.”

“Telefon numarası var mı sizde?”

“Akşam yemeği için ne getirebiliriz?”

“Hiçbir şey, aç değilim. Gördüm ki kahvaltıdan sonra ma-sayı temizlemiş, ama öğle yemeği getirmemişsiniz.”

“Bay Vega yalnızca kahvaltı ve akşam yemeği talep etti.”

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Yiyecek getirmeyin artık. şu andan itibaren kendim pişireceğim! Kahvaltınız standartlara uygun değildi.”

Telefonu kapatıp mutfağa dönüyor, çekmecelerin içini ara-mayı sürdürüyor. İki bağ minyatür domates buluyor. Bunlar iş görür. Yemek yapmaya başlıyor ve sıklıkla olduğu gibi, bunun kendisini yatıştırdığını fark ediyor. Tekrarlanan hareketler silsilesi dua gibi, meditasyon gibi; ilerlemenin gözle görölür işaretleriyse bir yön, kesinlik, yaratıcılık duygusu veriyor. Ca-tering şirketini bir öfke nöbetiyle iptal etmiş olmasına karşın,

bundan böyle kendi yemeğini gerçekten kendisi pişirmeye karar veriyor.

Saat yediye on kala her şey hazır, masa kurulu, mutfak düzenli, tezgâh silinmiş. Simon, elinde şarap kadehiyle dairenin içinde dolaşiyor; kütüphanede durup kitap sırtlarına bakıyor. Hemingway: *Öğleden Sonra Ölüm*. George Steiner’in *Babil Kulesi*’nin (*Tower of Babel*) yanında. Anında bir ilişki kuruyor: Hemingway yarı disleksikti, hecelemede sorun yaşıyordu. Belki de o *W* yerine *V* yazardı ve *TOVER* elde etmiş olurdu; belki *S*’ye benzeyen bir *R* yazardı. Virgo ise bunu yorgunluktan yapmış olmalı. Yanlışlar kâğıt üzerinde düzeltilebilir, caddelerdeyse mümkün değildir. Orada yapılabilecek tek şey, bir harfi yeniden koşarak düzeltmek, yanlış harfin tekrar üzerinden geçmektir – onlar da öyle yaptılar. Yorgunluğuna rağmen Virgo, *S*’yi *R*’ye çevirmekte ısrarcı oldu. Gerçekteyse böyle yapmamışlardı. Gerçekte, farklı bir yerde koşarak bir *R* eklemişlerdi.

Tabii ki –bu olasılık birdenbire aklına takılıyor– Virgo yanlış harfi hatayla değil, bile bile çizmediyse! Dahası, harfler belki yanlış bile değildi! Tezinde Auster’ın grafik romanını temel almak istediğini söylememiş miydi? Bunu tam da Quinn’in Stillman’ı takip ettiği caddelerde yapmaya başlamış olması mümkün, hatta muhtemel değil mi?

Simon çantasında bir kalem arıyor, masaya oturup üstünde Madison Catering’in saygılarıyla” yazan kartı ters çeviriyor. Arkasına, Virgo’nun sokaklarda koşarak yarattığı harfleri yazıyor: O, E, V, T, I, S, R. Sonra bunları anlamlı bir sıraya dizmeye çalışıyor: RESTOVI, RESTIVO, VOISTER, VIOSTER, VEISTOR, VOESTIR, STERVOI, STERVIO, TERVIOS, ITSVERO, ITS-VORE, ITSOVER... ITS OVER! Bitti! Simon zıplıyor, neredeyse şarap kadehini devirecekti. Kızın onu götürdüğü koşudaki harfler IT’S OVER (Bitti) diye okunuyor! Ama bunun anlamı ne olabilir? Auster’ın *Cam Kenti*’ne nasıl dayalı olabilir?

Bir saniye sonra kapı zili çalıyor. Saatine bakıyor: yediyi bir geçiyor. Komşum pek dakıkmış. Çözölmüş amagramı içeren kartı eline alarak, kapıya gidiyor: hemen onu bu keşifle yüzleştirmek istiyor.

Anahtarı çevirip kapıyı açtığında, orada dikilen iki adam görüyor: Bas ve Tiz. Kapıyı çarparak kapatıyor, ama Tiz ayağını içeri atmış bile.

“Lanet olsun, şimdi topallayacaksın,” diyor Bas.

“Belki,” diye cevap veriyor Tiz, “ama birisi dört uzvu üzerinde emekliyor olacak.”

İki çift güçlü el kapıyı itiyor ve Simon karşı koymuyor. Aptalca bir hata yaptı; yüz yüze geldiği şey bir cezaysa, onu hak etti. İki adam daireye giriyor, Tiz kapıyı kilitliyor, anahtarı çıkarıyor ve memnun bir bakışla, cebine atıyor. Bas çoktan oturma odasına geçti bile.

“Hey, Clint, gel de insanların yarısının nasıl yaşadığını gör.”

Ayağının ezilmiş olmasına rağmen topallamayan Tiz, onun yanına gidiyor, ama o kadar etkilenmiyor. “Daha iyilerini de gördüm.”

“Tabii, Bakire Meryem’i görmüş ve Madonna’yla yatmışsındır.”

“Dalga geçmeyi bırak, yapılacak işimiz var.”

Bas tek kelime etmeden yatak odasının kapısını açıyor. Sonra kütüphaneye girip ısıklık çalıyor. Tiz sessizce arkasından geliyor. Her ikisi de kitap raflarına bakıyorlar. Üstlerinde biraz kırıxık bir koyu renk takım elbise ve beyaz gömlek var; Bas kravat takmış, Tiz takmamış. Tiz’in tıknaz yapısı nedeniyle saldırganca öne çıkan kocaman bir karnı, sadist özelliğini maskeleyen hoş bir gülümsemeyle neredeyse çocuksu bir yüzü var. Birkaç santim daha kısa olsa, onu Danny de Vito oynayabilirdi. Bas ince yapılı, biçimsiz, boyu 1.80’in üzerinde ve ezilmiş hatları bir korku filmindeki Boris Karloff’u andırıyor. Simon onları bir film ya da televizyon dizisindeki FBI ajanları

olarak hayalinde canlandırmaya çalışıyor. Yeterince ikna edici olurlardı. Gerçekten ajan olmaları da pekâlâ mümkün.

“Bütün bunlar neyin nesi?” diye soruyor Tiz. “Günümüzde hâlâ kim kitap okuyor?”

Tekrar hole geliyorlar, Simon orada karamsarca fark edilmeyi bekliyor. İçeri girip kapıyı kilitlediklerinden beri, ona bakmadılar bile. Bir tabancası olsa, çoktan ikisini de vururdu; belli ki silahsız olduğunu biliyorlar. Mutfğa gidip kurulmuş sofranın önünde duruyorlar.

“Hey, Clint, yemeğe davetli olduğunu neden söylemedin bana?” diyor Bas.

“Bilirsin, seni şaşırtmayı severim. Başlangıç olarak bir kadeh kırmızı şarap? Sen kırmızı içersin, değil mi?”

Tiz şişeye uzanıyor ve Simon’un Virgo için hazırladığı kadehi dolduruyor. Bas’a veriyor, o da koklayıp yüzünü buruşturuyor ve kadehi geri veriyor.

“Önce sen dene. Belki zehirlidir. Ne kadar popüler olduğumuzu biliyorsun.”

Tiz kadehi Simon’a veriyor. “Ev sahibimiz deneyecek.”

Davetsiz misafirleri ilk kez yüzüne bakıyorlar. Simon korkusunun dayanaksız olduğu hissine kapılıyor; belki de onlar sadece bazı sorular sormak isteyen iki detektif.

Simon şarabı yudumluyor ve bekliyor. Sonra, “Hâlâ hayatıyım,” diyor.

Tiz en yakın iskemleyi çekip masaya oturuyor. “Görüyormusun, Mario? Ev sahibimizin mizah anlayışı varmış. Halka bir akşam geçireceğiz. Otur ve hangi aşçılık tatlarının bizi beklediğini anlat bakalım.”

Simon duraksıyor.

Bas da oturuyor. “Hadi, otur. Uygar insanlar gibi konuşalım. Kimseyi öldürmediysen korkacak bir şeyin yok demektir. Öyle değil mi, Clint?”

“İşlerin nasıl geliştiğine bağlı, Mario. Her zamanki hatanı yapıyorsun – yerine getireceğine emin olmadan sözler veriyorsun.”

“Sözlerimin çoğunu tutarım ben. Sense asla tutmazsın.”

“Bak oğlum,” diyor Tiz, Simon’a dönerek. “Sana oturmanı söylemedim mi?”

Simon ihtiyatla bir iskemle çekip masanın başına oturuyor. Şarap kadehi hâlâ elinde.

“Clint, ev sahibimize karşı nezaketimizi korumamızı rica edebilir miyim? Bizim için ne pişirdiğini bilmiyorum ama muhteşem kokuyor.”

“Spagetti bolonez,” diyor Simon.

“Annemin Bolonez olduğunu nereden bildin? Eğer spagetti sosun onunların yarısı kadar iyiye, her şey için affedileceksin.”

“Daha sonra yiyeceğiz,” diyor Tiz, elini sallayarak. “Ve hiçbir şey affedilmeyecek. Tamam, Simon Bebler. New York’a ne zaman geldiğini biliyoruz; bu dairenin Vincent Vega’ya ait olduğunu biliyoruz; ona bir şey getirdiğini biliyoruz; Slovan-ya’dan geldiğini biliyoruz.”

“Slovenya,” diye düzeltiyor Simon.

“Dinle, haritada bulamadığımız, tıraş edilmiş bir kuku üzerindeki bir kıldan daha küçük bir delikten geldiğine göre, kim olduğunu sanıyorsun sen?”

“Clint, lütfen, belki çocuk iyi yetiştirildi, belki de daha iyi bir aileden geliyor.”

“Şimdi Amerika’da. Onu buna alıştıralım.”

“Meslektaşımı bağışla,” diyor Bas, “bazen biraz gaza geliyor. Mutsuz bir çocukluğu olmuş.”

“Söyle bana, Simon,” diyor Tiz. “Dostumuz Vincent Vega’ya ne getirdin?”

“Vincent Vega sizin dostunuz mu?” diyor Simon, şaşırarak.

“Biz öyle diyoruz. Ne dersek o.”

“Ona bir kokulu sabun kutusu getirdim. Üç farklı koku: limon, gül, çilek.”

Tiz’le Bas bakışıyorlar.

“Peki sabundan başka ne getirdin?” diye soruyor Tiz.

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey?! Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz?”

“Yaklaşık bir yıl.”

“Duyuyor musun, Mario? Yaklaşık bir yıldır tanışıyorlar mı?”

“Tekrar dene, Simon,” diye salık veriyor Bas arkadaşça.

Tiz birden ayağa kalkıp şarap kadehini Simon’un elinden kapıyor. Kadeh yerde paramparça oluyor, şarap cam kırıkları arasından kan gibi akıyor.

Tiz tekrar oturuyor. “Ne kadar zamandır tanıştığınızı söylemiştin?”

“Demek istediğim, Vincent Vega’dan ilk bir yıl önce habirim oldu. Bunun dışında, aslında onu tanımıyorum, hiç karşılaşmadık.”

“Bütün bunları biliyoruz,” diyor Bas. “Hepsini biliyoruz.”

Tiz cebine uzanıp bir resim çıkarıyor. Simon ürküyor: kırımızı rüzgârlıklı dazlak bu.

“Vincent Vega bu mu?”

Simon’un düşünceleri girdap gibi dönüyor. Ve duruyor. Yeniden harekete geçtiklerinde, kendi saflığına hayret ediyor: bütün bu süre içinde Vincent Vega’yı Dustin Hoffman tipinde biri olarak düşünmüştü. Ve bu fikir ona çekici geldiğinden, Virgo’dan ayrıntılı bir tarif isteme zahmetine girmemişti, oysa rahatlıkla isteyebilirdi. Ama Vincent Vega’nın kırmızı rüzgârlıklı dazlak olması mümkün değil: niye kendi dairesine zorla girsin ki? Zaten kendisine getirilmiş bir şeyi elde etmek için neden tehditler savursun? Ayrıca Virgo’ya Vega’yı en son ne zaman gördüğünü sorduğunda...

“Hayır, Vincent Vega değil bu.”

“Duyuyor musun, Mario? Vincent Vega değil bu, diyor çocuk.”

“Üstelik pek emin görünüyor.”

“Vincent Vega’yı hiç görmemiş olduğunu iddia ettiği halde, bunun o olmadığından yüzde yüz emin. Demek ki Vincent Vega’nın neye benzediğini biliyor. Demek ki yüzümüze karşı yalan söylüyor.”

“Belki de yalan söylemenin sonuçları olabileceğinin farkında değil.”

“Vincent Vega’yı hiç görmedim,” diyor Simon yeniden. “O olmadığını nereden biliyorum? Çünkü bu adam New York’a geldiğinden beri beni takip ediyor. Daireye zorla girmeye çalıştı. Tabancayla beni tehdit etti.”

“Onu rencide edecek ne yaptın?” diye soruyor Tiz, şaşırmış gibi yaparak.

“Vincent Vega için bir şey getirdiğime ikna olmuş ve onu istiyor. Bir kutu kokulu sabun getirdiğimi söyledim ve havali-manında onu kendisine verdim.”

Bas cebinden bir kokulu sabun kutusu çıkarıyor. Açıp kokuyu zevkle içine çekiyor.

“Limon, gül, çilek. Doğru. Bunu mu verdin ona?”

“Evet, bende başka bir şey yok.”

“Vincent Vega için getirdiğin ve bir yere sakladığın şey dışında,” diyor Tiz.

“Buyurun, her yeri arayın. Bildiğime göre eğer gerçekten FBI ajanlarıysanız, elinizde bir arama izni olması gerekirdi, ama Vincent Vega burada değil ve bir süreliğine olmayacak. O yüzden buyurun. Şiltelerin altına bakın, çekmeceleri araştırın.”

“Aradığımız şeyin bir şilte altında saklanması güç olurdu,” diyor Bas.

“Ne arıyorsunuz?”

Tiz, dazlağın fotoğrafını burnunun altında sallıyor. “Gizemli bir şekilde yok olan bir FBI ajanı. Adı Terence O’Neal. Cesedinin nerede olduğunu bilmek istiyoruz. Sen biliyor musun acaba?”

Uzunca bir sessizlikten sonra Simon, “Bin yıl geçse onun FBI ajanı oluşunu asla tahmin edemezdin. Niye bana söylemedi?”

“Bizi ona götür, eğer hâlâ hayattaysa kendisine sorarız.”

Simon iskemleyi geri itip kararlı bir şekilde ayağa kalkıyor.

“Şunu söyleyeceğim: Eğer gerçekten FBI ajanlarıysanız, beni tutuklayın ve sorguya götürün. Size daha önce söylediklerimi tekrar duyarsınız. Eğer ajan değilseniz, bu sadece sizin kılıfınızsa, o zaman beni öldürün, size bir yararı olacaksa tabii, ki olacağını hiç sanmıyorum. O yüzden çekip gitmenizi ve beni rahat bırakmanızı öneririm.”

Uzun bir sessizlik oluyor. Bas ve Tiz iki kez bakışıyorlar. Tiz resmi kenara itiyor. Sigara paketini çıkarıp bir sigara yakıyor. Simon’un masa üstündeki kadehine uzanıp biraz şarap dolduruyor. Bir yudum alıyor, sigarayı tekrar dudaklarının arasına koyuyor, bir nefes çekip dumanı Simon’a doğru üflüyor.

“Masa iki kişilik. Birini mi bekliyorsun?”

“Yan dairedeki kıızı.”

“Daha yeni geldin ve şimdiden New York’lu kızlara mı asılıyorsun? Tamam, gençsin, yasadışı değil bu. Burada işler kızışacak, Mario. Ne dersin, partiye katılalım mı? İhtiyaç olursa yardım eli uzatalım mı?”

Bas ayağa kalkıp iskemleyi yerine koyuyor.

“Çocuğu rencide etme, Clint, kendi başının çaresine bakar o. Anlamadığı bir şeyin içine düşmüş, eziyet etmeye ne gerek var? Gidelim.”

“Etrafı aramayacak mıyız?”

“Başka zaman, bir şey bulma şansı daha fazla olduğunda.”

Tiz kalkıp yarı içilmiş sigarasını kadehteki şarap kalıntıları-
nın içine atıyor. “Ama şunu unutma, evlat. Gözümüz üstün-
de. Kaldırımda kimin sana doğru yürüdüğünü asla bilmeye-
ceksin. Ve bir şey daha: Vincent Vega döndüğünde, ona küçük
ziyaretimizden söz etme. Tamam mı?”

Simon başını sallıyor. Tiz ve Bas gitmeye hazırlanıyorlar.
Simon holde onları takip ediyor.

“Gerçekten FBI mısınız?”

Bas, Tiz’e bakıyor. “Ona rozetini göster, Clint.”

“Vay canına, arabada bırakmışım. Seninkini göster.”

Bas ceketinin sol cebine, sonra sağ, sonra iç cebine bakı-
yor. “Biliyor musun, benimki de üstümde değil. Biraz utanç
verici.”

“Gerçekten utanç verici. Çocuk kimlerin onu bir ziyaretle
onurlandırdığına kafa yormak zorunda kalacak.”

“Kafa yormak beyin için iyidir.”

Tiz, cebinden anahtarları çıkarıp Simon’a veriyor.

“Hangisinin doğru anahtar olduğunu sen bilirsin. Kapıyı
aç.”

Simon bunu ancak üçüncü denemede yapabiliyor. Ziyaret-
çiler tek kelime etmeden asansöre doğru yürüyorlar.

Simon kapıyı kilitliyor ve yemek odasına dönüyor. Önce
cam kırıklarını süpürüyor ve karoları siliyor. Sonra Tiz’in si-
gara izmaritini attığı şarabı evyeye döküyor. Temiz bir kadeh
alıyor, dolduruyor ve üç yudum içiyor. Ürpermeye başladığını
fark ediyor. Elleri titriyor. Önceleri kendini bir şekilde kontrol
edebiliyordu; artık edemiyor. En yakın iskemleye çöküyor, ka-
dehi bırakıyor ve cebinden telefonunu alıyor. Kaydettiği tek
numarayı çaldırıyor.

Ama Virgo cevap vermiyor. Telefon çalıyor. Saat sekize yir-
mi var. Yedide burada olmalıydı. Sorun ne? Yorgunluktan uy-
kuya mı daldı? Kendini kötü mü hissediyor, hasta mı? Tekrar

arıyor, aynı sonuç. Quinn'le aynı durumda olduğu geliyor aklına, o da *Cam Kent*'te Virginia Still'i aradığında numara hep meşgul çıkıyordu. Gözlerini kapatıyor ve on derin nefes alıyor. Yeteri kadar sakinleştiğini hissedince kalkıyor, hole gidiyor, kapıyı açıyor, Virgo'nun kapısına gidip zili çalıyor. Kimse gelmiyor. Tekrar deniyor, tekrar ve tekrar. Hiçbir şey. Yemek odasına dönüp telefonu yeniden deniyor. Cevap yok.

İçi kaygıyla doluyor. Olanlar yetmedi mi? Kızmaya başlıyor. Bu gizemler yeterli değil mi? En azından bazılarının aydınlığa kavuşmasının zamanı gelmedi mi?

Tabağını soğuk spagettiyle doldurup dalgın dalgın yiyor. Tadı ona evini, annesiyle babasını, Ljubljana'yı, Violeta'yı, Soraya'yı, birkaç arkadaşını anımsatıyor. Eskiden yaptığı, ama artık yapmadığı ve hiç yapmayacağı planları da. Bitti. IT'S OVER. Virgo'nun mesajı ona mı yönelikti? Yoksa kendine mi? Yoksa her ikisine de mi? Yoksa spazmlar içinde veda eden uygarlığa mı? Neden cesaretini ve eşyasını toplayıp, anahtarları kapıcıya bırakarak eve uçmuyor? O bir tutsak değil, bilet için yeterli parası var. Peki evde ne yapacak? Hayatının son yılı için yeni bir oyun mu bulacak? Ama bunu burada da yapabilir. Ve burada kalması gerekiyor, çünkü oyun gözler önüne serilmeye başladı bile.

Akşam geceye dönüşüyor ve pencereden bir kez daha Central Park'ın karanlık kütesinin ardındaki ışık okyanusunu görüyor. Huzursuzca dairede dolaşıyor. Bir mucize bekliyor; Vincent Vega'nın telefona bir mesaj bırakacağını; telefonunun çalacağını ve arayanın Virgo olacağını; bir şey olacağını, herhangi bir şey. Kaynaklarını tükettiğini ve tek başına devam edemeyeceğini biliyor – bir tür yardıma ihtiyacı var, ne şekilde olursa olsun, kimden gelirse gelsin. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Gidip bir film, bir oyun izleyebilir, bir edebiyat etkinliğine, bir konsere katılabilir; en yakın bara gidip yabancılarla konuşabilir. Yapabileceği milyonlarca şey

var. Burası New York, Tanrı aşkına! *Sex and the City*. Niye bu daireye mahkûm oluyor?

Kütüphanede duruyor ve boş kutuları düşünüyor. Bu dairede başka gençler de mi kaldı? Her biri bir paket mi getirdi? Hepsinin başına aynı şeyler mi geldi? Peki ya... ya kutular boş değilse? Ya gizli bir bölmeleri varsa? Bunu kontrol etti mi? Hayır. Bu olasılık aklına bile gelmedi.

Conrad'ın romanının sahte kapağına doğru ilerleyip her zamanki harfe hafifçe dokunuyor. Kitap rafıyla kaplı kapı sessizce yana kayıyor. Simon'un ilk hissettiği şey şaşkınlık. Farkında olmadan yanlış harfe mi dokundu? Paralel bir dolabın kapısını mı açtı? Burada boş kutular olmadığı gibi, raflar da yok: geride kalan sadece çıplak duvarlar.

Kırmızı rüzgârlıklı dazlak yerde ve duvarlardan birine dayalı olarak oturuyor. Alan o kadar dar ki dizleri karşı duvara değiyor. Elleri kucağında kenetlenmiş ve tamamen hareketsiz durumda; uyumak için kendini dolaba sürüklemiş gibi görünüyor. Yakından bakınca erken kellik olduğu ortaya çıkan kazınmış kafası, tavandaki neon lambanın ışığında parlıyor. Kapalı gözleri ve huzurlu yüzüyle, Simon'a nefes alırken midesi ağır ağır kalkıp iniyormuş gibi geliyor. Adam her an uyayabileceğinden, Simon'un ilk tepkisi kaçmak oluyor. Dolaba girip kendini içeri kapatmayı nasıl başarmış? Ve uyumak için neden burayı seçmiş? Peki kutu rafları nerede?

Ve açık kırmızı rüzgârlığın altındaki açık gri tişört neden bu kadar kirli? Dazlak tişörtüne curry sosu mu dökmüş? Beceriksizce olgun domateslerle dolu bir kâğıt torbaya mı yaslanmış? Birkaç dakika önce olmuş olamaz bu, çünkü kir yer yer kurumuş, rengi koyulaşmış. Daha yakından inceleyince Simon, tişörtte iki delik bulunduğunu ve kırmızı maddenin adamın göğsündeki iki kurşun yarasından gelen yarı kuru-muş kan olduğunu görüyor.

Conrad'ın romanının sahte kapağındaki düğmeye yeniden dokunuyor ve kapının yerine dönmesini bekliyor. Sonra mutfağa gidip kendine bir kadeh şarap daha dolduruyor. İçiyor ve yeniden dolduruyor. Ayılmak zorundayım. Aklım gidiyor. Aklım gitmiş.

Telesekreterdeki ışığı kontrol etmeye gidiyor; belki de Vincent Vega ona bir mesaj bırakmıştır. Işık yanmıyor. Cep telefonunu çıkarıp Virgo'yu arıyor. Cevap yok. Çaldırıyor; hiçbir şey. Midesinin bulandığını, başının döndüğünü hissediyor. Belki de öleceğim, diye düşünüyor. Belki ölümü bir yıl içinde gelmeyecek, şimdi geliyor. Belki de metastaz çoktan beyninde. Belki yalnız dolaptaki ceset değil, New York'a geldiğinden beri olan (ya da olduğunu düşündüğü) her şey bir yanılsama. Hatta şu anda New York'ta mı? Belki hâlâ Ljubljana'da ve bütün bunlar sadece her an an uyanabileceği bir karabasan. Dolaptaki cesedin makul bir açıklaması yok.

Teorik olarak, yokluğunda, dairenin anahtarına sahip biri dazlakla birlikte içeri girmiş, onu vurmuş ve cesedi gizli dolaba sürüklemiş olabilir. Ama o kişinin şifreyi bilmesi gerekirdi. Ve halının üstünde kan izleri olurdu. Oysa hiç iz yok. Ve bunu yapan her kimse, metal raflarla kutuları kaldırmak, onları asansörle birinci kata taşımak ve arabaya götürmek zorunda kalırdı.

Dolaptaki cesedi hayal ettiği, bunun beynindeki bir tür değişim sonucu olduğu ona gittikçe daha mümkün görünüyor. *Nostromo*'nun sırtındaki harfe dikkatlice dokunuyor. Raflar sessizce sol taraftaki karanlığa geri kayıyor. Ceset hâlâ orada. Raflar ve kutular hâlâ yok. Simon uzanıp dazlak kafaya parmağıyla usulca dokunuyor. Hâlâ emin değil, o yüzden avucunu oraya dayıyor. Bu kadar soğuk olması onu şaşırtıyor. Ben de böyle olacağım, diye düşünüyor. Ölü bir insana hiç bu kadar yakın olmamış, daha önce asla bir cesede dokunmamıştı.

Arka duvarın sağ tarafı boyunca uzanan bir ışık demeti dikkatini çekiyor. Arka ve yan duvarlar eşit değılmiş ve ışık aralarındaki boşluktan geliyormuş gibi görünüyor. Daha yakından bakmak için cesedin üzerinden geçmesi gerekiyor. Ancak bir ayağını öbür tarafa koyacak kadar yer var, ya öteki? Buna rağmen, denemeye karar veriyor. Bedenin üzerinden geçip ellerini arka duvara bastırıyor. Duvar yıkılıyor. Simon dengesini yitirip yatak odasına benzer bir alanda bedenin üzerine düşüyor. Kalın halıdan ayağa kalkıp toparlandığında, dolabın arka duvarının aslında bir duvar olmadığını görüyor. Gerçekte bu, öteki taraftaki gizli dolabın içine açılan bir kapı. Dolap aslında iki bitişik daire arasındaki bir geçit.

Birdenbire kendini içinde bulduğu öteki dairenin sahibiy-le karşılaşmaktan korkarak, bedenin üstünden Vega'nın da-iresine geçmeyi deniyor. Yatağın üstündeki tanıdık bir giysi parçasını ancak o zaman fark ediyor. Dönüyor, yatağa doğru gidiyor ve "Zamanımız TÜKENİYOR" sloganlı katlanmış beyaz tişörtü açıyor. Farkına vardığı şey aklını başından alıyor. Buna inanamıyor, inanmak istemiyor. Korunurcasına tişörtü önün-de tutarak, yatak odasının kapısını açıyor ve ihtiyatla içeri giriyor.

Sol tarafta bir banyo görüyor. Sağda, ardına kadar açık bir kapıdan geçilen bir oturma odası var. Önce tiyatro posterle-rini görüyor. Şimdi genç komşusunun dairesinde olduğundan en ufak bir kuşku yok. Sonra, düzgün bir kahverengi kutu yığını fark ediyor, bunlar daha önce bir konsolun tepesinde, dolap raflarındaydı. Uzuvarları birden ağırlaşıyor. Güzel genç komşusu Virgo, başından beri ona yalan söylemiş.

Peki şimdi nerede? Ön kapı kilitli olduğuna göre, belli ki evde değıl.

Oturma odasına dalıyor ve ilk ziyaretinde oturduğu kol-tuğa yığılıyor. Kızın Vega'yla nasıl bir bağılantısı var? Sokak-larda koşarken ne teslim ediyor? Açık kahverengi kutuların

içindekileri, bu kesin. Kendisinin Ljubljana'dan getirdiği kutunun içindekileri de. Büyük ihtimalle, eroin. Peki ya dolaptaki ceset? Onu öldürdü mü? Oraya mı tıktı? Sonra, Tanrı bilir neden, kendi tarafındaki kapıyı kapatmayı mı unuttu? Yoksa bunu başka biri, Virgo'nun itaat etmek zorunda olduğu biri mi yaptı? Yoksa o kişi kıza kötü bir şey mi yaptı?

Simon cep telefonunu çıkarıp onu tekrar arıyor. Çalıyor, demek ki telefon kapalı değil. Belki sessize aldı. Daha büyük olasılıkla, çaldığını duyuyor ve cevap vermek istemiyor. Neden olmasın? Dairesine gizli geçişi bulduğunu ve orada oturduğunu henüz bilmiyor. Gizli geçişi biliyor mu acaba? Sırf aldatıldığını hissettiği için onu suçlu bulmamalı. Belki kendi kaderinden çok, onunki için endişelenmeli. Belki dazlağın kattilleri onu kaçırdılar; belki de ona işkence ediyor, şantaj yapıyorlar. Tecavüz ediyorlar. Bas ve Tiz olabilir mi bunlar?

Simon kalkıp konsolun tepesine istiflenmiş kutuların bazılarını inceliyor. Hiçbirinin gizli bir bölümü yok. Ljubljana'dan getirdiği her neyse (hepsi aynı olduğundan şimdi hangisi olduğunu anlaması imkânsız) yalnızca birkaç saatliğine bunun içindeydi. Sonra bu taraftan erişim sağlayan biri onu açtı ve içindekileri çıkardı. Ve erişim sağlayan kişi Virgo'ydu.

Bu taraftaki kapının da kitaplarla saklanmış olup olmadığını görmek için yatak odasına gidiyor. Saklanmamış. Gizli dolabın duvarları gibi düz, metal, sıradan bir kolu olan bir kapı. Birisi, belki de onu en son kullanan kişi, anahtarı kilitte bırakmış. Umursamaz ya da çok acelesi olan biri. Simon'un bir kutu koyduğunu duvarın öteki tarafından bilen biri, onun dolabı yeniden açacağını düşünmemiş.

Peki ya ceset? Kokmaya başlayacak. Biri gelip onu yok mu edecek? Polisi aramalı mı? Bu fikri hemen reddediyor. Ama bir şey yapması gerekiyor; olduğu yerde duramaz. Tekrar takipçisinin bedeni üzerinden geçerek Vega'nın dairesine

dönüyor. *N* harfine dokunuyor ve kitap rafları gürültüsüzce yerine kayıyor.

Oturma odasına gidiyor, telefonu alıyor, rehberine bakıyor ve *Akı*’ı seçiyor. Hattın öbür ucunda birisi boğazını temizliyor ve kendinden pek emin olmayan zayıf bir erkek sesi, “Doktor Woody Allen’ın muayenehanesi, size nasıl yardımcı olabilirim?” diyor.

“Benim adım Simon Bebler. Vincent Vega’nın konuğuyum, belki bahsetmiştir...”

“Elbette. Ne zaman geliyorsun, Simon?”

“En kısa sürede.”

“Yarın saat onda. 839 Madison Bulvarı, dördüncü kat.”

Woody Allen Hastasına Ne Dedi

Ertesi sabah Simon, üzerine yatık harflerle *Woody Allen* yazılmış gümüş tabelanın altındaki zile basıyor. Kilitte bir anahtar tıkırdıyor ve kapı açılıyor. Eşikte kocaman gözlüklü, Woody Allen'ın hık demiş burnundan düşmüş ufak tefek bir tip duruyor. Yalnız karakteristik endişeli ifadesi değil, "Simon Bebler?" diye soran sesi de tıpatıp aynı.

Simon başıyla onaylıyor ve ellilerindeki ufak tefek adam geri çekilip, sinirli bir el hareketiyle onu içeri davet ediyor. Simon girdiğinde, Dr. Allen kapıyı kapatmak için onu kenara itiyor. Biraz saldırganca kilitliyor, kilidi açıyor, sonra bir kez daha kilitliyor. Ardından gerçekten kilitli olup olmadığını görmek için kulpu deniyor.

"Kapıyı kilitlediğimi gördüğünü onaylayabilir misin?"

"Evet."

"Kilitli olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Onu gözümün önünde açıp yeniden kilitler misin?"

Simon isteneni yapıyor.

"Teşekkür ederim. Belleğim aksamıyor. Sadece aklımda çok fazla şey var."

Simon onu takip ederek karartılmış bir odaya giriyor. İçeri geniş, ama sayısız Amerikan filminde görmüş olduğu gibi,

birkaç kitaplık, döner sandalyeli bir yazı masası ve bir deri kanepenin dışında hiçbir şey yok.

“Siz tıpkı...”

“Biliyorum,” diye sözünü kesiyor Woody Allen. “İşi kolaylaştırmak için bir yıl önce adımı değiştirdim. Eskiden Ehud Zuckerman’dım.”

“Vincent Vega adını değiştirmeden önce neydi?”

“Bilmem. Belki John Travolta,” diyor Woody Allen gülümseyerek. “Dünya olmayacak şeylerle dolu. O yüzden hepimiz bu kadar şaşkınız. Simon Bebler olmadan önce sen neydin?”

“Ben Simon Bebler’ım. Ama sıklıkla Barton Fink’im. Daniel Quinn de olmuşum. Birkaç yıl önce bir süreliğine Woody Allen bile oldum.”

“Onun filmlerini sever misin?” diye soruyor ufak tefek adam şaşırarak.

“Son zamanlarda biraz daha az.”

“Esprili olmak için çok çaballıyor. Ve sözüm ona yattığı bütün o güzel aktrisler, kim inanır buna? Kanepeye uzan. Başlayalım.”

Simon kanepeye uzanıyor. Woody Allen döner sandalyeye oturup dirseklerini masaya dayıyor.

“Bu benim böyle bir kanepeye ilk yatışım.”

“Elbette, sen gençsin. Neden geldin buraya?”

“Delirmediğime dair güvenceye ihtiyacım var.”

“Ya, ama hepimiz deliyiz. Gazeteleri okumuyor musun, televizyon izlemiyor musun?”

“Bir budala tarafından yazılmış bir romanın kahramanı haline geldiğimi hissediyorum. Gerçeklik artık gerçek gibi gelmiyor bana. Kafamı karıştıran şeylerin hiçbirine açıklama bulamıyorum.”

“Ben de. Kafam hep karışık. Ve başıma gelen çoğu şeyin neden *benim* başıma geldiğini hâlâ bilmiyorum. Yanıt olmadan yaşayabileceğim düşüncesiyle avutuyorum kendimi. Olaylar

oldukları için olurlar, sence de öyle değil mi? Kendinle ilgili bir şey söyle bana. Örneğin, neden annenle babandan hoşlanmadığını.”

“Nereden biliyorsunuz?” diye soruyor Simon şaşırarak.

“Otuz yıldır psikanalizle uğraşıyorum.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattıkları için.”

“Peki ya sen, onları hayal kırıklığına uğratmadın mı?”

“Evet. Sevgilerini kazanmak için çok çabaladım. Çok fazla ve çok uzun süre. Elde edemeyince, bıraktım. O andan itibaren aynı çatı altında yabancılar gibi yaşadık. Birbirine karşı nazik ve düşünceli. Sonra annem babamı terk edip ablasıyla bir köye taşındı. Babam ve ben bir tür dostluk numarası yapmaya, aynı yaştaymışız gibi davranmaya başladık. İkiyüzlülük, tam bir ikiyüzlülük!”

“Peki nasıl bir sevgi bekledin?”

“Bilmiyorum. Bana hep yeteri kadarını verdiler. Asla çok fazla değil, hep yeteri kadar. Ama bence bu rüşvetti. Onları rahat bırakmamı istediler. Onlardan kişisel taleplerde bulunmamamı.”

“Yaptın mı bunu?”

“Elbette. Meraklı bir çocuktum. Gerçek bir casus. Onları sürekli gözetlerdim. Çok fazla sır, çok az bilgi vardı. Kendimi bildim bileli, dünyanın kötü bir yer olduğu korkusuyla yaşadım. Benimle eğlendiği, alay ettiği korkusuyla.”

“Bütün çocuklar birer küçük casustur. Anne-babalarını gözetler, neler olduğunu bilmek isterler. Ve anne-babaları onlara anlatmadığı, bazen aralarında fısıldaştıkları için, çocuk güvenilirmez olduğu, bu yüzden aile çevresinden dışlandıği hissine kapılır.”

“Ben hep o hisse kapıldım.”

“Çocuk için dünya, bazı anahtar parçaların eksik olduğu bir yapboza benzer, o yüzden hep tetikte olmalıdır. Görünüşte çelişkili olaylarla başka nasıl bağlantı kurabilir? Olup bitenler

ve söylenenler arasındaki farkı nasıl açıklayabilir? Söylenenler asla yeterli değildir. Bütün o atlatma ve yadsımanın anlamını düşünüp duracaktır. Bütün o Noel Babaların, cücelerin, hayaletlerin ve peri masallarının. Çocuk yalanlar ve yarı-gerçekler arasında büyümeye mecburdur. Annesiyle babasına inanmadığını fark ettiğinde ne yapmalıdır?”

“Elbette...”

“Genellikle aile gerçeğin yalnızca bir biçimini sunar. Çocuk böylece hem fiilen yaşadığı hem de annesiyle babasının kendisine anlattığı hayatın içinde yaşamayı başarır. İlla ki kötü bir şey değildir bu. Dikkatini başka tarafa çekmezse, tadını çıkarmaya başlarsın. Eksik olan bilgini hayal gücünle takviye etmeye başlarsın. Kendine hikâyeler anlatmaya başlarsın.”

“Ben de tam olarak bunu yaptım. Kimsenin bana açıklayamadığı dünyadan kaçmaya koyulduğumda yürümeye daha yeni başlamıştım. Kendimi güvende hissetmek için uydurduğum dünyalara sığındım. Hayali dünyalarda, tüm sırları kendim açıklayabildim. Erken yaştan itibaren hikâyeler yazdım ve her birinin kahramanı bendim. Genellikle, bir yeri bir canavardan ya da zorbadan kurtaran başıboş bir şövalyeydim. Orada oturanlar bana övgüler yağdırdığında, alçakgönüllülükle ‘Bir şey değil’ diyerek gülümsedim. Öykünebileceğim bir babam olmadığından, hayali kahramanlar yarattım. Ve bu kahramanlar benim rol modellerimdi.”

“Gerçekleşmemiş potansiyelinde kendini örnek aldığını mı söylüyorsun?”

“Ama zorbaların kafalarını uçurduğum hikâyeler yeterli değildi. Daha da iyilerini keşfettim. Annem bir kütüphanede çalışıyor ve eve kitaplar getiriyordu. Onları okuyarak kahraman oldum. Bazen “ben” olarak “ben”in var olmadığını düşünüyorum. Özdeşleşmiş olduğum bütün o edebi kahramanların birleşimi olduğumu. Ve sonra, elbette, filmler vardı.”

“Şimdi de kendine, bu toplaşmanın yanında, gerçek sen olabilecek bir şey olup olmadığını mı soruyorsun?”

“Ben sadece gözlemliyorum, kendimi bile. İnsan düşünce-sinin bütün tarihi sanki içimden akıyor. Gerçeklik ve anlama dair bütün farklı görüşler.”

“Felsefe öğrencisi gibi konuşuyorsun.”

“Öyleydim. Bunun başlıca nedeni, hayali bir dünyanın çö-züm değil, yalnızca panzehir olabileceğini anlamamdı. Hâlâ burada yaşamak zorundayım, çok fazla bilginin olduğu, yete-rince açıklık getirilmemiş bir dünyada.”

“Ve?”

“Felsefe yalnızca kafa karışıklığını artırdı. İçinden seçim yapılacak çok fazla yol vardı. Ve hâlâ hangisinin doğru oldu-ğunu kimse bana söylemiyor.”

“Peki ya seks, Simon?”

Bu beklenmedik sözcüğü uzun bir sessizlik izliyor. Sonra Simon, “Anlamadım,” diyor.

Woody Allen duruşunu değiştiriyor. Döner sandalye gıcır-dıyor.

“Seks. Kadınlar? Ya da muhtemelen erkekler? İşin bu yönü nasıl?”

Simon sessizliğe gömülüyor.

“Sessiz kalacak kadar utangaç değilsin herhalde?”

“Soru beni hazırlıksız yakaladı. Düşüncelerimi toplamam lazım.”

“Seksin düşüncelerle ne ilgisi var? Sorunun düğüm nokta-sı bu mu?”

“Bu konuyu bir başka zaman konuşabilir miyiz?”

“Terapide konuşmamayı tercih ettiğin şeyler hakkında ko-nuşmak çok yararlıdır.”

“Seks hakkında bence çok konuşuluyor. Büyük bir mesele değil bu.”

“Bütün bunlar doğru. Ama senin yaşındaki bir adam bunu söylerse, bütün o testosteronun nereye yönlendirildiğini merak ederim. Futbol holiganlığına olduğundan şüphelenirim.”

“Hayır.”

“Bazı cinsel deneyimlerin olmuştur herhalde.”

“Çok sıra dışı deneyimler.”

“Daha iyi.”

“Robben Adası’nı duymuş muydunuz?”

“Cape Town’ın biraz açığındaki ada değil mi o?”

“Neredeyse dört yüz yıl boyunca yetkililerin siyasi muhafilfleri ve topluma uymayanları sürgüne gönderdiği bir yerdi. Irk ayrımı döneminde kurumsal gaddarlığın hüküm sürdüğü bir yer olarak uluslararası çapta ünlü bir yer oldu. Başkalarının yanı sıra, Nelson Mandela da oraya hapsedildi.”

“Ve?”

“O yeri sürekli rüyamda görüyorum. Hiç orada bulunmadım, yalnızca internette fotoğraflarını gördüm, ama rüyalarımda uyanık yaşantımdaki birçok şeyden daha gerçek. Onu sürgün edildiğim dünyanın bir parçası olarak deneyimliyorum. Kendimi sürgün ettiğim. Ufukta Cape Town’ı ve Masa Dağı’nı, kıtanın başlangıcını, dünyanın başlangıcını görebiliyorum, ama tamamen uzakta, belirsiz, sisler içinde. Tek gerçeklik bu ada, üstündeki her şey, her çakıl taşı, sanki bir mikroskoptan bakıyormuşum gibi, olağandışı net. Ve bu adada hiçbir şey olmuyor. Olan tek şey benim. Bir yaşam tahayyül ediyorum, onu canlandırıyorum, kendi canlandırmamı izliyor ve alkışlıyorum. Ya da alkışlamıyorum. Anakaraya, gerçek dünyaya doğru bakıyorum ve orada ne olduğunu öngörüyorum. Öngörmekle kalmıyor, tahayyül ediyorum. Sürgün edildiğim dünyaya ilişkin hikâyeler anlatıyorum kendime ve bu hikâyelerde kahraman benim, tıpkı çocukken yazdıklarımda olduğum gibi. Geriye gitmek istiyorum, ama aynı zamanda dönmekten korkuyorum. Normal mi bu?”

“Bu rüyaların mesajı, dönmekten korkmak için bir neden olmadığı değil mi? Ve seni engelleyen muhafızın kendin olduğu?”

“Biliyorum,” diyor Simon. “Ama o muhafız aynı zamanda kadınlara dokunmamı da engelliyor. Onları başkalarıyla seks yapmaya ikna edip izliyorum.”

“Yalnızca izliyor musun?”

“Yalnızca izliyorum.”

“İlginç,” diyor Woody Allen. “Ve bundan keyif mi alıyorsun?”

“Film izler gibi.”

“Peki onlardan birine dokunsan sence ne olurdu?”

“Bilmiyorum.”

“Deneyimin gerçek olmayacağından mı korkuyorsun? Kimliğini dokumuş olduğun rollerden biri daha mı?”

“Kadınlar öyle uzak görünüyorlar ki. Yanlarında oturup seks yapmalarını izlerken bile. O zaman, her şeyden daha uzak. Dokunamayacağım bir gerçeklik gibi.”

“Belki de felsefe okumamalıydın.”

“Niye?”

“Çünkü şimdi kendini parça parça incelemek için elinde çok fazla araç var. Kendini analiz etme becerisi bir nimet olabilir. Aynı zamanda bir lanet de olabilir.”

“Ne yazık ki benim tek aracım bu.”

“Bu kadar iyi İngilizce konuşmayı nerede öğrendin?”

“Londra’da altı ay geçirdim, bir burs aldım.”

“Çok seyahat ettin mi?”

“Pek az. Avrupa’da otostopla dolaştım. Kısa Mısır, Tunus, Fas gezileri. Ayrıca İsrail, Hindistan. Özel bir şey yok.”

“Özel bir şey yok mu? ABD’den yalnızca iki kez ayrıldığımı söylersem inanır mısın bana? Bir kere tatil için Akapulko’ya, bir kere de bir Freud sempozyumu için Viyana’ya gittim.”

“Bence seyahat etmeye aşırı değer veriliyor. Olağan turizm arttıkça, çevresel kirlilik de artıyor.”

“Fazla incedin. Benden çok öndesin, Simon. Sana imreniyorum. Aslında, bu iskemleye seni koyup kanepeye uzanmak isterdim. Psikanalistler de analize ihtiyaç duyarlar.”

“Kendi terapistiniz vardır mutlaka.”

“Yok. Mesleğimin ne olduğunu öğrendiklerinde, kanepeden onları analiz edip sahtekâr olarak gözler önüne sereceğimden korkuyorlar.”

“Vincent Vega’yı ne kadar zamandır tanıyorsunuz?”

“Meslek etiği uyarınca hastalar hakkında konuşamam.”

“Ama onu tanıyorsunuz.”

“Düzenli olarak gelir. Her Salı öğleden sonra. Uzakta olduğu zamanlar dışında.”

“Peki bu kez ne kadar zaman uzakta olacak?”

“Bilseydim bile, bu gizli bilgidir.”

“Tedavi edilemez bir hastalığınız olduğunu ve bir yıl içinde öleceğinizi bilseydiniz hayatınızda neyi değiştirdiniz?”

Bir sessizlik ânı. Woody Allen soruyu ciddi şekilde gözden geçiriyormuş gibi görünüyor.

“Kendimi değiştirdim,” diyor en sonunda. “Kendi hedeflerime zaman ayırmayı bıraktım. Tüm zamanımı başkalarına adadım.”

“Niye?”

“Çünkü benim yaşımda elde edebileceğim kadarını elde ettim ve otuz yıl daha yaşarsam daha iyi durumda olmaya çağım.”

“Peki başkaları için ne yaptınız?”

“Aynı kaderle karşı karşıya olan insanlarla iletişim kurmayı denerdim. Belki bir dernek kurardım. Adını da “Ölmeye Mahkûm Olanlar Derneği” koyardım.”

“Peki bu dernek ne yaptı?”

“Dünyayı kurtarmaya çalışırdı. Bir yıl içinde öleceğini biliyorsan, ihtiyata gerek yoktur artık.”

“Bu size rahatlama hissi verir miydi?”

“Kesinlikle. Ve mutlak özgürlük de.”

“Ama mümkün mü bu? Ölmeye mahkûm olanlar önlerinde uzun bir zaman bulunanları gerçekten kurtarabilir mi?”

“Ölmeye mahkûm olanlar kuruntularını silkeleyip atabilirler. Aslına bakılırsa, kuruntular uzaklaşır. Başarı, para, mevki, itibar, seks, aşk için savaşmaya gerek kalmadığında, bunların hepsinin kendine dayattığın hapishanenin parmaklıkları olduğu ortaya çıkar. O zaman hayatında ilk kez gerçekten görebildiğini hissedersin. Ve dünyanın sorununun ne olduğunu anlarsın. Nedenini de. Kimin sorumlu olduğunu da. Bunun üzerine, çocuklarının ve torunlarının seninle aynı insanca keyifleri hak ettiğine inanırsan, ne yapman gerektiği artık kuşku götürmez.”

“Neymiş o?”

“Dünyayı mahvedenlerden kurtulmak.”

“Sayıları çok fazla değil mi?”

“Evet ve bu nedenle en gözle görülür, en zararlı olanları seçmen gerekir. Başkalarını taklit ve takip edenleri. Bu işin ilk üyelerce yapılması gerekmez bile. Örgüt kendini yeniliyor olur. Hatta biz konuşurken, tüm dünyada en az yüz kişiye tedavi edilemez bir hastalık teşhisi konuyor. Onları bulmak, davet etmek, eğitmek, kullanmak gerekir.”

“Bu savaş demek.”

“İyiyle kötü arasında bir savaş.”

“Böyle bir örgüt kurmayı başarabilir misiniz?”

“Ben mi?” Woody Allen yüksek sesle gülüyor. “Hayır, Simon, bu sadece bir hayaldi. Böyle bir şey için bambaşka bir insan gerekli. Kurnaz ve iradeli biri. Her şeyden önce, başkalarının takip etmeye hazır olduğu biri. Beni kim takip eder?”

“Ama kötü bir fikir değil bu.”

“Onu ansızın ortaya attığım düşünülürse... Belki de bazı hastalarımın düşündüğü kadar budala değilimdir.”

“Hiçbirinin böyle düşündüğünü sanmam.”

“Çok nazıksın. Terapinin başarısı için iyi değil bu. Cehen-nemin dibine git demelisin bana; yüzüme karşı çirkin olduğumu söylemelisin; bir daha asla gelmeyeceğini söyleyerek dışarı fırlamalısın. O zaman olanaklar artar. Ama bunun hiçbir işareti olmadığına göre, ben seni kapı dışarı etmek zorunda kalacağım.”

Woody Allen kalkıyor, gözlüğünü çıkarıyor, camlara üflüyor ve ekose gömleğinin üzerinde dikkatle siliyor. Simon kanepede kalmayı tercih edeceği halde iniyor.

“Tekrar gelebilir miyim?”

“Dediğim gibi, Vincent Vega’nın arkadaşı benim de arkadaşımdır. Tarihi ve zamanı belirleyelim mi?”

Çekmecedan kahverengi deri kaplı bir defter çıkarıyor. Kapaakta gümüş harflerle Randevular yazılı. Sayfaları çeviriyor. “Cuma günü saat üç?”

“Bir sorun görmüyorum. Ama... acil bir şey çıkarsa sizi arayabilir miyim?”

“Her akşamüstü saat altıyla yedi arası.”

Simon, Allen’in eline uzanıp teşekkür ederek tokalaşiyor. Eli yumuşak ve güçsüz, sahibinin iradesine bağlı değilmiş gibi. Kolu omzuna gevşek bir vidayla bağlıymış gibi.

“Gel, seni kapiya kadar geçireyim.”

Simon hole ve kapiya kadar onu takip ediyor. Kapıdaki *Defol git ve geri gelme. Son çaren olmadığı* sürece yazılı tabelayı ancak o zaman fark ediyor.

“Kapiyı daha önce kilitlediğin gibi açar mısın?” diye soruyor Woody Allen.

Simon anahtarı çeviriyor ve koridora çıkıyor. Soluna ve sağına bakıyor; görünürde kimse yok. Rahat bir soluk alıyor ve arkasını dönüyor.

“Belki gelecek sefer Ortodoks Yahudi kılığında gelirim.”

“Bana kalsa, etekle de gelebilirsin. Çıkarmaya çalışmam. Hoşça kal.”

“Kapıyı... nasıl kapatacaksınız?”

“Kolayca, Simon. Sol elimle, çünkü ben solağım.”

Kapı kapanıyor, anahtar kilitte kararlı bir biçimde dönüyor.

Dairenin içinden gelen hoşnut bir kıkırdama duyuyor.

Evsiz Barksız Adam

Evsiz Barksız Adama Ne Dedi

Woody Allen'la buluşması beklenen sonucu vermedi. Aslına bakılırsa, Simon'un zaten yarı yarıya kabul ettiği bazı şeyleri büyük ölçüde kayıtsız kalan bir yabancıya anlatması dışında neredeyse hiçbir şey getirmede. Bu arada, Virgo'nun nereye gittiği, dazlağın cesedinin nasıl dolabı boyladığı, Bas'la Tiz'in ondan ne istedikleri ve bütün bunlarda Vincent Vega'nın rolünün ne olduğu hâlâ açıklığa kavuşmadı.

Her şeyden önce, Dr. Allen'dan bu gizemli adamın bir fotoğrafını göstermesini rica etmeye niyetliydi. Ya da en azından onu ayrıntılı olarak tarif etmesini. Ve neyle geçindiğini öğrenmeyi. Dürüst müydü, dalavereci, hatta belki de gangster miydi? Yapbozun parçaları hâlâ tam bir düzensizlik içinde etraftayken, onu bir araya getirme olanağı her geçen gün biraz daha azalıyordu.

Central Park'a giden yolda, hayattaki son yılının heyecanlı bir film senaryosundan çok, onun kontrolünde olmayan bir tesadüfler dizisi olacağı düşüncesini aklından çıkaramıyor. Aslına bakılırsa, hayatının son yılını öylesine –pek çok yıldan biriymiş gibi– yaşayacak. O halde ne yapabilir? Nasıl tepki verebilir? Bilinmeyen, görülmeyen senaryo yazarlarınca yazılmakta olan bir senaryoya nasıl müdahale edebilir?

Beşinci Cadde'ye ulaşınca, sağa dönmesi gerekiyor, ama bacakları ona itaatsizlik ediyor. Dairede ne yapacak? Vincent Vega'nın telesekretere mesaj bırakıp bırakmadığını kontrol edebilir, ama bırakmadığı hemen hemen kesin. Virgo'nun dönüp dönmediğini kontrol edebilir, ama bu daha da az mümkün görünüyor. Birinin cesedi kaldırıp kaldırmadığına bakabilir, ama buna güpegündüz kim cesaret eder? Hayır, şu anda dairede yapması gereken hiçbir şey yok. Sokakta karşıya geçiyor ve Central Park'a en yakın girişi arıyor. Yeterince uzun süredir New York'ta bulunuyor: bir göz atmasının zamanı geldi. Her şeyden çok, durumu üzerinde dikkatlice düşünüp bir resim oluşturabileceği ve ne kadar bulanık olursa olsun, bu resme dayanarak bazı kararlar verebileceği huzurlu bir köşe bulmayı istiyor. En azından bir karar: başka bir yere –herhangi bir yere, bilinmeyen bir yere– mi gideceği, yoksa New York'ta kalıp beklemeyi mi sürdüreceği. Neyi?

66. ile 67. Cadde arasındaki kapıdan giriyor ve parkın içine giden patikayı takip ediyor. Sheep Meadow'da oynayan çocuklarla bakıcıların ve anne-babaların yanından geçiyor. Ağaçlar arasından öteki tarafa dönüyor. Büyük bir meşe ağacının altına sırtüstü yatıyor, ellerini başının arkasına koyup üzerindeki dallara bakıyor. Düşüncelerinin daha özgürce akmasını sağlamak için gözlerini kapatıyor. Ama tam tersi oluyor: unutmayı tercih edeceği bir dizi şey gözlerinin önünde canlanıyor: gizli dolaptaki ceset; Tiz'in elinin ani hareketi, dökülen şarap, kırılan kadeh; Dr. Allen'in şüpheli, biraz şaşkın bakışı; Al Pacino'ya benzeyen bir tiple seks yapan Virgo; dar şort ve beyaz spor ayakkabılarla caddede koşan Virgo; Birleşmiş Milletler binasının önündeki bankta oturan solgun ve bitkin Virgo. Sahneler durdurulamaz bir şekilde üst üste yığılıyor.

Gözlerini açıyor ve birden doğrulup oturuyor. Meşe ağacının yanından geçen yolda iki genç Afro-Amerikalı görüyor,

kesinlikle ondan birkaç yaş küçük olan iki delikanlı. Durmuş, ona doğru bakarak, duraksayarak, bir şey konuşuyorlar. Çok uzun boylu ve ince olan birincisi “Ruhum Kara” sloganlı kırmızı bir tişört giymiş. Ondan bir baş kısa ve daha güçlü görünen ikincisinin üzerindeyse “Kötü Şans” yazan gri bir tişört var. Sloganlı tişörtler New York’ta moda olmalı; Simon şimdiden o kadar çok gördü ki, belki de kendine özgü bir slogan düşünmesi gerekiyor. Bu arada, uzun boylunun elinde bir sigara belirmiş; öteki ceplerini karıştırıyor ve başını sallıyor. Simon’a bakıyor ve ona doğru ilerliyorlar: belli ki bir çakmağa ihtiyaçları var.

“Sigara kullanmıyorum,” diyor Simon, daha onlar yanına ulaşmadan.

Ama durmuyorlar; karşısına dikildiler bile. Güçlü görünüşünü Simon’u saçından kavrayarak boğazına bıçak dayıyor; kısa boylu olanı ceplerini araştırıp her şeyi dışarı çıkarıyor: anahtarlar, cep telefonu, pasaport, nakit para, Woody Allen’ın adresinin bulunduğu kart. Sonra uzun boylusu bacağına tekme atıyor, öteki yüzüne vuruyor ve gidiyorlar.

İşte böyle, diye düşünüyor Simon. Bu kadar hızlı ve basit. Aynen böyle. Central Park’ta bir saldırı. Güpegündüz. Bununla ilgili öyle çok şey okumuş, benzer sahneleri filmlerde o kadar sık görmüştü ki, olay neredeyse gerçektir gibi görünüyordu ona. Ama bacağındaki ağrı gerçek ve kötüleşiyor, yüzüysen hissizleşiyor. Dilini üst dudağında gezdiriyor ve kan tadı alıyor; sağ gözü şişmiş gibi geliyor.

Ne kadar aptalca, diye düşünüyor. Tenha bir yolun yanındaki bir ağaç altında yatmak ne büyük akılsızlık. Bu olasılık neden aklına bile gelmedi? Onu niye öldürmediler? O zaman gerçekten her şey biterdi. Hatta neden parka geldi, neden daireye dönüp kapıyı kilitleyerek Vincent Vega’yı beklemedi? İşlerin nasıl geliştiği gerçekten önemli mi? Neden hiç ÖNEMLİ OLMADIĞINI kabul edemiyor? Ve şimdi: daireye nasıl döne-

cek? Anahtarsız, cep telefonsuz, pasaportsuz... kim olduğunu nasıl kanıtlayabilir?

Meşe ağacının sert gövdesine gözyaşları içinde yaslanıyor. BİTTİ. En sonunda gözyaşları tükeniyor, ama bedeni hâlâ düzensiz hıçkırıqlarla sarsılıyor. Ara sıra birinin patikadan geçip gittiğinin belli belirsiz farkında, ama burası New York, herkes ilgisiz kalma hakkına sahip. Hem zaten, birisi yanına gelip yardıma ihtiyacı olup olmadığı sorsa ne söyleyecek?

Kimse ona yardım edemez. Belki Vincent Vega hariç. Dairede beklemezse hiç karşılaşmayacağı bir adam. Kapı görevlisinin acil durumlar için yedek anahtarı vardır herhalde? Gelgelelim Simon şişmiş bir yüz, morarmış bir göz ve ağzının etrafında kanla girişte belirince, Çinli adam korkuya kapılıyor.

“Araba mı çarptı size?”

“Central Park’ta saldırıya uğradım. Ceplerimi boşalttılar, dairenin anahtarını aldılar. Yedeğine ihtiyacım var.”

“Bay Vega’yı arayın.”

“Arayamam. Cep telefonumu aldılar. Sen arayabilir misin?”

“Nereden arayacağımı bilsem arardım.”

“Cep telefonundan.”

“Numarası yok bende.”

“Öyleyse yedek anahtarı ver.”

“Yedek anahtarlarımız yok bizim.”

“Daireye girmek zorundayım. Kaldırım üstünde uyuyamam. Param yok. Ne yiyeceğim? Bay Vega bana yardım etmek istemediğini fark edince kızacak.”

“Kızmayacak, çünkü size yardım edemeyeceğimi biliyor. Saldırımı polise bildirin. Nereli olduğunuzu bilmiyorum, ama ülkenizin Washington’da mutlaka bir elçiliği, hatta belki New York’ta bir konsolosluğu vardır. Yardım için onlara başvurun.”

“Daireye giremezsem, burada giriş holünde kamp kuracağım.”

“Bu yasıktır.”

“Ya komşum?” Simon birdenbire hatırlıyor. “Kısa sarı saçlı güzel kız. Yardım edecektir bana.”

“O taşındı.”

“Bu imkânsız. Ne zaman?”

“Kamyon yarım saat önce kalktı.”

“Kız burada mıydı, onu gördünüz mü?”

“Üç adam vardı. İçlerinden biri erkek arkadaşı, şu sakallı ve takkeli Yahudi tipti. İki saat boyunca eşyaları asansörle aşağı indirdiler. Daire boş, kontrol ettim.”

Sessizlik. Sonra Simon, “Takkeli bir Yahudi mi? Bu mümkün değil,” diyor.

“En az on kez yanımdan geçti.”

“Dairenin anahtarları var mı sizde?”

“Var.”

“Birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim? Kızı tanıyorum, arkadaştık. Banyoyu kullanmam gerekiyor, yüzümü temizlemeliyim, bu görünümle tekrar dışarı çıkamam.”

Kapıcı tereddüt ediyor.

“Lütfen,” diyor Simon.

“Kurallara aykırı olur bu.”

“Ama insanız, değil mi? Ve daire boşsa...”

Kapıcı pişman olabileceği bir şey yaptığını göstermek için başını sallıyor. Sonra bir çekmece açıyor, üç anahtarlı bir metal halka çıkarıp Simon’a veriyor.

“On dakika sonra sizi aramaya geleceğim.”

Sakallı ve takkeli Yahudi “erkek arkadaş” konusu ancak asansöre binince kafasına dank ediyor. Kapı görevlisi yanılıyor mu? Yoksa Virgo’nun bahsetmediği ve belki de *gerçekten* erkek arkadaşı olan bir Ortodoks Yahudi daha mı var?

Yoksa kafa karışıklığı kritik bir noktayı aştı da o kişi kendisi olduğu halde hatırlamıyor mu? Olayları yanlış sırayla mı hatırlıyor?

Bunların hiçbirisi mümkün görünmüyor ve yine de başka seçenek yok. Yedinci katta asansörden inince önce Vega'nın dairesini kilitlemeyi unutup unutmadığını kontrol etmeye gidiyor. Unutmamış. Sonra anahtarları komşusunun dairesinde deniyor. Ancak üçüncü denemede başarılı oluyor. Boş odalarda adımlarının yankısı karşılıyor onu. Her şey gitmiş, halılar bile. Boş kutular da. Tavandan çıplak ampuller sarkıyor. Hemen banyoya gidip gizli dolabın metal kapısını açmaya çalışıyor. Vega'nın dairesine geçebileceğini umuyor. Kapı kilitli, ama anahtarlardan biriyle açmayı başarıyor.

Dolap boş; dazlağın cesedi kaldırılmış, ama metal raflar tekrar yerlerine konmuş. Ceset gerçekten burada mıydı? Vega'nın kütüphanesine açılan kapının arkasına yükleniyor. Yerinden kıpırdamıyor. Ama geçite yalnız bir taraftan erişim olsa bir anlamı kalmazdı; bu tarafta da bir düğme olmalı. Hiç kuşkusuz göz önünde değil, ama dolapta ya da kapıda ya da yatak odasında ya da öteki odalardan birinde kapıyı açmak için dokunulacak bir şey vardır mutlaka.

Hiçbir şey bulamıyor. Kapının iç yüzeyi tamamen pürüzsüz. Metal raflar duvara vidalarla sabitlenmiş. Bir mekanizmayı tetikleyeceği umuduyla Simon, bazı vidaların başına basıyor, ama kapı sımsıkı kapalı kalıyor. Sonra daire içinde duvarlardan ya da kapı kasalarından çıkıntı yapan her şeye basarak etrafta dolaşıyor; bütün ışıkları ve radyatörlerdeki termostatları açıp kapatıyor – ama tüm çabaları başarısız. Belki de gizli dolap iki yönlü bir erişim sağlamıyor. Sonuçta, Vega'nın tarafından bile bu daireye ancak kapının kilidi açıldığı zaman girilebiliyor. Her neyse. Vega'nın dairesine girmenin yolu yok, o halde başka bir şey düşünmesi gerekiyor.

Banyoya gidiyor. Aynaya bakınca, beklediğinden daha büyük bir şok geçiriyor. Morarmış bir göz ve şişmiş yanağa ek olarak, üst dudağı yarılmış ve üstündeki kan şimdiden pıhtılaşmaya başlamış. Burnu da kanıyor ve topyekun öyle kötü

görünüyor ki kendini tanımakta güçlük çekiyor. Yüzünü sıcak suyla dikkatlice yıkıyor ve şaşırtıcı biçimde geride bırakılmış tuvalet kâğıdıyla kuruluyor. Sonra asansörde yukarı çıkarken hazırladığı planı uyguluyor. Daire kapısını kapatıyor, ama kilitlemiyor. Vega'nın dairesine giremezse, belki de buraya dönebilir: en azından bir süreliğine boş olacağı kesin. Dışarıda uyumak zorunda kalmayacak, bu da çok şey ifade ediyor.

"Kilitlediniz mi?" diye soruyor kapı görevlisi, anahtarları iade ettiğinde.

"İki kere," diye yalan söylüyor Simon ve hemen (asansörde aşağı inerken akıl ettiği) başka bir şeyi gündeme getiriyor. "Rehber bakıp Madison Catering'in telefon numarasını bulabilir misiniz? Kendi talebi üzerine Vincent Vega'nın dairesine benim için yiyecek bıraktılar."

Kapı görevlisi şişman bir telefon rehberini açıyor ve M harfinin altına bakıyor. Parmağını sayfada aşağı kaydırıyor, sonra öteki sayfayı tarıyor.

"Burada yok."

"Nasıl olur? Onları bizzat aradım ve bana numaralarını bıraktılar!"

"New York'ta kişisel tavsiyelerle müşteri elde eden çok sayıda işletme var. Böylece vergi ödemek zorunda kalmıyorlar."

"Nereye gidebileceğime, nerede uyuyabileceğime dair bir fikrin var mı?"

"Central Park caddenin karşısında. Hava güzel, çimler yumuşak; pek çok kişi geceyi orada geçiriyor. Siz gençsiniz. Açık havada birkaç gece sizi öldürmez. Sonra belki Bay Vega geri gelir."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Söylemesi zor. İnsanlar gelip gidiyorlar. Burada oturan çok kişi var."

"Ama onu görmüşsündür."

“Sanırım hakkında bir şeyler duydum. Çalışma arkadaşlarım ondan bahsediyorlar. Farklı hikâyeler, anlarsınız ya? Burada yaşayan pek çok ilginç insan var. Ama eminim ki geçerken onu görmüş olmalıyım.”

“Tarif edebilir misin?”

“Etmek istemem. Çinli olduğunuzda, bütün beyaz tipler takım elbiseleri ve kravatlarıyla birbirine çok benzer, neredeyse aynıdırlar – tıpkı Çinlilerin sizin için olduğu gibi. Neden soruyorsunuz? Hiç karşılaşmadınız mı?”

“Yardımanın için teşekkürler. Bir soru daha. Ölümcül bir hastalığın olduğunu ve yaşayacak yalnız bir yılının kaldığını öğrensen ne yapardın?”

“New Yorkluların yarısını öldürürdüm,” diye cevap veriyor kapı görevlisi tereddüt etmeden. “Polisler ilk köşede beni indireceği için başarılı olamazdım, ama elimden geldiğince çok kişiyi öldürmeye çalışırdım. Makineli bir tüfek satın alır ve kalabalığın ortasında ateş etmeye başlardım.”

“Neden?”

“Her gün katlanmak zorunda olduğum boktan durum yüzünden. Yapabilseydim, dünyanın yarısını öldürürdüm. Nükleer bir füzem olsaydı, New York’a fırlatırdım. Beni ihbar edecek misiniz?”

“Seni ihbar edeceğim kimse yok, bunun için bir neden de yok. Her şey bitti.”

Arkasını dönüp çıkışa doğru yürüyor.

Ona yardım edebilecek tek kişinin Woody Allen olduğuna karar veriyor. Hızlı adımlarla, hırpalanmış yüzünün gelip geçenlerin meraklı bakışlarını çektiğini fark ederek, Madison Bulvarı’na yöneliyor.

Oraya varınca, binanın numarasını ya da neye benzediğini hatırlayamıyor. Bütün girişler hemen hemen aynı. Bu sabah gelirken ve ayrılırken öyle karanlık düşüncelere gömülüydü ki, tekrar geldiğinde yönünü bulmasına yardım edebilecek

şeylere pek az dikkat etmişti. Numarayı bile hatırlamaması garip geliyor. Bir noktada, binin üzerinde olduğunu düşünüyor, sonra beş yüzle yedi yüz arasında bir şey olduğuna karar veriyor.

Her neyse, sahip olmadığı şey yalnızca adres değil. Elektiriği, suyu, buzdolabı, yiyeceği, telefonu, haritası, diş fırçası yok. Üstündekiler dışında, giysileri de yok. Büyük bir kentin ortasında, hiçbir şeyi yok. Hepsinden önemlisi, yakında, hiç değilse işlerin düzeleceğine dair bir umudu yok.

Tekrar Central Park'a yöneliyor. Yalnızca yüzünü gelip geçenlerin meraklı bakışlarından saklamak, bir ağacın ya da çalılığın altına uzanıp şişkinliğin azalmasını beklemek istiyor. Yeniden saldırıya uğrayabileceğini fark ediyor, ama bu, fikrini değiştirmesine yeterli olmuyor. Sonuçta, kaybedecek hiçbir şeyi yok. Hayatı dışında, o da bir anlamda, zaten ondan alınmış durumda.

Dakikalar saatlere, saatler günlere, günler haftalara yayılıyor ve sonra bir an geliyor, Simon zaman kavramını yitiriyor ve günleri anlamsızca tekrarlanıyor. Hava durumu göreceli olarak onun lehinde: günler öncelikle sıcak ve kuru, gecelerse biraz nemli ama çok soğuk değil ve yalnızca birkaç kez yağmura yakalanıyor. Her seferinde sığınak bulmayı başarıyor ve fazlaca ıslanmıyor. Parkta bu, genellikle öteki ziyaretçilerin de sığınak aradıkları altgeçit oluyor. Yağmur onu sokaklarda yakaladığında, en yakındaki kemerin ya da tentenin altına dalıyor. Zamanının büyük kısmını parkta, özellikle de geceleri, hava kuruysa, pek çok banktan birinin üzerinde ya da öteki evsiz barksız insanlarla bir altgeçitte geçiriyor. Sandviç yedikten sonra işine dönen bir park ziyaretçisinin bankta bıraktığı bir *New York Times* nüshasının altında uyuyor.

Akşamların ve gecelerin keyfini çıkarıyor. Yalnızca karanlıkta görünmez olduğu ya da loş ışıklı yerlerde kendini daha

güvende hissettiği için değil, ayrıca geceleri kırk kilometre uzunluğunda ve sekiz kilometre genişliğindeki yaban ortamına nüfuz eden neredeyse peri masalı atmosferi nedeniyle de. Parkta yaşam durmuyor, ışıklar gece boyu yanıyor, su çeşmelerde şarıl şarıl akıyor, oyun alanları açık, anıtlar aydınlık; tek fark etrafta patenciler, koşucular ve bisikletçiler dışında neredeyse kimsenin bulunmaması. Onlar bile gece yarısından önce yok oluyor. O zaman yalnızca gidecek yeri olmayanlar kalıyor: başıboş köpekler; hayvanat bahçesindeki zaman zaman hırlayan, meleyen ya da kışneyen hayvanlar; dallarda yuvalanan ve bazen esrarengiz cıglıklar atan iki yüzden fazla kuş türü; ve onların ardında, New York gökdelenlerinin dikey aydınlık pencereler denizinin bütün ısıltısı. Karanlığın ve ışığın, keskin kenarları olmadan, birbirini kucaklarcasına oluşturduğu yumuşak ağ, Simon'a bir rahatlama hissi veriyor, bu his kısa süre sonra orada, her dakika biraz daha yakınlaşan öteki tarafta da, gece geç saatte Central Park gibi bir şey olacağı umuduna dönüşüyor: ferah ve taze, yumuşak ve tanımsız, insanın tehditlere karşı tetikte olmasını gerektirmeyen gizemli bir şey.

Şaşırtıcı bir şekilde, Simon'un bir berduş olarak Central Park'ta geçirdiği geceler, New York'a geldiğinden beri, karanlıktan çıkabilecek şeyin korkusu ile kimsenin öteki tarafa gidişini hızlandırmaktan daha kötü bir şey yapamayacağına dair iç açıcı kesinlik arasındaki sınırda inanılmaz bir özgürlük duygusunun tadını çıkardığı ilk geceler. Çünkü bilinç dışında, şimdiye kadar yitirmediği hiçbir şeyi yitirmeyecek. Yitirdiklerini özlemiyor olması onu şaşırtıyor. Ama her şeyden önemlisi park, karanlık gizemine rağmen, hiçbir şeyin açıklama gerektirecek kadar anlaşılmasız olmadığı bir alan: her şey insanın rahatça birlikte yaşayabileceği bir çeşit yanıt getiriyor. Kuşların uzak dallardaki sedası bir tür komplonun işareti olabilecek beklenmedik bir gizem değil. Hangi kuş türünün

seslendiğini, hangi dalın üstünde oturduğunu, nereden uçtuğunu ve nereye gittiğini ya da seslenmesinin ne anlama geldiğini bilmeye gerek yok.

Neye gerçekten ihtiyacı var? Su bol – hatta göletlerden birinde yıkanabiliyor, bunu her gece, görülme olasılığının en az olduğu sabaha karşı üç sularında yapıyor – ve yiyeceğe rastlamak da korktuğundan daha kolay. Her öğleden sonra, ofis çalışanlarının öğlen molalarını görece huzur içinde geçirdikleri bankların yanındaki çöp kutularını karıştırması yeterli oluyor. Çok azı yanında getirdiklerinin hepsini yiyor. Her türlü sandviç, burger, sosis ve salam, kek, hamur işi, simit, hatta karton kaplarda paket servis Çin yemekleri; bazen yarı-dolu bir meyve suyu şişesi bile. Simon hayatta kalmak için ne kadar az şeye ihtiyaç duyduğunu ve ihtiyaç duyduğu her şeyin ne kadar el altında olduğunu fark edince hayret ediyor.

Elbette, canını sıkan şeyler de var, özellikle ilk başlarda: tıraş olamıyor, saçını tarayamıyor, havlusu yok, giysilerini değiştiremiyor. Üstündeki giysiler pis kokmaya başladı. Tuvalet kâğıdı da yok. Aslında etrafta bir dolu unutulmuş gazete var, ama kâğıt çok sert. Yalnızca birkaç gün sonra, arkası yara olmaya başlıyor ve bu onun en büyük sorunu haline geliyor.

Parktaki ilk günlerinde kader yüzüne gülüyor: birisi bir bank üzerinde bedenine tam uyan hafif bir ceket unutuyor. Geceler soğuk olduğunda onu giyebiliyor ve sıcak olduğunda da yuvarlayıp yastık olarak kullanıyor. Çok geçmeden gözleri unutulan, kaybedilen ya da fırlatıp atılan her şeyi saptamayı öğreniyor. Topladıklarını bir çöp kutusunda bulduğu iki plastik torbada saklıyor: bir kalem, bir silgi, kırmızı bir defter, gazı tükenmiş bir çakmak, bazı araba anahtarları (Tanrı bilir kime ait), camı kırılmış küçük bir resim çerçevesi, bir bacağı eksik hırpalanmış bir ahşap domuz figürü, *Çok Çabalama-dan Başarılı Olmak* adlı bir kitap, bir kutu içerisinde sağlam

camlı bir gözlük. Her gün yeni bir şey var. Toplayıcıya dönüşüyor: parkın içinde izleyerek, bekleyerek ve arayarak yürüyor.

Göletin yakınındaki bir bankta bulduğu defterden pek hoşnut. *Cam Kent*'te Quinn'in düşüncelerini, esin kaynaklarını, konuşmaları, kuşkuları, dedektif işinin sonuçlarını kaydettiği bir defteri vardı. Ve onunki de kırmızıydı. Başına ne geldiğini ve kendisini daha nelerin beklediğini yazmaya başlaması gerektiği, Simon'a neredeyse aşikâr görünüyor; karmaşadan anlam çıkarmak ve perspektif kazanmak için. Sonraki birkaç gün boyunca, onu yazmaya yönlendiren her şeyi deftere kaydediyor.

Geceleri ceketini yayıyor, üstüne yatıyor, ellerini başının arkasına koyuyor, yıldızları seyrediyor ve trafiğin uzak sesini dinliyor. Anımsıyor ve düşünüyor. Bir noktada, hâlâ sahip olduğu yılı kolaylıkla bir berduş olarak Central Park'ta geçirebileceğini fark ediyor. Neyi eksik? Şu anda durum kötü değil elbette; ağrısı aralıklı ve hafif, ama şiddetleneyeceği kesin. Bilinç kaybına uğramadan önce, dayanılmaz hale gelecek. Ve kurtulana kadar, mutlaka acı çekecek.

Ara sıra, gizem dünyasına dönme arzusuna kapılıyor ve caddelere yöneliyor. İlk olarak, daha önce yaşadığı binanın kapı görevlisini görmeye gidiyor ve Bay Vincent Vega'nın dönüp dönmediğini soruyor. Ya da yan dairededeki genç kızın. Ya da tesadüfen onun erkek arkadaşı, sakallı ve takkeli genç Yahudi'yi görüp görmediklerini. Ya da bir ihtimal, birinin Simon Bebler'ı, hatta Barton Fink'i sorup sormadığını. Bütün bu soruların cevabı hep hayır oluyor. Üç kapı görevlisinden yalnızca Çinli görece dostça davranmayı sürdürüyor, diğer ikisi gittikçe düşmanlaşıyor. Bu anlaşılabilir bir şey, çünkü Simon her ziyarette biraz daha dağınık, kirli, bakımsız ve tıraşsız.

Sinsice kapı görevlisinin yanından geçip yedinci kattaki bilerek kilitlemeden bıraktığı boş daireye girme fikrinden çoktan vazgeçti. Orada banyo yapıp kuru bir yerde uyuyabi-

lirdi, ama hiçbir yere gidemez ve er geç açlıktan ölürdü. Bununla karşılaştırıldığında, parktaki yaşam cennet sayılır. En sonunda, Çinli kapı görevlisi bile onu şaşkın bir dostça gülümsemeyle karşılamayı bırakıyor, diğer ikisiyse artık sorularını yanıtlamıyor bile. Bir sonraki uğrayışında Afro-Amerikalı tip ona artık gelmemesini, serserilerin binada hoş karşılanmadığını söylüyor. Simon'u bir daha görürse, polisi aramak zorunda kalacak.

Buna rağmen Simon, Çinli kapıcının ne zaman görev icabı gittiğini ve geri geldiğini keşfediyor. Ama kapıcı onu görmekten memnun kalmıyor. Bina sakinleri içeri giren evsiz barksız insanlardan yakınmaya başlamışlar. Simon'dan ailesinin refahını tehdit etmeyi bırakmasını istiyor; bir anda kovulabilir, tek bir telefon görüşmesi yeterli olur. Simon bir daha gelmeyeceğine söz veriyor, ama adamdan Vincent Vega dönünce onu haberdar etmesini rica ediyor. Belki de kapıya üç çarpı işaretli bir kâğıt parçası koyabilir. Çinli kapıcı bunu yapacağına söz veriyor. Sonra tezgâhın altına uzanıyor ve Simon'a plastik torba içinde bir şey veriyor.

“Öğlen yemeğim,” diyor. “Bir yere git ve ye, çok aç görünüyorsun.”

Simon parka dönüyor ve genellikle caddelerde dolaşırken eşyasını sakladığı çalılar arasına uzanıyor. Orada Çinli kapıcıdan aldığı torbadan üç karton kutu çıkarıyor: birinde buharda pişirilmiş, hâlâ sıcak pılav var; bir diğerinde yerfıstıklı tavuk; üçüncüsünde de karışık sebze. Uzun zamandır ilk kez karnı doyuyor. Artık buna alışık olmadığından, gıda komasına giriyor ve kısa sürede uykuya dalıyor.

O zamandan itibaren parkın korunağını terk edip çözülmemiş gizemlerle dolu caddelerde dolaşma isteği duymuyor. Park, sık sık geçilen patikalar ve gizli köşeler ağıyla, artık onun evi oldu. Burada bir dereceye kadar kendi kaderinin

efendisi olduğundan, kurulu dünya, cahil insan yırtıcılar canlı düşüncesini gitgide daha rahatsız edici buluyor.

Ama ara sıra bu dünya ikinci bir şekilde geri gelip beynini ele geçiriyor. Ölümü Central Park'ta beklemeye karar verdiği halde, en az zorlayıcı çözüm bu olacağından, Vincent Vega öncelikle yokluğu nedeniyle hâlâ Simon'un kaderini biçimlendiren olayların ekseninde yer alıyor. Sırf meraktan da olsa, onunla karşılaşmak, kendini tanıtmak, elini sıkmak, konukseverliği için ona teşekkür etmek istiyor. Meraktan, parktan tekrar onun dairesinin rahatlığına dönme umuduyla değil. Teklifi reddedeceğinden hemen hemen emin. Gizemler ağındaki başlıca gizem olan adamla karşılaşmak istiyor. Gizemlerin açıklanması dileğiyle değil, çünkü açıklama ilginçliklerini azaltırdı.

Bir bakıma, bu riskin gittikçe azalmasından dolayı mutlu, çünkü üç çarpılı kâğıt parçası kapıda görülmüyor. Belki de Vincent Vega hiç dönmeyecek. Belki de cezaevinde: dazlağın dolaptaki cesedinin onunla bir şekilde bağlantılı olmadığını düşünmek imkânsız. Daireye dönmeyecek olmasının yüz olası nedeni var. Vega'nın var olmaması da mümkün, belki hiç olmadı – belki de biri onu tasarladı. Tıpkı Simon Bebler'in Barton Fink'i tasarladığı gibi.

Bu düşünce Simon'un içini büyük bir üzüntüyle dolduruyor, çünkü New York'a geldiğinden beri hiçbir şey ona Vincent Vega'yla, zihninde olası bir rol modeli haline gelen adamla karşılaşma düşüncesinden daha fazla keyif vermemişti. Ara sıra, Vega'yı bir grup kurnaz hırsızın yaratmış olabileceği fikrinden duyduğu acı, daha önemsiz gizemlerin anahtarını bulmasına yardım edecek ipuçlarını aramaya yöneltiyor onu.

Virgo'yla birlikte koştukları caddelerde koşuyor. Yarattıkları harfleri çiziyor, gerçekten IT'S OVER diye okunup okunmadıklarını kontrol ediyor: dinlendikleri yerlerde ve onun teslimat yaptığı kişilerle bulunduğu barların önünde duruyor.

Kimi zaman, içeri girip en son ne zaman dar şortlu ve spor ayakkabılı, omzunda beyaz keten çanta taşıyan bir kız gördüklerini soruyor. Ama hepsi ona tuhaf tuhaf bakmakla yetiniyor. Bir barda kaslı bir tip onu sertçe kaldırıma iterek, "Mekânıma gelmeye nasıl cesaret edersin?" diyor. Bir dükkân vitrininde kendi görüntüsünü yakalıyor ve gerçek bir berduşa dönüştüğünü görüyor. Anlaşılan, sokaklarda koşmak da riskli, çünkü birçok kişi onun az önce birinin cüzdanını kapmış bir yankesici olduğunu düşünüyor. İki kez insanlar yolunu kesmek istediler ve birisi, "Dur, hırsız!" diye bağırdı. Simon, polisin onu durdurarak Virgo'yu birlikte koştukları caddelerde görme umudunu kesmesinin yalnızca bir zaman meselesi olduğunu biliyor. Kız belki de artık başka bir yerde yaşıyor, ama günlük teslimatlarını hâlâ yapıyor olabilir.

Tamamen yok oldu. Dudaklarında hâlâ hissedebildiği öpücükle o öpücüğün tetiklediği umutlar ve umutların ona verdiği korku – bunların hepsi çok geçmeden Vincent Vega'yla birlikte, kendisini New York'a getiren ve öyle de ya da böyle asla tam olarak anlamadığı nedenlerin yanında, unutkanlık batağına gömülecek. Geriye yalnızca yeni yuvası Central Park ve bedenindeki daha da kötüleşecek hastalık, bir noktada dayanılmaz hale gelecek acı, bulantı, kusma ve daha sonra yavaş bir ölüm kalacak. Hazırlanmalı. Ağrı kesici olmadan yavaş yavaş ölmek hoş bir beklenti değil. Belki de işi büsbütün kısaltmalı.

Simon parktan çıkmayı bırakıyor. Sonraki birkaç gün boyunca, üzerine çökecek karanlığı ve kendi isteğiyle sönüp gitmeden önce son ışığı nasıl ayırt edeceğini düşünüyor. Gölette boğulmak sorun olmaz, ama fazlaca cesaret gerektirir. Şu anda o cesareti toplayabileceğini sanmıyor. Bir arabanın ya da belki bir kamyon veya otobüsün önüne atlamak daha mı kolay olur? Canı yanar. Erişilmesi kolay olan yüksek bir binadan kendini atması belki de en iyi çözüm. Havada uçmak

(kulakları çınlayacak mı?) ve sonra darbe anında onu tutacak karanlık. Öbür tarafa acısız bir gidiş olanağını parkta bulamaz: kendine yatıştırıcı bir iğne yapamaz, ölümcül bir aşırı dozda uyuşturucu alamaz ya da zehir içemez. Kendini vurmaz da. Bu konuda epeyce şey okuduğunu hatırlıyor: kendini öldürmek kolay değil, hayat çok inatçı olabilir. Hele ki (hatta belki özellikle) bunu olabildiğince çabuk yapmak istersen.

Bir başka aşırı ama belki de güvenilir olasılık, bir bıçak kapmak, Times Meydanı'na ya da Birleşmiş Milletler binasına gitmek, en yakın polis memuruna saptamak. Bir anda kurşunlarla delik deşik olur. Bir zamanlar uğruna ölmeye hazır olduğu şeylerin hiçbirisi için ölüyor olmaz. Kimse onu sevgiyle hatırlamaz ve yas tutanların çiçek bırakacakları bir mezar olmaz, ama onun alınyazısı bu olabilir. Amacına nasıl ulaşırsa ulaşsın, yetkililer onu John Doe adında biri olarak etiketler. Belki de onu parça parça kesip organlarını nakil için kullanırlar. Neden olmasın? Yaşarken değilse de en azından ölümünden sonra birine faydası dokunur.

Parkta bile Simon yalnız kalıyor: kimileri grup halinde, kimileri tek başına, gecelerini banklarda, altgeçitlerde ve ağaçların altında geçiren öteki evsiz barksızlarla arkadaşlık etmiyor. Aslına bakılırsa, onları daha çok çöp kutularının etrafında takılarak atılmış yiyecekler arayan rakipler olarak görüyor. Kimi zaman içlerinden biri yaklaşıyor –belki de yalnızlık ve dostluk ihtiyacıyla gaza gelerek– onunla ahbaplık etmeye çalışıyor. Ama Simon'un inatçı sessizliği onu tekrar denemekten alıkoyuyor; konuşacak gücü olmadığını hissediyor. Hem bambaşka nedenlerle kendilerini orada bulan bu talihsizlerle ne konuşabilir ki? Konuşmanın amacı, olayları netleştirmek, bir tür çerçeveye oturtmak, onlara anlam vermektir. Sonrasında nihayet ve kesin olarak kapattığı o bölümler yeniden açılırdı; belleği unutmaması gereken sırları saklayan aşınmış patikalar-

da dolaşırken her seferinde kendine bunu söylüyor. Durmadan tekrarlıyor: BİTTİ ARTIK.

Ama parkta yaşayanlardan biri öylesine amansızca ısrarlı oluyor ki, birkaç gün sonra Simon'un ilgisini çekiyor: başında yün bir şapka ve paltosunun altında iki kalın kazak giyen siyah bir Rastafaryan. Omzuna asılı çantadan bir kazak daha fırlıyor; içinde kesinlikle birkaç tane daha var. Ya da sadece eldivenler, bir ya da iki atkı, belki bir başka şapka, hatta belki kış botları da bulunuyor. Simon, adamın yaşadıklarından yaz aylarında kışa hazırlanmak gerektiğini öğrenmiş olduğunu tahmin ediyor. Bu biraz tuhaf, çünkü hep çıplak ayak dolaşıyor. Daha da kafa karıştırıcı olarak, sağ elinde hep resmi görünümlü siyah bir evrak çantası taşıyor – işadamlarının New York sokaklarında bir toplantıdan diğerine koşarken taşıdıkları türden. Son nefesine kadar savunmayı amaçladığı gizli belgeler içeriyormuşçasına, elinde sımsıkı tutuyor.

İlk başlarda, öteki evsiz barksızlar gibi, parkta tesadüfen çeşitli yerlerde karşılaşıyorlar. Ama çok geçmeden birbirlerini daha sık görmeye başlıyorlar –en azından öyle görünüyor– ve en sonunda Simon, Rastafaryan'ın kendisini takip ettiği hissine kapılıyor. Hislerinin onu yanıltıyor olması olasılığını hâlâ açık bırakıyor, çünkü adam aslında hiçbir zaman dosdoğru karşısına çıkmıyor. En fazla on metre yakınına geliyor ve yeterince göze çarpmadığından Simon onun bu davranışına karşı çıkmak için bir bahane bulamıyor. Ara sıra beliren geçici gülümsemesi ya da tuhaf salınışı bile daha çok, bir başka hareketin, örneğin şapkasını düzeltmesinin veya kulağını kaşımalarının uzantısı gibi görünüyor, sanki birilerini rahatsız ettiğine ya da –sohbet ya da ahbablık, hatta dostluk bir yana dursun– bir çift laf etmek için onları ayartmaya çalıştığına dair her türlü suçlamadan kaçınmak ister gibi bir havası var.

Sonraki günlerde, bu muğlaklık duygusu devam ediyor. En sonunda Simon, Rastafaryan'la ilgilenenin kendisi olup ol-

madığını düşünüyor. Belki de fark etmeden, adamı tanımak isteyeceğine dair sinyaller gönderiyor – gizli bir arkadaşlık teklifi olarak yorumlanabilecek sinyaller. Rastafaryan'ın nasıl karşılık vereceğini hiç bilmediği bir teklif, çünkü kısa gülümseyişinde mahcubiyet saklı. Simon bu yüzden onun yüzüne bile bakmamaya karar veriyor; adam orada değilmiş gibi davranacak.

Tam tersi bir etki yaratıyor bu. Rastafaryan büyük göletin yakınlarında birdenbire yanına gelip, alınmış bir sesle, “Sen niye beni görmezlikten geliyor? Sen görmüyor ki senin için bir mesajım var?”

“Kimden?” diye soruyor Simon şaşkınlık içinde.

“Ben bir haftadan fazladır yanına gelmeye çalışıyor. Ve sen sanki ben yok gibi davranıyor.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum. Sorunlarım var.”

“Peki, şimdi bir sorunun daha var.”

“Sadece küçük bir sorun.”

“Sen öyle sanıyor. Biz gidiyor oradaki ağaç altına oturuyor ve ben bu evrak çantasında ne taşıdığını açıklıyor.”

Simon sık sık dinlendiği, hatta uyuduğu büyük meşe ağacının altına kadar Rastafaryanı takip ediyor. İkisi de bacak bacak üstüne atarak çimenin üstüne oturunca, Simon'un 1.80'in epeyce üstünde olduğunu tahmin ettiği tip, ona plastiğe sarılı bir çikolata parçası ikram ediyor.

“Ye. Ben üç gündür bunu sana saklıyor.”

“Bana mı?”

“On yıldır ben Central Park'ta yaşıyor. Burası benim krallık. Sen yeni çocuk, bebek. Ben tatlı şeyleri başka kime saklayacak?”

Simon çikolatayı alıp cebine koyuyor. “O kadar uzun süre böyle yaşanabileceğini bilmiyordum.”

“Ben ölene kadar burada kalmayı amaçlıyorum.”

“Ben de.”

“Ben Beşinci Cadde’de dört odalı bir daire için teklif aldı, ama ben geri çevirdi. Su klorlu, halılar da alerji yapan küçük sineklerle dolu. O zaman sen nefes alamıyor. Onlar bir de buna uygarlık diyor.”

“Söyle bana: doktorlar sana dalak kanserin olduğunu ve yaşayacak en çok bir yılın kaldığını söyleseler ne yapardın? Burada mı kalırdın? Aynı şekilde yaşamaya devam mı ederdin?”

“Ben çocukken oynayıp büyüdüğü Porto Riko’da deniz kenarındaki küçük yere gider ve bir yıl boyunca kumsalda yattı.”

“Yani ileriye değil de geriye mi giderdin?”

“Önünde bir duvar varsa sen nasıl ileri gidebilir?”

“Duvar ortaya çıkmamış olsa yapacağın şeylerin birçoğunu yapabilirsin.”

“Bu deli saçması, dostum. Aptalca bir oyun kurmak ve izleyen tek kişi olmak, ha? Ben sandı ki ben yetişkin biriyle konuşuyor.”

“Peki çok paran olsaydı ne yapardın?”

“Ben para yok.”

“Para çalınabilir.”

“Ben Al Pacino’yu soyarak hırsızlık yaptığını düşünüyor. Dostum, ben kendine diyor ki, ünlü bir Hollywood oyuncusu fedaileri olmadan Central Park’ta ne yapıyor? Ben dolarlar gördü. Taze dolarlar.”

“Al Pacino’yu mu soydun?”

“Güpegündüz sana doğru gelse sen soymaz mıydın? Ve topladığı için kaçamıyorsa? Ayak bileğinde sorun varmış gibi.”

“Peki ne dedin ona?”

“Ben diyor ki, ben çok üzgün Bay Pacino, ben aç. Ve ben işleri hızlandırmak için ona bıçak gösteriyor. İç cebinden ağız 23 cm’lik bir bıçak çıkarıyor.”

“Peki o ne dedi?”

“Ben onun evrak çantasını aldı. Ben emin ki yüz dolarlık banknotlarla dolu ve ben bir ağaç altına oturup yarım milyona ulaşana kadar saatlerce saymak zorunda kalacak.”

“Peki ne yaptı? Öylesine verdi mi sana?”

“Hiç bırakmayacakmış gibi sapına asıldı. Ben bıçak kullanmayı sevmez, kan akbabaları çeker. Hani birinin “Dur!” diye bağırdığını duysa kendi sağır annelerini vuran şu üniformalı akbabaları. Bu yüzden ben bıçağı benim cebe koydu. Ve ben suratına vurdu – başka yolu yoktu.”

“Ya sonra?”

“Dostum, sen gerçekten deneyimsiz! Ben evrak çantasını kaptı ve ben koşarak kaçtı.”

“Ve evrak çantası da bu.”

“Evrak çantası bu. Burada çimin üzerinde, gözlerinin önünde, film yıldızının evrak çantası. Dostum, tebrik et beni, ben kendimle gurur duyuyor.”

“Onu saklamayı tavsiye ederim: park herhalde polis kayıyordur.”

“Ben beş gündür bir tane görmüyor.”

“Beş gün önce mi oldu bu?”

“Evet. Ben beş gündür parkta dolaşıyor, neden bu benim başıma geldi ve bir film yıldızını soydum, bu çantada para yerine benim gibi Central Park’ta sürünen evsiz barksız tiplerin fotoğraflarını buldum diye kendime soruyor.”

İki tıkırtıyla evrak çantasını açıyor. Simon’un gördüğü ilk şey bir kâğıt yığını: formlar, yazışmalar, listeler. Bir avuç kartvizit tepede duruyor ve altından siyah beyaz bir fotoğrafın köşesi görünüyor. Rastafaryan fotoğrafı çıkarıyor ve her iki eliyle, bir ayna gibi Simon’un önünde yukarı kaldırıyor.

Fotoğraf Simon Bebler’i, *Yaşamak İçin Acele Eden Çocuk* adlı oyununun açılışından bir saat önce Ljubljana’daki bir amatör tiyatronun sahnesinde, züppece bir pozda, Oscar Wil-

de gibi, elinde kırmızı bir gül ve üstünde siyah bir ceketle gösteriyor.

“Şimdi kim olduğunu söyle bana.”

Simon’un nutku tutuluyor. Fotoğrafın ne zaman çekildiğini çok net hatırlıyor. Onda bir kopyası yoktu, ama oyuncularla, Violeta da dahil, muhtemelen vardı. Ljubljanalı berduş –ki elbette berduş değildi– bunu yalnız ondan almış olabilirdi. Ve bir şekilde, belki de e-postayla, New York’a göndermişti. Kime? Al Pacino’ya mı? Tabii ki hayır. O halde Rasta’nın parkta soyduğu adam Pacino değil, ona benzeyen biriydi. Tıpkı Simon’un Vega’nın dairesinde porno filmde gördüğü adam gibi. Genç komşusunun oynadığı filmde.

Ama neden Ljubljanalı berduş bu resmi durup dururken Al Pacino’ya benzeyen birine göndermişti? Tek olası neden, resmi Vincent Vega’ya göndermiş olmasıydı (Vega onu ancak böyle tanıyacaktı). Al Pacino’ya benzeyen kişi de onu Vega’dan çalmıştı. Vincent Vega o değilse tabii. Ki olması çok muhtemel. Bu da en azından bir gizemi çözüyor.

“Hey, dostum, sen dilini mi yuttu?”

“Beni nasıl tanıdın?”

“Önce ben kendime diyor ki bu fotoğraf bana birini hatırlatıyor. Sonra ben seni fark ediyor ve kendime şöyle diyor: bu çocuk bana kimi hatırlatıyor? Sonra dank etti. Ama sen yıkanmamış ve yaşına göre fazla büyük olduğundan... ben yanılıyor olabilirdi. Bu yüzden ben seni takip edip izlemeye başlıyorum. Ben resimdeki gerçekte sen olduğunun delillerini arıyorum. Sen bana inanmıyor ama ben bu ana kadar tam olarak emin değil.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi neden resminin bir film yıldızının evrak çantasında olduğunu ve bir serseri gibi Central Park’ta yaşadığını sen söylüyor bana. Dostum, başkalarına anlatabilmek için ben bu hikâyeyi duymak istiyorum.”

Simon ayağa kalkıyor. “Çok uzun sürer. Ve bana inanmazsın.”

“Sen nereye gidiyor?”

“Her gün bu saatte sis içinde biraz nefes almak için cadde-lerde dolaşıyorum.”

“Sen gidip beni polise ihbar edersen, ben boğazını kesmek zorunda kalır.”

“Polisten senden daha fazla korkuyorum. İki saat sonra görüşürüz.”

“Öyleyse evrak çantasını sen al. Hırsız sen ol. Ben bunu istemiyor, ben bunu hiç görmedi, ben seni hiç tanımıyor.”

Evrak çantasını kaldırıyor ve neredeyse zorla Simon’un eline tutuşturuyor.

“Tamam,” diyor Simon, çantayı alarak. “Görüşmek üzere.”

Arkasını dönüp Beşinci Cadde’ye en yakın çıkışa doğru ilerliyor. Yüz metre sonra arkasına bakıyor ve Rasta’nın hâlâ şaşkınlık içinde gözünü ondan ayırmadan çimen üstünde oturduğunu görüyor. Simon ona el sallıyor ve yoluna devam ediyor. Attığı adımda asla geri gelmeyeceğini sandığı bir canlanma hissedebiliyor; sanki rüzgâra kapılmış, sanki ayakları yere değmiyormuş gibi. Nihayet bu parkı, bu özgürlük hapshanesini terk edip, beklenti ve günlük rutinlerce hapsedilmenin özgürlüğüne dönebilecek; geçici olarak çıkarıldığı hikâyeye. Vincent Vega gelmiş, öyleyse işler nihayet ilerleme kaydedebilir.

Gelgelelim, umduğu gibi Çinli kapı görevlisinin nöbette olduğu binanın girişine ulaştığında, adamın yüzündeki şaşkın ifade, aslında her şeyin olması gerektiği gibi olmadığına dair korkuyla dolduruyor içini.

“Benim, Simon Bebler. Bay Vega’ya burada olduğumu söyle.”

“Simon Bebler olduğunu biliyorum. Bu binaya girmene izin verilmediğini de biliyorum.”

“Kapıya üç çarpılı bir kâğıt yapıştıracağına söz vermiştin.”

“Bay Vega üç gün önce taşındı.”

Simon donakalıyor ve bir süre ağzından tek kelime çıkmıyor. Sonra zor duyulur bir sesle, “Bu mümkün değil,” diyor.

“İnsanlar New York’ta her zaman taşınırlar.”

“Bir şey söyledi mi? Beni sordu mu? Benden hiç söz etti mi?”

“Şahsen ortaya çıkmadı. Bir taşıma şirketi her şeyi halletti.”

“Ama...”

“Daire boş. Yedinci kattaki her iki daire de boş.”

“Bir iletişim adresi bıraktı mı?”

“Hayır.”

“Ama benim eşyalarım da dairedeydi! Şimdi neredeler bilmek istiyorum!”

“Neden bana bağıırıyorsun?”

“Senin suçun olmadığını biliyorum. Ama artık dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Delireceğim. Belki delirdim bile. Belki bunların hiçbiri olmuyor – sadece bir kuruntu.”

“Güzel çanta.”

“Evet ve kime ait olduğunu bilmek ister misin? Ama bana inanmazsın ki.”

Birdenbire içindeki evraklara henüz bakmadığını hatırlıyor. Çantayı yere koyuyor, çömeliyor, iki tıkırtıyla açıyor ve kâğıt demetini çekip çıkarıyor. Hızla bunların isim listeleri, telefon numaraları, adresler, farklı eyaletlerdeki yerler, seyahat bağlantıları olduğunu görüyor; onun için hiç anlamı olmayan şeyler. Ama onları yerine koymadan önce, çantanın dibinde, fotoğrafının yanında, henüz bakmadığı bazı kartvizitler olduğunu fark ediyor. Birini çıkarıyor. Üstünde *Vincent Vega, Stratejik Yatırımlar, 833/64 Madison Bulvarı, New York City* yazıyor. Bir telefon numarası var.

“Madison Bulvarı ne kadar uzakta?”

“Doğu yönünde üç blok, on dakika,” diyor kapı görevlisi.

Simon’un oraya yürüyüp doğru binayı bulması bir saat sürüyor. Çok etkileyici: Simon başını kaldırıp baktığında, tepesi göğe değiyormuş gibi geliyor. Lobisi ferah ve zarif: milyonlar için bir bankaya girdiğini hissediyor. Gri saçlı kapı görevlisinin üstünde onu general gibi gösteren bir üniforma var. Simon ona Vincent Vega’nın kartvizitini gösteriyor. Kapı görevlisi önce karta, sonra Simon’a kayıtsızca, hakkında ne düşündüğünü ele veren en ufak kıpırtı olmaksızın bakıyor.

“Geldiğimi bildirebilir misin lütfen? Simon Bebler.”

Kapı görevlisi telefona uzanıp düğmelerden birine basıyor. Birkaç saniye sonra Dustin Hoffman’ın hafif bitkin sesi duyuluyor.

“Ne oldu, George?”

“Bay Vega, burada adının Simon Bebler olduğunu söyleyen bir genç var. Bir berduş, çok bakımsız. Ama bana sizin kartvizitinizi verdi.”

Bitkin ses birden canlanıyor. “Yukarı gönder, Tanrı aşkına! Yukarı gönder!”

Kapı görevlisi telefonu kapatıyor ve Simon’u bir kez daha inceliyor.

“Orta asansör. En üst kat.”

Asansör gökyüzüne doğru yükseliyor ve Simon’a hiç durmayacakmış gibi geliyor. O kadar sessizce ve en ufak bir sarsıntı olmaksızın ilerliyor ki hareket etmiyor bile olabilir; ilerlemenin tek göstergesi bir numaradan diğerine atlayan turuncu ışık. 64. katta duruyor. Kapı sessizce açılıyor.

Simon’un önünde, en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeden ona bakan Al Pacino duruyor.

Kollarını kocaman açıyor ve “İzin ver de sana sarılayım,” diyor.

Vincent Vega Konuğuna Ne Dedi

Eđer (farklı bir kurgusal dünyaya sıçrayıřa rađmen) bu bir Cohen kardeřler filminin senaryosu olsaydı, řöyle devam ederdi: Vincent Vega rolünü oynayan Al Pacino (ya da Al Pacino'nun daha kısa boylu bir versiyonu), Barton Fink'i (ya da Simon Bebler'i) koruyucu bir sarılmayla hoř karřılıyarak kucaklar. Tam Barton ezici bir rahatlama dalgasına yenik dűřerken, Vega'nın elleri onu çoktan itmektedir. Pis giysiler içindeki yıkanmamıř bir berduřun beden kokusu 64 katlı bir binanın tepesinde lűks bir dairedaki parfűmlű bir beyefendinin gerekenden daha uzun sűre katlanmaya hazır olduđu bir řey deđildir.

Önce, Simon Central Park'ta topladıđı eröple dolu plastik torbayı yere koyuyor. Sonra ete kemiđe bűrűndűđűnde tahayyűl ettiđinden daha da gizemli görűnen ev sahibine dođru uzanarak, içinde resmini ve ev sahibinin kartvizitini bulduđu siyah evrak çantasını sunuyor. Vega onu önemsizmiř gibi antredeki bir yan sehpanın üstűne koyuyor.

“Teřekkűrler ahbab.”

Ahhbab? Bunu *Muhteřem Gatsby*'de Jay Gatsby söylemiyor muydu? Vincent Vega'nın da çeřitli kurgusal kahramanlardan alınmıř karakter parçalarının birleřimi olan bir kiřilik yaratmıř olması Simon'a etkileyici geliyor. Fiziksel varlıđına rađmen, uzun yokluđunda olduđundan daha az somut görűnűyor. Simon'un burada kurtuluř mu yoksa daha bűyűk bir

lanet mi bulacağı sorusu yanıtlanmadan kalıyor, çünkü dizleri bükülüyor ve yere yığılıyor.

Başı bir dolabın kenarına çarpmadan Vincent Vega onu yakalıyor. Titreyen bacakları üzerinde doğrultuyor, sol kolunu omzuna doluyor ve böylece (yaralı bir silah arkadaşı gibi) sonsuz bir koridorda ferah, rahat döşenmiş bir odaya açılan kapıya doğru ona eşlik ediyor. Simon'un yerde, geniş yatağın önünde gördüğü ilk şey bagajı oluyor.

"Üstündeki paçavralar dosdoğru çöpe gidebilir," diyor Vega. "Yemek siparişi vereceğim. Çin, Hint, İtalyan?"

Simon hiç düşünmeden, zor duyulur bir sesle, "Hint," cevabını veriyor.

Kapı, arkasından saygılı bir tıkırtıyla kapanıyor ve Simon yalnız kalıyor. Bir an için, ne yapacağını bilmiyor. Odanın içinde bir banyo var: kapısı davet edercesine açık. Geniş pencerelerdeki perdeler çekilmiş, ama öğleden sonra güneşinin ışınları materyalden süzülüp, odayı yumuşak, okşayıcı ışıkla dolduruyor. Her şey öyle temiz, öyle yeni, öyle hoş kokulu ki; banyodan çilek kokusu geliyor. Simon'un giysileri birer birer yumuşak halının üstüne düşüyor. Nihayet çoraplarını çıkardığında, kokuları son günlerini bir berduş olarak Central Park'ta geçirme fikrinden duyduğu keyfin ne kadar aldatıcı olduğunu hatırlatıyor ona.

Krallığım, temiz bir yatağa karşılık krallığım! Yıkanmamış, pis, kılıksız bir adam normal düşünebilir mi ki? Yoksa düşünceleri de yıkanmamış ve kirli mi? Duş başlığından fışkıran, sabun ve şampuan tabakalarını durulayan su, engellenmiş düşünce sürecinin tekrar işlemeye başlayacağı ve uyuz kaşıntısının başından temizleneceği umuduyla dolduruyor Simon'un içini. Böylece her şey nihayet açıklığa kavuşacak. Ve neyin neden, ne için olduğunu öğrenecek.

Hızla saçını kurutuyor, bir havluya sarınıyor, aynadaki altı haftalık sakallı yabancıya kısaca bir göz atıyor ve dazlağın

bile artık onu tanımayacağını düşünüyor. Odaya dönüyor ve yatağın üstüne uzanıyor. Bagajına daha sonra bakmaya karar veriyor; çok yorgun.

Ama uyuyamıyor. Bir gün daha, diye düşünüyor. Her geçen gün benden geriye daha az şey kalıyor. Her saat, her dakika. İster parktaki bir berduş olsun, ister zengin bir adamın çatı katındaki konluğu, zaman eşit derecede çabuk geçiyor. Yaşam bir geri sayıma dönüştü: eksi bir, eksi iki, eksi üç... Sonra rüyasız bir uykuya dalıyor. Uyandığında, üstünde beyaz bir ceketle yatağının yanında dikilen bir Hintli görüyor. Doktor mu?

“Akşam yemeği sofrada. Bay Vega sizi bekliyor.” Garson hafifçe eğilerek odadan çıkıyor.

Bir sanrı mı?

Simon kalkıp seyahat çantasının fermuarını açıyor. Tüm giysilerinin yıkanıp ütülendiğini görünce şaşırıyor. Omuz çantasını açıyor ve eksik bir şey görmüyor; ‘Ortodoks Yahudi’nin sahte sakalı bile orada, bir plastik torba içinde özenle katlanmış. Bu kadar önemsiz işlere kim zaman harcamış? Simon Bebler, harita üzerinde zar zor fark edilebilir bir yerden, Ljubljana’dan gelen bir öğrenci, böyle bir ilgiyi hak edecek ne yapmış olabilir? Kader ona ne hazırlıyor? Kimin oyununda ve hangi rolde görünmesi gerekiyor?

Vincent Vega muazzam bir oturma odasının yemek alanında onu bekliyor. Kurulmuş masa bir taraftan ötekine uzanan geniş pencerenin, aslında bir cam duvarın önünde duruyor. Dışarıda gördüğü bir şey, Simon’u durduruyor: Manhattan gökdelenlerinin oluşturduğu, göz alabildiğine uzanan bitmek bilmez ışık denizi. En yüksek binaların dikey dalgalar gibi en alçakların üzerinde yükseldiği bir deniz; çok aşağılardaysa, trafik şeritleri dört bir yönde yüzen ısıltılı balık sürüleri gibi ağır ağır ilerliyor. Hep düşündüğü ve sıklıkla düşlediği Manhattan manzarası, kaderi kesinleşmeden önce düşlerine uzanmış sanki. Simon’un kalp atışlarını hızlandıran ve içini

ani bir cam duvara doğru koşma, onu kırıp kent denizinin üzerinde Süpermen gibi uçma, muazzam binaların ötesinde, pencerelerinden yaşamı, hepsi birlikte yazılmış ama her biri kendi kaderine sahip bilinmeyen insanların öykülerini gözlemleme arzusuyla dolduran bir manzara.

Korku ve coşku karışımı içinde kendinden geçmiş hali, Vincent Vega tarafından bölünüyor.

“Otur, ahabap. Buraya otur ki tam bir Manhattan manzaran olsun. Dinlenmiş görünüyorsun. İyi uyudun mu?”

Simon, nazıkçe ama dimdik denebilecek şekilde yanların-da duran garsona doğru dönüyor.

“Bunun adı Sunandan. Yemekle birlikte geldi. Bize hizmet edecek,” diyor Vega. “O burada değilmiş gibi konuşabiliriz.”

Vega birkaç adım atıyor, cam duvara sırtını vererek masaya oturuyor ve Simon’a karşısındaki iskemleye geçmesini işaret ediyor. Simon içgüdüsel olarak itaat ediyor. Ev sahibinin gerçekten total bir bacağı olduğunu ancak şimdi fark ediyor. Virgo’nun şehir sokaklarında koşarken giydiğine benzer, üstünde beyaz harflarla “Zamanımız TÜKENİYOR” yazılı kırmızı bir tişört giydiğine de ancak şimdi dikkat ediyor. Onun tişörtü göğüslerinin üzerinde gerildiğinden, önde yalnızca TÜKENİYOR sözcüğü görülüyordu. Vega’nın geniş bağrındaysa slogan bütünüyle görülebiliyor.

Yemeğe başlıyorlar. Atılmış sandviçlerle geçen bir ayı aşkın bir zamandan sonra, masanın etrafına dizilmiş gümüş yemek tabakları Simon’a amaçsız savurganlık gibi geliyor. Ağzına koyduğu her şey, şimdiye kadar yediklerinden daha lezzetli. Hayatının sonuna kadar bu şekilde yiyebilir. İmkânı (ve yeterince büyük bir midesi) olsa da başka bir şey yapmazdı: enfes yiyecekleri tıka basa yemekten ölmek onurlu değilse de en azından orijinal olurdu. Bu devasa, gerçek bir restoran olabilecek kadar büyük alandaki tütsü kokulu hava, görünmez hoparlörlerden gelen Hint müziğiyle dolmaya başlıyor:

sitar ve perküsyon, gevşeme ve lüks bir tatmin ambiyansı yaratan bir aletler birleşimi. Simon haftalarca aç kaldıktan sonra midesine aşırı yüklenmemesi gerektiğini biliyor, ama duramıyor; masada on beş farklı yemek var. Yiyeceği bir Hint birası olan Kingfisher’la mideye indiriyorlar. Garson bir restoranda en talepkâr müşteriler için yapacağı gibi servis yapıyor, boşaltıyor, dolduruyor, tabakları getirip götürüyor.

Sır vermeyeceğinin bütün güvencelerine rağmen, konuşma gayri resmi nezaket sınırları içinde kalıyor. Ljubljana, Slovenya, Simon’un anne-babası, eğitim ve planları, Amerika’ya ilk kez mi geldiği, New York hakkında ne düşündüğü gibi konular. Vega genelde soru soruyor. Simon genelde yanıtlıyor: üçüncü bir kişinin önünde soru sorma cesaretini bulamıyor. Vega da acilen konuşmaları gereken konuları tartışmak için acele etmiyor. İhtiyat duygusu ancak garson bulaşıkları ve artıkları temizleyip, her şeyi bir el arabasıyla asansöre ve oradan Tanrı bilir nereye götürdükten sonra biraz hafifliyor.

“Ne içersin, ahbap?” diye soruyor Vega, likörler, şaraplar ve damıtılmış alkollü içeceklerle dolu kocaman bir içki dolabını açarak. Cam duvarın karşısında bir metre uzakta duran iki koltuğa geçiyorlar. Ve orada, yumuşak deriye yaslanarak, ışık denizi altlarında, kadeh tokuşturuyorlar.

“Hiç kuşkusuz senin de birkaç sorun vardır,” diyor Vega.

“Hayatımda hiç bu kadar olmamıştı.”

“New York’a geldiğinde neler olduğunu bana anlatırsan işimiz kolaylaşır. O zaman hangi boşlukları doldurmam gerektiğini bilirim.”

“Uzun hikâye.”

“Özetle. Özetler her zaman yararlıdır: işin özünü çıkarır, koordinatlarımızı belirler.”

“Kaygı doluyum.”

“Kaygı, yüzeyin altını görenlerin alın yazısıdır. Doğa sana ne kadar çok yetenek bahşederse, yaşam da o kadar az keyif verir.”

Simon konuşmaya başlıyor, gölden kovayla su alıp süs havuzuna boşaltırcasına anıları topluyor. New York’a gelişiyle değil, çok daha öncesiyle, *Yaşamak İçin Acele Eden Çocuk* adlı oyunuyla başlıyor. Kurmacasının ne kadar ironik bir şekilde gerçeğe dönüştüğünü, tesadüfün onu nasıl sıra dışı bir berduşla ilişkiye geçirdiğini, ilk kuruntular ve son derin düşünceden sonra onun New York uçak biletinin parasını ödeme teklifini kabul edişini; ve JFK’ye gelişinden bu yana işlerin nasıl geliştiğini anlatıyor. Labirentte ilerledikçe, gizemlerin anlaşılmazlığı daha da artıyor. Ve böylece kırmızı defterine kaydettiği, Virgo’yu içeren porno filmde kent sokaklarındaki koşularına, dolaptaki cesede, Woody Allen’la randevuya, boş kutulara, şans eseri (eğer öyleyse) Rastafaryan’la karşılaşmasına kadar varan ayrıntılar, onu yeniden sıra dışı hikâyesindeki ana karaktere yönlendiriyor. Vincent Vega’nın yörüngesine.

Simon’un ilk başta deneysel, birbirine bağlanabilecek noktaları arayan, sonra gittikçe heyecanlı ve nihayetinde, oldukça coşkulu bir hal alan anlatısı, tam bir saat sürüyor. Bütün bu süre boyunca Vega’nın solgun yüzündeki ifade değişmiyor: biraz endişeli, biraz kasvetli, ama aynı zamanda Simon’a cesaret verici geliyor. Sanki duyduğu ayrıntılar yeterli değilmiş gibi; sanki daha fazlasını, onu ilgilendirenleri istiyormuş gibi. Simon ara sıra sözcüklerine sızan suçlayıcı tonu bastırmak için çok çaba göstermek zorunda kalıyor. Vega’nın yaptığı ve yapmadığı şeyler için kendi nedenleri olmalı. Ve bunları vereceği kesin, çünkü ilişkileri ancak o zaman devam edebilecek hale gelebilir.

Simon’un söz akışı kesilince, Vincent Vega yavaşça ayağa kalkıyor, hafif eğik halde, cam duvarın önünde, gözünü kentin

panoramasına dikerek duruyor. Simon onun camdaki yansımasına bakıyor ve duruşunda trajik bir şey varmış gibi geliyor ona. Sanki Simon'un sözleri ona sert bir darbe indirmiş, onu köşeye sıkıştırmış, savunmaya geçmeye zorlamış, itibarından yoksun bırakmış ya da en azından onu etkilemiş gibi. Simon içten gelen dobralığından pişman olmaya başlıyor, aslında onunla Vega'nın sevgisini kazanmak istemişti. Gizemleri nihayet aydınlatmaya yönelik ateşli arzusuyla, bir an durup Vincent Vega'nın Tanrı değil, kırılgan bir gurur duygusuna sahip bir insan olduğunu düşünmemişti. Porno filminden söz etmesi tamamen gereksizdi.

"Söylememem gereken bir şey söylediysem özür dilerim."

Vincent Vega birden dönüyor.

"Özür dilemeyi bırak, ahabap. Basmakalıp nezakete hiç zaman yok. Tişörtümde yazılı olduğu gibi: zaman tükeniyor. Becerdiğimi gördüğün kızın tişörtünde de yazılı olduğu gibi. Umarım izlemekten keyif almış ve koşularınızın birinden sonra sen de onu becermişsindir. Becermediysen, senin için üzgünüm, çünkü bu tür şeyler için de zaman tükeniyor. Yalnız senin için değil, yalnız benim için değil, yalnız onun için değil, herkes için. Ayvayı yemiş bütün kent için, bu lanet gezegendeki tüm kentler için, bütün dünya için. Bizim -ne kadar da budalayız- hâlâ uyarlık dediğimiz her şey için.

"Söylediğim gibi..."

"Dur, şimdi sıra bende. Beş dakika içinde kafanı karıştıran her şeyi açıklamayacağım, çünkü hâlâ benim için net olmayan çok şey var. Diğer şeylere gelince, onları öğrenmenin doğru zamanı değil henüz. Ayrıca *senin* gizemleştirdiğin birkaç sıradan şey de var."

"Kendimi biraz beceriksiz hissediyorum."

"Beceriksiz mi? Tanrım, gezegenin geleceği için bu ne kadar önemli ki?"

"Tamamen önemsiz."

“Dobralığım için ben de özür dilerim. Bana minnettar olacağın zaman, sandığından daha erken gelecek. Beşinci Cadde’deki kapının kilidi, yemek getirenlerin anahtar kilitteyken nasıl içeri girdikleri mi kafanı karıştırdı? Amerikan kilitlerinin buna olanak sağladığı mı geldi aklına?”

“Bu gerçekten önemsiz, ama öteki şeyler...”

“Dolaptaki ceset.”

“Başkaları arasında.”

Vega biraz sakinleşiyor, sesi yumuşuyor. “Simon, dinle. Dolapta bulduğun tip yalnız seni değil, beni de öldürmeye çalışıyordu. Başkalarını da. Onu imha etmek gerekiyordu. Böyle şeyler yalnız filmlerde olmaz, ahbap, öncelikle gerçek yaşamda olur. Ne okuyorsun bilmiyorum, ama zaman zaman cinayet haberleri okuyor olmalısın. Olaylar sana imkânsız geldiği için daha az gerçek değildir.”

“Yeterli bilgiye sahip değildim.”

“Hâlâ değilsin.”

“Sonra FBI ajanları geldi, sonra Virgo yok oldu...”

“Senin ne düşündüğüne bakmaksızın bu dünyada pek çok şey oluyor. O yüzden üzgünüm ama kendimi her önemsiz ayrıntıyı aydınlatmaya mecbur hissetmiyorum. Gerektiğinden fazla çabalıyorsam, senin kırılğan, son derece kırılğan olduğunu görebildiğim içindir. Belki de kendi eşsizlik fikrine âşırıksın. Gözlerimin önünde paramparça oluşunu görmek istemiyorum; sana ihtiyacım var. Bunun için geldin, bunun için buradasın.”

“Neden burada olduğumu bilmiyorum.”

“Herhalde yokluğum sırasında hapisanede olduğumu düşünüyorsun. Uyuşturucu ticareti yapan bir orospu çocuğu olduğumu. Getirdiğin kutuda eroin bulunduğunu. Ve Virgo’nun onu kentteki satıcılara teslim ettiğini.”

“Bu en olası açıklama gibi geliyordu.”

“Küçük bir kutuda ne kadar eroin gizleyebilirsin? Hem niye uyuşturucu işine bulaşayım ki? Paraya ihtiyacım mı var? Yalnız New York’ta beş dairem var benim. Ötekilerden bahsetme zahmetine girmeyeceğim. Canım isterse, yarın beş daire daha alabilirim. Moskova’da, Paris’te, Tokyo’da, Casablanca’da, Dubai’de, her yerde. Ljubljana’da bile. Servetimi nasıl edindiğimi merak ediyorsun. Kesinlikle yasal yollardan değil, diye düşünüyorsun. Bir gangster, bir kartelin başı, bir silah tüccarı olmalıyım. Üçüncü sınıf TV dizilerinden bir karakter.”

“Hiç de değil.”

“Benim için ne düşündüğüne kayıtsız değilim. Biz birbirimize bağlıyız, geleceklerimiz birbirine bağlı. Kısa, ama yoğun bir bağla. Hakkımda kötü düşünmeni istemem.”

“Korkarım benimle ilgili epeyce çekinceleriniz var.”

Vega bir süre ona düşünceli bir ifadeyle bakıyor.

“Kusura bakma, Simon. Benim yüzümden altı hafta boyunca serseri gibi yaşamak zorunda kaldın ve ben bir köpek gibi sana havlıyorum. Bu bana yakışmıyor. Ben de kötü anlar yaşadım. Benim de baş edemediğim sorunlarım var. Dinle, şu anda anlamadığın şeyleri bir gün anlayacaksın. Sabırlı ol, bana baskı yapma. Gizemler yavaş yavaş yok olacak, tıpkı sabah sisinin Central Park’tan kalkması gibi.”

“Benim için planlarınız nedir?”

“Anlamadım.”

“Beni bir konuk olarak kabul ediyor, bana bakıyor, beni besliyorsunuz. Hatta giysilerimi yıkatıp ütöletmişsiniz. Ama ben sadece Ljubljana’dan gelen, hayata roman ve filmlerden alınma kalıplar aracılığıyla bakmaya eğilimli bir öğrenciyim. Uzun zaman önce ölmüş filozofların düşünceleri arasında, hayatında anlam arayan biri. Her şeyden önemlisi, bir yıla kalmadan, kendisi de ölecek biri.”

Vincent Vega kadehlerini viskiyle dolduruyor. “Biraz daha içelim. İkimiz de fazla gerginiz. İyi değil bu.”

Simon bir yudum alıp kadehini bırakıyor. Vega kendi kadehini dikip bir kez daha dolduruyor. Bir süre uçsuz bucaksız ışık denizine bakıyorlar.

En sonunda Vega konuşuyor. “Böyle oturmak pek hoş, öyle değil mi, sessizce ışık denizine gözünü dikerek. Bütün dairelerim arasında bu benim en sevdiğim.”

“Beşinci Cadde’dekini sattınız mı?”

“Boşalttım. Geçici olarak. Peşimi bırakmayan köpekler nedeniyle izimi örtmek amacıyla. Virgo’nun yaşadığı komşu daireyi de.”

“O da mı sizin?”

“Evet.”

“Peki Virgo şimdi nerede?”

“Onunla yatakta iyi vakit geçirdin mi?”

“İşler o kadar ileri gitmedi. O dairede bazı sorunlar yaşadım.”

“Kim yaşamadı ki? Belki de seks bizim açımızdan çok önemli olduğu için dünya parçalara ayrılıyor. Belki de Central Park’taki olağan bir tecavüzle uluslararası bir şirket tarafından yoksul bir ülkeye yapılan tecavüzün düşündüğümüzden daha fazla ortak yönü var. Belki de tek sorunumuz sevme yeteneğimizin olmaması.”

“Şuraya geliyoruz: ahlak mı yoksa teorik felsefe mi?”

“Felsefeyi unut, Simon. Felsefe hiçbir zaman geleneksel inanç sistemlerini haklı çıkarmanın ötesinde bir girişim olmadı. Önce Hristiyanlık, sonra insanlık. Son zamanlarda felsefe yalnızca kendisiyle ilgileniyor. Cinsel ilişkiye giremiyor – tüm filozoflar otuzbir çekiyor.”

“Ben de. Kelimenin tam anlamıyla. Cinsel ilişkiye giremiyorum. Fizyolojik olarak değil –orada sorun yok– psikolojik olarak.”

“Gerçekten mi? Belki de sezgilerin sana ilişkiye girersen gebe bırakma riskin olduğunu söylüyordur ve bugünlerde

milyarlarca daha büyük canavar arasında bir başka canavara dönüşmeyecek bir şeye babalık etmek artık mümkün değil.”

“Muazzam sayıda kitabınız var. Ne eğitimi gördünüz?”

Vincent Vega ilk kez yüksek sesle gülüyor. “Herkesin, özellikle de doktorların deli olduğu bir tımarhanede nasıl inandırıcı bir delilik performansı yapabildiğim. Ve çıldırmamak için yeterli enerjiyi nasıl bulabildiğim.”

“Buralara kadar geldik mi?”

“Biraz daha uzağa.”

“Sondan bir adım uzağa mı?”

“Çok uzun zamandır kendimize yalan söylüyoruz, ahabap. Özgür oyuncular olduğumuz yalanını. Eylemlerimizin birer bilinçli seçim olduğunu. Ne istediğimizi bildiğimizi, ne yaptığımızı bildiğimizi. Ve böylece diğer hayvanlardan farklı olduğumuzu.”

“Değil miyiz?”

“Farklı mıyız?”

“Kendi içimize bakabiliyoruz. Lehte ya da aleyhte karar verebiliyoruz. Her zaman içgüdülerimizle değil, düşünceli ve çıkarlarımıza uygun şekilde tepki veriyoruz. Kendi varlığımızın farkındayız; onu denetleyebilir, ona yol gösterebiliriz.”

“Kuruntu, ahabap. Hayatımızdaki hiçbir şey bizim denetimimizde değil. En önemli kararlarımız öylesine ortaya çıkıyor. Schopenhauer oku.”

“Konuşabileceğimiz öyle çok şey var ki. Keşke zamanımız olsaydı.”

“Konuşma şimdiye kadar hiçbir şeyi çözmedi, ahabap. Eyleme ihtiyaç var.”

“Ölümün eşliğindeki biri ne tür bir eylemde bulunabilir?”

“Kimsenin senden beklemediği şeylerin hepsini yapmaya karar vermedin mi? Özellikle de bizzat beklemediğin şeyleri? Kendine karşı, ilk bakışta doğru görünen seçimlere aykırı olacak şeyleri?”

Simon hayretler içinde kalıyor. “Nereden bildiniz?”

“Ljubljana’daki arkadaşım bazı soruşturmalar yaptı. Ve her şeyi iletti. Virgo da birlikte yaptıklarınızı bana ayrıntılı olarak anlattı. Dr. Allen bana konuşmanızın özetini çıkardı. Özür dilerim, ahbab. Bu pek adil değil, ama kuralları ben koyarım ve sen oyunun bir parçasısın, başka türlü işlemez bu.”

“Gizem derinleşiyor.”

“Ölüme ne kadar yaklaşırsak, gizem de o kadar büyür.”

“Bir komponun kurbanı olduğumu hissediyorum.”

“Hepimiz bir komponun kurbanlarıyız. Büyük, kötü, acımasız bir komponun. O yüzden buradasın.”

“O yüzden mi buradayım?”

“Güçlerimizi birleştirip misilleme yapmamız gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Aklınızda tam olarak ne var?”

“Seni herhangi bir şey yapmaya zorlamayacağım. Ölmek üzere olduğunu biliyorum; yalnızca bir yılının kaldığını biliyorum – şimdi daha da az. O zamanı nasıl geçireceğine kendin karar vermelisin. Bu gece bir seçimle yüz yüze geleceksin. Basit ama radikal bir seçim olacak bu.”

“Peki ya eve dönmeye karar verirsem? Size herhangi bir borcum var mı?”

“Teşekkür borcun bile yok. Ve bileti alacak paran yoksa, ben veririm.”

“Ljubljana’dan getirdiğim kutuda ne vardı?”

“Tam da gördüğün şey. Hava.”

“Niye birisi boş bir kutu için beni öldürmek istesin ki?”

“Belki de hatalı olarak içinde değerli bir şey olduğuna inandığı için.”

“Peki neden bunun için ölmesi gerekti?”

“Belki de yanıldığına ikna olamadığı için.”

“Peki Ljubljana’dan New York’a bir hava kutusu getirmenin anlamı ne?”

“Anlam! Uzun zamandır bir felsefe öğrencisiyle felsefi bir tartışmaya girmek istiyordum. İzin verirsen sana bir soru sorayım. Yemeği bitirdiğimizden beri, tek bir şeyle –boşluğunu inatçı bir şekilde zenginlerin basmakalıp hayalleriyle dolduran bir hırsızın neden ölmek zorunda kaldığıyla– ilgilendiğin şu birkaç dakika içinde, bu dünyada en az on bin kişi öldü. Çoğu masumdu. Kimileri gıdasızlıktan, kimileri sıtmadan, kimileri AIDS’den, kimileri trafik kazasında, kimileri savaşta, kimileri yeraltı hesaplaşmasında öldü, bazılarıysa sıradan nedenlerle öldürüldü: öfke, kıskançlık, intikam, açgözlülük. Birkaçı da zamanı geldiği için öldü. Hak etmedikleri ve beklemedikleri bir zamansız hastalık yüzünden. Bütün bunlarda anlam nerede? Bence, yanıyorsam düzelt, bu dünyada kendi başına anlamlı olan hiçbir şey yok. Bu anlamsızlık için en iyi metafor da tam olarak senin bana getirdiğin kutu. Bir kutu ancak içine bir şey koyarsan bir şey içerir. İkimizin de farkında olduğu gibi, kutunun içindekileri tahayyül etmek mümkündür ve bunun yanına güçlü inancı da koyarsak, ölümcül bir hata yapabiliriz: hayatımızı yalnızca zihnimizde var olan bir şeyin peşinden gitmeye adanmak. Bu, çok tatsız sonuçlar doğurabilir. Bunlardan biri de içinde yaşadığımız ve her birimizin boş kutunun içindekileri farklı bir şey olarak tahayyül etmemizin sonucu olan düşmanca dünyadır. İlerleme kaydediyor muyuz, Simon?”

“Bay Vega, açık sözlü olabilir miyim?”

“Olmayarak daha çok şey kazanmaz mısın?”

“Gerçek şu ki ben sizin konuğunuzun. Bu durum bir dereceye kadar saygılı olmamı gerektiriyor.”

“Derim kalındır.”

“Mesele bu değil, Bay Vega... Vincent. Bana çiğnenecek güzel bir kemik attınız ve başka bir zamanda, o kadar rahatsız edici olmayan koşullarda bu, felsefenin üç bin yıldır doldur-

mayı başaramadığı boşlukların ilginç bir incelemesi için bir atlama tahtası olabilirdi.”

Vega yüzünü buruşturuyor. “Çiğnenecek bir kemik atlama tahtası haline gelebilir mi?”

“Metaforları karıştırmayı severim. Tarzımın bir parçasıdır bu. Birbirimizin sözlerini çok yakından incelememiz için yeterince zaman yok. Gerçek şu ki Vincent, kendimi hiç hoşlanmadığım bir rolde buluyorum. Belki başlangıçta hoşuma gitti, ama şimdi kafam öyle karışık ki devam edemiyorum ve görebildiğim tek sonuç, bunu belleğimden silip atmak, eğer başka olanak yoksa, Central Park’a dönmek. Evsiz barksız yaşamın kendi cazibesi, anlamı, şiiri var. Hayatımın son yılını olabildiğince doldurmak arzusuyla, başıma dertten başka bir şey açmadığım hissine kapılıyorum. Daha da kötüsü, çözemediğim bir oyunun kurbanı olduğum duygusunu söküp atamıyorum. Birinin beni bacağımdan çektiği duygusunu. Özellikle de sizin, Vincent. O boş kutuyla bana ne söylemek istediniz? Herhalde hayatta uğruna çaba gösterdiğimiz her şeyin –para, ün, aşk, seks, başarı– boş olduğunu değil. Bana böyle modası geçmiş bir New Age mesajı verecek tipte biri değilsiniz. Net, belirgin hedeflere yönelik olduğunuz izlenimi veriyorsunuz. Belki biraz...”

Simon susuyor.

“Deli mi?” diye teşvik ediyor Vega.

“Tuhaf.”

“Eksantrik zengin tip?”

“Örneğin.”

“Dünyanın farklı yerlerinden kendine boş kutular göndermekten kim zevk alır?”

“Kutularde bir şey olduğu kanısındayım. Gizli dolaba kendi dairesinden erişimi olan Virgo, koşuları sırasında herhangi bir şeyi zincirde bir sonraki bağlantılara teslim ediyordu. Bir keresinde kapısında bir not buldum, üzerinde şöyle yazıyor-

du: Bugün teslimat olmadı, ne iş çeviriyorsun? Bir hatırlatma gibiydi. Bir tehdit. Sonra şu iki sözde FBI ajanı ziyarete geldi. Onlar da yalnızca bir şeyle ilgiliydi: kutu. İkiyle ikiye toplayamayacak kadar deneyimsiz değilim ben.”

“Belki de bu toplamayla ilgili değildir, Simon, deneyimli olmakla da. Belki de mesele çok fazla film görmüş ve çok fazla kitap okumuş olmanda. Belki de kurgu dünyasının karmaşıklık ve gizemlerine öylesine dalmışsın ki, bilmeden onları tamamen günlük olayların içine yansıtıyorsun.”

“New York’ta başıma gelenlerin gündelik bir olay olduğunu anlatmaya çalışmayın bana. Gerçek şu ki benim için bir planınız var; gerçek şu ki açık yanıtlardan kaçınıyorsunuz; gerçek şu ki ben buna katlanmak zorunda değilim; gerçek şu ki aslında size hiçbir şey borçlu değilim. Gerçek şu ki burada, bu dairede olmak dayanılmaz bir şey, o yüzden hoşça kalın diyorum.”

Simon kalkıyor, viskisini boşaltıp kadehi masaya bırakıyor. Vincent Vega onu bir hayret ve en azından görüldüğü kadarıyla, korku karışımıyla izliyor.”

“Bir saniye, Simon. Sanırım psikoterapi zamanım geldi.”

Odada topallayarak tavana sabitlenmiş geniş omuzlu bir boksör mankenine doğru ilerliyor; en azından boksöre benziyor, çünkü omuzlarından iki devasa boks eldiveni fırlıyor. Metalden mi yoksa plastikten mi yapıldığı belli değil, ama en azından yüzü plastik gibi: açık renk saçlı, kıvrık kara bıyıklı, ön dişleri arasında geniş bir boşluk olan bir adamın sırttan görüntüsü. Göğsünde kare bir panel var, Vincent Vega onu açarak bir tuş takımını ortaya çıkarıyor. Alışkın hareketlerle bazı düğmelere basıyor ve paneli kapatıyor. Sonra boksörün solunda bir metre uzaktaki bir iskemleye oturuyor, doğruluyor, derin bir nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor.

Birdenbire boksörün eldiveni mankenin omzundan fırlayarak Vincent Vega’nın sağ kulağına yıldırım gibi bir darbe

indiriyor. Darbe öyle güçlü ki Vega iskemlesinden düşüyor ve yerde hareketsiz yatıyor. Boksörün ağzından kötücül bir kahkaha geliyor. Aslında bir çelik kaldıracın ucundaki kocaman bir eldivenli yumruk olan eldiven, sessizce yerine dönüyor.

Simon öylesine şaşırıyor ki ilk başta hareket edemiyor. Sonra Vincent Vega'ya doğru koşuyor, yanına çömeliyor ve onu omzundan sarsıyor. "Vincent! Vincent!" Yerdeki, eskisinden daha da solgun sima tepki vermiyor. Simon, gözlerinin önünde Vincent Vega'nın olabilecek en tuhaf şekilde kendini öldürdüğüne dair saçma sapan fikre kapılıyor. Şimdiye dek başına gelen her şeyi göz önüne getirince, bu o kadar da inanılmaz görünmüyor. Ama sonra Vincent Vega gözlerini açıyor, bir şey mırıldanıyor ve yüzüstü yuvarlanıyor. Destek arıyormuş gibi yerde eşeleniyor. Simon elini onun omzunun altına koyup ayağa kalkmasına yardım ediyor.

"İyi misiniz?"

"Az önce bana ne olduğu düşünülürse, fena değil. Koltuğa oturmama yardım et."

Simon bu sahnenin tek bir amaçla oynandığı düşüncesi ni bir kenara itiyor: gidişini engellemek için. Makul, yetişkin bir insanın böyle bir hamleye karar vermesi hiç mümkün görünmüyor. Vega koltuğa çöküyor ve yüzünün sağ tarafını parmaklarıyla elliyor.

"Nedir o şey?"

"Git kendine bir viski koy ve bana da lütfen; temize çıkma zamanım geldi. Özür dilerim, bu kadar sarsılmış görünme, bundan on kat kötü şeyler göreceksin."

Simon kadehleri dolduruyor ve yerine dönüyor. Elleri titriyor.

"Sakin ol, ahbap. Hiç boks maçına gitmedin mi?"

"Bu bir boks maçı değildi. Öldüğünüzü sandım!"

"Öleceğim, Simon. Belki senden bile önce. Kaç saatimiz, dakikamız, saniyemiz kaldığını kim bilir? Belki birlikte, el ele

öleceğiz. Belki de el ele bu dairenin üzerindeki terastan atlayacağız. Bunu düşündün mü hiç? Bu dünyayı nasıl terk etmek isterdin?”

“Yalnızca felsefe öğrenimimin parçası olarak düşündüm. İntihar edip edemeyeceğim sorusuna bir yanıt aradım. Yanıtın hayır olduğuna emin olunca, kendime neden olmasın diye sordum. Bu sorunun yanıtları benim değerlerime –uğruna yaşamaya değer görünen şeylere– dayanıyordu.”

“Peki neydi bunlar?”

“Anlaşılan, oldukça standart şeyler. Aşk, arkadaşlık, yaratıcılık. Özgürlük. Hayatın bana kendimden bir şey yaratma fırsatı sunduğunun kabulü. Ama söylediğim gibi, bütün bunlar öğrenimimin bir parçasıydı. Değerler az çok kuramsal kaldı. Çok fazla arkadaşım yok, aralarında başıma ne geldiğini gerçekten umursayacak biri de yok. Aşk aslında pek aşına olmadığım bir şey, o sözcüğü cinsel meselelerimi etiketlemek için kullanmadığım sürece. Yaratıcılık – eh, birkaç oyun yazdım. Kimileri bir geleceğim olduğunu söylüyor; kimileriye bir bankada iş bulmam gerektiğini. Özgürlük? Ona sahip olduğunu hissettiğin an, genelde onu kötüye kullandığın açıklık kazanıyor. Hayat gerçekten kendinden bir şey yaratmak için bir fırsat, ama şu ana dek kendimden ne yaratacağımı kafamda netleştirmedim. Ve artık çok geç.”

“Asla çok geç değil. Sana yardım edeceğim.”

“Niye?”

“Çünkü benim de arkadaşım yok. Hayatımda ne bir kadın var, ne de hiç değilse, en mahrem düşüncelerimi açacağım biri. Bir şeyleri, sevinç ya da korkularını paylaşacağın biri yoksa, hayat bunaltıcı ve boştur.”

“Kaderinizin bu olduğuna inanmakta zorlanıyorum.”

“Zengin olduğunda işlerin ne kadar farklı olduğuna dair en ufak bir fikrin yok. Cidden zengin. Dostluk ya da sevgini aramaya gelenlerin her zaman gizli bir gündemi vardır. Gel-

meyenler yanlış anlaşılma korkusuyla sana yaklaşmaktan çekinirler. Senin yaklaşmaya çalıştığın kişilerse çoğunlukla onları satın almaya çalıştığından şüphelenirler.”

“Hiç böyle düşünmemiştim.”

“Kadınlara –istediğim kadar çok kadına– sahip olabilirim elbette. Ama senin de gayet iyi bildiğin gibi, seks aşk değildir. Golf, içki, her türlü zevk peşindeki partnerlerin bulunması zor değil, çok kolaydır. Ve arkadaşlık rolü yaparız. Ama asıl şey bu değildir. En kötüsü, düzeltmeden yaşamak ve farkında bile olmadığın hatalar yapmaktır.”

“Düzeltilmeden mi?”

“Arkadaşlık ya da aşk, yakın ilişkilerde, partnerin hatalı olduğuunda seni her zaman düzeltir. Sen de bu iyiliğe karşılık verirsin. Hayatına devam ederken bir tür karşılıklı destektir bu. Planların vardır, kararlar verirsin – partnerin bunu bilir ve sana tavsiyede bulunur. Bir kuşku kıvılcımı, koşulsuz olarak güvendiğin birinin yüzündeki tek bir gölge, seni yeniden düşündürmek için yeterlidir. Aptalca, hatta belki felakete yol açacak bir şey yapmaktan kaçınmak için de. İlişkilerin en büyük değerı budur işte: seni düzeltecek birinin olması. Ben o kadar talihli değilim.”

“Ya Virgo?” diye soruyor Simon.

“Güzel kız, ama o role uygun değil. Daha çok bir çalışma arkadaşı.”

“Woody Allen?”

“Psikanalist. O rolü oynayabilir, ama seninle sıkı fıkı olan, içini görebilen ve seni açık bir kitap gibi okuyan biriyle aynı şey değil. Hayır, Simon, beni gerçekten düzeltebilecek birinden hep yoksun kaldım, o olmadan hiçbirimiz başarılı bir yaşam süremeyiz. Beni düzeltebilen tek şey, az önce yüzüme beni bayıltacak kadar sert bir darbe indiren şu manken.”

“Onu yaptırdınız mı?” diye soruyor Simon hayretle.

“Babamdan miras kaldı. Emekliliğine kadar onu kullandı. Önemli kararlar vermeyi bırakınca onu bana devretti. Biraz huzur ve sessizlik, hayatta birkaç hata yapma şansı istediğini söyledi. Her şeyden önce, çenesi ona cehennem azabı vermeye başladı. Sonuna doğru, gücü maksimuma ayarlamıştı, başka türlü yumruğun etkisini hissedemiyordu. Diğer her türlü uyuşturucuda olduğu gibi, dozu sürekli artırmak zorundasın.”

“Nasıl işliyor?”

“Ben de başlangıçta çok kuşkucuydum. Bunun babamın acayıplıklarından biri olabileceğini düşünüyordum. Ama kullanmaya başlayınca, onsuz yaşayamayacağımı fark ettim. Yumruk aklını başına getiriyor. Yanlış bir şey yaptığın, ama doğru yoldan nerede ayrıldığını bilmediğin hissine kapıldığın anda, uygun yumruk gücünü programlıyor, iskemleye oturup bekliyorsun. On durumdan dokuzunda, nerede yanlış yaptığın ve hatanı düzeltmek için ne yapman gerektiği açıklık kazanıyor.”

“İnanmakta zorlanıyorum.”

“Bir dene. Nasıl programlanacağını anlatırım sana.”

“Babanız bunu kullanmaya nasıl başladı? Kendi icadı mıydı?”

“Ben dahil, her şeyi babam icat etti. Servetimi de. Ve beni tümüyle icat etti, babası –büyükbabam– onu en azından kısmen icat etmişti. İcat etmiş ve üretmişti. Hangisinin önce geldiğini bilmiyorum. İlgilenmiyorum bile. Soybilim Amerika’da büyük bir iş, ama Sokrates’in mi yoksa Hun Attila’nın soyundan mı geldiğim umurumda bile değil, her ikisi de eşit derecede çirkindi. Büyükbabamın Amerika’ya İtalya’dan mı yoksa Romanya’dan mı geldiğini de bilmiyorum, ama Vega, bildiğim kadarıyla, bir İtalyan soyadı. Aslında İspanyol da, ama bunun bir önemi yok. Büyükbabam çok alçakgönüllü bir şekilde, hurda metal toplamaya başlamış, bazen çalmaya da. Babama göre, Milwaukee’de birkaç kişi sabah uyanınca de-

mir parmaklıklarının geceleyin yok olduğunu görüyormuş. Sonra, Tanrı bilir nasıl, bir eritme fırınına el koymuş ve demir süslemeler, mumluklar, çiçekler için destekler ve elbette evler için parmaklıklar üretmeye başlamış ve insanlar yalnızca birkaç ay önce onlardan çalınmış olan demiri satın aldıklarını bilmiyormuş. Başka bir deyişle büyükbabam, bunu Amerikan tarzında yapıyormuş. Atalarım Mafya, kaçakçı, canı, büyük hilekâr adamlar değil, sadece Amerikan topraklarına ayak basar basmaz Amerikan yaşam tarzını anlayan basit insanlardı: başkalarını harcama pahasına işini yap, yoksa başkaları seni harcama pahasına yapar. Babam bu kuralı yürürlükteki yasalarla elinden geldiğince uyumlu hale getirdi. Bir keresinde bana, itici bir ihlal dışında, hayatında Tanrı'nın onu cehenneme yollayacağı hiçbir şey yapmadığına yemin etti. Bir istisnayla: bir keresinde annemi öyle kötü dövdü ki kadıncağız üç gününü hastanede geçirmek zorunda kaldı. Sonrasında bazı şeyleri bir bavula tıkıp ortadan yok oldu. Bunun hakkında hiç konuşmadık; aslında, iş konusu dışında, evde pek az konuşurduk. Annemin yerini babamın sekreteri aldı, ortalama bir ayyaş ressam olan abim ondan o kadar nefret etti ki, babam sırf oğlunu memnun etmek için kadından kurtuldu. Abim Las Vegas'ta bir gecede üç milyon doları heba edince, yumruğu maksimuma ayarladı. Babam ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdi ve icadının gücünü ayarlarken daha dikkatli olması gerektiğini anladı. Abime onu bir daha asla görmek istemediğini ve elinden geldiğince hayatta kendi yolunu çizmek zorunda kalacağını söyledi. Sonra ben daha yirmi bir yaşındayken, tüm servetini bana devretti. En kötüsü, babamın işiyle ilgilenmiyordum bile. Aktör olmak istiyordum, herkes bana Al Pacino'ya benzediğimi söylüyordu. Onun ikizi olduğumu. Böylece film yıldızı olmak istediğime karar verdim. Elbette bu bir ergenlik fantezisiydi. Çok geçmeden yalnızca ABD'de Al Pacino'ya benzeyen en az yüz genç olduğunu keşfettim. Bunun

avantaj değil, tam tersi olduğunu da, çünkü Hollywood'un kopyalara ihtiyacı yoktu. Ama her şeyden önemlisi, yetenekli değildim. O yüzden kendi kendime, tamam, babamın işini devralacağım, dedim. Yönetim, hukuk ve ekonomi okudum. Kolay buldum ve diplomaya pek ihtiyacım olmadığı halde, çabucak mezun oldum. Sırf meraktan, sosyoloji, fizik ve tarih derslerine de katıldım. Okumayı seviyordum. Kitaplarla ilgiliniyordum – raflar dolusu kitap aldım. Babam buna memnun olmadı. Sonunda abime benzememden korkuyordu, ama sonra işleri ciddiye aldığımı gördü ve rahatladı. Elbette hurda metal toplayıp parmaklıklar haline getirmiyorduk artık. Babam makine mühendisiydi ve tekne motorları yapmaya başladı, sonra küçük uçaklar için çok güvenilir kontrollerin patentini aldı ve para onunla ne yapacağını bilmesinden daha hızlı bir şekilde içeri aktı. Babamın imparatorluğuna uygun bir mirasçı olduğum çabucak ortaya çıktı. Bir kız arkadaşım vardı –hatta evlenmek istiyorduk– ama kız daha sonra hurda ve eski arabalar alarak, onları söküp parça parça satarak hayatını kazanan –hayal gücü olmayan beş para etmez biri için doğru türde bir iş– değersiz bir tiple ilgilendi. Düzelticiyi ilk o zaman denedim. Yumruk, sandığım kadar özel olmadığını ve kadınların her zaman Al Pacino'yla geçici bir benzerliği olan, eğitilmiş, zengin, esprili ve ilginç adamlar aramadığını fark etmemi sağladı. Hurda arabaları söken tip biraz Robert Redford'a benziyordu ve görünüşe bakılırsa bu, onun gibi aptal bir sarışına daha iyi uyuyordu. Bütün bunları, şimdi hayat beni şekillendirdiği zaman yapacağım gibi sineye çekmedim. Aslında, intikamımı almayı düşündüm. Aldım da. Adamın iş fikrini çaldım. Babamın nereye yatıracağını bilmediği parayla, sıkıntılı şirketleri, güçlük içindeki, iflasla yüz yüze gelen firmaları satın almaya ve parçalar halinde satmaya başladım. Bu beni çok popüler hale getirmedi, ama iş büyüdü ve kısa süre sonra altın bir nehir gibi içeri akan parayla ne yapaca-

ğımı bilemedim. Oteller almaya başladım. Yıkık dökük, unutulmuş, her makul insanın sakınacağı türde yarı ölü oteller. Onları yeniledim, yerel turizm acenteleri satın aldım, iyi düşünülmüş ve kalıcı bir promosyon kampanyasıyla çıkagelen fikir sahibi insanları işe yerleştirdim; peki ya sonuç? Bugün doksan iki otelimin çoğu sürekli olarak dolu. Filipinler'den Angola'ya, Kosta Rika'dan Tayland'a, dünyanın her yerine yayıldılar. New York'tan sıkılırsan herhangi birinde kalabilirsin."

"Amerikan Rüya'sının gerçekleşmesi. Düzelticiye ihtiyacınız yok bile."

"Ah, Simon... Para senin için konfor, lüks, yatlar ve hızlı arabalar satın alabilir. Kadınlarla erkekleri ve sıkılana dek her türlü sapkınlığı satın alabilir. Ama insan olarak senin için, içsel yaşamın için hiçbir şey yapmaz. Karakterin, ne olduğun, kim olduğun, uğrunda yaşamam gereken bütün o son derece önemli şeyler için. Uğruna öleceğin şeyler için de. Aslında içinde bulunduğum durumda, benim gibi bir adam için Düzeltici, çoğu kişi için olduğundan çok daha önemli."

"Peki yirmi dakika önce neden ona ihtiyaç duydunuz?"

"Gideceğini söyledin. Burada gizem ve belirsizliğe katlanmaktansa evsiz barksız Central Park'ta olmayı yeğleyeceğini. Hemen yanlış bir şey yaptığımı anladım. Patronluk tasladığımı, sahiplenici davrandığımı, cömert olmadığımı. Hepsi de zorlayıcı bir biçimde, benim yanımda güvende olduğuna ve yakında aklını karıştıran her şeyin açıklamasını alacağına dair güvence verme amaçlı uygarlık selofanına sarılı olarak."

"Peki alacak mıyım?"

"Hepsini aynı anda değil, ahbap. Sabırsızlığını anlıyorum, ama ultiatom vermek iyi bir fikir değil. Ben bunu çok tatsız buluyorum ve sonunda sen de öyle bulacaksın. Yanıtlayabileceğim soruları şimdi yanıtlayacağım, ama diğerleri için doğru zamanı beklemen gerekecek."

“Virgo’nun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz bana?”

“Söyleyebilirim, ama gönülsüzce. Kendini sana Virgo olarak tanıtan güzel genç komşum hastanede kemoterapi görüyor. Bunun anlamsız olduğunu ve lösemisinin yakında onu öldüreceğini doktorları gibi kendisinin de gayet iyi bilmesine rağmen, orada. Babası tedavi konusunda ısrar ediyor. Virgo onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyor ve belki o da son umuduna sarılıyor. Çok şaşırdığını ve duymak istediğin şeyin bu olmadığını görebiliyorum. Sanırım ona âşık oldun. Bu çok doğal: ikiniz de gençsiniz, ikiniz de edebiyat öğrencisisiniz, pek çok ortak yönünüz var. İkinizin de yakında öleceği de dahil.”

Bunu uzun bir sessizlik takip ediyor, bu sırada Vincent Vega kadehine yavaş yavaş biraz viski dolduruyor. Simon umutsuzca söyleyecek bir şey arıyor.

“Peki onun yokluğunda neredeydiniz?”

“Ben de hastanede kemoterapi görüyordum. En iyi ihtimalle yalnızca birkaç ayım kaldı. Topalladığımı, sarardığımı ve tuhaf davrandığımı fark etmiş olmalısın. Tam olarak beklediğin gibi olmadığımı. Metastaz, ahabap. Karaciğerimde başladı, bir süre orada kaldı, sonra bütün bedenime yayıldı. Sanırım beynime bile ulaştı. En kötüsü de omur sinirimin üzerindeki baskı. En güçlü ağrı kesicileri alıp topallayarak dolaşabiliyorum, ama pek yararları olmuyor. Topallamamın nedeni sinir üzerindeki baskı değil – bir ay kadar önce dizimden küçük bir tümör alındı ve yara hâlâ iyileşmedi. Umarım ben ölmeden iyileşir: Sırtım dik ve başım yukarıda veda etmek isterim. Aksi halde yenilmiş, utanç içinde gidiyormuş gibi görünürüm. Dünyaya veda etmenin yolu bu değil.”

Bir dakikadan uzun süren bir sessizlik daha. Vincent Vega ve Simon Bebler, önlerinde yayılan ışık denizine bakıyorlar. İkisi de durumu sonuca bağlamak için söylenmiş olanlara ne ekleyeceğini bilmiyor. Görünüşe bakılırsa bu, hikâyenin sonu,

ilerisi yok – yanıtlanmamış sorular artık önemsiz görünüyor. Hiçbir şey öteki tarafa götürülemez: ne yanıtlar, ne sırlar, ne Vega'nın soğukkanlılıkla sözünü ettiği zenginlikler, ne anılar, ne de deneyimler. Bu yüzden büyük mü küçük mü, iyi mi kötü olduklarının, hayatta bir şeyi başarıp başarmadıklarının hiç önemi yok. Kaderinden, kendinden duyduğu hayal kırıklığı, akılsızca kararlar için pişmanlık; insan bunların hiçbirini yanında götüremez. Her şey burada biter.

“Benimki dalağımda,” diyor Simon, zor duyulur bir sesle.

“Biliyorum, ahabap. Seninle ilgili her şeyi biliyorum.”

“Elbette, Ljubljana'daki arkadaşınız. Boş kutuların göndericisi. Onun telefon numarasına ihtiyacım var.”

“Niye?”

“Annemle babamı kontrol etmesini rica edeceğim.”

“Neden kendin aramıyorsun?”

“Konuşmak istemiyorum. Sadece iyi olup olmadıklarını bilmek istiyorum.”

“E-posta?”

“O da kişisel iletişim. Bundan kaçınmak istiyorum. Numarasını neden vermiyorsunuz bana?”

“Sorun, sevgili Simon, bir berduş olarak karşılaştığın arkadaşımın, üç hafta önce ölmüş olması. Evet, o da. Karşılaştığınızda fazla zamanı olmadığını biliyordu. En azından görevini tamamlayıp New York'a dönmek için yeterince zamanı olduğunu düşünüyordu, ama yanlış hesap yapmış. Durum böyle. Iskartaya çıkmak için sırada bekliyoruz ahabap, ama tam olarak ne zaman çıkacağımızı bilmiyoruz.”

“Görevi neydi, sorabilir miyim?”

“Buna cevap veremem henüz.”

Simon ayağa kalkıyor ve huzursuzca volta atıyor. “Demek hâlâ neden burada olduğumu ve benimle ne yapmayı amaçladığınızı bilmeye hakkım yok. Hâlâ güvenilmez olmamdan ve bilerek ya da bilmeyerek planlarınızı ele vermemden korku-

yorsunuz, Tanrı bilir kime. Çünkü planlarınızın olduğu açıkça ortada. Ve hepimiz bu planlarla birbirimize bağlıyız, hepimiz ölüme mahkûmuz. Dr. Woody Allen'ın gruptan biri olmasına hiç şaşırmazdım.”

“Evet, ahhap, o da bizden. Ve haklısın, bizden olanların sayısı çok, binlerce. Hepimiz aynı soruyla karşı karşıyayız: kalan zamanımızı nasıl yaşayacağız.”

“Ben beklediğimden farklı yaşıyorum. Özellikle de sizin sayenizde. Gerçi kabul ediyorum, bütün suç bendeydi. Bana uzatılan eli çok çabuk tuttum. Şimdi kurtulmaya çalıştığım tuzağa çok kolay düştüm. Dürüst olmam gerekirse, yaşadıklarım macera değil, esas olarak zamanın boşa harcanması gibi görünüyor. Kalan zamanımı, sorumlusu ben olmadığım şartlarda kader mahkûmu olarak geçiriyorum – onlar bana zorla dayatıldı. Beni en çok rahatsız edense, kendi başıma karar vereceğim hemen hemen hiçbir şey olmaması. Oysa bu dünyadaki son yılımda en çok istediğim şey kesinlikle özgürlüktü.”

“Kader mahkûmu olman benim yüzümden mi?”

“Anlamıyorsunuz!”

“Kendini anladığından daha iyi anlıyorum seni.”

“Doğru değil bu!”

“Ölüme mahkûm olanlarımızın çoğu birbirine destek olmalı. Başka çare kalmadığında birbirimizin adına karar vermeliyiz.”

“Ben kendi kararlarımı kendim vermek istiyorum! Hayatımı başka birinin öyküsündeki bir olay olarak sonlandırmak istemiyorum. Yardımcı rolleri başkalarının oynadığı bir öykünün yazarı ve kahramanı olmak istiyorum. Bunun büyük bir öykü olması gerekmez: günümüzde kimse bunu takdir etmeyecektir zaten ve televizyon çağında belki mümkün bile değildir. Küçük, önemsiz, inanılması zor bir öykü olabilir; son birkaç yıl içinde çıkmış olan binlerce romandan birinin kop-

yası olabilir – önemli değil bu. Önemli olan bana ait olması. Ve bu benim yaratabileceğim türde bir öykü.”

“Edebiyat öğrencilerinin başına gelebilecek şeyler. Özelikle de bir parça felsefe eklersen.”

“Ben özgürlükten söz ediyorum. Her birimizin, başkalarının ne önerdiğine bakmaksızın, kendi kararlarını verme hakkından. Siz buna sahipsiniz, değil mi? Ölmeden önce görkemli bir şey yapmak isteyen zengin bir adamın büyük öyküsünü yaratıyorsunuz. Dünyanın hatırlayacağı bir şey.”

“Ama Simon, çocukluğumuzdan itibaren hepimiz dünyanın bizi hatırlayacağı bir şey yaratma fırsatına sahip değiliz miyiz? Bu yalnızca ölümün eşiğinde durduğumuzu öğrendiğimiz zaman mı acil hale geliyor? Yaşamlarımızı değerli anları heba ederek ve ancak çok geç olduğu zaman farkına vararak geçirecek kadar aptal değiliz. Ayrıca dünyanın bizi hatırlayacağı bir şey yapmak neden gerekli olsun ki? Zamanının geldiğini duyumsayan bir hayvan gibi neden deliğimize çekilip huzur ve bilinmezlik içinde göçüp gitmeyelim?”

“O zaman siz neden yapmıyorsunuz bunu?”

“İçimden bir ses gitmeden önce biraz tepinmem gerektiğini söylüyor. Herkes beni hatırlasın diye değil: çoğu kişi kurtlar daha işlerini tamamlamadan ölüleri unuttur. Hayır, bu dünyadaki zamanıma dair net bir izlenim bırakmak isterim ben. Başkaları için bir şey yapmak, dünya için bir şey yapmak. Her ne kadar dünyayı iplemediğimi söylesem de, şimdi hiçbir yere götürmeyen karanlık bir ara yolda uzaklaşmaktayım. Bir süredir el koyduğum servet konusunda kendimi suçlu hissediyorum. Talihin göz ardı ettiği kişilere yardım etmek isterim. Vicdanımı rahatlatmak için. AIDS ya da sıtmaya karşı bir aşı bulmuş olmasam da, yararlı olduğumu bilerek ölmek isterim. Ya da kansere karşı. Finansal spekülasyon yoluyla çok para kazanmak, şimdi param varken, neredeyse utanç verici geliyor bana.”

“Dağıtın gitsin.”

“Biliyor musun, bir ara bunu gerçekten yapmak istedim. Ama bu da finansal işlem den başka bir şey olmazdı. İyi kalpli, dürüst ve merhametli olduğuma dair, ki asla olmadım, yanlış bir izlenim olurdu. Paramı dağıtmak, egomu şişirmenin ve vicdanımı rahatlatmanın çok ucuz bir yolu olurdu. Hayır, diye düşündüm, kendinin ötesine bakmalı, büyük resmi görmelisin. Yalnızca kendi önceliklerini gördüğün aynadan bir adım uzak durmalısın. Sen ne yapardın? Gidişin için hangi öyküyü hayal ettin?”

Simon bir dakika ara veriyor. Viskisini yudumluyor.

Sonra şöyle diyor: “Benim gibi hapyı yutmuş insanlarla bağlantı kurmak isterdim. Ve sizinle. Ve Virgo’yla. Ve arkadaşımız, berduşla. Ve Woody Allen’la. Binlerce kişi olsa gerek. Neden birbirimizi tanımayalım, bir araya gelmeyelim, bir dernek kurmayalım? Adını Ölüme Mahkûm Olanlar Derneği koyabiliriz.”

Vincent gülümsemek için çaba harcıyor. “İlginç fikir, Simon. Peki bu dernek ne yapacak?”

“Dünyayı kurtarmaya çalışacak.”

“Bütün dünyayı mı?”

“Daha azı çabaya değmez.”

“Haklısın. Tek soru, dünyanın kurtarılmaya ihtiyacı olup olmadığı. Ve neden.”

“Çünkü aksi halde yüz yıl sonra yok olacak! Dairenizdeki belgeselleri izlememi söylemediniz mi bana? Boğulacağız, deniz bizi yutacak, su ve diğer doğal kaynaklar için birbirimizi katledeceğiz. Açık seçik olduğu halde kimse bu konuda bir şey yapmıyor. İnsan daha önce kendi kaderine karşı gözlerini hiç bu kadar inatla kapatmamıştı. Kâr manyaklığı dünya çapında salgın halinde. Acilen adım atmak gerekiyor, yoksa çok geç kalınacak.”

“Tam bir siyasi demeç, Simon. Aferin. Ama biz artık burada değilken dünyaya ne olacağını niye umursayalım ki?”

“İnsan soyu saygın bir geleceği hak etmiyor mu? Çocuklarımız, torunlarımız ve onların torunları, daha önce asla bu kadar keyif olmadığı ve bir daha asla olmayacağı gerçeğine rağmen insanca keyfe bizim kadar layık değiller mi?”

“Ve hiçbirimizin çocuk sahibi olmadığı ve asla olmayacağı gerçeğine rağmen.”

“Yalnızca kendimizi ve kendi önceliklerimizi gördüğümüz aynadan uzaklaşmamız gerektiğini söylemediniz mi?”

“Duyduklarım gittikçe daha çok hoşuma gidiyor. Ama örgütünüz, onu gerçekten kurarsanız, dünyayı yenilemek bir yana dursun, onu onarmak için ne yapabilir ki?”

“Dünyayı mahveden insanlardan kurtulmalıyız.”

“Sayıları çok değil mi?”

“Fazlasıyla çok. Bu yüzden en zararlılarından kurtulmamız gerekiyor. Ötekilerin öykündüğü ve takip ettiği kişilerden.”

“Tedavi edilemeyen hasta dünyayı iyileştirecek.”

“Ütopik görüldüğünü biliyorum, ama denemeye değer. Sonuçlardan korkmadan denemeyi yalnızca biz göze alabiliriz.”

“Öyleyse neden denemiyorsun?”

“Ciddi misiniz?” diye soruyor Simon.

“Bu dünyayı bundan daha büyük bir darbeyle terk edemezdim. Sana katılacak ilk kişi de ben olurum.”

“Korkarım ki böyle bir şey için gerekli becerilere sahip değilim. Çok az karizma, çok az irade gücü, çok az sebat. Pratik bir insan değilim. Bununla ilgili bir senaryo yazmak benim için daha kolay olur.”

“O halde yaz. Hollywood’a gönder. Onun için savaşırılar. Özellikle de Barton Fink diye imzalarsan. Başrolü Al Pacino oynayabilir.”

Simon yüzünün kızardığı hissediyor. “Tamam, istiyorsanız alay edin benimle.”

“Seninle alay ettiğimi düşünmen beni hayal kırıklığına uğrattı. Aslına bakarsan, seni sevmeye başladım, çünkü öylesine yitik, özü olmayan bir insansın ki.”

Simon susuyor. Sonra, “Sizce neyi yanlış yapıyorum?” diye soruyor.

“Kendi etrafında dönüp duruyorsun. Mizacın, doğan olabilecek şeyle asla bağlantı kurmuyorsun. Kim ve ne olmayı tercih ettiğine karar veremiyormuş gibi öyküden öyküye, karakterden karaktere zıplıyorsun. Ve sürekli kendini izliyorsun, film izlercesine. Hayatını özellikle kendin izleyebilmek için canlandırırçasına. Yanılıyor muyum?”

“Hayır.”

“Yaşıyorsun ve aynı zamanda yaşamıyorsun, çünkü sürekli kendi ayaklarının altından zemini çekiyorsun. Her şeyden önce fikir ve düşünce adamısın. Gerçek yaşama açılan kapıyı nasıl bulacağın, elbette başka bir soru. Çoğu kişiye o kapı kendiliğinden açılır. Sen yaşamsal bir anda, onu kaybetmişsin. Ve kaybettin mi, bir daha öylesine açılmaz.”

“Nasıl açılır?”

“Dünya sözcüklerden, yapı-sökümünden, yorumdan oluşmuyor. Onu olduğu gibi deneyimlemelisin: sıcak, acı, zahmetli. Aracısız, çevirisiz olarak.”

“Bütün bunları biliyorum, Bay Vega.”

“O halde dikkatli ol! Yaşıyormuş gibi yapmanın ne kadar kolay olduğunu bilmiyor musun? Gerçi senin bunu bilinçli olarak yaptığın hissine kapılıyorum. Hayatın sana getirdiği olayları roman ve filmlerden örüntülerle karşılaştırıyorsun; onları sürekli kurmacaya dönüştürüyorsun. Bu işine geliyor tabii, çünkü o zaman sorumluluklarını almak zorunda kalmıyorsun. Dikkatli ol, ahab, son aylarını bir tür yarı edebiyata çevirme.”

“Belki artık çok geç.”

“Gerçek yaşam için asla çok geç değil. Burada ve şu anda olduğunu hissetmek için de. Evet, bazı kişiler bunu yalnızca ölüm anında deneyimliyor, ama o zaman artık buradasın ya da buradaydın değil, hiç burada olmadın hissi şeklinde. Sana böyle bir yazgı dilemem.”

“Belki de yardıma ihtiyacım vardır.”

“Soru, bunu kabul etmeye hazır olup olmadığın.”

“Zorlanmaya ihtiyacım var.”

“Benim de sorunlarım var. Ben de ölüyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Kendi başına mücadele etmek zorundasın. Ben sana yalnızca olanak ve fırsatlar verebilirim. Karşı koyabileceğin ya da koymayabileceğin baştan çıkarıcılar sunabilirim. Akılsız olsan da aptal değilsin, dolayısıyla eminim bundan bir şeyler öğreneceksin.”

“Muhtemelen.”

“Dinle, Simon. Yapmam gereken birkaç şey var ve yarın tekrar kemoterapiye gireceğim. Çok uzun değil, birkaç gün. Sana dairenin anahtarlarını bırakacağım. Sıradan bir kilit. Burada gizli dolaplar, saklı şalterler, kafanı karıştıracak hiçbir şey yok. Kendine yemek pişirebilirsin. Ya da dışarıda yiyebilirsin – bir dolu restoran var.”

“Param yok, soyuldum. Her şeyimi aldılar, pasaportumu bile.”

“Bir pasaport ve kredi kartı gelecek sana. Hangi adı kullanmak istersin? Barton Fink?”

“Olur.”

“Yarın sabah Mark Delaney adında bir genç gelip resmini çekecek. Gerekli tüm ayrıntıları ver ona, öğleden sonra sana bir pasaport ve bir kart getirecek. American Express, Barton Fink adına. 100.000 dolarlık bir limit ayarlayacağım. Yeterli mi?”

Simon şaşkınlığını gizleyemiyor. “Onunla ne yapacağım?”

“İstedigini al. Seks, aşk, giysiler, araba. Yeni bir saat. Gece hayatını gör, rahatına bak. Daha önce asla sahip olmadığın şeylerle şımart kendini. Bir dilenciye mutlu et, evsiz barksızlara yardımcı ol, falan filan. Korkacağın hiç kimse yok, kimse seni takip etmiyor. İstersen, annenle babanın ne durumda olduklarını görmek için birkaç günlüğüne Ljubljana’ya git. Elbette, olabildiğince kısa sürede geri gelmeni beklerim. Ama bu çok önemli değil. Parayı çarçur edip yok olabilirsin. Seni aramam. Özgürsün. Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Bana çok fazla güveniyorsunuz.”

“Göreceğiz. Delaney sana bir cep telefonu da getirecek. Numaram içinde. Acil bir şey olursa beni arayabilirsin. Bununla ruhsal durumunu, hüzün nöbetlerini falan kastetmiyorum. Yalnızca araba altında ezilirsen ya da biri sana saldırırsa ara. Bunun olasılığı çok düşük, o yüzden aramanı beklemiyorum.”

“Ya boş kutunun sırrı?”

“Oyun yazarı olduğunu söylemedin mi? En olası açıklamayı bulmaya çalış. Birbirimizi yeniden gördüğümüzde bana anlatabilirsin. Ben de sana gerçeğe ne kadar yaklaştığını söylerim.”

“Virgo hangi hastanede?”

Vega tereddüt ediyor. “Neden?”

“Onu ziyaret etmek isterim.”

“Bundan hoşlanmayacaktır. Kötü durumda. Hem ziyaretçi kabul edemez. Gitmeliyim. Geç kalıyorum ve daha üstümü değiştireceğim.”

Arkasını dönüp kocaman oturma odasından koridora doğru ağır ağır topallıyor, bir süre sonra orada bir kapının açılıp kapanışı duyulabiliyor – herhalde yatak odası. Simon’un biraz başı dönüyor; üç adım atıp bir koltuğa yığılıyor. Geç olmuş, neredeyse gece yarısı, ama ılık denizi parlaklığından bir şey kaybetmemiş, hâlâ hem vaat hem de uyarı gibi dalga dalga yayılıyor ve göz kırıyor.

Vincent Vega oturma odasına döndüğünde, üstünde yelek ve kravatlı koyu renk bir takım elbise, elindeyse Simon'a Central Park'ta getirilen evrak çantası var. Çoğu kişinin yatmaya hazırlandığı bu geç saatte nereye gidiyor ki? Bir borsa-cı, bir bankanın ya da büyük bir şirketin CEO'su, önemli bir kamu görevlisi olabilir. Al Pacino'ya her zamankinden daha fazla benziyor. Şaşırtıcı bir biçimde, Simon'a evrak çantasını nasıl ele geçirdiğini sormadı bile: hiç ilgilenmiyormuş gibi. Ya da zaten biliyormuş gibi.

"Bu çantayı nereden bulduğumu merak etmiyor musunuz?"

"Başka zaman, Simon, acelem var."

Yaklaşıyor, cebinden üç anahtarlı bir deri kılıf çıkarıyor ve Simon'a veriyor. "Anahtarları kaybetme, yoksa ben dönene kadar tek seçeneğin Central Park olur."

"Bir iki gün, demiştiniz."

"Biraz daha uzun sürebilir. Ama senin sürdürülecek bir hayatın var. Bir süreliğine bensiz idare edebilirsin. Artık paran ve özgürlüğün olduğuna göre."

"Yalnız kalmaktan sıkılıyorum."

"Arkadaş bul. Ve sahteleri hakkında söylediklerimizi unutma. Saçımı beğendin mi?"

Elini kaldırıyor, gür koyu renk saçını tutup çıkararak, kanser hastasının tamamen kel kafasını ortaya çıkarıyor. Sonra peruğu tekrar yerleştiriyor.

"Bahse girerim bilmiyordun."

"Gerçekten bilmiyordum."

"Eh, peruk bir şeydir, hayat başka bir şey. Keyfine bak ve kendine dikkat et. İyi geceler."

Gitmek üzere arkasını dönüyor.

"Vincent, Düzelticinizin hizmetlerine ihtiyacım olur belki. Nasıl çalıştığını gösterebilir misiniz bana?"

Vega tereddüt ediyor. “Hata yapabilirsin, gücü çok yükseltebilirsin, sonuçta kırık bir çene ya da daha kötü bir şeyle başa kalırsın.”

“Dikkatli olacağım.”

“Tamam. Klavyenin üzerindeki kapağı kaldır, 2376 rakamlarını tuşla; 6, yumruğun 1 ile 10 arası bir ölçekteki gücüdür, sonra darbe inmeden önce geçirmek istediğin saniyelerin sayısını ekle. Sonra iskemleye otur ve bekle.”

Cep telefonu çalıyor. Cebinden çıkarıyor, kulağına kaldırıyor ve “Yoldayım,” diyor. Telefonu kapatıp arkasını dönüyor. “Araba beni bekliyor. Sana da zengin genç adam rolü düşüyor. Oyna onu ki hiçbir şey için pişman olmayasın.”

Vega’nın gidişinden sonra Simon kendine biraz daha viski koyuyor. Cam duvarın önünde durup Manhattan’ın ışıklarına bakıyor, ara sıra bir yudum alıyor, hoş yakıcılığını hissetmek için sıvıyı ağzında tutuyor. Bütün bunların, dünyanın tepesindeki bu lüks çatı katının, doksan otelin ve Tanrı bilir daha nelerin kendisine ait olduğunu hayal ediyor; “özü olmayan yitik genç” Simon Bebler değil de Amerikalı milyoner Vincent Vega, üç ay içinde bir ceset, hatta belki de kül haline gelecek “parlak bir Amerikan çocuğu” olduğunu hayal ediyor.

Gerçekleşmemiş umutlara veda etmek, gerçekleştirmeyi başardıklarından daha mı kolaydır? Ve çok şey yaratmayı başardıysan, vazgeçmek daha mı zordur? Ya da umduğun kadar çok değilse de, en azından bir şeyi başarmış olduğun hissiyle ayrılmak daha mı kolaydır? Yoksa adaletsizlik duygusu her ikisinde de eşit derecede büyük müdür? Ölüm korkusu öncelikle burada olduğumuza ve bir süre daha olacağımıza dair farkındalığın olmamasından duyulan korku mudur?

Kadeh elinde, Simon daireyi dolaşıyor, artık araştırmakta özgür. Beşinci Cadde’deki daire lüksse, bunun için kullanılacak doğru ifade inanılmaz olmalı. İçinde pek az şey bulunan

ve küçük bir konser salonuna benzeyen yemek alanıyla, bir oturma odası; aslında o kadar boş görünüyor ki etrafta kapalı gözlerle dolaşsan bile herhangi bir şeye çapma olasılığı pek az. Hem de on iki iskemleli yemek masasına, cam duvarın ve içki dolabının karşısındaki koltuklara rağmen; ayrıca üç döşeme takımı, her birinin önünde mermer bir sehpa, bir kanepe ve üç koltuk daha var. Beyaz deri kaplı olan ilki, girişin bitişindeki duvara dayalı; koyu yeşil renkli ikincisi, girişin karşı köşesinde; şarap kırmızısı olan üçüncüsüye, ortada duruyor. Yanında büyük bir piyano var, koltuklardan bakılınca tek başına gibi görünüyor. Batı ve doğu duvarları cam; diğer ikisinde, ikişer ikişer dört tablo asılı: Kokoschka, Malevich, Hockney, Dali. Vincent Vega için bunların anlamı ne, sadece bir yatırım mı yoksa daha fazlası mı?

Diğer odalara bakmak için oturma odasından hole geçiyor. İlk dairedeki gibi, elektrik düğmeleri yok: lambalar ısı sensörleriyle açılıp kapanıyor. Holün sol tarafında üç, sağ tarafında dört kapı var. Simon yakından bakmak için bir odadan diğerine gidiyor: mutfak, banyo, kütüphane, banyolu yatak odası, onun odası, masası ve bilgisayarıyla küçük bir kitaplık, bir giysilik. Holün dibinde bir kapı daha var ve nereye çıktığı belli değil. Simon ihtiyatla açıyor ve Doğu Manhattan, BM binaları, uzakta Brooklyn Köprüsü manzarası sunan perdesiz bir çıplak pencere görüyor, Brooklyn ve Queens'de göz kırpan bir ışık denizi ufka kadar uzanıyor, Atlantik'in karanlığında kayboluyor. Solunda loş bir kapı aralığına götüren beş basamak görüyor. Yukarı çıkıyor; kapı kilitli. Üstündeki bir kâğıda şöyle yazılmış: *Yalnızca intiharlar için. Anahtarı Vincent Vega'dan iste.*

Hole geri geliyor ve oturma odasına doğru ilerliyor. Bir yerden piyano çalındığını duyuyor, ses seviyesi yükseliyor: çok geçmeden melodiyi tanıyor: Brahms'ın 1. No.lu Serenadı, Adagio non troppo, orkestra için yazılmış ama piyanoda

da fena değil, hatta daha hareketli. Müzik nereden geliyor? Duvarlardan değil, çünkü Vega'nın dairesi 64. katın tamamını kaplıyor.

Oturma odasının kapı aralığında donakalıyor. Vincent Vega piyanonun başında oturuyor, parmakları güvenle tuşların üzerinde dans ediyor. Anlaşılan geri gelmiş. Siyah evrak çantası piyano bacaklarının birine dayalı, kendisi piyano taburesinde oturuyor, hafif öne eğilerek, Simon'un en sevdiği parçayı çalıyor. Biliyormuş gibi. Gerçekten biliyor mu acaba? Ama hayır, belli ki bu kompozisyonu kendisi için çalıyor, çünkü Simon yaklaştıkça beklenmedik piyanistin gözlerinde yaş, yüzünde de alabildiğine hüzünlü bir ifade olduğunu görüyor. Simon'u görünce çalmayı bırakıyor, kalkıyor, kapağı kapatıp başı eğik duruyor.

"Geri gelmişsiniz?" diye soruyor Simon.

"Tam arabaya binerken bir daha asla piyano çalamayacağım korkusuna kapıldım. Bu bana gittikçe daha sık oluyor. Birkaç gün önce sırf istakozlarını bir kez daha, belki de son kez yemek için çılgın gibi Flushing'deki en sevdiğim restorana koştum. Doktorların ölümü yüksek bir doğruluk derecesiyle öngördüklerini sanmıyorum. Birkaç ay sonra olabilecek şey yarın olabilir."

Evrak çantasını alıp yeniden çıkmaya hazırlanıyor.

"Sizin için yas tutacak çok kişi var mı?"

"Belki sen tutarsın, Simon."

Gözyaşlarını sağ elinin parmaklarıyla siliyor, sonra başı eğik, kapıya doğru topallıyor. Orada bir kez daha dönüp bakıyor, başını sallıyor ve çıkıyor. Giriş kapısı çarparak kapanıyor.

Simon bir süre dairede dolaşmaya devam ediyor. Nesnelere özel bir dikkat göstermeden bakıyor. Vincent Vega'nın arında bıraktığı soğuk yalnızlık duygusu, parfüm kokusu gibi, gittikçe bedenine, ruhuna ve düşüncelerine nüfuz ediyor. En

sonunda kendisinin de öyle koktuğunu, New York'taki bir çatı dairesinde yapayalnız, bir anlam ifade edemeyecek kadar fazla bilinmeyen içerdiği için asla kendisinin yazmayacağı olası bir öykünün olası kahramanı olduğunu hissediyor.

Oturma odasındaki mekanik boksörü hatırlıyor. Ruh halini düzeltmeye çalışmanın doğru anı bu mu acaba? Kadehini bırakıyor ve Düzelticiye doğru ilerliyor, klavyeyi kaplayan paneli açıyor ve şifreyi girmek için uzanıyor. Ama bir şey onu durduruyor. Neyi yanlış yapıyorum, diye soruyor kendine. Hatta yanlış yaptığımı hissettiğim bir şey var mı? Biraz düşündükten sonra, neredeyse her şeyi yanlış yaptığını itiraf etmek zorunda kalıyor. Doğru yoldan sonsuza dek ayrıldığını ya da doğru yolun hangisi olduğunu bile hiç bilmediğini. Hayat hâlâ geleceğe açıkken, bu önemli gelmiyordu. Şimdi bakış açısı tamamen değişti: öyküsündeki en önemli şahsiyetler ölüyor; onu buraya getiren olaylar silsilesini başlatan berduş çoktan toprağın altında; Virgo son yaşam ipliğine hastanede tutunuyor; gizemli milyoner Vincent Vega, hemen yarın kaldırılma yığılabılır. O halde, Düzelticiye sorulacak soru şu olmalı: Ne yapması gerekiyor?

Soruyu zihnine yazıyor ve 2376'yı tuşluyor. Dokuz saniye için 9'u ekliyor, bu, yerine gidip belki biraz düşünmesi için gereken süre. İskemleye oturuyor, doğruluyor ve gözlerini kapatıyor. Ani bir deneyi erteleme arzusu duyduğu anda, başında korkunç bir ağrı hissediyor: büyük bir hızla duvara çarpmış gibi. Ağrı donuk ama aynı zamanda hummalı. En çok farkında olduğu şey, iskemleden yere düştüğü sıradaki denge kaybı. Ardından kulakları çınlıyor, gözlerinin önünde yıldızlar ve fırl fırl dönen ışık belirliyor. Sonra hiçbir şey.

Kendine gelip romatizmalı bir yaşlı adam gibi ayağa kalktığında, camın altındaki ışık denizinin öncekinden çok daha koyu olduğunu fark ediyor: görünüşe bakılırsa New York'taki insanlar bile yatıp uyuyor. Saati olmadığı ve dairede duvar sa-

ati bulunmadığı için, ne kadar geç olduğunu tahayyül edemiyor, ama tahminine göre saat sabahın ikisi ya da üçü. Bütün hissettiği, baş dönmesiyle tam bir düşünce yokluğu. Başının neden bu kadar ağrıdığını bile bilmiyor. Kendini en yakın kanepeye sürüklüyor ve orada uykuya dalıyor.

Belirsiz bir zaman sonra bir köpeğin –belki bir Labrador ya da Alman Kurdunun– havlamasıyla uyanıyor. Uykulu bir biçimde kanepeden kalkıp etrafa bakıyor. Dışarıda yeni bir gün var. Manhattan panoraması sabah güneşiyle aydınlanmış. Köpek bir yan odada havlıyor gibi. Simon dikkatlice kapıya doğru gidip hole göz atıyor. Havlamanın duvardaki bir kutudan geldiğini ve aslında kapı zili olduğunu anlıyor; Vincent Vega’nın cin fikirlerinden biri daha.

Kapının dışında, Mark Delaney olduğunu ve Barton Fink’in fotoğrafını çekmek için geldiğini söyleyen kızıl saçlı bir genç duruyor.

“Benim,” diyor Simon. “Saçımı tarayabilir miyim?”

“Gerek yok,” diyor Mark Delaney, fotoğraf makinesini yüzüne dayayarak. Ani flaş Simon’un yüzünü daha da kötüleştiriyor. Daha düşüncelerini toplayıp şikâyet edemeden, fotoğrafçı asansöre doğru ilerliyor. “İki saat sonra geri geleceğim,” diyor, asansöre binip yok olurken.

Simon kapıyı kilitliyor ve duvarda asılı olan aynaya bakıyor. Sorun yalnızca bir tarafta dikleşen, ötekinde düz olan saç değil; aslı sorun şişmiş, kabarık, mavimtırak yüzü.

“Selam, Barton Fink,” diyor Simon ve mutfığa yöneliyor.

Düzelticiden gelen yumruk en azından kahvaltıda ne istediğini bilmesi bakımından ona yardımcı oldu: beş kızarmış yumurta.

Ama ne yumurta buluyor ne de ekmek. Buzdolabı hemen hemen boş. Son kullanma tarihinin üzerinden beş gün geçmiş yoğurtla yetiniyor. Tezgâhtaki buruşuk bir torbadan birkaç kraker kapıyor. Kahve arıyor ama bulamıyor. Vincent Vega bu

dairede yaşıyor mu? Belki çay içiyordur? Ama raflar boş. Çekmeceler de. Boş olmayan tek şey, oturma odasındaki şarap, likör ve sert içkilerle dolu dolap. Amerikalı milyonerlerin sofu yaşamı: kim anlayabilir bunu?

Düzelticinin yumruğundan hâlâ biraz sersem gibi; başı hâlâ donuk bir ağrının pençesinde. Uyumayı tercih ederdi. Belki de son yılını hayatın zamansal boyutundan habersiz geçirmesi gerekiyor – bir hayvan gibi. Mümkün mü bu? Bir hayvan düşünceleri, değerlendirmeleri, karşılaştırmaları dert etmez. Hayvan sadece var olur. Hastalık onu ele geçirmeden önce yapması gerekeni yapar. Kafasının içinde değil, duyularıyla, çevresindekilerle iletişim halinde yaşar, kendisiyle de.

Ama 100.000 dolar limitli bir kredi kartının getirdiği özgürlük, ormandaki hayvanın özgürlüğünden farklı bir kategoriye ait; Simon bu konuda hayallere kapılmıyor. Aslına bakılırsa, hayatın anlamının paraya ve paranın satın alabileceği her şeye bağlı olduğuna inanırcasına, özgürlüğünden duyduğu hoşnutluk gittikçe artıyor.

Düzelticiye sorduğu sorunun yanıtı bu mu? Önünde açık bir hedef olduğunun ve bilinmeyen, sınanmamış fırsatların, güçlü bir uyarıcının içeri akması gibi ona etki ettiğinin farkındalığı. Ne zaman bu kadar enerjiyle dolu olduğunu hatırlayamıyor; hatta duşta şarkı söylemeye başlıyor. Üzerinde düşününce, tıraş olmamaya karar veriyor; yıkanmış, taranmış, kırpılmış kirli sakal ona pek yakışıyor. Genç sanatçı, genç entelektüel, macera arayan duyarlı, akıllı genç adam; keskin zekâlı, biraz gizemli, biraz tehlikeli ve kestirilemez, ama kadınların ondan kaçınmak isteyecekleri kadar değil – aksine. Bagajındaki en iyi kıyafetlerini giyiyor –gri yaz pantolonu, koyu yeşil gömlek, ikisi de özenle ütülenmiş– ve koyu gri spor ayakkabıları. Bir Adonis değil, ama şeytanca ilginç, orijinal, özel.

Oturma odasına dönüyor ve panoramik pencerenin yanındaki sehpanın üstünde Vega'yla birlikte önceki gece bo-

şaltamadıkları viski şişesinin hâlâ durduğunu fark ediyor; kadehler de orada. Kendi kadehini biraz dolduruyor, önünde uzanan, sabah güneşinde parlayan Manhattan panoramasına doğru kaldırıyor ve yüksek sesle, “New York, işte geldim!” diyor.

Sonra avazı çıktığı kadar, “New York, işte geldim! New York, hiçbir şey seni benden kurtaramaz! New York, New York, hayat ver bana, beni görmezlikten gelme, buradayım ben! Hayattayım, hayattayım!” diye haykırıyor.

Son “hayattayım”ı haykırırken Alman Kurdu’nun havladığını duyuyor: kapıda biri var. Gözetleme deliğinden bakıyor, kızıl saçlı Mark Delaney’yi görüyor. Simon kapıyı açıp onu içeri davet ediyor. Bu kez fotoğraf makinesi yok, ama yüzünde hoşnut bir ifade, omzunda da kahverengi bir çanta var.

“Düşündüğümden daha hızlı davrandım. Bay Vega memnun kalacak.”

“Herhalde benim fotoğrafımdan memnun kalacağımдан daha fazla,” diyor Simon, onu oturma odasına yönlendirerek. En yakın kanepeye oturmasını işaret ediyor.

Genç adam biraz telaşlı davranıyor. Çantanın fermuarını açıp bir pasaport, sonra bir kredi kartı, son olarak da cep telefonu çıkarıyor. Hepsini sehpanın üstüne koyuyor ve çekineyerek Simon’a doğru itiyor.

“Bay Vega acil olduğunu söyledi.”

Fotoğraf kötü değil. Hatta Barton Fink adında biri için neredeyse ideal: gözler hafif pörtlek ve biraz şaşkın, ama akıllı, delici, neredeyse büyülü. Simon memnun kalıyor ve bunu saklamıyor.

“Tamam mı?” diye soruyor Mark Delaney, umutla.

“Tastamam,” diyor Simon, kredi kartına uzanarak. Biraz iyi niyetle, arkadaki imza Barton Fink olarak okunabilir.

“Kartı kendim imzalamalıydım.”

“Hayır,” diyor Mark Delaney çabucak, her saniye gecikmenin Simon’un hoşnutsuzluğunu artıracığından korkuyor-

muş gibi. "Bay Vega sizin adınıza benim imzalamamı söyledi, çünkü isim gerçek değil. Ve bu şekilde işler hızlandı. İmzayı kopyalamayı öğrenirsiniz. Bay Vega başka çare olmadığını söyledi."

"Tamam," diyor Simon. "Peki kartın limiti ne?"

Genç adam gözlerini kırıştırıyor, kapatıyor ve derin bir nefes alarak, "Bay Vega daha yüksek olmadığı için özür diliyor. Belki biraz artıracağını söyledi. Şimdilik iki yüz elli bin dolar."

Sessizlik ikisinin de garip hislere kapılacağı kadar uzun sürüyor.

"Yirmi beş bin demek istiyorsunuz," diyor Simon.

"Hayır, iki yüz elli bin. Çeyrek milyon."

Bir kez daha sessizlik; bir kez daha sıkıntı verecek kadar uzun sürüyor.

"Ya siz?" diye soruyor Simon. "Sizin kartınızın limiti ne kadar?"

"Ben mi?" Genç adam acımasızca gülümsüyor. "Benimki çok daha az. Hatta tamamen battım. Ama Bay Vega bu hizmet için bana cömertçe ödeme yapacak ve beni kurtaracak."

"Ne kadar?"

"Aramızda kalsın, epeyce: iki bin."

Simon şaşkınlığını gizleyemiyor. "Hepsi bu kadar mı? Peki Bay Vega benimle ilgili ne söyledi?"

"Tarihe geçeceğinizi," diye geliyor neredeyse coşkulu cevap, biriyle bu şekilde konuşmaktan gurur duyuyormuş gibi.

"Peki Vincent Vega'yla nasıl bir bağınız var?"

Mark Delaney zıplıyor ve kapıya yöneliyor. "Bay Vega'ya her şeyi teslim ettiğimi söyleyeceğim: pasaport, kredi kartı, cep telefonu. Şimdi yapmam gereken..."

Ve gitti bile. Giriş kapısı tık diye kapanıyor.

Simon gidip kapıyı kilitliyor. Sonra oturma odasına dönüyor ve cep telefonuna uzanıyor. Kişilerde Vega, Taksi, Seyahat Acentesi, Gizli Bilgi ve Acil Durumları buluyor. Önce neden li-

mitini çeyrek milyona çıkardığını sormak için Vega'yı arıyor. Numaraya ulaşamıyor. Sonra seyahat acentesini arıyor.

“Merhaba, Bay Fink,” diyor eğitimli bir kadın sesi, “nereye seyahat etmek istersiniz?”

“Ljubljana'ya bir gidiş-dönüş bileti ayırabilir misiniz bana?”

“Bir dakika lütfen, ben...”

“Hayır,” Simon sözünü kesiyor, “belki birkaç gün sonra.” Görüşmeyi sonlandırıyor ve Gizli Bilgi'yi arıyor.

“Bay Fink, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye soruyor sağduyulu bir erkek sesi.

Simon tereddüt ediyor. “Gizli Bilgi ne demek?”

“Bana söyleyeceğiniz her şey aramızda kalacak demek,” diye yanıtıyor adam.

“Ne tür bilgiler verebilirsiniz?”

“Her ırk grubu, biçim, yaş ve boydan kadınlar konusunda bilgi sahibiyiz; ayrıca erkekler, çiftler, cümbüşler, daha az yaygın cinsel pratikler, sadomazoşizm, hakimiyet, eğer ilgileniyorsanız kırbaçlama...”

“İzlemek isterim,” diye sözünü kesiyor Simon. “İzlemeyi tercih ederim.”

“Sorun değil Bay Fink, ayarlanabilir. Tercihlerinizi daha ayrıntılı olarak anlatabilir misiniz?”

“Düşünüp sizi tekrar arayacağım.”

Aramayı sonlandırıp Acil Durumları seçiyor.

Vincent Vega'nın kaydedilmiş sesini duyuyor.

“Yeni cep telefonunu sevmen ve beş yaşındaki çocuk gibi düğmelere basman beni memnun etti. Yalnızca iş acilse beni arayacağın konusunda anlaşmıştık. Çocukça oyunlarla zamanını boşa harcama. Gençsin, paran var. Özgürsün, hayal gücüne sahipsin. Yaşamayı sevmelisin.”

Ve bir aradan sonra: “Ne bekliyorsun?”

Simon Barton Fink'e Ne Dedi

Simon beklemeyi bırakıp yaşamaya başlıyor. Mevcut parayla nihayet “yaşamak” başlığı altında gelen her şeye gücü yetebilir. Eşitler arasından bir eşit olarak New York'ta dolaşabilir, alışverişe çıkabilir, son moda giyinebilir, herhangi bir tiyatro salonunda en iyi koltuğu alabilir ve istediği restoranda yemek yiyip hiç vermediği kadar yüksek bir bahşişle garsonu memnun edebilir. Kısaca, oyun alanı New York olan tasasız bir genç adam rolünü oynayabilir.

Küçük ya da büyük bütün sorunların tek bir harekette, “Amerikan Express, yeterli mi?” sorusuyla çözülebileceği hissi adımlarını ivmelendiriyor; belli bir gücün onu yerden kaldırdığı, kollarını sallayarak uçabilmesi için havalandırdığı hissine kapılıyor. İlk gün, Empire State binasının manzaralı platformunda turist kalabalığına katılıyor, oradan gökdelenler denizi Vincent Vega'nın dairesine göre daha yüksekte bir görüntü sunuyor.

Nihayet içi, bu dünyada kendini evinde hissettiğine dair hoş bir duyguyla doluyor. Önceleri, etrafında geziniyor, pencerelerden içeriye ihtiyatla, neredeyse sinsice, birinin onu kovalayacağına ve yakalayacağına ilişkin bilmez bir korkuyla bakıyordu. Şimdi ana salonda bulunma hakkına sahip ve olayları akışına bırakmaya yönelik havalı özgüveni neredeyse kendiliğinden doğuyor. New York'a geldiğinden beri ilk kez

yanından geçenlerin gözlerine, kendi bakışına onu tartarak, aşağılayarak, silerek karşılık vereceklerinden çekinmeden ya da korkmadan bakabiliyor. Şimdi göz göze geldiklerinde başkaları gözlerini kaçırıyor; şimdi kendi özgüveni başkalarında bu kentin sokaklarına ait olup olmadıklarına dair kuşku uyandırıyor. Bütün bunlar içini daha önce hiç hissetmediği bir özsaygıyla dolduruyor – başkalarının olası eleştirilerine karşı bir savunma mekanizması değil, her şeyin yolunda olduğuna, her yerde kabul gördüğüne, zevk olmaktan çıkan her zevkin yerine farklı bir zevk koyabileceğine ilişkin basit bir farkındalık olan bir özsaygıyla.

Buna rağmen, ilk günlerde kendini sıra dışı şeylerden alıkoyuyor; en büyük zevki, takip edilme korkusu olmaksızın sokaklarda yürüyebilmekten alıyor. Binalar arasındaki kanallar boyunca akan insan dalgalarına bir damla gibi gömülebileceğini ya da kenara çekilip onları gözlemleyebileceğini fark ediyor. Ve görünmez hedefler peşinde kaldırımlarda kararlılıkla koşturmalarına hayret ediyor; dinlenmek, gülümsemek, binalar arasındaki kanyonlardan gökyüzüne bakmak için ara vermiyorlar. Simon, nedenini bilmeden, özellikle de küçük, yumuşak bulutlar geçerken gökyüzüne sık sık bakıyor; sonra uzaklıkların, enginliklerin, işe ve alışverişe düşkün şekilsiz insan kütlesiyle bu metropolisin ötesindeki dünyaların özlemine kapılıyor. Er geç Seyahat Acentesi'ni seçip, kendini bir seyahatle şımartmak zorunda kalacağını hissediyor. Açık, sessiz, doğal, huzur dolu, uzaklarda bir yer. Hatta belki kısa bir Slovenya yolculuğu. Hâlâ orada, hâlâ hatırladığı gibi olup olmadığını görmek için. Ve sonra, elbette, geri dönmek. Ya da dönmemek. Vincent Vega ona özgürlüğünü garanti etmedi mi?

Daha ilk günden, aslında sandığı kadar zengin olmadığını hesapladı. Eğer bir yılı kaldıysa (gerçekte daha da az, çünkü teşhisten bu yana üç ay geçti, ama Tanrı cömerttir diyelim),

bir günde kullanabileceği yedi yüz doları var. Az bir miktar değil bu, ama parayı etrafa saçabilmesi için yeterli de değil. New York'u terk edip Asya ya da Güney Amerika'ya seyahat ederse, yolculuk ve iyi otellerde konaklama masrafları günlük miktarı yarı yarıya azaltacağından, çok dikkatli olması gerekecek; her şeyin parasını karşılayabileceğini ya da mutlak özgürlüğe sahip olduğunu hissedemeyecek artık. O yüzden New York'ta kalması, Vincent Vega'yı hayal kırıklığına uğratmaması ve Vega'nın kendisine kayıtsız şartsız parasal özgürlük verirken gösterdiği saygıyla onun planına boyun eğmesi herhalde en mantıklı olanı.

İlk başta cep telefonundaki numaraların hiçbirini aramıyor, taksi bile çağırıyor: Manhattan'ı yaya keşfediyor, uzun mesafeleri otobüsle, ya da daha iyisi, metroyla kat ediyor. Metro istasyonlarında binen ve inen -taksi ücretini göze alamayan- insanların tuhaf karışımını gözlemlemekten gerçekten zevk alıyor. Sonsuz farklı dillerde konuşan New York sakinlerini dinlemek hoşuna gidiyor. Akşam yemeği için, asla iki kez aynı restorana gitmiyor, her seferinde yeni bir şey deniyor: Vietnam, Küba, Brezilya, Etiyopya, Lübnan, Moğolistan, Japon, Kore, Hint, Singapur, Endonezya yemekleri vb.; dünyanın bütün mutfaklarını tatmaya karar veriyor. Yemek onun için hiç olmadığı kadar önemli ve biraz gurme olduğu için pek mutlu. Bu ona görebildiği, koklayabildiği, duyabildiği ve hissedebildiği dünyayla gittikçe daha açık bir bağlantı kurmanın kaçınılmaz bir parçası gibi geliyor. Dünyayla, yegâne dünyayla. Yakında artık deneyimleyemeyeceği dünyayla.

Özgürlük duygusunun verdiği heyecana rağmen, New York'a geldiğinden beri ona eşlik eden üzüntü ve huzursuzluğun gölgesini hepten silkeleyip atamıyor. Brooklyn Köprüsü'nün ortasında yürümeyi bırakıyor. Yüreği daralıyor. Midesi bulanarak, parmaklığa asılıyor. Bunlar rahatlıkla hastalığının belirtileri olabilirdi, ama değil. Bütün o paraya ve paranın aç-

tığı olanaklara rağmen, hayatta hiçbir şeyin değişmediğine ilişkin ani farkındalık tetikliyor bunları. Boş kutuların sırrı hâlâ çözülmedi; Vincent Vega'nın onun için ne planladığına ilişkin hâlâ en ufak bir fikri yok; dazlağın neden öldüğü ve onu kimin öldürdüğü hâlâ belirsiz; Virgo'nun ne teslim ettiğini hâlâ bilmiyor; olan bitenlerin hiçbiri pek mantıklı değil. Ayrıca onun kopyası, sözde Virgo'nun taşınmasına yardımcı olan genç Ortodoks Yahudi kimdi?

Bu sorulara yanıt alıp almaması o kadar önemli değil elbette, çünkü o zaman bile hayatında hiçbir şey değişmeyecek. Ve son zamanlarda karşısına dikilen sonsuzluk göz önüne alındığında, bu sorular belki de gerçekten önemsiz – tamamlanmamış şeylerden hoşlanmadığı için bir çapraz bulmacada doldurmak isteyeceği boş kareler. Belki de öteki sorular çok daha önemli: dünyada hâlâ sahip olduğu sınırlı zamanı anlamlı bir şeye nasıl dönüştürecek? Bayağılığın üstesinden gelip arzu ve içgüdülerin anlık tatmininden daha değerli bir şeye kendini nasıl verecek? Belki de öteki tarafta ne olacağını düşünmeli. Orada yetkililere cevap vermek zorunda kalacak mı? Kuralları çiğnemenin cezası ne olabilir ve bu ceza burada ve şu andaki davranışını nasıl etkiler? Başka fırsatlar olmayacağı için alışveriş sepetine yaşam süpermarketinin sunduğu her şeyi yüklemek gerçekten gerekli mi? Önündeki kısıtlı zaman göz önüne alındığında, bunun tam tersi geçerli değil mi: yalnızca elde etmeye değer şeyleri seçmesi gerekmiyor mu –genel olarak değil, hemen şimdi?

Paranın başka türlü sahip olamayacağı olanaklara kapı açtığı doğru, ama harcamak için acele etmek niye? Tribeca'da araçtan inebilir ve Harlem'de tekrar binebilir. Neden? Belirli bir zamanda ve yerde toplantıya katılması ya da uçağa yetişmek için acele etmesi gerekse, taksi kesinlikle işe yarardı. Ama özgürlüğün özü acele etmemektir: şu ya da bu yöne sapabilirsin, gidebilir ya da gitmeyebilirsin, kestirme yollar

aramazsın, kendini akışa bırakırsın. Peki hangi kestirme yolu istiyor? Mezarlığa gideni mi? Seyahat Acentesi'ni arayabilir ve anında istediği her yere bilet ayırtabilir. Her türlü oteli, her türlü bakımı ayarlayabilirler, öyleyse niye aramadı? Niye Ljubljana'ya giden bir uçakta yer ayırtmadı? Orada Ortodoks Yahudi kılığında, Amerikan vatandaşı Barton Fink olarak geçmişindeki önemli yerleri, gençliğinin totemlerini ziyaret edebilir, babasını, annesini görebilir, Üç Köprü'ye gidip kahve içebilir, belki eski okul arkadaşlarına rastlayıp onlarla konuşabilir, New York'ta tesadüfen karşılaştığı Simon Bebler'ı tanıyıp tanımadıklarını, onun hakkında ne düşündüklerini sorabilirdi. Bundan keyif alacağına emin, ama bu keyif gidiş dönüş onar saat uçmaya değecek kadar büyük olacak mı? Döneceğine hiç kuşkusu yok, ama Vincent Vega'ya dönme konusunda hâlâ kararsız. New York bir şekilde ona ev hissi vermeye başladı, yalnızca taşınacağını düşünmesine olanak tanıdığı için olsa bile. Ve zaten New York'ta olduğuna göre, sırtını çevirmek için o kadar uzaklara uçmakta bir anlam görmüyor. Daha fazla zamanı olsa, sırf merakını tatmin etmek için bunu kesinlikle yapardı. Ama zamanı yok.

Peki niye Gizli Bilgi'yi arayıp, şu anda New York'ta gerçekleşen yoz cümbüşlere katılmanın koşullarını sormuyor? Böylece bir kenarda durup sadece izleyebilir. Hiçbir şeyi bundan daha fazla istemiyor. Tamamen yabancı kişilere yakından dokunma ve onlar tarafından dokunulma düşüncesi yalnızca itici değil, aynı zamanda korkutucu. Tutku sancıları içindeki ücretli oyuncularını izlemekten ne kazanacak ki? Kesik kesik solumaları ve hırıltıları onu sadece güldürmez mi? Güldürür elbette. Bir Broadway tiyatrosuna gidip hafif bir komedi izlemesi daha ucuz ve daha soylu olmaz mı? Ljubljana'daki aktrisi seviyordu. Kadın onun için değerliydi, onundu. Aralarında bir sorumluluk vardı; onu bir başka erkeğin kollarında görmek, Düzelticinin eldivenli elinden gelen yumruk gibi, başına

indirilen bir darbeydi. Yalnızca birbirine yakın olan iki kişi arasına kıvılcımlar gönderen travmatik, dramatik bir deneyimdi. Soraya ile de öyleydi. Virgo ile de: aynı deneyimi onunla yaşamak aklını başından alırdı. Asla karşılaşmadığı ve ona asla kendi öykülerinde yaşama şansı vermemiş olan kadınlar onun için olayların doğal sıralamasındaki bir karışıklık dışındaydı hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu yüzden, Amerikalı Barton Fink sahip olduğu paranın unutulmaz deneyimler satın alabileceğine dair hayaller beslemiyor. Hiçbir cümbüşte yer almayacak; Vincent Vega'nın daireesinde yatağını paylaşacak bir kız sipariş etmeyecek. Böyle şeylere odaklanmak istemiyor. Bu kadar zengin olduğuna göre, başka neyin ücretini karşılayabilir? Dünyayı dolaşmanın mı, yabancı yerler, farklı kültürler tanımanın mı, Nepal'de doğa yürüyüşleri, okul arkadaşlarından birinin taşınmış olduğu Bali'de sörf yapmanın mı? Elbette, ama bunu birisiyle paylaşmak isterdi; yalnızca yaklaşan ölümünün gölgesi eşliğinde dünyayı dolaşmak ve ölümden kaçmaya çalışmak, bir yerden diğerine verimsiz bir uçuş olurdu: hiçbir şey onu ilgilendirmezdi, sezgilerini, kavrayışlarını paylaşacağı hiç kimse olmazdı. Ayrıca bütün o dijital fotoğrafları kime bırakacaktı?

Parasal özgürlüklerin ona gerçek yararlar sağlamadığı bir hakikat. İyi yiyebilir, ama ancak o kadar yiyebilir. Şehri rahatça dolaşabilir, ama bu başlı başına bir amaç olamaz. Özel barlarda pahalı içkilerin ücretini karşılayabilir, ama iki ziyaretten sonra sıkıldığını fark eder. İsteddiği kadar kitap alabilir, ama hayatı gerçekten yaşamak istiyorsa, onları okuyacak zamanı nereden bulabilir? En iyi Broadway gösterilerini görebilir ve en pahalı konserleri izleyebilir, ama sonra ne olacak? Onun ne daireye ihtiyacı var ne de arabaya, bir yıl yetecek kadar kıyafet aldı – ya şimdi? Paranın mümkün kılacağı yaşamı nerede arayabilir?

Gittikçe, büyük bir kapana kısıldığı ve onu oraya Vincent Vega'nın ittiği hissine kapılıyor. Şimdi ondan yüksek sesle istediği her şeye sahip: "Özgürlükten söz ediyorum, Vincent! Başkaları ne derse desin, herkesin temel hakkı olan kendi adına karar vermekten."

Şimdi kendi adına karar veriyor, kimse önerilerde bulunmuyor. Ama hem yazarı hem de kahramanı olacağı öykü nerede? Onu ilerletecek ve bir senaryonun ana hatlarını çizecek olayları tetiklemek için ne yapması lazım? Gerçekleştirebileceği ya da gerçekleştirmek isteyeceği bir öyküyü kafasında bile yaratamadığını fark ediyor; hayal gücü bile onu yüzüstü bırakmaya başladı, gittikçe yalnızlaşıyor. Vincent'ın arkasından bıraktığı acı, soğuk yalnızlık duygusu gözeneklerine işledi ve gittiği her yerde ona eşlik ediyor. Yoksa ölümün yaklaştığını sezen bir hayvan gibi deliğine çekilmesi, dünyadan saklanması, kendi içine gömülüp huzur içinde son soluğunu beklemesi mi gerekiyor? Eylemin tek amacının derin düşünce olduğunu söyleyen Platon değil miydi? Bu çalkantılı olaylar arzusunun, bir şey olduğu, kendisinin dışlanmadığı, bunun ona, onun aracılığıyla ve onun yüzünden olduğu hissini nendeni ne? Bana önemli bir şey oluyor, öyleyse başkalarından daha fazla mı varım? Hayat yalnızca etkileyici olması durumunda mı gerçekten dolu dolu yaşanıyor?

Karaya oturmuş, bundan emin. Yürüyor ve New York'ta turisti oynayarak dolaşıyor. Tam olarak görmeden bir şeye bakıyor; onları, ilk geldiğinde aralarında o kadar canlı, sahici bir bağlantı hissettiği aynı dünyadan kopuk, takıntılı (ya da öyle görünen) düşüncelerin perdesi arkasından algılıyor. Dünya her zamankinden daha fazla uzaklaşıyor, nasıl gidereceğini bilmediği karmaşanın derinliklerinde yok oluyor. Özgürlükle, parayla ne yapacak; hiçbir şeyin geleceği yokken hayatını neye adayacak? New York dolaylarında yürüyor ve dolaşıyor, Staten Adası'na giden feribota biniyor ve bir sonra-

kiyle dönüyor; Duke Ellington ile Charlie Parker'ın oynadığı Apollo tiyatrosunu görmek için Harlem'e gidiyor; pazarı, müzeyi ziyaret ediyor, terk edilmiş Harlem sokaklarında yürüyor, gasplarla ünlü bu mahallede birinin saldırarak onu yeni, daha az tekdüze bir hikâyeye iteceğini umuyor. Ama sağ salim kalıyor ve içindeki donuk acı büyüyor, damar duvarlarına, kalp duvarlarına, beynindeki kılcal damarlara baskı yapıyor; gözyaşlarının eşiğinde olmaktan korkuyor. O anda biri onu durdurup ne aradığını sorsa, herhalde "Hayatımın öyküsünü," diye cevap verirdi. Ve onu nasıl kaybettiği sorulsa, "Çok fazla istemekten ötürü," derdi.

Geceleri gözüne uyku girmiyor. Çoğu zaman gözünü ışık denizine dikip viski içerek panoramik pencerenin önünde oturuyor. Büsbütün yorulunca, cep telefonunu çıkarıp Acil Durumları seçme cesaretini toplayabilmeyi diliyor. Kendisini bütün bunların içine iten adamı gittikçe daha fazla özlüyor; gittikçe yanıtın orada yattığını düşünüyor. Her gün kahvaltıda bir yumurta kızartıyor ve hazır kahve yapıyor, sonra şehirde yollara düşüyor. Yürüyor ve New York'ta dolaşıyor, daha önce ziyaret ettiği bölgeleri göz ardı etmeye çalışıyor; Brooklyn'i ziyaret ediyor ve Queens'de yer üstüne çıkarak yüksek bir viyadük üzerinde ilerleyen 7 numaralı metro hattıyla Coney Adası'na gidiyor. Flushing'e doğru ilerlerken arka pencereden eski göçmen mahallerine bakıyor: İrlandalı, Hintli, Filipinli, İtalyan, Perulu, Kolombiyalı, Ekvatorlu, Meksikalı, Çinli, Koreli. Dünya burada; seyahate gerek yok. Doğuya doğru, Manhattan gökdelenlerinin panoraması görüş alanından uzaklaşıyor, sisin, bulutların, mesafenin içine gömülüyor ve özgürlüğüyle zenginliğini bir kez daha kullanma olasılığını da beraberinde götürüyor. Vincent Vega dönünce kredi kartını iade edip yenilgiyi kabul edecek. *Ben özgür olamıyorum, Vincent. Bana emanet ettiğiniz paranın en azından bir kısmını kullanmanın*

yollarını bulamıyorum. Benimle istediğinizi yapın. Hizmetkârınız olacağım.

Yine de New York'ta yürüyor ve kendini nasıl bir şey yapmaya zorlayabileceğini düşünerek dolaşıyor. Belki de sonuçta, annesiyle babasını görmek için Ljubljana'ya uçabilir, eve verdiği zarar için özür dileyebilir, ölmek üzere olduğunun sırrını onlara açabilir, anlayış, sevgi ve merhametlerini kazanabilir, belki ikisinden biriyle kalabilir ve tercihen, yıllarının çoğunu geçirdiği odada ölürdü – en iyisi buydu. Ve orada New York'taki günleriyle ilgili bir kitap yazabilirdi; hatta onu bitirebilirdi, belki birisi beğenir, belki yayımlanırdı, o da nihayet yalnızca amatör bir oyuncu grubu için değil, gerçek bir yazar olur ve birisi olarak ölebilirdi, yalnızca kariyerinin başındaki birisi gibi olsa bile; başarısız bir öğrenci, beceriksiz bir filozof, geleceği olmayan bir oyun yazarı, bekâretini yitirmeye cesaret edememiş bir sapkın, resmi olarak Barton Fink olduğuna bakmaksızın öyle olmayı tercih edecek hayalci Simon Bebler olmaktan iyiydi bu.

Ama hayır – tam Seyahat Acentesi'ni arayıp Ljubljana'ya bilet ayırtmak üzereyken, bunun yenilgiyi kabul ettiği anlamına geleceğini fark ediyor. Bunun altından nasıl kalkabilir? En azından bir şey yapması şart; başka yolu yoksa, kendini harekete geçmeye zorlaması şart. Sonra belki, kim bilir, avucundan kaymış olan New York hikâyesi ilerleme kaydedebilir.

Akşama doğru Gizli Bilgi'yi arıyor. “Merhaba.”

“Merhaba, Bay Fink,” diye cevap veriyor dost canlısı ve sağlıklı erkek sesi. “Size nasıl yardım edebiliriz?”

“Bekâretimi yitirmeye karar verdim.”

Kısa bir sessizlik. Sonra adam, “Peki size bu konuda nasıl yardımcı olabiliriz?” diyor.

“Boy 1.80'in epeyce üzerinde, bacakları koltuk altlarına kadar uzanan, en fazla yirmi yaşında, bir söğüt dalı kadar ince, şuh memeli –ne çok büyük, ne sarkık– ay gibi gözleri, iki

sıra pırıl pırıl beyaz dişleri ve Central Park'taki Shakespeare heykelini sonelerini okumaya zorlayacak bir gülümsemesi olan bir Nübyeliye ihtiyacım var. Ayrıca tarçın ve mandalina kokmalı.”

Öncekinden biraz daha uzun bir sessizlik.

Sonra adam, “Taleplerinizde biraz esnek olmaya hazır mısınız?” diye soruyor.

“Kesinlikle hayır,” diyor Simon.

“Bunların hepsini isterseniz, fiyat yükselir.”

“Umurumda değil,” diyor Simon. “Ne kadar?”

“Beş bin dolar civarında.”

“Önemsiz bir para,” diyor Simon. “Kredi kartımın numarasını kaydedin. Sonra da adresi.”

“Yazıyorum, Bay Fink.”

“Zamanı da unutmayın – tam sekizde.” Simon aramayı sonlandırıyor.

Önce, kararsızlığından bitkin düşmüş, nihayet kendini bir şey yapmaya zorladığı için hiç rahatlamamış halde yatıp, saat yediye kadar uyuyor. Sonra hızla duş alıyor, saçını yıkıyor, kurutuyor, alacakaranlıkta yavaş yavaş rengi solan kentin panoraması önünde bir kadeh viskiyle oturuyor ve bekliyor. Bir süre sonra, neden tedirginden çok meraklı olduğunu soruyor kendine. Gerçekteyse, ne tedirgin ne de meraklı; neredeyse tamamen kayıtsız hissediyor. Diken üstünde olmalıydı, kalbi kendisini bekleyen macera düşüncesiyle küt küt atmalıydı. Ama boşluktan başka bir şey hissetmiyor. Boş bir kutuya dönüşmüş, Vincent Vega’nın gizli dolabında bulunduğu kutular gibi.

Saat sekize on kala, cep telefonu çalıyor. Gizli Bilgi. Erkek sesi, “Sizi hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm Bay Fink. Belirttiğiniz özelliklerin hepsine sahip birini göndere-miyoruz. Hep bazı küçük farklılıklar oluyor. Malı iade etme-

nizi istemediğimden, bir kez daha taleplerinizin bazılarında esnek olup olmayacağını sormak istedim.”

“Ne gibi farklılıklar?” diye soruyor Simon.

“Önemsiz,” diye yanıtlıyor adam. “kadın yalnızca 1.89 boyunda, yirmi bir yaşında, göğüslerine gelince, belki biraz aşırı büyük, dişleriyse... eh, iki sıra beyaz dişi var ama dişlerden biri altın. Gülümsediğinde onu saklayamıyor. Geldiği yer olan Etyopya’da bu bir güzellik göstergesi. Ve bir şey daha: dört altın halkası var. Sol burun deliğinde, sağ meme ucunda, göbeğinde ve sol labyasında. Sizi uyarmanın doğru olacağını düşündüm.”

Kısa bir sessizlik. Sonra adam tekrar konuşuyor. “Hâlâ ilgileniyorsanız size bir indirim yapabiliriz. Yalnızca üç bin dolar.”

Yine sessizlik, bu kez biraz daha uzun sürüyor. Sonra Simon, “Küçük farklılıklar sorun değil, asıl sorun halkalar. Ben altın sevmem, gümüşü tercih ederim. Çabalarınız için teşekkürler.”

Ve görüşmeyi sonlandırıyor.

İki bromazepam hâpi daha alıp yatağa dönüyor. Ne pahasına olursa olsun, daha fazla düşünceye dalmaktan kaçınmak istiyor. Ölüm şimdi gelse, kollarını açarak onu bir kurtarıcı olarak karşılardı. Ama ertesi sabah yine her şey pırıl pırıl; Manhattan altında uzanıyor, onu yüksek ve alçak, yasak ya da mubah, sınırsız bir oyalanma ve eğlence seçeneğiyle tehdit ediyor. Ne cesaret, ne arzu ne de merak duyduğundan, yaşamın akışına nasıl dalacağını bilmiyor. Alışkanlık gereği ve kendini meşgul etmek için, sokaklara dönüyor, gerili iplerle manipüle edilen akılsız bir turist gibi New York’ta yürüyor ve dolaşıyor. Virgo’ya birlikte koştuğu, onun IT’S OVER çizerek ortak kaderleri üzerine yorumda bulunduğu sokaklara çekildiğini fark ediyor. Vega’nın ve Ölümüne Mahkûm Olanlar

Derneği'nin üyesi olabilecek herkesin kaderi. İstek ve enerjisi olsaydı, derneği kurardı. Ya da en azından bunu yapmak için iyi bir nedeni olsaydı. Aslında, bir nedeni yok – hiçbir şey için, onu sokaklara, işlek yollara çıkaran gelişmeler için bile. İçinde hâlâ canlı olan bir şey varsa, o da bu sokaklarda Virgo ile birlikte bir kez daha koşma isteği; onu izlemek, onunla konuşmak, kararsızlığını, kafa karışıklığını, soğuk yalnızlığını paylaşmak için duyduğu istek. Bir an için sokağın karşı tarafında yoldan geçenler güruhu arasında kırmızı rüzgârlıklı dazlağı gördüğünü sanıyor; ama ertesi an geriye kalan tek şey kazınmış kafa ile kırmızı rüzgârlık oluyor. Benzerlik farklı hedeflere doğru koşan insan kitlesince emilerek yok oluyor. Yeniden orta çıkıp kendisini takip etse, onu gördüğüne sevinir miydi?

Birden Central Park'taki Rastafaryan'ı anımsıyor. Orada hissettiği olumsuz duyguları, özellikle de kaderini kabul edişini anımsıyor. Ayakları kendi istemleriyle onu en yakın girişe doğru götürüyor. Yol üzerinde kredi kartını bir ATM'ye sokup bin dolar nakit çekiyor. Hiç değilse biraz para harcamalı. Bu onun için bir şey ifade etmese de, bir başkası için edebilir. Parka ulaşmadan önce, Quinn'in *Cam Kent*'te dolaştığı bir sokakta buluyor kendini ve birdenbire Quinn'in kırmızı defterine kaydettiği bütün kayıp ruhların yanından geçiyormuş gibi geliyor ona; serserilerin, reddedilenlerin, bütün eşyaları plastik torbalarda olan darmadağın kadınların; berduşların, yitiklerin, ayyaşların; dilencilerin, dansçıların ve şapkaları yerde, saygınlığını korumaya çalışan çalgıcıların. Yaşı belirsiz, şapkası yüzünü gizleyen, bacak bacak üstüne atarak kaldırımında bir yılan oynatıcısı gibi oturan klarnetçinin yanından geçiyor; önündeki iki kurulu mekanik maymundan biri davul öteki tef çalarken klarnetçi, sanki mekanik arkadaşlarının eşliğinden hoşlanıyormuş, sanki kendisinin yarattığı ayrı bir

evrenmiş gibi, davulun ritmiyle ileri geri sallanan enstrümanında sonsuz çeşitlemelerle onlara eşlik ediyor.

“Durmadan devam etti, sonuçta hep aynıydı, yine de dinledikçe ayrılmakta zorlandım,” diye yazıyordu Quinn defterine. “O müziğin içinde olmak, yinelemelerinin çevrimine çekilmek: belki de burası insanın nihayet içinde yok olabileceği bir yerdir.”

Ya, evet, diye düşünüyor Simon. Yok olmak. Ritmik, tekrarlanan müziğe yenik düşmek ve onun aracılığıyla sonsuza dek yok olmak.

“Ama dilenciler ve oyuncular, serseri topluluğunun ancak çok küçük bir parçasını oluşturuyor,” diye yazıyordu Quinn. “Onlar aristokrasi, seçkin düşmüşler tabakası. Yapacak hiçbir şeyi, gidecek hiçbir yeri olmayanların sayısı çok daha fazla.”

Ben de onlardanım, diye düşünüyor Simon, diğer adıyla Barton Fink. Onlar yoksul, ben zenginim, ama aramızdaki fark ne olursa olsun, hiçbirimizin geleceği yok. Central Park’a dönmek yerine, Manhattan etrafında evsiz barksız insanları arayıp onlara para vererek yürüyor, ATM yalnızca yirmi dolarlık banknotlar verdiği için her birine yirmişer dolar veriyor. Bazıları kayıtsız kalıyor, bazıları çok ilgileniyor, kimisi hayrete düşüyor, kimisi ağırbaşlılıkla minnet duyuyor, bir kısmı da inanmıyor ve banknotu sahte paraymış gibi yakından inceliyor. Yalnızca birkaçı parayı parlak, açık bir gülümseyişle kabul ediyor. Nereden gelmişler? Onlar gerçek mi ve Paul Auster’ın *Cam Kent*’te betimlediği insanlara benzemeleri bir tesadüf mü? Simon’un kitap hakkında hatırladıklarından, tezi için Auster’ın kurgusal New York sunumunu seçen Virgo’ya duyduğu arzudan mı kaynaklanıyorlar? En sonunda aklını mı yitirdi, belleğinden ve hayal gücünden şekillenen görüntüler görmeye mi başladı, parayı hayali şahıslara mı verdi?

Öyle ya da böyle, para onlar için değildi, o yüzden bir başka ATM arıyor ve bin dolar daha çekiyor. Banknotları ceplerine

tıkıyor ve amaçladığı gibi Central Park'a gidiyor: bir zamanlar evi olan ve en azından bir süreliğine kendini gerçek hissettiği yere. Esas olarak garip Rastafaryan'a merhaba demek istiyor. Vega, Virgo ve Woody Allen'ın yanı sıra, New York'ta gerçekten konuştuğu tek kişi o. Aynı zamanda Simon'un artık parkta uyumayan, parasını harcamak için gerekli hayal gücünden yoksun bir çeyrek milyoner olmasının da sebebi.

Önce onu, hatırladığı kadarıyla, kendisini sinsice izlemeye başladığı ve çalınmış evrak çantasını verdiği gölet yakınlarında arıyor. Ama orayı artık başka berduşlar işgal etmiş – Simon hiçbirini tanımıyor. Tanrı bilir nereden gelmişler. Dönüşümünden bu yana yalnızca iki gün geçti. Hiç değilse bazılarını tanınması gerekirdi; parkta kalanlar bu kadar çabuk değişmiş olamazlar. İlerliyor, hayvanat bahçesine doğru dönüyor. Ama sonra Rasta'yı orada hiç görmediğini hatırladığından, batıya giden dolambaçlı patikaları takip ediyor. Ya artık orada değilse? Ya eline biraz para geçmiş ve Porto Riko'daki sahiline dönmüşse? Tek dileği bu değil miydi? Sheep Meadow'da, çimene uzanmış güneşlenen ya da piknik yapan insan kitlesi arasında onu arıyor; Mall'da, yüz elli çam ağacının altındaki banklarda onu arıyor; *Hair* filminin pek çok sahnesinin çekildiğini anımsadığı ve eskiden hippilerin toplandığı Bethesda Terrace çeşmesinin yanında onu arıyor; gölün kenarında ve Great Lawn'ın karşısında onu arıyor. Sonunda, artık parkta bulunmadığına ikna olarak, gölete dönüyor ve birbirlerinden ayrıldıkları ağacın altına oturuyor.

Yorgun argın çimene uzanıp gözlerini kapıyor. Acı verici görüntülerle dolu bir yarı uykuya dalıyor, dar koridorlu labirentten, yeraltı tüneller ağından, yaptığı her hamleyle daha da içine dolandığı dikenli çalılardan çıkış yolu arıyor.

Birden, ürküyor ve gözlerini açıyor. Önünde, kafasında yün bir şapka olan, ona bir şey soran bir siyah adamın simasını görüyor, ama soru görüntüler arasında kayboluyor.

“Ne?” diye hırlıyor.

“Ben soruyor ve soruyor, gerçekten sen misin?”

“Niye?”

“Aynı değilsin. Ne oldu?”

“Milyoner oldum.”

“Ah dostum, başın sağ olsun. Sen ne yapıyor da bu kadar düşünüyor?”

“Aslında tam milyoner değil, çeyrek milyoner.”

“Tamam, bu daha iyi, ama yine de büyük şanssızlık; bu karmaşaya kim soktu seni?”

“Al Pacino.”

“Hadi ordan! Sen ona çalınmış evrak çantasını verdi, o da sana çeyrek milyon verdi, ha?”

“Öyle bir şey.”

Havanın güneşli ve ılık, neredeyse sıcak olmasına karşın, yine paltosuna sarınmış ve altında yine iki kazak var. Omzundaki çantadan bir kazak daha fırlıyor. Ve adam yine yalınayak. İlerliyor, çantasını çimene koyuyor, paltosunu katlıyor ve oturuyor.

“Sandviçin var mı?” diye soruyor. “Her yere uğradım ama onlar çöp kutularını boşaltıyor. Parkta yeni bir ayak takımı var, dürüst insanlar daha yaklaşmadan her şeyi alıyor.”

“Sandviçim yok yok ama bu var,” diyor Simon.

Cebinden bir tomar para çıkarıp Rastafaryan’a veriyor.

Rasta şaşırılmış görünüyor. “Biz dostuz sandım.”

“Dostuz. Sana yardım etmek istiyorum.”

“Ah dostum, bu işe yaramaz, bu hakaret. Sen yeşil banknotlarıyla beni esir etmek istiyor. Atalarım köleydi, biz siyahlar özgürüz artık. Birimiz Başkanlığa aday oldu.”

“Uçak bileti için paran olsa Porto Riko’daki sahiline dönmek isteyeceğini söylemiştin. Artık var. Bu yetmez. Bin dolar daha getirebilirim.”

“O zaman ben senden gizlenmek zorunda kalacak.”

“Niye?”

“Para lanet. Eline biraz geçti mi, sen daha fazlasını ister ve o da geçti mi, yeterli değil hissini sen üstünden atamaz. Sonra sen şu Sisifos ya da Tevrat’taki Potifar gibi çalıştıkça çalışır – bilirsin onu, sen benden daha eğitilmiş. Artık çalışma imkânı kalmayınca da sen dağılmaya başlar.”

Simon susuyor. Ne diyeceğini bilemiyor.

“Para asla istediğini sağlamaz sana,” diye devam ediyor Rasta. “En iyi ihtimalle seni, *ne* istediğini bilmediğin noktaya götürür.”

“Öyleyse Al Pacino’yu niye soydun? Günlerce ve gecelerce harcayacağın destelerce para bulmayı ummadın mı?”

“Birkaç dolar işe yarar, ama daha fazlası – Tanrı korusun. O zaman ben çantanın sahibine koşup onu geri vermek zorunda kalırdı.”

“O halde hayatından memnun musun?”

“Tamamen. Ben görüyor ki sen kendi hayatından değil. Sen bir şey istiyor ama ne olduğunu hiç bilmiyor. Sen bir şey yapman gerektiğini düşünüyor ama bunun ne olduğuna dair bir fikrin yok. Ama hepsinden önemlisi, sen nedenini hiç bilmiyor. Eh, bu da en azından bir ilerleme. Biraz daha ilerlersen sen kendi kendini gütmeyi bırakır.”

“Ama bu artık mümkün değil,” diyor Simon. “Protestanlar çok çalışmanın cennete giden kestirme yol olduğuna karar verdiklerinden beri, hepimiz o hastalığa yakalandık. Bu bizim normal durumumuz. Sağlıklı hale geldi. Belki de Eski Yunanlılar kurtuluşu felsefede, Hintliler meditasyonda, Çinliler de doğa sevgisinde arıyorlardı, ama etrafına bak, New York’a bak. Dünya, tüm hatalarıyla, emekle yaratılmış ve güzel, iyi, hatta mükemmel olan çok şey içeriyor.”

“O zaman sen niye tadını çıkarmıyor?”

Simon cevap vermiyor.

“Yeterince kazanmaya bak ki sen çalışmak zorunda kalma.”

“Hedeflerinin olmasıyla, onlara ulaşmaya çabalamakla ilgili bu; hedefler olmasa biz bir hiiz.”

“Benim tek hedef vaktinden önce açlıktan lmemek. O kadar.”

Simon’un kafası karışıyor ve bir süre aklına cevap gelmiyor.

Sonra, “Tanrı’ya inanır mısınız?” diye soruyor.

Bir an için sessizlik oluyor, sonra Rasta kahkahayı basıyor. “Ah dostum, ben olan ve olabilecek her şeye inanır. Belki de olmayan ve asla olmayacak her şeye inanır. Ben inanmazsa bunun bana faydası ne? İnanmak güzel. Ama asılmaya olan inanç değil. Salıvermeye olan inanç. Her şeyi salıvermeye.”

“O halde parayı almayacak mısınız?”

“Mutlu olacak birine ver onu.”

“Peki şu çocukluğunun sahiline dönme hayali sadece bir hayal mi?”

“Ne var bunda?”

“Ama hayaller bizim denememiz ve gerçekleştirmemiz için vardır.”

“Sen hayalinin gerçekleştiği andan korkmalı. Sen bütün di-kışları sökülmüş bir giysi parçası gibi dağılır. Hayaller bizi bir arada tutan iplik dostum, onlar yoksa biz sadece terzi bekleyen bir giysi parçası.”

“Bilgece şeyler söylüyorsun.”

“Ben mi?” diyor Rasta gülerek. “Ben hepsini parkta bulduğum bir kitaptan alıyor! Beni ciddiye alma. şimdi benden tavsiye isteme diye ben gidiyor. Bilirsin işte, bir kitap okursun ve insanlar seni zeki zanneder.”

Ayağa kalkıyor ve çantasını omzuna atıyor.

“Senden gerçekten bir tavsiye isteyecektim,” diyor Simon.

“Al Pacino’dan iste. İkiniz artık tanışıyor. Sana para verdiğine göre...”

Arkasını dönüp gölete doğru yürüyor.

Oraya varmak üzereyken, sağa dönüp ağaçlar arasında yok oluyor.

Simon kalkıyor ve hangi yöne sapacağına karar vermeye çalışıyor. Aslında gidecek bir yeri olmadığından, hâlâ ilgisini çeken haddinden fazla seçenek arasında kararını veremiyor. Hiçbir şey onu yeterince ilgilendirmedeğinden, ağacın altında yatıp uyumayı tercih ederdi. Ve parkta kalmayı, berduşluk hayatına dönmeyi, önceden olduğu gibi günü gününe yaşamayı. O zaman, kaderini daha kolay kabul etmişti. Ettiğindeyse, o kadar kötü değildi – bazı mutluluk, sevinç anları bile yaşamıştı. Şimdi depresyon, onu nemli bir battaniye gibi sarıp sarmalıyor.

Sonraki acı dolu anlarda, Vincent Vega’yı aramaya karar veriyor; sonra da aramamaya; sonra Seyahat Acentesi’sini arayıp Ljubljana’ya bilet ayırtmaya; sonra başka bir yere seyahat etmeye. Belki Alaska’ya, belki Greenland’a. Çevresinde boşluktan başka bir şey olmayacağı için kalbindeki boşluğun daha az acı vereceği bir yere. Sonra daireye dönmeye, örtülerin arasına kıvrılmaya, bütün bromazepam haplarını yutup sonsuza dek uykuya dalmaya karar veriyor.

Hastalığı doruğuna ulaşmadan ölmesi gerçekten önemli mi? Hayattan ne alıyor ki? Rasta haklı. İnanç bir şeye asılmakla değil, salıvermekle ilgili. Bağlantıyı kesmek. Kapatmak. Hiçbir şeyi takip etmemek, bir şeylerin seni ele geçirmesini beklemek. Kendin, kendi kırbacın, neye ulaşman gerektiğine, ne olman, nasıl yaşaman gerektiğine ilişkin kendi fikrin tarafından kovalanmak. Sadece ol. Yapabileceğin en iyi şey bu işte.

Ardından her şey yoluna girer. Her şey olması gerektiği gibidir. Yalnızca daha fazlasını alamayacak kadar dolu bir çan-

taya tıkmak için bir şeylere el koymaya çabalamak niye? En büyük, tek mutluluk, her şeyin neye benzerse benzesin, her an olduğu gibi olmasıdır. Yaşam başına gelen şeydir. Yaşam, sen başka planlar yapmakla meşgulken başına gelen şeydir. Güzelim John Lennon haklı mıydı? Felsefe için bu bir çelişki, kendi ayağına sıkılmak olurdu! Belki de onun tek sorunu, çok fazla düşünmesi. Düşünme yeteneğinin olması; sonuçta, bunun için eğitildi. Belki de felsefe eğitimi almamalıydı.

İnce eleyip sık dokumanın sonu. Yaşam başına gelir şeydir. Hareketsiz dururken, beklerken, amaçsızca dolaşırken.

Kendini daha iyi hissediyor. Kimseyi aramasına gerek yok, hele annesini, babasını, ya da iki sevgilisinden birini aramasına hiç yok. Vincent Vega da bekleyebilir. Şu anda, Simon'un birkaç kelime konuşmak isteyeceği tek kişi Dr. Woody Allen. Numarasını Vega'dan almadığı için kendine çok kızıyor. Ama sonra adresi anımsayabildiğini düşünüyor: 839 Maddison Bulvarı, dördüncü kat?

Yarım saat sonra girişin dışında ve hemen ardından içinde dikiliyor, üniformalı bir güvenlik görevlisi kimi görmek istediğini soruyor ona.

"Psikanalistimi," diyor Simon. "Dr. Woody Allen."

"Dr. Allen bir süredir burada değil. Ne zaman döneceğine dair bir bilgimiz yok!"

"Tedavi için bir yere mi gitti?"

"Bilmiyorum, efendim. Pek çok kişi onu soruyor, ama hiçbir talimat bırakmadı. Sadece bir süreliğine buralarda olmayacağına dair bir mesaj!"

Bir süreliğine buralarda olmayacağına dair, diye tekrarlıyor Simon kendi kendine ve tekrar sokağa çıkıyor. Bir daha dönmeyecek olması mümkün mü? Ölüyoruz. Dünya ölüyor. Ruhlar buharlaşıyor, Greenland buz tabakası eriyor, deniz seviyeleri yükseliyor, kasırgalar ve tayfunlar yoksul insanların evlerini yıkıyor, her saat başı yüz hayvan türünün soyu tüke-

niyor, her saat başı dünyaya güç sağlayan yakıt azalıyor, her saat başı daha az yiyecek, daha az su, daha az orman, doğmakta olan çocuklar için daha az oksijen kalıyor; her şey düşünülüp tartıldığında, hiçliğe gömülmenin bir anlamı var mı?

Caddede karşıya geçerken Simon'un gözü tesadüfen kırmızı ışıktaki bekleyen bir sarı taksiye takılıyor. Sürücü ona tanıdık geliyor. Bir an sonra tekrar bakıyor ve sürücüyle göz göze geliyor. Hiç kuşkusuz, direksiyondaki kişi kırmızı rüzgârlıklı dazlak! Bruce Willis. Kırmızı rüzgârlık yerine mavi bir kareli gömlek var üstünde, ama yüz ve ifade ona ait. Yüzü şaşkınlık, hatta hayret ve açık tiksinişle dışa vuruyor – ya da Simon'a öyle geliyor. Hem niye yanılısın ki, sonuçta göz gözeydiler. Şimdi her an, diye düşünüyor Simon, gaza basıp beni ezmeye çalışacak. Telaşla karşıya geçiyor, bunu yaparken bazı yavaş ilerleyen yayaların arasında kalıyor. Karşı tarafa ulaştığında, ışık kırmızıya geçiyor ve taksi öyle hızlı kalkıyor ki lastikler gıcırıyor. Sürücü camdan Simon'a, "Seni buldum!" der gibi bakıyor.

Simon, "Sen ölü olmalıydın!" diye sesleniyor arkasından.

Daireye dönünce mutfığa gidiyor ve bütün çekmeceleri karıştırarak üst terasa açılan kapının kilidini kırmak için kullanabileceği bir alet arıyor. Bir süreliğine oraya gitmek istiyor, oraya, başka yere değil. Kalın bir bıçak dışında hiçbir şey bulamıyor, o da işe yaramayacak. Bir pense ve çekice ya da daha iyisi, baltaya –Ljubljana'daki evinde birkaç saniyede bulacağı şeylere– ihtiyacı var. Ancak New York'taki bir gökdelenin 64. katında baltanın ne işi olur? Bütün oda ve banyolardaki tüm çekmeceleri arıyor, antredeki gömme dolabı da arıyor, ama uygun bir şey bulamıyor. Koridorun sonuna kadar gidip basamaklardan kilitli kapıya çıkıyor ve asma kilidi sallıyor. Kapıya yapııştırılmış notu bir kez daha okuyor:

Yalnızca intiharlar için. Anahtarı Vincent Vega'dan iste.

Anahtar! Anahtarlıkta yalnızca ana girişin ve daire kapısının değil, başka kapıların da anahtarları var. Ön kapıya koşuyor, anahtarları alıyor, basamakları tekrar hızla çıkıyor. İlk anahtar fazla büyük, ama ikincisi asma kilide kolayca giriyor.

Kapıyı iterek açıyor ve New York'taki 64 katlı binanın çatı terasına çıkıyor. Teras sadece binadaki en büyük dairenin sahibine ait: hurdaya çıkarılmış şirketlerin zengin satıcısı, kanserden ölmek üzere olan ayıksız milyoner, Vincent Vega'ya. Olağanüstü büyük teras, çatının tamamını kaplıyor. Simon, Vega'nın dairesinin ne kadar büyük olduğunu ancak duvarların bulunmadığı bu yere çıkınca fark ediyor. Teras eskiden helikopter pisti olarak kullanılmış olmalı: Simon hâlâ iniş alanının silinmiş çizgilerini seçebiliyor. Alan sonradan küçük funda, ladin, hatta gül yatakları arasındaki patikalarla bir çatı bahçesine çevrilmiş. Ama bu bahçe, biri ona bir şekilde bakıyorsa, yalnızca eski halinin bir gölgesi olsa gerek. O bile değil: bir zamanlar orada yetişen her şey solmuş, ölmüş, yamru yumru olmuş, kurumuş, unutulmuş. Vega'nın bahçesi ondan önce ölmüş. Herhangi bir kimsenin terasa çıkmasından bu yana en az bir ay geçmiş olmalı.

Ama ihmal edilmiş, kurumuş bitkiler arasında, sınırsız New York manzarası çok daha etkileyici. Terastan aşağıdaki çimento vadilerinin içine atlamak, zar zor görülebilen caddeye kafa üstü çakılmak, kendi adına hayata asılmaktan kazanılacak hiçbir şey olmadığını anlamış biri için en güzel ölüm gibi geliyor Simon'a.

Batı yönünde, güneş gökdelenler silüetinin arkasında baktarken Central Park, New Jersey'in puslu ufkunda yok oluyor. Akşam yaklaşıyor, bir New York akşamı daha, güneyden tatlı bir meltem esiyor. Ölmek için güzel bir gün, Tanrı Amerika'yı kutsasın.

Kollarını açıyor ve atlamaya hazırlanıyor. Gözleri faltaşı gibi açık, kendisiyle kaldırım arasındaki mesafenin azalışını,

kaçınılmaz bir çarpmaya doğru vınlayışını görmek istiyor; karanlığa gömülmeden önce kaldırımı yakından görmek istiyor. Ve tam ilerleyip düşmeye niyetlenirken, cep telefonu çalıyor.

İlk düşüncesi, bu nasıl bir klişe, oluyor. Ne kadar uygunsuz, istilacı bir klişe! Ve onun başına gelmesi şart; ne olduklarını bildiği andan itibaren klişelerden kaçınmaya çabalamış olan onun. Aramayı yok sayabilir elbette ve her şey göz önüne alındığında, öyle yapmalı, çünkü karanlığın bu tarafında onu alıkoyacak hiçbir şey yok. Kollarını bir kez daha açarak çekip gidebilir. Ne var ki merakı, ölme arzusundan daha güçlü. New York'a geldiğinden beri ilk kez biri cep telefonunu arıyor; kim olabilir?

"Barton Fink."

"Selam, Barton. Ben Vincent. Neredesin? Ne yapıyorsun?"

"Terasınızdan atlamaya hazırlanıyorum."

"Gerçekten mi? Bahçe nasıl? Sence kurtarılabilir mi?"

"Bitti artık," diyor Simon. "Zaman tükendi."

"Yazık. Ama New York'taki bir binanın çatı terasında kurumuş bir bahçe nedir ki? Kim özler onu? Dünyayı kurtarsak daha iyi olur."

"Dazlağın hayatta olduğunu neden söylemediniz bana?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Gizli dolabınızda vurulmuş bulduğum adamdan! Havalimanında beni bekleyen ve boş bir kutu yüzünden takip eden kişiden."

"Yine seni takip mi ediyor?"

"Onu gördüm. O da beni gördü. Er geç nerede olduğumu öğrenecek. Er geç beni tekrar tehdit edecek."

"Dolapta gördüğün adam, bundan bir yıl sonra bizim olacağımız kadar ölü. Sen onun ikiz kardeşini görmüştün. Hiç de tehlikeli değildir. Aksine, seni koruyacaktır."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok. Bir adım atsam Süpermen gibi uçarım."

“Kartı neden kullanmıyorsun, Simon? Sağlıklıydın, özgürsün, hayal gücünden yoksun değilsin...”

“Benim sağlığa ihtiyacım yok. Özgürlüğe hiç yok, o köleliktir. Hayal gücüne gelince... sağlık ve özgürlük en sonunda yok etti onu.”

“Dr. Allen’a uğradın mı?”

“Kapı görevlisi onun bir süreliğine gittiğini söyledi.”

“Nerede olduğunu öğreneceğim, sonra gidip onu görürsün.”

“Çok geç.”

“Niye? Çatıdan şimdi ya da yarın veya öbür gün atlamam, senin için ya da dünya için o kadar önemli mi? Aslında bir iyilik istemek için aradım seni. Başka kimden isteyeceğimi bilmiyorum.”

“Ne tür bir iyilik?” diye soruyor Simon, kısa bir aradan sonra.

“Bu aramızda kalsın. Neredeyse kesinlikle ölüme mahkûm olduğumu öğrendiğimden beri, mümkün olan her yoldan günahlarımın bağışlanması için bir çare arıyorum. Başka şeyler arasında, AIDS hastaları için bir bakım ünitesinde meslekten olmayan bir asistan olarak çalışıyorum. Yarın Williamsburg’da bir hastayı ziyaret etmem gerekiyor, ama edemeyeceğim. Benim yerime gitmek nezaketinde bulunur musun?”

Simon bir şey söylemiyor.

“Hadi ama, kendi başının çaresine bakamayan hasta bir kız için bir şeyler yap.”

“Bir asistanın ne yapması gerekir?”

“Dairesine çekidüzen ver, banyoyu temizle, çöpü çıkart, ona yemek pişir. Alması gereken bütün ilaçları aldığından emin ol. Sabah sekizden akşam sekize kadar yanında kal. Ona eşlik et, belki kendinle ilgili bir şey anlattırır. Karanlığına küçük bir ışık tutmaya çalış.”

“Ama bakım ünitesi çok sayıda hastaya bakılan bir yer değil midir?”

“Evet, Barton. Ama New York’ta bazı bakım üniteleri hastalarına evlerinde bakıyor. Esas olarak gönüllülere bel bağlıyorlar.”

“Ama beni tanımıyor bile.”

“Çoktan söyledim kendisine. Değişiklikten memnun olacak, benden sıkıldı zaten.”

“Bana sormadan geleceğimi mi söylediniz ona?”

“Bana bir iyilik etmeyeceğini mi varsaymalıyım? Benim de yardıma ihtiyacım var, Barton. Zaman benden yana değil. Senden çok şey bekliyorsam özür dilerim. Adımını at ve atla. Arayacak başka birini düşünürüm.”

Sessizlik. Hat kesiliyor.

Simon çabucak Son Numarayı Tekrar Çevir’i seçiyor. Telefon çalıyor ama yanıt yok. Simon’un midesi bulanıyor, göğsü sıkışıyor, hafif başı dönüyor. Kazayla derinliklere düşmemek için terasın kenarından geri adım atıyor. Hiç kendini bu kadar hor görmemiş, ya da kendine bu kadar kızmamıştı. Ve Vega’nın karşısında, kim görüşmeyi bu kadar alınmış bir şekilde sonlandırmazdı ki?”

Nihayet telefonu açıyor, “Senin için ne yapabilirim, Barton?”

“Bana adresi vermeyi unuttunuz.”

“383 Manhattan Caddesi. Ev üç katlıdır. İkinci kata çık ve AC/DC yazılı zile bas.”

“Ya kapı görevlisi, ona ne diyeyim?”

“Kapı görevlisi yok, Barton, yalnızca hiç kilitlenmeyen kapılar var. Bazen açık kalıyorlar, bu yüzden bir köpek kakası ya da çiş kokusuyla karşılaşırırsan şaşırma.”

“Tamam.”

“Yarın erkenden bir taksi çağır, numarası cep telefonuna kayıtlı ve iyi bir iş çıkart.”

“Ne zaman geri geliyorsunuz?”

“Özledin mi beni?”

“Belki.”

“Ben de seni özledim, kulağa olmayacak bir şey gibi gelse de. Yakında döneceğim. Önce ölmezsem tabii. Ama sen hayatta kal.”

“Çatıda helikopter pisti şeritleri var.”

“Çatıyı daireyle birlikte satın aldım. Eskiden helikopterim vardı.”

“Artık yok mu?”

“Yaşamak için acele etmiyorum artık ve bir toplantıya beş dakika geç kalmak şimdi o kadar kabul edilmez görünmüyor. Altı ay önce helikopteri, Darfur’daki sığınmacılara yiyecek teslim etmek için kullanan bir hayırsevere hibe ettim.”

“Geçmişteki günahların iyi işler sayesinde bağışlanması mümkün mü?”

“Bunun bir önemi var mı? İyilik etmek iyilik etmektir.”

“Geçmişte, her ne kadar küçük bir geçmişim olsa da, genelde son derece aptalca şeyler yaptım. Günah işlemeye fırsatım olmadı.”

“Yine felsefe yapıyorsun, Simon! Bunun için çok az zaman olduğu ve yalnızca eylemin bir değer taşıdığı konusunda anlaşmadık mı?”

“Hatırlamaya çalışacağım.”

“Öyle yap. Ve Manhattan’daki Manhattan Caddesi’ne gitmediğinden emin ol. O numarada üç güvenlik muhafızı olan bir bina bulursun. Sen doğu Williamsburg’a gitmelisin. Orası doğuda, Brooklyn’in kuzeyi, Queens’in güneyindedir. Taksi şoförü bilir.”

Film Yıldızı Hayranına Ne Dedi

Ertesi sabah saat sekizde Simon, belki daha iyi günler görmüş, belki de görmemiş bir banliyödeki kimi yüksek, kimi alçak, çok katlı binaların bulunduğu uzun bir sokakta üç katlı sarımtırak bir evin önünde duruyor. İçeri girip ikinci kata çıkmak için cesaret topluyor. Taksiyle gelmedi: önceki akşam metro haritasını inceledi ve Grand Street istasyonuna giden L trenine bindi, sonra köşeyi dönüp hafif yokuş aşağı yürüdü – çok kolay. Geceleyin bulutlar yoğunlaştı – yağacak gibi. Nemli havada nefes almak zor. Belki hastalığı ilerledi, belki de şimdiden akciğerlerini sardı. Kaç günü kaldı?

Dar merdivenden ikinci kata çıkıyor ve keçeli kalemle üstüne AC/DC yazılmış kirli yeşil bir kapıya vuruyor. Zil yok, o yüzden tekrar vuruyor. Yukarıda bir yerlerde, üçüncü katta, bir elektrikli süpürge sesi duyuyor. Yeşil kapının ardında yalnızca sessizlik var. Üçüncü kez, daha sertçe vuruyor. Kapının arkasında, ya da belki komşu dairede, bir çocuk cırlaması sonra ağlaması duyuyor, daha çok istediğini elde edememiş birinin sızlanması gibi. Tekrar vuruyor ve içeriden gelen kırlılgan bir kadın sesi duyuyor: “Girin!”

Kapı koluna basıp dikkatle içeri giriyor. Hol yerine, yuvarlak bir masa ve üç sandalyeden başka pek az şeyin sığacağı küçük bir odada buluyor kendini. Solundaki açık kapıdan daha büyük bir başka odayı görüyor, sağındaysa aşağı yuka-

rı aynı büyüklükte, gömme mutfak dolapları, bir ocak ve yıkanmamış bulaşıkların piramit gibi yığıldığı evyesiyle bir oda daha var. Fark ettiği bir sonraki şey, altı bağlanmış ve üstü başı kirli, minicik elinde küçük bir kırmızı arabayla karşısında duran, korku ve merak karışımı bir ifadeyle kendisine bakan siyah saçlı küçük bir oğlan çocuğu oluyor. Birden arabayı Simon’a doğru kaldırarak, “Brum, brum, brum!” diyor. Simon dostça gülümsüyor, çocuk da ısıltı ısıltı kara gözleriyle karşılık veriyor.

Büyük odadan gelen bir kadın sesi, “Grayner,” diyor, “adama rahatsız etme. Onu buraya getir.”

Oğlan Simon’u baş parmağından tutup sesin geldiği odanın kapısına doğru çekiyor. Simon bir Afro-Amerikalı kadın görmeyi bekliyor. İlk önce yalnızca büyük bir koltuğun arkasını görüyor. Kadın sessize alınmış televizyonu izleyerek orada oturuyor. Küçük çocuk, Simon’u annesinin gözü önüne sürükleyene dek elini bırakmıyor.

Koltuğa dayanmış, uzun, ince, kırılğan görünümlü, açık renk kıvrıkcık, dağınık saçlı kadın ona çekingen, fırtına sonrası gök mavisi, derinden sıkıntılı gözlerle bakıyor. Yalnız televizyona kadar uzanan ve sanki dayak yemiş gibi morluklarla dolu olan bacaklarının değil, kucağında kavuşturduğu huzursuz ince, solgun kollarının da hem kırılğanlığını hem uzunluğunu vurgulayan ince, pembe, kısa kollu elbisesinin içinde terlemiş gibi görünüyor. Ama Simon’un şaşkınlığının nedeni bunların hiçbirisi değil. Uma Thurman’a, ya da en azından Uma Thurman’ın –fotoğrafı Ljubljana’daki evinin duvarlarını süsleyen tek film yıldızının– bire bir kopyası olan genç bir kadına bakmakta olduğunun farkına vararak kalakalıyor. Hayatında yalnız bir kez olsun karşılaşmak ve bir an için eline dokunup gerçek olduğunu kanıtlayabilmek arzusundan yorgun düşerek, gece yarısı gözünü diktığı tek kadına.

Şimdi ergenlik çağının tanrıçası, belli ki çok hasta ve görünüşüne bakılırsa sonuna çok yakın bir halde önünde oturuyor. Bir süre –böyle bir karşılaşma için olağan sayılamayacak kadar uzun bir süre– ikisi de şaşkına dönmüş, ikisi de gözle görülür şekilde rahatlamış, hatta belki memnun olmuş, ama bir nebze şüphe içinde ve şimdilik keyiflerinin fazla belirginleşmesine izin vermeyecek kadar ihtiyatlı bir şekilde göz göze bakışıyorlar.

“O değilsiniz...” diyor Simon. “Hayır. Ama... çok benziyorsunuz.”

“Bay Pacino da öyle söyledi,” diyor kadın zayıf bir sesle. “Buraya gelmeye başladığında, o olduğuna inanmadım. Her zaman en beğendiğim aktördü o. Favorilerimden biri. Ama gelip benimle ilgilenmeye başladığında, bakıcılarımdan biri olan Erica’dan, videocudan bütün filmlerini alıp bana getirmesini rica ettim ve geceler boyunca onları izledim. Bazılarını üç kez. Sonra o, izlemeyi bırakmam gerektiğini söyledi, yoksa artık gelmeyecekti. Böylece bıraktım. Artık gelmeyeceğini bilsem, sanırım hemen öldürdüm. Bugün burada olmayacağını, yapılacak önemli bir işi olduğunu ve kendisi yerine seni gönderdiğini söyleyince, çok mutsuz oldum. Ama şimdi buradasın, benim için sorun yok. Barton Fink’sin, değil mi? Çok konuştuğumu biliyorum, ben hep böyleydim. Sıklıkla dünyanın en sıkıcı kadını olduğum söyleniyor, ama yine de duramıyorum, enerjim her gün biraz daha azalsa bile. Ama hayatta olduğum sürece, konuşmak güzel şey. Sonra, her şey bittiğinde, sessizlik olacak, öyle değil mi? Grayner, bırak şunu! At elinden!”

Çocuk TV setinin altındaki elektrik kablosunu kapmış, fişi prizden çıkartıyordu.

“Barton, lütfen... öldürecek kendini.”

Simon eğilip kabloyu almaya çalışıyor, ama onu kavrayan ince parmaklar salıvermeyi reddediyor. Çocuğun gözleri

amansız, neredeyse düşmanca kararlılıkla parlıyor. Başka çaresi kalmayan Simon, eline yapışıp parmakları zorla açıyor. Çocuk gözyaşlarına boğuluyor, kendini yere atıyor ve odanın her tarafına saçılmış oyuncakların etrafında yuvarlanıyor. Tekme atıyor, yumruğunu vuruyor ve kollarını sağa sola sallayarak oyuncakları dört bir yöne saçıyor.

“Barton, git istersen. Belli ki çocuklar konusunda deneyimsizsin. Erica yakında Grayner’ı dışarı çıkarmak için burada olacak. Diğer her şey bekleyebilir. Gerçekten, gününü burada boşa harcamana gerek yok. Bu tür şeyler için fazla gençsin. Hem niye gönüllü oldun ki? Hoşuna mı gidiyor?”

“Aslında,” diyor Simon, “bunu ilk kez yapıyorum. Bay Vega benden yerini almamı istedi. Ne yapacağımı söyle bana.”

“Bay Vega kim?” diye soruyor kadın, şaşırarak.

“Bay Pacino demek istedim. Vega adında tanıdığım birini hatırlatıyor bana ve kimi zaman ona böyle diyorum.”

“Ama bu senin için çok fazla. Neden gitmiyorsun? Eminin seni bekleyen bir kız arkadaşın vardır.”

“Kalıp ne gerekiyorsa yapacağım. Sonra gelecek sefer hepsini öğrenmiş olacağım.”

“Grayner, beni zıvanadan çıkarmadan kes şunu! Kimse seninle ilgilenmeyecek, Erica bile senden vazgeçecek. Seni annenden uzaklaştıracaklar; alıp götürcekler ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz.”

Çocuk anlamış gibi görünüyor, çünkü hemen sakinleşiyor. Oturuyor, en yakındaki oyuncığa uzanıp onu Simon’a veriyor. “Brum, brum,” diyor, “brum, brum!”

Ancak bu bir araba değil, lego parçalarıyla inşa edilmiş bir ev.

“Şu anda onun için her şey brum brum. Her şey motor sesi çıkarmak zorunda.”

“Yoksa o da...” diye soruyor Simon, tereddütle.

“Hayır, o sağlıklı, Tanrı’ya şükür. Bu şeyi babasından kap-mama ve doğum yaparken çoktan hasta olmama rağmen, onun kanında virüs olmadığını söylüyorlar. Başka bir şey ilk onu öldürmezse, yaşayacak.”

“Sevindim,” diyor Simon. “Ne kadar zaman...”

“Ne kadar zamanım var? İlaç tedavisiyle, oldukça az, diyor-lar. Ama o kadar yorgunum ki Barton, o kadar çok yorgunum ki hemen şimdi ölebilirim. Grayner olmasa, ben... bilmiyo-rum ne yapardım. Bay Pacino senin senaryo yazarı olduğunu, onun için senaryolar yazdığını ve gerçek bir dâhi olduğunu söyledi.”

“Ah,” diyor Simon kelime bulamayarak. “Bay Pacino abart-mayı sever. İlk olarak ne yapmalıyım?”

“Önce etrafı toplamalısın, ama Erica gelip Grayner’ı götü-rene kadar bunun bir anlamı yok – birkaç dakikaya kalmadan yine darmadağın olur.”

“Nereye götüreceksin?”

“Mahalledeki bir çocuk yuvasına. Yalnızca beş saatliğine, böylece dinlenebileceğim. Grayner oraya gitmeye son zaman-larda başladı. Eminim ki Bay Pacino’nun işidir bu. İtiraf et-mese de, kendisi pek beyefendidir. En azından uyuyabilirim – geceleri uyuyamıyorum, çünkü Grayner sürekli uyanıp sız-lanıyor.”

Bir süre sonra Erica kapıya vurmadan içeri giriyor, belli ki burada âdet böyle. Erica, korku dolu gözleri ve endişeli bir ifadesi olan cılız bir orta yaşlı kadın. Tek kelime etmeden Grayner’ı kapıp yemek odasının öteki tarafındaki odaya gö-türüyor. Altını değiştiriyor, oğlan kıvrılıp bükülerek yüksek sesle itiraz ediyor, birkaç kez sakinleşip ba ba be be bu bu diye mırıldanıyor, ama sonra yine bağırmaya başlıyor. Erica onu giydirdikten sonra, hoşça kal demeden ya da Barton’a ve çocuğun annesine hiç bakmadan çocuğu dışarı götürüyor.

“Pek konuşkan değilmiş,” diyor Simon.

“Sağır ve dilsiz,” diyor genç kadın. “Ama altın gibi bir kalbi var. Onsuz ne yapardım bilmiyorum.” Bunları söylerken gözlerini Simon’dan ayırmıyor. Kendisiyle ilgili bir şey sanki canını sıkıyor ya da onu şaşırtıyor.

“Aslında bana birini hatırlatıyorsun, ama kim olduğunu hatırlamıyorum,” diyor en sonunda. “Mutsuz musun? Gözlerinde öyle derin bir hüznü görüyorum ki. Sorun ne?”

“Sana yardım etmeye geldim,” diyor Simon, konuyu değiştirerek. “Adını sorabilir miyim? Yoksa sana kısaca Uma mı demeliyim? Veya belki de Bayan Thurman?”

Bitkin bir gülümseme belirliyor yüzünde. “Mizah anlayışını sevdim. Çevremde herkes o kadar ciddi ki. Hepsi ölmek üzere olduğum için gülmeyi bilmediğimi düşünüyor. Adım kapının üzerinde.”

“AC/DC mi?”

“Evet, söylerken İcey Dicey oluyor.”

“Aslında, Acey Deecy.”

“Biliyorum, ama ben onu İcey yaptım, buz gibi soğuk anlamında. HIV pozitif olduğumu öğrenince, ruhum buz tuttu, Kuzey Kutbu’ndakinden daha kalın. İçimdeki buzu hissetmiyor musun, Barton?”

“Hayır.”

“Öyleyse ruhumu değil, yalnızca kalbimi hissedebiliyorsun. Kalbim hâlâ sıcak, hâlâ umuyor ve can atıyor. Anlamsız bu, biliyorum, ama kendi kalbimi nasıl öldürebilirim? Çok mu konuşuyorum?”

“En son ne zaman biriyle konuştuğumu hatırlamıyorum.”

“Yalnız bir tip olduğunu düşündüm. Derin ve ciddi. Sağlıklı olsam karşılaşmak isteyeceğim türde biri.”

“Şimdi karışlaştın.”

“Artık çok geç, Barton. Bana yardım etmeye geldin.”

“Ne yapmam gerektiğini söyle bana.”

“Grayner’in oyuncaklarını kaldır. Dairenin her yerine dağılmışlar. Buzdolabında bile birkaç tane bulabilirsin. Onları yan odadaki masanın üstüne koy ki bir daha her yere dağıtmasın. Gerçi hızla yapacaktır yine.”

“Ya sonra?”

“Sonra biraz etrafı süpürebilir, toz alabilir, mutfakla banyoyu temizleyebilirsin. Ve beni yıkayabilirsin, çok uzun zamandır banyo yapmadım. Sonra çöpü çıkarabilirsin. Çöp kutusu giriş kapısının dışında. Çarşafıları değiştirebilirsin – yenileri oradaki çekmecedeki. Mutfak lavabosunun üzerinde almam gereken hapların listesi var: bir göz at ve kaç tanesinin bugün için şimdiden işaretlendiğini gör. İlk üçü, sanırım. Öğleden sonra bir ara diğer beş hapi almamı sağlamalısın. İnat edersem, beni zorlaman gerekecek – tehdit et, döv beni, ne istersen yap. Burada işin bittiğinde, Grand Caddesi ile Graham Bulvarı’nın köşesindeki markete git. Buzdolabını gözden geçir ve neye ihtiyacım olduğuna bak. Yol üstünde, Graham Bulvarı’ndaki çamaşırhaneye bırakılacak bir kirli çamaşır torbası var – şurada, köşede. Geri gelince bana öğlen yemeği pişirebilirsin, pişirmeyi biliyorsan tabii. Yoksa bir sandviç yeterli olur. Sonra uyumadıysam konuşabiliriz. Bugün öyle yorgunum ki. Bay Pacino sık sık uyumama yardımcı olmak için bana bir hikâye anlatır. Diğer bakıcılarım o kadar dostça davranmıyorlar. Gitmeden önce, bana bir atıştırma hazırlayabilir ve Grayner için mama yapabilirsin. Senin için çok fazla olacak, biliyorum.”

“Hayır, olmaz,” diyor Simon.

“Rahatsız olmanı ve bir daha gelmemeni istemem. Tekrar gelecek misin?”

“Arkadaşım Al izin verirse, evet, gelmeyi isterim.”

“Vermesini rica edeceğim. İyi adamdır, anlayacaktır.”

“Neden tekrar gelmemi istiyorsun?”

“Gözlerindeki bir şey yüzünden. Bana sanki itici değilmişim gibi bakıyorsun.”

“Biliyor musun, ergen yaşta âşık olduğum aktrise tıpatıp benziyorsun. Fotoğrafını duvara yapıştırdığım tek aktrise. Felsefecilerin, yazarların, müzisyenlerin yanına.”

“Ama tek nedeni bu değil, öyle mi? Sadece Uma Thurman’a benzediğim için değil. Aynı zamanda sanki beni görür gibi bakıyorsun, değil mi? Icey Dicey, birkaç dakikalık pervasızlığın bedelini ödeyen üzgün bir kız.”

“Dün kendimi 64. kattan aşağı atmaya hazır olduğuma inanır mısın? Bugün yüz yıl yaşamak istiyorum.”

“Bana yalan söylemene gerek yok, Barton. Erica Grayner’la birlikte dönmeden ev işlerini halletsen iyi olur. Kaç senaryonu filme çektiler?”

“Bu konuyu daha sonra konuşalım.”

Simon işe koyuluyor. Icey Dicey (her ne kadar adı bu olmasa da) tekrar koltuğuna gömülüp, genelde reklamlarla dolu sessize alınmış televizyonu izlemeye devam ediyor.

“Sesi niye açmadın?” diye soruyor Simon.

“Çünkü bütün o aptalca sözleri duymak istemiyorum. Sadece resimlere bakarsam, insanların güzel, ilginç, akıllıca şeyler söylediğini hayal edebilirim.”

Simon buzdolabını açıyor. Bebek için süzme meyveler dışında, bomboş. Ne olursa olsun, temel ihtiyaç maddelerinden başka bir şey almayacak kadar küçük. Orta odadan banyoya geçilen kapıyı açıyor, üstünden atlanacak oldukça yüksek bir eşik var. Küvet bir yetişkinin içine uzanacağı kadar uzun değil. Bütün banyo iyi bir temizliğe muhtaç. Çekmeceleri açıyor, bir fırça ve faraş, bir sünger, bir bez, bazı sıvı deterjanlar buluyor.

Duyguları hemen çözümlenemeyecek kadar garip, ama itiraf etmesi gerekir ki aynı zamanda hoş ve sıcak. Silerken, ovarken ve durularken kendini hoşnut ama aynı zamanda rahatsız hissediyor. Mültimilyoner Vincent Vega’nın da –günah-

larına kefarete olarak değil, insan yanını canlı tutma arzusuy-
la- buraya temizliğe geldiği fikri, Simon'un hislerine fazladan
bir destek veriyor.

En büyük özgürlük bizzat senin seçtiğin yükümlülüklerde
değil midir? En büyük kölelik başkalarının sana verdiği öz-
gürlükte değil midir?

Bütün toplama işi bittiğinde ve banyo hazır olduğunda
Simon, Ivey Dicey'in koltukta uyukladığını görüyor. Önünde
çömeliyor ve kucağında yarı perçinlenmiş eline nazıkçe do-
kunuyor. Kendine gelip gözlerini açıyor.

Ne kadar da güzel, diye düşünüyor Simon.

"Barton, adın Barton, değil mi?" diyor, zor duyulur bir ses-
le.

"Gidip yıkanabilirsin. Bu arada ben çamaşırı götürür ve
markete uğrarım. Sonra yemek pişiririm."

"Tek başıma banyoya gidebilir miyim, bilmiyorum."

Simon doğrulup elini uzatıyor. Ivey Dicey her iki eliyle onu
kavrayıp ayağa kalkmayı deniyor. Neredeyse başarmışken,
tekrar koltuğa yığılıyor. Simon, tırnaklarının çaresizlik için-
de etine battığını hissediyor. Yeniden denerken kalkmasına
yardım etmek için öteki elini kullanıyor. Kadın çıplak ayakla-
rı üstünde durmayı başarıyor, ama ancak ona dayanarak dik
durabiliyor.

"Herhalde yatağa gitmen gerekecek," diyor Simon, "ama
çarşafı değiştirmedim henüz."

"Önce banyo yapmalıyım. Ter kokumu almıyor musun?"

"Sağlıklı ter kokusundan daha iyi bir şey yoktur," diyor Si-
mon.

"Ama benim terim sağlıklı değil ki. Ölümü kokluyorsun.
Kaçmamana şaşırdım."

"Doğumdan itibaren, hepimiz ölüm kokarız."

"Bazen biraz boş konuşuyorsun Barton, kusura bakma. Se-
nin boş olduğun anlamına gelmiyor bu, çünkü değilsin, ama

beni rahatlatma girişimlerin boş. Çok fazla çabalıyorsun. Ben kaderimi kabul ettim ve bu tür anlamsız sözler hakaret gibi geliyor. Banyoya gitmeme yardım et.”

“Sen nasıl...”

“Küvete ulaşmama yardım et, adım adım ilerleyelim.”

Simon genç kadını banyoya yönlendiriyor. Sol kolu onun boynuna dolanmış olarak, öne doğru sürünüyor, kendini sürüklerken dizleri bükülüyor. En sonunda kapıya ulaşıyorlar. Kadın orada, sol ayağını yüksek eşiğin üzerinden kaldırıp banyo taşlarına bırakıyor. Bir elini onun omzuna dayayarak, öteki ayağıyla devam ediyor. Sonra nefes nefese kalarak, kapı kasasına yaslanıyor.

“Şimdi bakkala gidebilirsin.”

“Seni böyle yalnız bırakamam.”

“Ne yani? Beni soyup banyoya mı sokacaksın? Bebek gibi yıkayacak mısın? İşine bak, iki gündür yemek yemedim.”

Simon kolunu uzatıyor, geri çekiliyor ve kapıyı kapatıyor.

“Git, Barton,” diyor kadın. “TV’nin altındaki çekmeceye para var. Lazım olanı al.”

“Özel bir beslenme var mı?”

“Var. Doktorum buna dengeli beslenme diyor. Şundan biraz, bundan biraz, her şeyden biraz. Bakliyat dışında, onlar bana gaz yapıyor. Bir de süt, süttten sonra hep kusuyorum. Ayrıca domates, o da bana kramp yapıyor. Sen gitmedin mi daha?”

Simon plastik çöp torbasıyla kirli çamaşır torbasını kaptı-ğı gibi merdivenlerden aşağı sürüklüyor. İlkini çöp kutusuna atıyor, ikincisini omzunda taşıyarak kaldırım üzerinden Graham Caddesi’ne doğru hızlı adımlarla yürüyor. Yukarıda bulutlar çoğalıyor ve çiselemeye başlıyor. Yol üzerinde şemsiye satan birini bulma umuduyla hızını artırıyor. Markete olabildiğince çabuk gidip dönmek istiyor. Kızı yalnız bırakmasının

sorumsuzluk olduğunu hissediyor – aniden yıgılabılır, kafasını küvetin kenarına çarpıp kendini öldürebılır, boğulabılır ve bu onun suçu olur. Ama ona bir şey pişirmesi gerekiyor, çünkü görünüşe bakılırsa bir süredir yemek yememiş, yoksa bu kadar güçsüz olmazdı. Öteki bakıcılar ne yapıyor? Her gün birisi gelmeli – ilgilenmiyorlar mı?

Belki o da pek yakında artık kendine bakamayacak noktaya gelecek. O zaman gurur, saygınlık kalacak mı? Manhattan Bulvarı'nı Graham Caddesi'ne bağlayan kavşakta, terk edilmiş görünen bir ıssız binanın önünde, Ivey Dicey ile aynı aşağılanmayla yüz yüze geleceğı düşüncesiyle çaresizliğe kapılıyor. Kendini sinirsel çöküşten korumak için onun mizah ve tarafsızlık duygusunun yarısını bile gösterebilecek mi? Birdenbire devam etme istek ve enerjisini kaybediyor. Dizleri çözölüyor ve çamaşır torbasını kaldırırma fırlatıp yanına oturuyor. Yüzünü siyah plastiğe bastırarak, gözyaşlarına boğuluyor. Neyse ki sokak boş. Yüz metre uzakta kaldırım üstünde ağır ağır ilerleyen tek bir Afro-Amerikalı adam var. Sağ elindeki bastonuna dayanıp onu yolunu bulmak için kullanmasına bakılırsa, kör olmalı.

Simon'un kafasından sürekli *gücüm yok, gücüm yok* söz-cükleri geçiyor. *En sonunda yalnız kalmaya gücüm yok*. Bir ev, bir sığınak, bir güvence ya da en azından son anlarında birinin onu okşamak ya da ona nazıkçe bakmak için orada olacağına dair bir umut bulmaya ihtiyacı var. Ivey Dicey'den ders almalı; kendisinin henüz yapmadığı yolculuğı o şimdiden yapıyor.

Yaşlı adam şimdi onun kirli çamaşırda dolu torbaya yaslanarak ve teselli edilemez şekilde hıçkırarak ıslak zemin üstünde oturduğunu görecekt kadar yakınında. Adam ona doğru bakınca, torbayı bağılıyormuş gibi yapıyor. Sonra onu omzuna atıp sendeleyerek uzaklaşıyor.

“Kahramanlar ağlamaz, oğul!” diye bağıyor adam, o ileri atılmadan önce.

Belki ağlamaz, diye düşünüyor Simon. Ama ben farklı türde bir kahramanım. Karanlık, umutsuz ve karmaşık – kesinlikle Hollywood gibi değil. Ve başka kanala geçmek için kullanılabilecek bir uzaktan kumanda da yok.

Utanç duyuyor, ama aynı zamanda son nefesini verene dek, her gün ağlamaya devam etmeyi istiyor. Ne kadar az zamanı olduğu düşündükçe ürperiyor. Her âna tüm duyularıyla bağlanması ve ister acı olsun, ister tatlı, hayatın sunduğu son damlaya kadar hepsini emmesi gerektiğini düşünüyor.

Torbayı çamaşırhanedeki çatık kaşlı kadına uzatıyor ve bir fiş alıyor. Sonra kavşağı geçip süpermarkete gidiyor ve sepete çabucak bir şeyler atıyor: tavuk butları, salata, fasulye, kabak, yoğurt, ekmek, salam, soğan, pirinç, makarna ve bazı otlar. Son olarak, bir şişe Arjantin şarabı ekliyor. Güzel bir şey pişirecek ve belki de birlikte bir kadeh şarap içecekler – tatildeymiş gibi. Dışarıda yağmur hâlâ çiseliyor, ama fazla değil. Dükkânın dışındaki satıcıdan şemsiye almamaya karar veriyor; böyle torbalarla yüklüken, şemsiye ancak ona engel olur. Ama karşıdan karşıya geçerken yağmur şiddetleniyor ve çamaşırhaneye ulaştığında şakır şakır yağıyor. Artık hemen hemen yolun yarısında olduğundan, şemsiye için geri koşması anlamsız görünüyor. Graham Caddesi’ndeki küçük dükkânlardan birine girip sağanağın dinmesini bekleyebilir, ama görevi onu çok kaygılandırıyor. Acele ediyor. Kadının kapısına ulaştığında iliğine kadar ıslanmış durumda.

Kapıyı vurma zahmetine girmeden, dirseğiyle tokmağa bastırıyor ve itip açıyor. İçeri girip sıırıslıkla torbaları yere koyuyor. Bir anda muşamba zemin üzerinde bir su birikintisi yaratıyor. İcey Dicey’yi koltukta ya da belki yatakta bulmayı bekliyor, ama ondan hiçbir iz yok. Kaygıyla adını sesleniyor ve banyo kapısına vuruyor. Cevap yok. Bir kez daha sesleniyor,

kapıya vuruyor, ama yine yanıt yok. Kapıyı açıyor ve onu küvette, suyun içinde yatmaktan çok oturur durumda görüyor. Başı arkasındaki duvara dayalı, elleri hafifçe kıvrılmış bacakları arasında kasığını gizleyerek kavuşturulmuş; gözleri kapalı, tamamen hareketsiz duruyor – ölü gibi.

“İcey Dicey!” diye bağılıyor Simon, kendisini bile şaşırtacak kadar yüksek sesle.

Ama küvetteki genç kadın kımıldamıyor. Simon içeri girip onun üzerine eğiliyor. Yağmur damlaları gömleğinden banyoya süzülerek zar zor seçilir halkalar oluşturuyor. Uzanıp altına dokunuyor. Soğuk, neredeyse buz gibi. Ama sanki nefes alıyor; solgun göğüsleri ritmik bir şekilde kalkıp iniyor.

Birden gözlerini açıp ona bakıyor. “Ah, Barton, sıırıslıklamsın. Ne oldu sana?”

“Yağmur,” diye yanıtlıyor. “Banyoya geldiğim için özür dilerim, korktum...”

Ardından gelecek sözcüklerden korkuyor.

“Öldüğümünden mi? Birçok kişi rahatları. Utanma, eminim ki daha önce çıplak bir kadın görmüşsündür.”

“Seni rahat bırakayım...”

“Hayır, bana yardım et. Süngerle biraz sıvı sabun al ve yıka beni. Kendimi yıkayamayacak kadar güçsüzüm. Lütfen beni temizle, kurula ve bana parfüm sık – şu raftakini, güzel kokmak istiyorum. Sonra yatmama yardım edebilirsin.”

“Ya öğlen yemeği? Bir şeyler getirdim...”

“Çok güçsüzüm, Barton. Temiz, temiz, temiz olmak istiyorum!” diyor sesini yükselterek. Sonra, zor duyulur bir fısıltıyla, “Böylece Grayner geri geldiğinde beni kucaklayabilir,” diye ekliyor.

Yalvarırcasına bakan mavi gözlerden yaşlar akıyor.

Simon duraksıyor. Daha önce hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamıştı, bu yüzden önceki deneyimlerden yararlanamıyor. Yerde bir su birikintisi oluşturarak, acayip bir

pozisyonda, küvetteki çıplak bir sarışın kızın üzerine eğilmiş olarak görüyor kendini. Uma Thurman’a, düşlerinin kadınına benzeyen bir kız; kendi kendine neden hayal gücünde bir sıçrama yapma cesaretini toplayamadığını, neden bu gerçekten o, kendisi gerçekten Barton Fink, banyo da en sevdiği filmde en sevdiği sahneyi canlandırabilecekleri bir yermiş gibi davranamadığını soruyor.

“Ağlama,” diyor.

“Bunlar gözyaşı değil. Gözyaşını nereden bulayım? Hepsi ni kullandım ben. Ayrıca, kendi talihsizliğine ağlamak onursuzluktur: ilgi ve merhametimizi hak eden pek çok kişi var. Sence de öyle değil mi? Giysilerini çıkart, Barton, üşüteceksin. Kurumaları için bir yere as. Sonra havluyla kurulan. Utanma, istersen gözlerimi kapatırım. Üstüne geçirmen için, şurada asılı duran bornozdan başka bir şeyim yok, ama omuzları çok dar gelir.”

“Önce seni yıkayacağım,” diyor Simon, “sonra başımın çaresine bakarım.”

Süngerle sıvı sabunu alıyor, banyonun kenarındaki su birikintisinde diz çöküyor, sol eline biraz sıvı sabun sıkıyor ve kızın suda gizlenmiş olan bedenine uzanıyor – ama eli yarı havada kalıyor.

“Her yerimi sabunla, Barton. Tepeden tırnağa. Hiçbir yerimi, hele kasığımı sakın atlama, özellikle de oramın temiz olmasını isterim. Seni iğrendiriyorsam, söyle ve git. Bay Pino’ya anlatmam. Kukumu yıkamak seni tahrik ederse, sorun yok, mutlu olurum. Hiç değilse bir an için hâlâ kadınmışım gibi davranasılırim. Ama bunu gizlemek zorunda kalacaksın, seks yapamayacağımızı biliyorsun; hastalığımı bulaştırmak isteyeceğim en son kişisin sen. Güvenli olan tek şey oral seks. Eğer penisinde yara yoksa. Ama bunun için benim de tahrik olmam lazım, daha fazla enerjiye ihtiyacım olacaktır. Ve ener-

jim yok, boş bir torba gibiyim. Çok üzgünüm. Belki gelecek sefer.”

“Bunu düşünmüyorum bile,” diye cevap veriyor.

Ama sabunu kırılğan bedenine yaymaya başlayınca; parmak uçlarıyla yumuşak derisinin baskı altında nasıl hafifçe gevşediğini hissedince; elini kızın göğüslerinin mütevazı ama baştan çıkarıcı çatalından aşağı kaydırınca; kız önce bir kolunu, sonra ötekini kaldırırken tıraş edilmemiş koltuk altlarına sabun sürünce; göbeğini sabunlayınca ve elinin cesurca bilinmeyenine içine girip bir beden daha önce hiç dokunmadığı kısmını sıvazlayıp ovmaya başlaması gereken an yaklaşıncaya, aklından geçen her ince düşüncenin öyle ya da böyle seksle bağlantılı olduğunu artık yadsıyamıyor. Bir pencereyi yıkar-ken olduğu kadar heyecanlı görünmek istese de, kalbi öyle hızlı atıyor ki kızın boynunda zonklayan damarları fark edeceğine emin oluyor.

Icey Dicey onun duraklamasını farklı yorumluyor.

“İnce bir yaradan ya da parmaklarından hastalık kapmaktan korkuyorsan, eldiven takabilirsin; eldivenler oradaki çekemecede duruyor.”

Simon gülümsemekten kendini alamıyor. Kazayla bir iğne batması onu bir düzine ölümcül hastalık kapmaktan daha fazla incitirdi. Ama ona anlatması gereken zaman bu değil. Hikâyesi beklemek zorunda kalacak. Yine de olan bitenler aynı hikâyenin parçası, bir adım ilerisi değil mi? Çünkü bir an sonra, sanki onu kendi gözünde küçültecekmiş gibi geçmişte hep kaçınmış olduğu bir şeyi yapmaya cesaret ediyor. Sol elinin parmakları kızın venüs tepesi üzerinden kayıyor ve vulvasının hafif açık dudakları içine biraz sabun sürüyor; Icey Dicey de, leğen kemiğinde zor seçilebilir bir yükselmeyle, ya da öyle görünüyor, sanki parmaklarının orada bedeninin diğer kısımlarına göre daha fazla oyalanmasını istercesine, daha kapsamlı bir uygulamaya olanak sağlıyor.

Ama Simon hızla büyüyen baştan çıkarıcıya yenilmek istemiyor: bunun bir temizleme ritüeli olacağına karar veriyor, başka bir şey değil. Icey Dicey tepeden tırnağa sabunlandığında, bedenindeki sabunu yavaşça durulamak için ıslak bir sünger kullanıyor. Sonra tıkacı çıkarıp suyu boşaltıyor. Bir havlu alıyor ve onun uzun bacaklı bedenini küvette olabildiğince kuruyor. Son olarak, onu bornoza sarıp küçük bir çocuk gibi yatağa taşıyor. Örtüleri üstüne çektiğinde, yorgunluktan kısılan gözleri kendisine gülümsüyor. Bunun, onun yanında kalmayı planladığını bildiği anlamına geldiğini umuyor.

“Barton,” diye fısıldıyor kız, gözlerini yumarak, “yanıma yat. Dışarıda yağmur yağarken bir şey düşleyelim. Başımıza gelebilecek en güzel şeylerle ilgili saf bir düş.”

Simon banyoya dönüp spor ayakkabılarıyla ıslak giysilerini çıkarıyor, onları çabucak dar alanda etrafa asıyor: pantolonu radyatörün, gömleği çamaşır sepetinin üzerine, külot ve çorapları da hasta anne küçük oğlunu güvenle kucaklayabilsin diye onu temizlemek için kullandığı sabundan kalan köpüklerin hâlâ durduğu küvetin kenarına; sonra onu kuruladığı ıslak havluyla kendini kurulamaya çalışıyor. Anladığı kadarıyla, evdeki tek havlu bu. Onu etrafına dolayıp, Icey Dicey’in pembe çarşaf altında uyukladığı yatak odasına dönüyor. Havluyu çıkararak yatak örtüsünün altına süzülüyor, kolunu beline dolayarak ona sokuluyor.

Sıra dışı bir keyif âni – hayatında böyle anlar pek az olduğu için daha da güçlü bir biçimde yaşıyor onu. Divam benim, diye düşünüyor. Güzel Uma Thurman’ım, düşleyen bir çocuğun düş kadını. Hayatın eşiğinde ölüyoruz. Onun daha uzun, en azından biraz daha uzun yaşayacağı kesin, ama ölümü beklemek dışında ne elde edecek bundan?

İlaçlarını henüz almadığını hatırlıyor; onlara bakmadı bile ve o da unuttu. Bilerek mi yaptı bunu? Peki ölüp gömüldüğü

anda küçük oğlana ne olacak – hangi yetimhaneyi boylayacak?

“Barton,” diyor kız usulca, “daha sıkı sarıl bana. Tüm kalbinle burada olduğun için öyle mutluyum ki. Buradasın, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtlıyor, ona sımsıkı sarılarak.

“Hakkında o kadar az şey biliyorum ki. Hollywood’da senaryo yazarı olmak nasıl bir şey? Yıldızların oynadığı bütün o filmler için yazmak?”

“Ah,” diyor Simon, “çoğu filme alınmadı bile. Sonunda bir rafa kaldırılıyorlar, fare ya da sıçanlar kemiriyor onları ya da kitap kurtları yiyor.”

“Ama sen modern bir tipsin, dijital kopyaları elinde olmalı. Ve filme çekilmemiş olanları varsa, onları gelecek yıl kullanırlar. Belki sadece üstlerinde bir parça çalışman, başı sona ve sonu da ortaya koyman gerekir – yaptıkları budur, değil mi?”

“Öyle bir şey,” diye yanıtlıyor Simon. “Hastalanmadan önce ne yapıyordun?”

“Üniversitede okuyordum. Kızılderili etnolojisi. Beyaz yerleşimcilerin beş yüzden fazla Kızılderili kabileyi yok ettiğini biliyor muydun? Ama sonra okumayı bıraktım. Büyük-büyük-babalarımın kurbanlarının çürüyen kavrılarını araştırıyormuşum gibi geldi bana. Ve dünyanın en harika işini buldum: Anaokullarına gidip masallar anlatıyordum. Parlayan gözlerini, küçük hayran yüzlerini hâlâ hatırlıyorum. Dünyanın onları beklediğine dair inançları da bir peri masalı. Bütün bunları küçük Grayner’ımın gözlerinde de görüyorum. Masallarımı dinlemiş olan binlerce çocuğu bünyesinde barındırıyor sanki.

“Masalları nereden alıyordun, bir kitaptan mı?”

“İlk başta, ama sonra –sanırım çok kısa sürede– hikâyeleri değiştirmeye başladım. Kendi örgülerimi katmaya. En sonunda ilerledikçe onları kafamdan uydurduğumu fark ettim. Böylece hepsi yeni, daha önce hiç anlatılmamış, hiç duyulma-

miş oluyordu. Her biri tek bir kez anlatılıyor ve duyuluyordu
- aynı hikâyeyi asla iki kez anlatmadım.”

“Birini anlat bana.”

“Ciddi misin?”

“Lütfen.”

“Çok şey istiyorsun, Barton.”

“Çocuklara anlattığın gibi bir hikâye anlat bana. Birini özellikle benim için uydur. Bizim için, şu andaymışız gibi, şimdiymiş gibi.”

“Çok acı verir. Senin yanında, mutluymuş gibi yapmayı seviyorum.”

“Birkaç saniye için -muş gibi yapmaya ihtiyacımız yokmuş gibi davranalım.”

“Ama sonra üzülürüz. Sen de kendinden yüz kat büyük bir acı taşıyorsun içinde. Onu gizleyebilirsin, o yüzden çabalamayı bırak. -muş gibi yapalım. Bütün masalların, romanların ve filmlerin özü -muş gibi yapmak değil midir?”

“Bay Pacino için yazdığım senaryolardan birinin hikâyesini anlatacağım sana.”

“Öyle mi?”

“Ama önce, sen bana bir hikâye anlat.”

“Peki.”

“Dinliyorum.”

“Bir zamanlar bir film yıldızına çok benzeyen güzel bir kız varmış. Kız bundan hoşlanmıyormuş. Kendisi gibi görünmeyi, bir başkasına benzememeyi tercih ediyormuş. Aslında, dış görünüşü dışında hiç benzemiyormuş da. Ta derinlerde, eşsizmiş. Ama ne yazık ki, ötekiler yalnızca onun dışını görüyormuş. Yüzeysel parıltı onlara da ışık tutsun diye onunla, onun yanında, herkesin gözünde ona yakın olmak istiyorlarmış.”

“Onları anlıyorum.”

“İşte bu kız kendisini olduğu gibi görecektir, ruhuna dokunacak bir prensi bekliyormuş. Yalnız bedenine değil – çünkü bedeni başka, ünlü bir kadının bedenini andırıyormuş. Beklemiş, beklemiş ve ummuş, ama prens ortaya çıkmamış. Belki de dış görünüşün ortaçağ zırhından daha zor kırıldığı ve en keskin mızrağa sahip en büyük kahraman tarafından delinebileceği bir çağda yaşadığımız için. Örneğin, farkında bile olmadan bunu yapabilecek Barton diye biri tarafından.”

“Öylesine mi?”

“Evet. Böylece masalımızın kahramanı olan bu kız, başka kızlar arasında kestirme bir yol aramış. Onlar derinleri görüyor ve kendisini oğlanlardan daha iyi anlıyormuş. Kız onları kucaklıyor, sıkıştırıyor, öpüyormuş. Ünlü bir oyuncuya benzediği için değil, kendisi için onunla birlikte olmak istiyorlarmış. Bundan tamamen eminmiş. O yüzden bazıları –sayıları fazla değil, sadece üçmüş– her şeyi daha ilginç kılmak için erkek arkadaşlarını getirdiğinde kızmıyormuş. Bilirsin, erkek çocukların dalga geçilebilecek çıkıntıları vardır. Masalımızın kahramanı da bu çıkıntılarla dalga geçiyormuş, sırf kız arkadaşlarını memnun etmek için. Ruhunu gördükleri için kucaklamayı sevdiği kızları. Çok geçmeden, öteki kızlar katılmasa bile bazı çocukların çıkıntılarıyla dalga geçebileceğini fark etmiş, ama bunu hiç yapmamış. Kimsenin arkasından bir şey yapmayı istemiyormuş. On iki yaşındayken verdiği bir kararmış bu. Her şey mubahtır, ama yalnızca eylemlerinin zarar verebileceği kişiler aynı fikirdeyse.”

“Çok haklısın.”

“Ama masalımızın kahramanı etten kemikten. O da insan ve hata yapmak insanlara özgü. Sence de öyle değil mi Barton? Bu yüzden bir şey yapmış –yalnız bir kez– yine de hemen çok pişman olmuş. Çok geç, tabii ki. Bir şeye pişman olduğunda her zaman çok geçtir; yoksa, pişmanlıkların asla bir nedeni yoktur. Kız gençlerden biriyle, Bronxlu bir siyahi delikanlıyla-

la bir araya gelmiş, hatta çocuk, New York borsasındaki bir simsarın ayakkabı boyası kadar siyahmış. Ona kur yapmış, armağanlar almış, dalkavukluk etmiş, yalvarmış. Kız da onunla burada, bu dairede buluşmuş. Tam da bu yatakta. Çocuk kıza senin bana sarıldığın gibi sarılmış. Arkadan. Ama sarılmakla yetinmemiş. Başka şeyler de olmuş. İğrenç ayrıntıları anlatmayacağım sana. Bu tür şeyler bir masalda yer almaz. Bunun masala benzer bir yanı yokmuş. Acımasız, şiddet dolu, aşağılayıcıymış. İşi bittiğinde çocuk saf kızı dövmüş, hatta yüzüne tükürmüştü. Sonra herkese anlatmış. Kız, arkadaşlarını kaybetmiş; telefonlarına artık cevap vermiyorlarmış. Her şeyi kaybetmiş. Buna karşılık, kısa sürede onu darmadağın edecek virüsü kapmış. Dokuz ay sonra da koyu tenli bir oğlan çocuğu doğmuş. İlk başta kız ondan nefret etmiş, hayatının en büyük hatasından o suçluymuş gibi. Ama küçük oğlan öyle tatlı, öyle masum, yol gösterilmeye ve öğretilmeye öyle muhtaçmış ki, kız kendinden nefret ederken onu gittikçe daha fazla sevmeye başlamış. Sonunda çocuk onun güneşi, hemen ölmek için tek nedeni haline gelmiş. Böylece günahattan kefarete doğmuş. Masalı beğendin mi?”

“İlaçlar.” Simon kalkıyor. “İlaçlarını almalısın.”

“Geri gel ve sarıl bana. Önceki gibi kendine bastır. Kollarının arasında her şey öyle güzel ki. Güvende hissediyorum. Ve bana senaryonu anlat – sıra sende. Bay Pacino için yazdığın senaryoyu.”

Simon bir kez daha kolunu beline dolayarak onu kendine çekiyor, önce usulca, sonra güçlü bir şekilde.

“Benim senaryom senin masalından daha karmaşık.”

“Gerçekten mi?” diye soruyor şaşırarak. “Bay Pacino, Hollywood’da basit hikâyelerden hoşlandıklarını söylüyor.”

“İşte o yüzden bunun filme çekileceğinden kuşkuluyum. Bir gün onu bitireceğimden de kuşkuluyum. Sonuna yakın olması gerekirken, nasıl gelişeceğini hâlâ kafamda netleştir-

medim. Öyle bir kurulumu var ki bir düzine farklı yönde ilerleyebilir.”

“Hikâyeyi ilerlediği kadarıyla anlat bana. Belki filme çekilmesi için nasıl sonlanması gerektiği konusunda sana akıl verebilirim.”

Bunun üzerine Simon, mümkün olduğu kadar az sözcükle, ama yeterince ayrıntılı olarak, tedavi edilemez bir hastalığı olduğunu öğrendiği günden, birkaç saat önce onun kapısına vurduğu ana kadar geçen olayları anlatıyor. İsimleri değiştiriyor: Al Pacino, Robert De Niro’ya dönüşüyor, kapıdaki isim AC/DC değil Mary Magdalene oluyor, kız Uma Thurman’a değil de Keira Knightley’ye benziyor. Ama sonuna doğru ayrıntılar o kadar açık seçik bir hal alıyor ki, Icey Dicey sözünü kesiyor:

“Ve sonra Mary Magdalene ona mutsuz bir kızla ilgili bir masal, onun Robert de Niro için yazdığı bir hikâye anlatıyor. Senaryoların böyle yazıldığını bilmiyordum. Bir hikâyeyi alıp ona yazım sırasında yaşananları ekliyorsun, sonra hayal gücün seni gerçeklikle değiştirdiğin bir çıkmaz yola götürüyor. O zaman uygun bir son bulamayacağından korkmana gerek yok, Barton. Yarım saat içinde sen buradan ayrılınca hikâye devam edecek. Dışarıda seni bekliyor. Bütün yapman gereken onu takip etmek. Belki de onu yönlendirmek ve kontrol etmek için çok çaba harcıyorsun. Belki çok fazla kitap okudun ve her hikâyenin, seninkinin bile, denenmiş ve test edilmiş bir kalıba uyması gerektiğini düşünüyorsun. Uymak zorunda değil, Barton. Biliyorum, çünkü meraklı çocuklar için yüzden fazla hikâye uydurdum. Hikâye kendi yolunu izlese bile her zaman bir kalıp vardır. Kahramanın kendi yaşamının yazarı olabileceğini düşünüyor mu hâlâ?”

“Zaman zaman olmayı diliyor.”

“Olamaz. Biz yaşamı yazmayız, yaşam bizi yazar.”

“Kahramanım bunu kabul edemez.”

“En çok neyi istediğini sor ona.”

“Uma Thurman’ı, yüreğinin yıldızını vatanına götürmeyi, ona büyüdüğü yerleri göstermeyi, onu tanıdığı kişilerle, arkadaşlarıyla, hatta anne-babasıyla tanıştırmayı istiyor. Herkese, medyaya bile, Hollywood’da senaryolar yazdığını, *Yaşamak İçin Acele Eden Çocuk* adlı oyunu için oraya davet edildiğini, takma adının Barton Fink olduğunu, Bayan Thurman’ın filminde başrolü oynayacağını ve nişanlandıklarını anlatmayı istiyor.”

“Barton, böyle bir iddiayla kimi etkilemek istiyorsun?”

“İddia değil bu. Bir hikâyeyi canlandırıyor olacağız. Haya-
ta rağmen kendimiz için yaratabileceğimiz birkaç hikâyeden birini.”

“Fakat Uma Thurman çok hasta. O kadar uzaklara seyahat etmek onun için zor olur. Hem küçük çocuğunu ne yapacak?”

“Belki de durumu bir süreliğine düzelir ve çocuğunu da yanında götürebilir.”

“Bazen düzeliyor, o zaman yaşam hemen hemen normal görünüyor. Gelecek sefer böyle olduğunda, belki çılgın fikrin gerçekleşebilir. Ama ne yazık ki benim hikâyemin kahramanının ötekiler pahasına gerçekleştirmek isteyeceği bir dileği var.”

“Dinliyorum.”

“Kahramanım, ölmeden önce bir kez daha, bir çocukla sağlıklı bir kız gibi seks yapmak istiyor. Çocuk dünyanın en yakışıklı erkeği olmayabilir, ama müthiş biri, müthiş karışık, müthiş orijinal bir aklı var. Talepsiz, beklentisiz ya da korkusuzca, sadece bilinmeyene yumuşak ve aynı zamanda tutkulu bir yolculuk olarak, onunla sevişmek. Bir daha asla geri gelmeyeceğimiz öteki tarafa onunla el ele gitmek.”

“Hayata rağmen yarattığımız bir hikâyeye daha mı?”

“Ama ölüme rağmen değil. Çünkü benim masalımın kahramanı virüslü. Unuttun mu?”

“Benim hikâyemdeki kahraman virüsten zarar göremez. Bir yıla kalmadan ölmüş olacak.”

“Yalnızca senaryodaki çocuk, Barton, yazarı da değil. O yüzden bunun dilek olarak kalmasına izin ver. O da bir şey. Özlemler de ortaya çıkar. Ve onlara karşı koymak zordur. Ama koymalıyız. Şimdi gitsen iyi olur. Erica her an Grayner’la geri gelebilir. Yatağımda seni çıplak bulmasını istemem. Benim saygın bir kız olduğumu düşünüyor.”

“Biraz erken değil mi...?”

“Git. Ve Bay Pacino’dan buraya tekrar gelmene izin vermesini iste. Diyelim ki iki hafta sonra, sıra yine ona geldiğinde.”

Simon yataktan çıkıp banyoya gidiyor, çabucak giyiniyor. Giysileri hâlâ nemli, ama bu bir şekilde işine geliyor; kendini aşırı ısınmış, kurumuş hissediyor.”

Kapı aralığında duruyor. “Ya ilaçların?”

“Erica her şeyle ilgilenir. Sana yeteri kadar işkence ettim. Teşekkür ederim.”

Al Pacino Ölüme Mahkûm Olanlara Ne Dedi

Şaşırtıcı bir şekilde Simon, dışarı çıkıp motoru çalışır durumda orada duran bir taksi görünce hayret etmiyor. Sürücü Simon'a başını sallayarak binmesi gerektiği işaret ettiğinde, taksinin gerçekten onu beklediği açıklık kazanıyor. Direksiyonda oturan kişi de vaktiyle ölü olan dazlak. Ama aynı kişi olamaz, çünkü insanlar hortlamaz. Belki de Vincent Vega'nın ikiz kardeşlerle ilgili hikâyesi doğrudur. 2 no.lu Bruce Willis. O yüzden ilk tepkisi kaçmak olmuyor.

"Hikâye kendi başına devam edecek. Akışına bırak..."

Ama onun hikâyesi başından beri kendi akışını izliyor zaten: onu kontrol etmeye yönelik her girişim bumerang gibi geri tepiyor. Hikâye kanatlarını kırpmaya çabalarıyla alay ediyormuş gibi, gerçekçi kalmasını sağla, yumuşat onu. Yaklaşık bir saat önce, acıma duygusu anlayışı, anlayış şefkati, şefkat de onu yanında isteyen birine yakın olma arzusunu doğurunca, en az beklenen yöne saptı. Uma Thurman "müthiş karışık, müthiş orijinal aklına" âşık olabileceğini söylemedi mi? Katıksız, sadık bir aşkla onunla sevişmek isteyeceğini söylemedi mi? Sağlıklıymış gibi, ikisi de sağlıklıymış gibi?

"Çok düşüncelisin," diyor sürücü.

"Pek konuşkan biri değilim."

"Ben de sessiz kalmayı yeğlerim. Dünya sözcüklerle dolu."

"Ne düşündüğümü merak etmiyor musun?"

“Aslında, hayır.”

“Beni nereye götürdüğünü ya da benimle ne yapmayı planladığını umursamadığımı düşünüyorum. Kaderimle bağlantılı olarak paniğe kapılmadığımı da. Merak bile yanımdan geçti gitti. Belki gerçekten Vincent Vega için çalışıyorsun, belki öldürülmüş bir adamın ikiz kardeşisin, ama şu anda boş kutularda ne olduğunu ve neden New York’a bir boş kutu getirmek zorunda kaldığımı öğrenmemeyi tercih ediyorum. Beni bütün bu olayların merkezine atan berduşun kim olduğunu da. Bay Vega’nın benden ne beklediğini bile bilmek istemiyorum. Yanıtı zaman getirecek. Eğer bir yanıt varsa tabii.”

Dazlak hiçbir şey söylemiyor. Şimdiden epeyce yol aldılar, belki beş kilometre. Yan sokaklar ağından ağır trafikte Queens’in merkezine doğru ilerliyorlar. Ya da Simon’a öyle geliyor.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye soruyor sürücüye.

“Zamanı gelince,” diye yanıtıyor adam.

Simon da susuyor. Aslında bir şey söylediğine bile pişman oluyor – onun yerine olaylar üzerine düşünüp taşınabilirdi. Ne var ki olayların, üzerinde konuşulunca çok açık oldukları ve bir çeşit kararı temsil ettikleri için bir şekilde bağlayıcı oldukları da bir gerçek, özellikle de onun için. Birdenbire üşüteceğinden korkuyor, çünkü giysileri hâlâ nemli ve üstüne yapıyor. Sonra pasaportunun, kredi kartının ve cep telefonunun pantolonunun yan cebinde olduğunu hatırlıyor. Çıkartıyor ve neme rağmen bozulmadıklarını görüyor, pasaport azıcık buruşmuş. Telefonu elinde tutmak, içini Vincent Vega’yı arama isteğiyle dolduruyor.

Tam o anda sürücünün cep telefonu çalıyor. Alışıldık bir hareketle onu kulağına dayıyor ve “Hayır efendim, o zaten burada benim arabamda. Yolumuza devam ediyoruz.”

Omzunun üzerinden uzanıp telefonu Simon’a veriyor.

Simon alıyor. “Vincent Vega, tahminim doğru mu?”

“Kesinlikle,” diyor ölümcül hasta milyonerin yorgun sesi. “Biraz neşelendin mi? Kız iyi, değil mi? Eşi emsali olmayan bir muhatap.”

“Peki siz nasılsınız?”

“Küçük bir ameliyata razı olmam için beni ikna ettiler. Arka arkaya dördüncüsü. Bu nedenle yokluğum beklediğimden uzun sürecek. Üzgünüm. Ama önünde, birçok işimde sağ kolum olan bir adam var. Ona güven. Seni korumak için çıplak elleriyle bir ayıyı boğacaktır. Bazı şeyleri sana açıklamasına izin verdim. Kişisel hikâyeni daha büyük olan bu dünyanın hikâyesine bağlayan gereken zaman yaklaşıyor – bir iz bırakmadan ölmek istemeyeceğine eminim. Başkalarının sana ihtiyacı var, Simon. Benim sana ihtiyacım var, bugün âşık olduğun kızın sana ihtiyacı var, dünyanın sana ihtiyacı var.”

Sessizlik oluyor; Vincent Vega aramayı sonlandırmış.

Simon telefonu sürücüyü geri vererek, “Duyduğuma göre bazı şeyleri açıklayacakmışsın,” diyor.

“Bana Bruce de,” diye yanıtlıyor sürücü ve sessizce arabayı sürmeye devam ediyor.

“Bruce Willis mi?” diye soruyor Simon şaşırarak.

“Ona benziyorum, değil mi?”

“Hepimiz birilerine benziyoruz. Peki gerçek adın ne?”

“Bu benim gerçek adım.”

“Ya kardeşin? Eğer kardeşin idiyse. O da mı Bruce Willis’ti?”

“Evet. İkizlerin aynı adı taşımaları normaldir.”

“Anlatmana izin verilen şeyi ne zaman anlatacaksın bana?”

“Gitmekte olduğumuz yere ulaştığımız zaman.”

Queens’te büyük bir araba tamir atölyesine varıyorlar. Simon arabadan iner inmez, etraftaki tek beyaz kişi olduğu hissine kapılıyor. Yarı-sökülmüş bir ciple uğraşan tamircilerin üçü de Afro-Amerikalı. İçlerinden biri dazlağı eski bir dost gibi karşılıyor ve atölyenin karşı ucundaki kapıya doğru iler-

lıyor. Willis ve Simon onu takip ediyorlar. Kapı daha küçük, sıra dışı denebilecek bir odaya açılıyor: elli metre uzunluğunda ve yalnızca dört metre genişliğinde. Karşı uçtaki duvara iki hedef tahtası asılmış. Kapının arkasındaki raflarda Simon bir silah sergisi görüyor – tabancalardan kısa, çift namlulu tüfeklere, küçük bir makineli tüfeğe kadar. Siyah adam bir çekmeceyi açıyor ve bir tabanca çıkarıyor. Becerikli hareketlerle, dolu olup olmadığını kontrol ediyor, bir susturucu takıyor, hedeflerden birine nişan alıp ateş ediyor. Simon kurşunun merkezdeki beyaz daireye isabet edişini görmekten çok, hissediyor. Atışın sesi bir çekicinin örtülü bir masaya donuk vuruşunu anımsatıyor.

“Beretta 92,” diyor adam. “Yarı otomatik, on beş kurşun, Luger 9 mm. kalibre. Kompakt, maksimum taşınabilirlik, güvenilir.”

Dazlak Simon’a bakıyor. “Eline tabanca aldın mı hiç?”

“Asla,” diye yanıtlıyor Simon. “Almaya da hiç niyetim yok.”

“Peki,” diyor Willis omuz silkerek ve cep telefonuna uzanıyor. “Bay Vega kızı koruyacak başka birini bulmak zorunda kalacak.”

“Bekle biraz.” Simon onu durduruyor. “Bazı açıklamaları hak etmiyor muyum? İki yetişkin normal bir konuşma yapamaz mı?” Cep telefonunu çıkarıyor. “Bay Vega’yı kendim arayıp neler olduğunu anlatacağım.”

Dazlak onu bir el hareketiyle durduruyor. Sonra öteki adama dönüyor. “Beş dakika verir misin?”

Adam tabancayı tekrar çekmeceye koyuyor ve kapıyı arkasından kapatarak atölyeye dönüyor. Simon’a sürekli olarak takipçisini anımsatan ve onu huzursuz eden Bruce Willis, bir sigara yakıyor.

“İster misin?” Paketi Simon’a uzatıyor.

“Bir seferliğine mahsus, hayır teşekkürler.”

“Mesele şu,” diyor Willis. “Bugün ilgilendiğin kızın ona gerçekten zarar verebilecek bir düşmanı var. Bay Vega böyle bir şey olmasını istemiyor. Bu düşman, çocuğun babası, kızın ondan değil, onun kızdan AIDS kaptığına inanmış. Daha önce defalarca onu öldürmekle tehdit etmiş. Birinin onu koruması gerekiyor. Tabancaya ihtiyacın var. Arkadaşım nasıl ateş edileceğini sana öğretecek ve sonra gidip o orospu çocuğunu öldürecek.”

“Dalga mı geçiyorsun?” diye soruyor Simon kısa bir aradan sonra.

“Kıza ne olduğu umurunda değil mi?”

“Onu başka bir yoldan koruyabilirim – silah olmadan! Onu yurtdışına götürebilirim, çocuğu da!”

“Hayal görmeyi bırak.”

“Peki neden Bay Vega bunu bana yüklemek istiyor?”

“Kızı tanıdığın için? Ona bağlandığını hissettiğin için? Ona üzüldüğün için?”

Simon sessizce uzun mekânın ucundaki hedefe bakıyor. Ona bir tuzak kurulduğunu ve fal taşı gibi açık gözlerle içine düştüğünü hissediyor.

“Düşünmeliyim,” diyor.

Bütün akşam, gece geç saate kadar olaylar üzerine kafa yoruyor. Elinde bir viski kadehiyle 64. kattaki cam duvarın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyor, Manhattan’ın aydınlık panoramasına bakıyor, yapayalnız ve tek başına, yalnızlıktan midesi bulanarak. Bütün bu lüks ona ne kadar yabancı! Icey Dicey’in mütevazı evine ne kadar daha yakın hissediyor kendini! Keşke gidip ona akıl danışabilse. Ne yapmak gerektiğini bilirdi o.

Taksi çağırmasını engelleyen hiçbir şey yok; yarım saate kalmadan onun yanında olabilir. Ama neden tehlikede olduğundan hiç bahsetmedi? Tehlikede mi? Vincent Vega’nın oyu-

nunda ancak çok geç olduğu zaman anlayacağı yeni bir bölüm mü bu? Ne için çok geç? Her şey için çok geç değil mi zaten? Belki birkaç saat önce içinde uyanan aşk dışında? Birkaç kısa, çılgın an için, son an gelene kadar birlikte? Bununla karşılaş-tırıldığında, gerisi bir hiç değil mi? Normal bir insan şimdiye kadar yakalayamadığı ve tekrarlanmayacak şans için öldür-meye hazır olmaz mı?

Vega'yı aramaya karar veriyor; Acil Durum'u seçiyor. Tele-fon çaldıkça çalıyor: saat neredeyse sabahın üçü. Simon uy-u-maya çalışıyor, ama düşünceler bir çekirge istilası gibi bey-nine doluyor ve bir dakikadan fazla hareketsiz oturamıyor bile.

Sabah saat dörtten sonra Vincent Vega'ya bir mesaj gönde-riyor: "Bir ustaya ihtiyacım var. Onun siz olmanızı isterim. Ne söylerseniz yapacağın. Soru yok, itiraz yok."

Yarım saat sonra, tam yatmaya gitmeden önce, bir mesaj daha gönderiyor: "AC/DC'nin evine taşınabilmem koşuluyla."

Kısa süre sonra, telefonunun biplemesiyle huzursuz bir uykudan uyanıyor. Vega'dan bir mesaj: "Tamam, ahbap. Koşul kabul edildi."

Belirsizlik ıstırabının sona ereceğine dair bu ani umut akı-şının verdiği heyecana rağmen, bitkinlikten uykuya dalıyor, ancak saat dokuz buçukta uyanıyor. Önce seyahat çantasın-dan kırmızı defteri çıkarıyor. *Cam Kent*'teki Quinn örneğini izleyerek, bulgularını, kuşklarını, planlarını, spekülasyonla-rını ve gözlemlerini –ileride birçok bulmacadan hiç değilse birini çözmesine yardım edebilecek her şeyi– oraya kaydet-miştı. Deftere göz gezdiriyor ve çok sayıda önemsiz ayrıntı buluyor; edebi bir bakış açısından ilginç gelen kayıt ve konu-şmalar, derin düşünceler, içebakış, felsefi parıltılar. İlk olayları anlatmak için çok fazla sayfa kullanmış, bunlar bir romanın, oyunun ya da senaryonun çerçevesini oluşturma amaçlı not-lar olsa, mantıklı gelirdi. İçinde yolunu yitirdiği (ve kurbanı

haline geldiği) muammayı çözmek için potansiyel yardım olarak ulaştıkları tek sonuç, kullanabileceği alanı kısıtlamaktı. Quinn'in defterindeki son cümle şuydu: "Kırmızı defterde hiç sayfa kalmadığında ne olacak?"

Şimdi kendisi de aynı soruyla karşı karşıya. Şu ana kadar kâğıtsız kalma olasılığını dikkate bile almamıştı. Önce kendisinin ölmesi daha olası görünüyordu. Sayfalara hızla göz atıyor ve yirmi boş sayfa kaldığını fark ediyor. Yazısını büsbütün küçültüp sayfanın milim milim her parçasını kullansa daha fazla alan kazanabilir, ama yeterli olmaz. Elbette (parasız kalan Quinn'in aksine) bir defter daha alabilir, ama bundan kaçınmayı tercih ediyor. Hikâyenin bir kısmını –belki sonucunu– başka yere taşımak zorunda kalsa, birliğini yitirip havada asılı kalacakmış gibi geliyor ona. Notlarını telgraf kadar kısa tutmaya karar veriyor.

"Katil Barton Fink," yazıyor ve defteri ortadan kaldırıyor.

Kahvaltıdan hemen sonra Willis'i arıyor (numarası Taksi altında kayıtlı). Queens'deki araç tamir atölyesine gidiyorlar. Arkadaki atış yerinde aynı adam çabucak ona Beretta 92 kullanmanın temel özelliklerini açıklıyor. Simon unutmayacağına ikna olana kadar onun hareketlerini taklit ediyor. Sonra hedefi vurmak için nasıl nişan alacağını öğrenmeye bir saat ten fazla zaman harcıyor; susturucuyu takıp çıkarma alıştırmaları daha az zamanını alıyor. Birini yakından vurmakla ilgili en iyi tavsiyeyi hatırlamaya çalışıyor, ancak bu her zaman mümkün olmuyor. Son olarak, aynı zamanda silah tüccarı olan tamirci, koşan bir hedefe ateş etmek için nasıl nişan alınacağını açıklıyor. Sonra Willis tabancanın, susturucunun ve üç fazladan kovanın parasını ödüyor. Simon her şeyi yanında getirdiği sırt çantasına koyuyor.

Bronx'a gidip sokaklar labirentinde dolaşarak biraz zaman geçiriyorlar. Willis'in doğru ev olduğunu düşündüğü bir evin önünde duruyorlar. Simon tereddüt ediyor, ama Willis

ona kurtulması gereken orospu çocuğunun bu saatte yalnız olduğuna dair güvence veriyor. Simon kapıya yaklaşacak ve sırt çantasının içindeki tabancayı tutarak bekleyecek; herif görüldüğünde, tabancayı hızla çıkarıp kalbine üç kurşun sıkacak. Kimse kapıyı açmazsa, orospu çocuğu muhtemelen sokağın dibindeki dükkâna gitmiştir. Kapı kilitli değil; New York'un bu kısmında yöre halkı yalnızca geceleri kapılarını kilitliyor. Sonra Simon içeri girecek, oturma odasında bir iskemleye oturup piç kurusunun dönmesini bekleyecek. Ortaya çıktığı anda, Simon kalkacak, ölmesi daha uzun sürsün diye üç kurşunu karnına sıkacak. Willis sokağın yüz metre aşağısında taksi içinde bekleyeceğine söz veriyor. Evden çıkınca, Simon koşmayacak, cep telefonu kulağında, biriyle konuşuyormuş gibi yaparak ağır ağır yürüyecek. Son derece basit.

Simon durumu farklı görüyor. Ama bunu ustasının ricası üzerine yapıyor, o yüzden tereddüt etmiyor. Sonuçları olacak, ama sorumluluk onun olmayacak – o sadece emirlere uyuyor. Taksiden iniyor, kısa yokuşu çıkarak ön kapıya geliyor ve zili çalıyor. Sessizlik. Tekrar çalıyor. Hiçbir şey. Üçüncü kez çalıyor ve bekliyor. Hiçbir şey olmuyor. Hâlâ evin önünde park eden Willis'e bakıyor ve kendisine kapı tokmağını denemesi için işaret ettiğini görüyor. Simon öyle yapıyor. Tokmak dönüyor, kapı açılıyor. Taksi kalkıyor ve ileride sokağın aşağısında duruyor. Simon havasız bir hole giriyor, açık kapıya doğru giderek orada buruşuk bir kanepede oturuyor. Beretta elinde, oturma odasına giriyor. Kapının arkasındaki köşede, sessize alınmış televizyon açık duruyor. Bunun iki anlamı olabilir: ya evde biri var ya da Grayner'ın babası sokağın köşesindeki dükkâna gitmiş. Simon evin her odasına bakıyor, ama kimseyi bulamıyor. Aile zengin değil, ev mütevazı şekilde döşenmiş ve her yerde fazlasıyla zevksizlik var. Kanepenin ucuna, holü ve ön kapıyı görebileceği yere oturuyor.

Önündeki sehpa da TV'nin uzaktan kumandasını görüyor. Düğmelere bakıyor ve sesi açıyor. Haberler. Obama adında bir Afro-Amerikalı başkanlığa adaylığını koyuyor. Kalabalık onu selamlıyor; belli ki işler yolunda. "Evet, yapabiliriz," diye tekrarlıyorlar arkasından, bunun kampanya sloganı olduğu açıkça ortada. Arkasından gelen haber finansal krizi, banka batışlarını, servetini kaybeden milyarderleri, Amerikalıları ve tüm dünyada milyonlarca başka halkı tehdit eden işsizliği detaylandırıyor.

Simon fena halde şaşırıyor. Şu son aylarda neredeydi? Ayda mı? Yoksa yalnızca kafasında var olan bir New York'ta mı? Buraya gelişinden beri ne kadar zaman geçti ve ne kadar zamanı kaldı? Tek bir gazete okumadı, dış dünya onu hiç ilgilendirmiyordu. Artık bu dünyanın parçası değilmiş, artık buna hakkı yokmuş gibi.

Cep telefonu çalıyor. Ekranda *Taksi* yazıyor.

"Geliyor," diyor Willis'in sesi. "İki dakika içinde burada olacak."

Simon sesi kapatıyor ve yeni gelen odaya girer girmez onu görsün diye kanepenin sağ ucuna geçiyor. Ön kapı öngörülen- den daha çabuk açılıyor, sonra çarparak kapanıyor. Simon hol müşambasında spor ayakkabıların gıcirtısını duyuyor. Açık kahverengi tenli bir adam odaya giriyor, boyu bir seksenin çok üzerinde, dik, özgüvenli ve ince, ama bir panter gibi sıçramaya hazır. Hem meydan okuyucu hem yardıma hazır yüz ifadesi değişiveriyor. Kapı aralığında donakalıyor, elindeki sigara paketini sıkıyor; sigarası tükendiği için dükkâna gittiği anlaşıyor. Simon, kucağında tabancayı gizleyen sırt çantasıyla kanepede oturuyor. Sakin görünüyor, hatta gülümsüyor.

"Ben mi gönderdi seni?" diye soruyor genç adam kendine gelince. "Saat üçte geleceğin söylenmişti bana."

"Hayır," diyor Simon, yavaşça ayağa kalkarak. "İcey Dicey gönderdi beni, o yüzden biraz erken geldim."

Sonra üç el ateş ediyor: iki el karnına ve bir el kalbine. Genç adamın gözleri pörtlüyor ve diz üstü çöküyor. Sonra öne devriliyor ve kirli halının üzerine kıvrılmış, biraz komik bir pozisyonda yatıyor. Sigara paketi hâlâ sımsıkı elinde. Bedenin altından kırmızı bir leke yayılmaya başlıyor. Simon tamamen sakin olduğunu fark edince şaşırıyor; en kötü ihtimalle, sakarlıktan bir dama taşını devirmiş gibi hissediyor. Az önce cinayet işlememiş, yalnızca bir yabancının işlediği cinayeti izlemiş gibi. Onu TV’de görmüş gibi. Duygusal açıdan eylemden uzak olduğundan, suçluluk hissetmiyor. Ama iyi kotarılmış bir işten gelen zevk ya da tatmin duygusu da yok. Potansiyel sevgilisi artık güvende olacağı için bir parça teselli bile. Hiçbir şey – atış hislerini de öldürmüş gibi.

Tabancayı ortadan kaldırıyor, sırt çantasını omzuna atıyor ve acele etmeden sokağa çıkıyor. Kapı hafif bir tıklamayla kapanıyor; her şeyi güvenle ve sakin sakin yapıyor. Sokağın aşağısına bakıyor ve ileride bekleyen Willis’i görüyor. Arka kapıyı açıyor ve arabaya biniyor.

“Tamam mı?” diye soruyor Willis.

“Üç atış, hedef ölü,” diye yanıtlıyor Simon.

Sonra ekliyor: “Madison Bulvarı , lütfen. Bay Vega’nın da-iresi. Sonra Williamsburg’a, beni aldığın yere. Taşınıyorum.”

Daireye girip çantasını toplamak için yatak odasına geçer geçmez ustası arıyor.

“Tebrikler, Barton. Kusura bakma, yanında olamıyorum. Bir kadeh içkiyle kutluyor olmalıydık. Ama er geç kutlayacağız elbette. Yakında sana emanet edilecek büyük role doğru ilk adımı attın. Şimdi geriye dönüş yok; katiller birliğinin bir üyesi oldun ve şu andan itibaren New York Polisi peşine düşecek. Ama bir yıla kalmadan öleceğine göre, bunun bir önemi yok. Şimdi aynı soylu nedenlerle öldürmeyi sürdürebilirsin. Ödülüne –sevdiğin kızın yanına taşınmana– gelince, bunun

biraz beklemesi gerekecek. Kız bir tıbbi bakım, anlaşmalar ve zorunluluklar ağına yakalandı. Adamlarım onu olabildiğince hızlı bir şekilde çekip çıkarmaya çalışıyorlar. Umutsuzluğa kapılma, bu iş olacak. Senin tam zamanlı bakıcısı olmak istediğini söylediğimde, mutluluktan ağladı.”

Vega telefonu kapattıktan sonra Simon, Willis'i arayıp onu Icey Dicey'in evine götürmesini rica ediyor. Vega'nın gerçeği söyleyip söylemediğini kontrol etmek istiyor. Willis kabul ediyor, ama ziyaret hiçbir işe yaramıyor. Kapıya ulaştığı anda sert bir Afro-Amerikalı hanım, hastasının uyuduğunu söyleyerek onu başından atıyor. Kendini iyi hissetmiyor ve ziyaretçi kabul etmiyormuş. Simon özel arkadaşı olduğunu söyleyerek ısrar ediyor, ama kadın acımasız. Daha sonra arayabilmesi için Icey Dicey'in numarasını isteyince de, polisi aramakla tehdit ediyor, çünkü iddia ettiği gibi gerçekten özel arkadaşı olsa, numarayı biliyor olurdu. Kapıyı suratına çarpıp kilitliyor.

Willis onu tekrar daireye götürüyor. Orada oturup, güneş batana kadar kırmızı defterinin sayfalarını çeviriyor. Notlarına bakıyor ve bir kalıp ya da en azından kalıba benzer bir şey bulmaya çalışıyor. Ama çalıştıkça, öyküden çok bir dizi dolambaçlı bulmaca oluşturan olaylar arasındaki ipler daha da ince görünüyor. Son üç ayın günlük kayıtları, karakter gelişimine, motivasyona, olasılığa, anlatı yapısına ilişkin neredeyse tüm kuralları çiğneyen korkunç dönüşümler, inanılmaz tesa-düfler ve acımasız dehşetler karmaşasıyla Şehrazat'ın öyküsüne benziyor; hiçbir kurmaca, tarih ya da psikoloji teorisine uymuyor ve aşırılıklarıyla, inanılması zor düğümleriyle, olayların doğal düzenine aykırı görünüyor. Ama buna rağmen, içinden geçen bir iplik var – bu kesin; tüm olaylar en azından, belli bir noktada, mantıksız olmalarına rağmen, hiç değilse mecazi bir değer kazanabilecek hikâyelerin potansiyel başlangıçları. Ama hepsi öylesine şeytanca birbirine dolanmış ki, küçük hikâyeler büyüklerin, büyükler de küçüklerin

içinde gizli, öncekiler daha bitmeden yenileri başlıyor ve her şeyin nasıl bir araya geldiğini gösterecek ilmekler neredeyse hiç yok. “Bu notlar ruhumdaki cehennemin bölük pörçük bir resmi,” yazıyor Simon son sayfalardan birine. “Ya ben? Bu cehennemdeki şeytanın izini bulmaya çalışan bir dedektif.”

Cehennem derinleşiyor ama ertesi sabah Willis arayarak bir cenazeye katılacaklarını, bu yüzden Simon’un uygun bir şey giymesi gerektiğini söyleyince aynı zamanda somutlaşıyor da. “Kimin cenazesi?” diye soruyor Simon, ama Willis çoktan kapatmış. Yarım saat sonra, arabayla Aşağı Manhattan’a doğru gittikleri sırada Willis, bu sorudan yine kaçınıyor.

“Son zamanlarda New York’ta çok fazla cenaze kaldırıldı,” diyor.

“Bay Vega’nın şoförlüğünü yapmaya başlayalı çok oldu mu?”

“Ben şoför değilim,” diyor Willis. “Avukatım. Bay Vega’nın hukuki işleriyle ilgileniyorum.”

“Ya,” diyor Simon şaşırarak. “Öyleyse çok önemlisin.”

Willis yolun geri kalanında inatçı sessizliğini koruyor.

Simon artık sürekli yanında taşıdığı Beretta’yı çıkarıp bırakıyor. Elinde insanoğlunun en büyük icatlarından birini tutuyormuş gibi geliyor ona. Bir nükleer silahla yüz binlerce kişiyi öldürebilirsin, ama kendi evinin köşesinde, sakince ve empatiyle kendini imha edemezsin. Ölüsünü görmek istediğin birini öldüremezsin; bir hata için öç alamazsın; başkasını korumak için birini öldüremezsin. Geceleri Harlem sokaklarında yürürken koruma olarak cebine nükleer bir silah koyamazsın. Nükleer silah son derece kullanışsız ve işe yaramaz bir alettir; kompakt, kullanışlı Beretta 92 ise sonsuza kadar arkadaşındır. Hepsinden önemlisi, seni okşamayı bırakmış olan ve yalnızca tokat atan bir dünyadan kurtulmanın en hızlı yoludur.

Namluyu alnına bastırıyor ve ona kadar sayıyor. On der demez tetiği çekebileceği ve acının saniyenin onda birinden uzun sürmeyeceği hissi, içini bir rahatlama duygusuyla, neredeyse coşkuyla dolduruyor.

Dikiz aynasında Willis'in onu izleyen gözlerini görüyor.
“Çok erken,” diyor sürücü.

Doğu Nehri iskelelerinden birinin yanına park ediyorlar, bir insan kalabalığı iskeledeki iki katlı bir yata düzenli bir biçimde biniyor. Dik merdivenden üst güverteye tırmanan son kişiler arasında yer alıyorlar. Üzerinde beyaz bir kurukafa ve “Zaman TÜKENİYOR” sözcüklerinin bulunduğu siyah bir flama, güçlü rüzgârla direğin tepesinde sallanıyor. Şimdi Simon yatın kime ait olduğunu açıkça anlıyor; tek soru sahibinin orada olup olmadığı.

Tekne iskeleden hareket edip açık denize doğru yol alırken, yanındaki yolculara yakından bakıyor. Çoğu altmışının üzerinde olsa gerek; Simon'a uygun biçimde bitkin görünüyorlar. Ama aralarında gençlik ve sağlık idealinden uzak görünen çok sayıda genç insan da var. Kimisi iki büklüm olmuş, kimisi topallıyor ya da tuhaf bir şekilde hareket ediyor ve hepsi fena halde soluk benizli – yüzlerindeki ifadeler uysal boyuna eğmeden asi başkaldırıya kadar değişiyor.

Yat Yukarı New York Koyu üzerinden Staten Adası'na doğru ilerliyor. Özgürlük Heykeli'ne yaklaşırken yavaşlıyor, dönüyor ve bir mil kadar uzağından etrafında daire çizmeye başlıyor. Deniz sakin, güneş pırıl pırıl ve Manhattan milyonlarca yansımayla göz kamaştırıyor. Simon saatine bakıyor: tam öğlen vakti. Bir şey olmak üzere, diye düşünüyor; olayın kurgusu alışıldık, orada bulunanların yüzlerindeki ifade tekdüze, törenler üstadı her an ortaya çıkabilir. Ve tam o anda Simon onu görüyor. Vincent Vega üst güvertedeki kaptan köprüsüne kadar ağır ağır topallıyor, parmaklığa asılıyor ve kalabalığın

susmasını bekliyor. Siyahlar giymiş, kravat takmış; senatör ya da mali işler müdürü rolündeki Al Pacino'ya benziyor.

“Sevgili dostlar,” diye başlıyor, yorgunluğu ve belki moral bozukluğunu yenmeye çabalayan bir sesle. “Biz tozuz ve toza döneceğiz. Birer birer gidiyoruz ve hiçbirimizin bizden önce son yolculuğuna çıkanlar için yas tutacak zamanı yok. Hatta birbirimizi bu tür duyguları haklı çıkaracak kadar iyi tanımıyoruz bile. Her ne kadar tek beden halinde, kusursuzca, belki askeri bir aygıttan daha mükemmel işleyen bir organizmada birbirimize bağlı olsak da, duygular değil, akılcı idealizm bizi bir araya getirdi. Adalet duygumuz, gelecek kaygımız, bizden sonraki en az üç kuşağa saygın bir yaşam garanti etme dileğimiz buna anlam veriyor. Cennet bahçemizde sağlıklı gelişimi engelleyen olabildiğince çok sayıda yabancı otu temizlemeye karar verdiğimizde, hiçbirimiz ilk çukuru kazmak dışında bir şey yapabileceğimiz konusunda kendimizi kandırmadık. Kestik ve diktik. Dünyadaki hiçbir kuruluş üyelerini Ölüm Mahkûm Olanlar Derneği kadar hızlı bir şekilde kaybetmiyor. Ama aynı zamanda, üyeliği bu kadar çabuk ve güvenilir şekilde yenilenen bir kuruluş da yok. Bazıları çıkışın etrafında dolanırken, bazıları girişte bekliyor. Ölümün yakın olmasından, çelişki sevgisi de dahil çok şey elde ettiğimizden, Ölüm Mahkûm Olanlar Derneği’nin asla yok olmayacak tek dernek olduğunu söylediğim zaman hepimiz gülümsemeliyiz. Ama buna rağmen, sevgili dostlar ve meslektaşlar, ara sıra bizim için geri kalanlardan daha değerli biri aramızdan ayrılıyor. İşte o zaman, akılcı idealizmimize rağmen, uzun bir yaşam sürmeyi bekleyen birine daha uygun düşen duygulara hâlâ sahip olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyoruz. O yüzden bugün sarsılmış durumdayım. Ve yastayım. Bu konuda yalnız olmadığımı biliyorum, ama sevgili Virginia Stillman’ımızın ölümü beni kabul edebileceğimden daha fazla etkiledi. Dünya üzerinde ilk gerçek izimizi bırakabileceğimiz

noktaya ulaşmamızı sağlamak için nasıl yılmadan çabaladığını hepimiz biliyoruz. Adanmışlık ve bağlılığının sonuçlarını biz daha görmeden Virgo'nun bizi bırakmış olduğu gerçeği üzüntümü daha da derinleştiriyor. Eminim, sizinkini de. Bu törene katılmak istemeyen annesiyle babası, küllerini bize emanet etti. Kendisi Özgürlük Heykeli'nin yakınlarında denize serpiştirilmek istedi, çünkü özgürlük yaşamı boyunca aradığı bir şeydi. Böylesi bir özgürlüğü bu dünyada bulamayınca, hiç değilse simgesel olarak, ona ölümden sonra yakın olmak istedi. Philip, kupayı getir lütfen.”

Siyah takkeli genç bir Ortodoks Yahudi, kaptan köprüsüne çıkan basamakları tırmanıyor. Elindeki gümüş kupayı, hafifçe eğilerek Vincent Vega'ya uzatıyor. Demek Beşinci Cadde'deki kapı görevlisinin Virgo'nun taşınmasına yardımcı olduğunu söylediği erkek arkadaşı gerçekten varmış! Kırmızı rüzgârlıklı tip Simon'u tanımasın diye eşyalarını ödünç verdiği genç adam. Asla sözünü etmediği erkek arkadaş. Tıpkı onu ilgilendirebilecek şeylerin çoğunda sessizliğini koruduğu gibi –ustasının sadık ve vefalı takipçisi. Ama artık var olmadığına göre, ona kin tutmaya hakkı var mı?

Vincent Vega köprünün kenarına doğru topallıyor ve teknenin Özgürlük Heykeli'ne bakan tarafında duruyor. Kupayı kaldırıyor ve külleri denize silkelemeyi deniyor, ama ani bir kuvvetli rüzgâr onları çaprazlamasına geri savurup üst güvertedeki insanların üzerine saçıyor. Simon da yanaklarına bazı küçük gri kar tanelerinin yapıştığını hissediyor. Bir an için tam bir sessizlik oluyor; herkes Vincent Vega'nın nasıl tepki vereceğini bekliyor sanki. Sonra birisi gülüyor ve ötekiler de rahatlayarak onu izliyor. Nihayet Vincent Vega da bu gülüşe katılıyor. Genç Yahudi boş kupayı yukarı getirirken taşıdığı aynı kasvetli ifadeyle basamaklardan aşağı indiriyor.

Gülmeler kesilince Vincent Vega köprünün ortasına dönüyor. “Belki de en büyük özgürlüğü bizim yanımızda bulduğu-

nu söylemek istiyor. Anısını bir dakika sessizlikle onurlandırırım.”

Güçlkle diz çöküp başını eğiyor. Ötekilerin hepsi de diz çöküyor. Simon aynısını yapmadan önce, göz ucuyla alt güvertedekilerin de diz çöktüğünü görüyor. Sessizlik bir dakikadan uzun sürüyor sanki. Ancak Staten Adası’ndan Manhattan’a dönerken yanlarından geçen bir feribotun düdüğüyle bozuluyor. Vincent Vega kalkana kadar kimse ayağa kalkmıyor.

Doğrulup bir kez daha köprünün parmaklığına tutunduğunda, beklenmedik bir şey oluyor. Öncekinden daha da güçlü bir rüzgâr, Vega’nın başındaki peruğu kaldırıp havaya uçuruyor, öyle ki enerjisi tükenene kadar yat boyunca savruluyor ve sonra, vurulmuş bir kuş gibi, denize yuvarlanıyor. Bu kez kimse gülerек sessizliği bozmaya cesaret edemiyor; herkes çıplak başlı liderlerinin nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyor. Vega birdenbire artık Al Pacino gibi değil, daha çok kırmızı rüzgârlıklı dazlak gibi, ya da hâlâ Simon’un yanında duran onun kardeşi gibi görünüyor. Bruce Willis ona bakıyor ve Simon belki de onun ikiz kardeşinin kemoterapi yüzünden saçını kaybettiğini fark ediyor. Onun da bir zamanlar Ölüme Mahkûm Olanlar Derneği’nin bir üyesi olduğunu, ama sonra bir şekilde başarısızlığa uğradığını. Ve belki bu nedenle beklenenden bir ay kadar önce ölmek zorunda kaldığını. Willis bakışlarını çeviriyor. Simon tekrar Vincent Vega’nın kafa derisini eliyle düzelttiği köprüye doğru ve kendini bu yeni duyguya alıştırmak istercesine bakıyor. Herkes hâlâ onun ne diyeceğini görmek için bekliyor.

“Bugün sembolizmle dolu,” diyor nihayet.

Her iki güvertede kısa bir alkış kopuyor.

“Sadece şunu söylemek isterim. Büyük bir özenle hazırladığımız ve tarihin akışını değiştirecek Sessiz Bıçaklar Gecesi uzakta değil. Yönetim kurulumuzun müteveffa üyesi, unutul-

maz Virginia Stillman şerefine kadeh kaldırırken hepimiz bunun farkında olalım.”

Güvertede birdenbire beyaz ceketli garsonlar beliriyor. Şampanya kadehleriyle dolu tepsiler taşıyor ve etraftakilere ikram etmeye başlıyorlar. İnsanlar uzanıyor, kadehleri çınlatıyor, birbirleriyle tokuşturuyorlar, bazıları kucaklaşıyor; birçoğu derinden etkilenmiş görünüyor. Bir süre sonra, Simon da bir kadeh alıyor. Willis’le kadeh tokuşturmak için döndüğünde, karşısında Dr. Woody Allen’in gülümseyen yüzünü görüyor.

“Barton,” diyor ufak tefek adam. “Hayat nasıl gidiyor?”

Ciddi biçimde hasta görünüyor. Sol yanağında koyu kahverengi lezyonlar var, sağ gözü içe doğru dönmüş ve dayak yemiş gibi görünüyor.

“Gerçekten oyaladınız beni,” diyor Simon. “Ölüme Mahkûm Olanlar Derneği’nin zaten var olduğunu neden bana söylemediniz?”

“Kendi başına çözen gereken, ama çözmediğin pek çok şey var.”

“Bana çok az şey anlattınız,” diyor Simon, belli belirsiz öfkelenmeye başlayarak. “Hepiniz. Zamanı geldiğinde sana anlatılacak cümlesini tekrar tekrar duydum. Hâlâ duyuyorum. Bana güvenmediniz mi? Sadece beni test etmek mi istediniz?”

“Neyi tercih ederdin?”

“Bana karşı açık olmanızı, özellikle de Bay Vega’nın. Her şeyi bana makul bir şekilde, mantıklı kararlar verebilecek biriyle iş yapar gibi sunmanızı. Beni adım adım kasvetli bir komplonun derinliklerine çekmemenizi. Bana kuşku ve belirsizlik bulaştırmayı bırakmanızı. Düşüne düşünce, hissede hissede, damla damla kanla beni vampirce kuruluşunuzun ağına düşürmeten vazgeçmenizi.”

“Bu kadar genç yaşıta ölmek zorunda olman gerçekten yazık,” diye yanıtlıyor Dr. Woody Allen gülümseyerek. “Aksi halde sana yazar olmanı tavsiye ederdim.”

“Gerçekten neler olduğunu bilmediğimi mi düşünüyorsunuz? Birkaç dakika önce bir çırpıda resmin tamamını gördüm. Sessiz Bıçaklar Gecesi’nin ne anlama geldiğini biliyorum. Bize yakın olduğu söylenen belirli bir günde, derneğin her bir üyesi Tanrı bilir kaç tane planlanmış kurbanı öldürmek zorunda kalacak. Hiç kuşkusuz her kıtada dernek üyeleri var. Sessiz Bıçaklar Gecesi tarihteki en büyük katliamlardan biri olarak hatırlanacak. Dünyanın ölmek üzere olmasından en sorumlu kişilerin kıyımı.”

“Devam et.”

“1 no.lu Bruce Willis’in neden ölmesi gerektiğini de biliyorum. Ben ona kırmızı rüzgârlıklı dazlak diyordum; bana habis, canı bir tip gibi görünüyordu. Oysa hiç alakası yoktu. Önceleri bir üyeydi. Başkalarıyla birlikte dünya çapındaki bu eylemi biçimlendirdi ve planladı. Sonra bir noktada aklı başına geldi ya da kalbi uyandı ve bir süre için kuruluşunuzun peşinden gitmiş kişileri gözden geçirdi. İki FBI ajanı beni görmeye geldi. Onun da onlardan biri olduğunu söylediler bana. Vincent Vega’ya getirdiğim kutuyla neden o kadar ilgileniyordu? Çünkü boştu. Önce içinde eroin olduğunu düşündüm. Ama hayır. Kutuda potansiyel üyelerin ve onların kurbanlarının adları, adresleri, telefon numaraları ve Sessiz Bıçaklar Gecesi’nin pürüzsüzce yürütülmesi için gereken başka ayrıntılar bulunuyordu. E-postanın ne kadar kolay izleneceğini gayet iyi bilen büyük patron, internete güvenmiyor. Armağan kutular aracılığıyla küresel iletişim, bir tek onun aklına gelebilecek yaratıcı bir fikirdi – hiç kuşkusuz pek çok açıdan dâhi bir adam. Gerçekteyse Dracula’nın bile rekabet edemeyeceği bir vampir.”

“Kesinlikle ona bildireceğim,” diyor Dr. Alen. Kadehine biraz daha şampanya koyan garsona teşekkür ediyor.

“Teşekkürler,” diyor Simon garsona ve tekrar Allen’a doğru dönüyor. “Ama hâlâ açıklığa kavuşturamadığım bazı şeyler var. Bütün bunlarda benim rolüm ne? Kimi öldürmem gerekiyor? Çoktan katil oldum – bunu el altından manipölasyonla başardı, yine de daha önce hiç hissetmediğim ama ölmeden önce en az bir günlüğüne tatmak istediğim duyguları yaşamamı sağladı. Sözünü ettiğimiz Güney Afrika’daki hapishane adasını hatırlıyor musunuz? O adadan anakaraya geri yüzme-yi başardım. Vega’nın niyeti dürüstlükten uzak olsa da, bunun için minnettarım ona. Aşk için öldürmeye hazır olacağımı biliyordu. Tüm dünyada başkalarını nasıl ikna ettiğini hayal etmeye başlayamıyorum bile. Ama her şeyden önemlisi, ölüme mahkûm olan milyonlarca kişi arasından neden beni seçti?”

“Belki de seçmedi” diye yanıtlıyor Woody Allen “ve sen yalnızca kendine özel görünüyorsun. Belki de hepimiz özel bir şey için seçildiğimizi düşünüyoruz. Belki hepimiz bize sundu-ğu şans için ona minnettarız, her ne idiye o şans. Ve belki hepimiz ona hayranız, ama aynı zamanda ondan korkuyor, hatta nefret ediyoruz. Ama derneğin üyeleri olarak kabul ettiğimiz görevler bize dayatılmadı. Üzerinde biraz düşündükten sonra, hepimiz onları kabul ettik, belki minnet duygusuyla, belki kötülüğe karşı mücadelede bazen bir can almanın gerekli olduğuna inanarak. Öte yandan, Barton, Vincent Vega’nın gerçekten sana özel bir rol vermiş olması da mümkün. Gerçek şu ki, ona göre sen sadece küresel tahtadaki bir satranç taşı değilsin. Seni duygusal olarak, son derece kişisel olarak algılıyor. Bu bir gerçek. Ama bundan fazlasını bilmiyorum. Sen yalnızca kanıya varabilirsin, hepimiz gibi. Vincent Vega böyledir işte: yalnızca kendisine güvenen ve açıklama istemeyen insanlara değer verir.”

“Ama doğru tahmin ettim, değil mi?” diye soruyor Simon.

“Bunu ne doğrulayabilirim ne de inkâr edebilirim.”

Kel Vincent Vega onlara doğru ilerlerken kalabalık saygıyla bölünüyor. Şimdi çok daha fazla topallıyor ve bir bastona ihtiyacı olabilirmiş gibi geliyor Simon’a. Yaklaştıkça, peruk-suz olarak bile yine Al Pacino’ya benziyor.

Simon’un önünde durarak, “Nasılsın ahbab?” diyor. Onu kucaklayacak gibi görünüyor, ama daha iyisini düşünüyor. “Woody?” Dr. Allen’a dönüyor. “Çok çalışıyorsun, bitap düşmüş gibisin.”

Woody Allen acı acı gülümsüyor. Vega bir kez daha Simon’a bakıyor.

“Sana bazı haberlerim var, ahbab. Hazır mısın?”

“Bir an için her şeye hazırdım.”

“Doğru yanıt. Bugün Manhattan Caddesi, Williamsburg’a taşınabilirsin. Willis sana yardım edecek. Her şey ayarlandı – kız arkadaşın seni bekliyor. Ona ve gayri meşru çocuğuna, Tanrı’nın şu anda insanoğluna gösterebileceğinden daha fazla sevgiyle bakacağını biliyorum. Ben gidiyorum. Bruce aracılığıyla bağlantıyı sürdüreceğiz. Ve cep telefonuyla.”

Dönüp tekrar köprüye doğru topallıyor. Simon yatın artık Özgürlük Heykeli’nin etrafında daire çizmediğini, tekrar kalkmış olduğu iskeleyle doğru yol aldığını ancak şimdi fark ediyor. Ustasının arkasından koşmak, herkesin önünde onu kucaklamak, hakkında yanıldığını göstermek istiyor. Şimdilik Vega’nın niyetini ve gerekçelerini anlamaktan aciz olduğunu göstermek. Ondan çok daha küçük olduğunu, ama bir gün onun boyunun en az yarısına ulaşacak kadar büyüyebileceğini umduğunu. Ona teşekkür etmek ve şaşmaz sadakat yemini etmek istiyor.

Ama kalabalığı yararak çıkışa doğru ilerlemeye başlayan kitle Vincent Vega’yı yutuyor.

“Zamanı gelince,” diyor Woody Allen, teselli edercesine omzuna vurarak.

Kim Kime Ne Dedi

Aynı gün öğleden sonra Simon, Icey Dicey'in yanına taşınıyor ve bakım ünitesinin temsilcisiyle, bakımının sorumluluğunu üstlenip tedavisinde işbirliği yapacağına dair bir anlaşma imzalıyor. Erica'nın kalacağı (ücreti hemen hemen kesinlikle Vincent Vega tarafından ödeniyor) ve Grayner'ı her gün beş saatliğine anaokuluna götüreceği, böylece annesinin kendine ve dinlenmeye biraz zaman ayırmayı sürdürebileceği konusunda da anlaşmaya varılıyor.

Aynı akşam, ikisi de ölmeye mahkûm olan Barton Fink ve Icey Dicey sevgili oluyorlar. Simon bu olayın sonuçlarına ilişkin ayrıntıları not etmemiş; tek ipucu, iki kısa cümleden ibaret: "Gözlemci nereye gitti?" ve "Ölümünden altı ay önce, Barton Fink yaşamaya başladı." Belki öteki düşüncelerin düzensizliği içinde ayrı bir düşünce olarak da, defterin son sayfasında: "Hayat ve edebiyat, birbirine paralel ama farklı dünyalar. Kimi zaman birinde yaşamak güzel, kimi zaman diğerinde, ama ne sadece birinde ne de diğerinde."

Williamsburg'daki Manhattan Caddesi'nde yaşam, ilk günlerde belirlenenden çarpıcı değişimler olmaksızın devam ediyor: Simon alışverişe çıkıyor, çamaşır yıkıyor, yemek pişiriyor, temizlik yapıyor, ortalığı topluyor ve küçük çocuk anaokulundayken, çok yorgun olmadığında Uma Thurman'ıyla sevişiyor. Onun her gün belli zamanlarda alması gereken hapları tam

olarak ölçüp ayırıyor. Bunların arasında, konuşuyorlar. Ne konuda? Bu da notlarında yer almıyor; yaşam rutinleştğinde konuşma, günlük yaşamı pek etkilemeden kendini tekrarlar ve yeniler.

Icey Dicey, Barton'ı hayatına Al Pacino'nun soktuğuna inanıyor hâlâ. Ölüm Mahkûm Olanlar Derneği'nden ya da Barton'un onun aşkını elde etmek için tamamlamak zorunda kaldığı görevden asla haberi olmuyor. Simon, onu masallar dünyasından kendisinin daha yeni taşındığı gerçek dünyaya sürüklemek için bir neden görmediğinden, bütün bunları ondan gizliyor. Genç kadının kendini o kadar hasta hissetmediği zamanlarda, Grayner'i ortalarına alarak, mahalle sokaklarında yürüyüşe çıkarıyorlar. Uma Thurman ışıldıyor, gülümseyişi engin ve cömert, genç kız adımlarıyla ilerliyor. Sonra ev işlerini kendisi yapmak ve yemek pişirmek istiyor; o zaman gerçek bir aile oluyorlar.

Willis iki kez, Icey Dicey'in uzun zamandır, Grayner'ın hiç görmediği Manhattan'da onları arabayla dolaştırıyor. "Aa," diye bağıyor çocuk, her yeni şeyi parmağıyla işaret ederek, "Aa!" Simon küçük oğlana âşık oluyor ve onun altını değiştirmekten, onu yıkamaktan ve doyurmaktan büyük bir zevk alıyor. Çocuk ona bağlanıyor ve kendiliğinden ona "Baba" demeye başlıyor. Logo parçalarıyla bir şey inşa etmek istediğinde, "Baba" ona katılmak zorunda kalıyor.

Simon çocuğun babasını öldürdüğünü biliyor, ama annesine anlatmıyor. İnsan hayatın saatlerini geriye doğru saymaya mecbur olduğunda, yakın geçmiş bile tarih gibi görünür. Birkaç kez Vincent Vega'yla telefonda konuşuyor; her seferinde ona, Sessiz Bıçaklar Gecesi'nde kimi öldürmesi gerektiğini soruyor. Her seferinde Vega, talimatlarını herkes gibi, olaydan on iki saat önce alacağını söylüyor. Bu durum Simon'a adaletsiz görünüyor, ama Bruce Willis ona bunun bir güvenlik önlemi olduğunu açıklıyor; derneğin herhangi bir üyesi,

planın yürürlüğe girmesinden önce soluğunu enselerinde hissettikleri FBI'nın eline düşecek olursa, ayrıntıları açığa çıkaramayacaklar.

Teknede Woody Allen'a ifade ettiği kuşkulara rağmen, "Cennet bahçemizde sağlıklı gelişimi engelleyen olabildiğince çok sayıda yabancı otu temizleme" fikri Simon'a dahice, şövalyece bir fikir gibi geliyor; sözü edildiği sırada olduğundan daha da fazla. Simon, Vincent Vega'ya çok şey borçlu olduğunun ve ilk cinayetten sonra, bir iki yabancıyı öldürmenin büyük bir mesele olmayacağını da farkında. Gerçek dünyada durum tam da böyle: insanlar ölüyor. Bombalar masum çocukları öldürüyor, yeraltı dünyasının üyeleri hesaplaşıyor, oğullar babalarını, erkekler eşlerini, askerler başka askerleri öldürüyor. Özlemek, sevmek, nefret etmek, inşa etmek, yıkmak, doğum yapmak, öldürmek – bütün bunlar ve çok daha fazlası hikâyenin birer parçası. Simon, defterinin son sayfasında ikilemini böyle yorumluyor.

Yeni bir tedavi yöntemi sayesinde Icey Dicey'in sağlık durumunun çok daha iyi olduğunu ve Grayner'la birlikte Ljubljana'ya kısa bir gezi yapmayı düşündüklerini de not ediyor. Orada onu gerçek Uma Thurman olarak tanıtacak, o da bir basın konferansında, Simon'un senaryosunu Al Pacino için yazdığı bir filmde başrolü oynayacağını söyleyecek. Ama çok geçmeden bunun çocukça olduğunun ve bütün yaşadıklarından sonra, ne kendine ne de başkalarına karşı, olmadığı biriymiş gibi davranmasına hiç gerek olmadığını farkına varıyor.

"Oyunun sonu!" Altını üç kere çiziyor.

Bruce Willis haftada en az iki kez uğruyor, Vega'dan armağanlar getiriyor: Grayner için bir oyuncak, Icey Dicey için şekerleme, Simon için bir kitap ya da CD. Kitapların konusu her zaman dünyayı tehdit eden çevresel felaket, CD de her zaman Brahms. Icey Dicey Brahms'ı nazıkçe, sabırla dinliyor, ama durmadan dinlediği *Keşke Zamanım Olsaydı* şarkısını tercih

ediyor. Sıklıkla üçü birlikte dinliyorlar, Grayner el çırparak, “Keşke... keşke... keşke!” diye tekrarlıyor.

Simon ve Willis arkadaş oluyorlar; Bruce iki kez Simon’u yakınlardaki bir barda bira içmeye davet ediyor. Derneğin bütün üyelerinin bir testten geçmek zorunda olduğunu söylüyor ona. Her biri sadakatini dönüşü olmayan bir eylemle göstermek zorunda kalmış: illa ki bir cinayetle değil, ama en azından yasanın gözünde onları tehlikeye atacak bir şeyle. Hepsi Sessiz Bıçaklar Gecesi söz konusu olduğunda tereddüt etmeyeceğini göstermek zorunda kalmış. Willis kendi rolünü de açığa vuruyor: son anda hainlik edebilecek kararsızlardan kurtulmak.

Kardeşini öldürmek zorunda mı kaldı? Bu soruyu yanıtlamak istemiyor. Simon’a neden ötekilerden daha ayrıcalıklı bir şekilde davranıldığını ve Vega’nın ona nasıl bir rol biçtiğini de açığa vurmamak istemiyor. “Hepsi zamanı gelince” diye cevap veriyor.

Hemen hemen her gün Simon defterine, “Düşünüyorum, düşünüyorum, sürekli düşünüyorum,” yazıyor.

Kredi kartı limiti azalmadı; hâlâ kullanabileceği neredeyse çeyrek milyonu var, çünkü parayı nasıl harcayacağını hiç bilmiyor. Sadece Icey Dicey ve Grayner için birkaç armağan alıyor, Grayner en çok oyuncak trenini ve dönen rayları beğeniyor.

Willis’in dördüncü ziyaretinden sonra Simon şunları yazıyor: “Icey Dicey gittikçe iyileşiyor. Yeni ilaçlar mucize yaratıyor. Bense kendimi gittikçe daha kötü hissediyorum. Baş dönmesi, eklem ağrıları, baş ağrıları, mideme saplanan sancılar. Icey fark etmesin diye dişimi sıkıyorum. Mutluluğumuzun hep sürmesini istiyor. Kendini sihirli masal dünyasından çıkarmak istemiyor. Her akşam yeni bir masal uyduruyor – bir tane Grayner için, bir tane benim için. Benim yanımda ve be-

nimle birlikte acı çeken sevgilim, dünyadaki en harika hayal gücüne sahip.”

Sessiz Bıçaklar Gecesi’nden bir gün önce Willis, Simon’u arabayla Williamsburg’dan alıp Madison Bulvarı’na götürüyor. Vincent Vega görevinin ayrıntılarını açıklamak istiyor ona. Simon asansörü 64. kata çıkarıyor, Vega bu kez yeni bir perukla onu eşikte bekliyor ve içeri davet ediyor. Sonra çatı terasına gidiyorlar. Beyazlara bürünmüş bir garson, tepsi üstünde bir şampanya şişesi ve iki kadehle mutfaktan geliyor. Dışarıya kadar onlara eşlik ediyor, şişeyi açıyor, tıpa terasın kenarından uçarak yüz seksen metre aşağıdaki sokaklara düşüyor. Sonra şampanyayı kadehlerine döküyor, tepsiyi bırakıyor ve gidiyor.

“Şerefe, Barton,” diyor Vega.

Kadehleri tokuşturuyor ve boşaltıyorlar.

“On dokuz saniye,” diyor Vega. “Bir keresinde bir insanın buradan kaldırıma düşmesinin on dokuz saniye süreceğini hesaplamıştım. Atlamayı göz önüne alırken bunu düşündün mü sen?”

Simon başını sallıyor.

“Seni tam zamanında aradığım için memnun musun?”

“Minnettarım.”

“Aşk çiçek açıyor mu?”

“Aşk çiçek açıyor, ben soluyorum.”

“Belirtirler?”

“Her gün daha kötü.”

“Tedavi olmaya karar vermedin mi?”

“Veririm belki.”

“Akıllıca olur. Bütün masrafları ben karşılayacağım. Kızın sana ihtiyacı var. Çocuğun da. Ve en önemlisi, benim de var.”

“Bu gece kimi öldürmem gerekiyor?”

“Kimseyi. Öldürmek için gelmedin buraya. Şuna bak.”

Cüzdanından bir fotoğraf çıkarıyor. Simon serseme dönüyor. Önce kendi resmine baktığını sanıyor, yine de ne zaman elinde sopa tutan bir beysbol oyuncusu gibi giyindiğini hatırlamıyor. Sonra fotoğraftaki çocuğun yalnızca ona benzediğini anlıyor. Çok benziyor.”

“Ljubljana’daki arkadaşım bana senin fotoğrafını gönderdiğinde,” diyor Vega, “oğlumun dirildiğini düşündüm. İki yıl önce spor arabasıyla yoldan çıkmıştı. Sonra, Barton Fink adını kullandığını öğrenince, alın yazısının koca adımlarla hayatıma girdiğini kabul etmek zorunda kaldım. Oğlum da filmdeki aktöre çok benzediği için o ismi kullanmayı severdi, favorilerinden biriydi o. Sanki benimmişsin gibi, seni kanadımın altına almak zorunda olduğumu hemen anladım.”

“Duygusal olabileceğinizi bilmiyordum,” diyor Simon.

“Hisler duygusallık değildir. Ve ölüme mahkûm olduğunda, onlara boyun eğmek zorunda kalırsın, hayatın boyunca onları itip uzaklaştırmış olsan bile.”

“Neden bunu bana daha önce söylemediniz?”

“Yanılmadığımdan emin olmak istedim. Seni tanımak, test etmek istedim. Çabaya değer olduğuna kendimi ikna etmek istedim.”

“Belki değilim. Son günlerde olaylar hakkında çok düşündüm. Dernek, planlarınız hakkında. Size duyduğum minnette rağmen, dünyamı altüst ettiniz.”

“Oğlumun ölümünden sonra, tamamen değiştim,” diyor Vega, duymamış gibi. “Hastalığımın haberini neredeyse rahatlayarak karşıladım.”

“Ama ben sizin oğlunuz değilim, Vincent. Simon Bebler’im, düşünmem için alan tanımadan megaloman öykünüze soktuğunuz Ljubljanalı bir öğrenciyim. O yüzden son zamanlara kadar benden beklediğiniz şeye uygun değildim. Yüzmeyi öğrenmemiş olsam boğulurdum.”

“Sana bir can simidi attım, Simon! Sana Icey Dicey’yi verdim. Ve şimdi yüzüyorsun, çok iyi yüzüyorsun. Nihayet yolunu bulduğun için ne kadar memnun olduğumu anlatamam.”

“Belki de birkaç saniye sonra o kadar memnun olmayacaksınız.”

“Niye? Sana sunduğum şeyi reddedeceğin için mi? Çok geç kaldın. Her şey açıklığa kavuştu. Aslında, seni iyi tanımadan önce niyetli olduğumdan çok daha azını sunuyorum sana. Oğlumu da harika şeyler için yetiştirdim ve onun da buna uygun olmadığı ortaya çıktı. Beni hayal kırıklığına uğrattı, ama bunun için ona olan sevgim azalmadı. Herkesin kendi sınırı, hayal gücünün aşamayacağı bir engeli vardır. İlk başlarda, son yıl içinde kendimin yüzde üç yüzünü yatırdığım derneği sana miras bırakabileceğimi umuyordum. Planın bir sonraki aşamasını hayata geçirebileceğini ve sonra, ölmeden önce, uygun bir halef bulacağını. Ama sen bu dünyada yaşamıyorsun, Simon. Asla yaşamadın. Umarım aşkı ve mutluluğu bulursun, ama dünyanın şimdiki haliyle bu kadarı yeterli değil. Senin için başarı olan, dünya için bir kayıp. Kişisel olarak benim için de. Sessiz Bıçaklar Gecesi arkamızda kaldığında benden sonra kimin devralacağını bilmiyorum hâlâ. Belki de hiç kimse. Belki en azından bir şey yaptığımız için memnun olup kendimi bu terastan aşağı atacağım. Doğruyu söylemem gerekirse, daha önce iki kez bunu yapmaya niyetlendim. Ağrı öyle kötü ki dayanamıyorum. Ama seninle ve senin acılarınla ilgilen dim. Bu daireyi ve iki milyon doları sana bıraktığım vasiyetin bir kopyası Willis’te. Sana söylemek istediğim şey bu. Yakında ben gidince, sen ve kız arkadaşın buraya taşınabilirsiniz. Para en iyi doktorları satın alır. Belki de mutluluğunu bir, hatta iki yıl uzatabilirsin. Sana daha fazlasını veremediğim için üzgünüm.”

Simon’un doğru sözcükleri bulması bir dakika sürüyor.

“Ben bunu hak etmiyorum Vincent ve vasiyeti yok etmek için hâlâ zaman var. Willis’i hemen şimdi çağırmanızı öneririm.”

“Seni seven birinden küçük bir armağan alamayacak kadar gururlu musun?”

“Hayır,” diyor Simon, gözyaşlarını tutamayarak. “Gururla ilgili değil bu. Bütün bunları yanlış kişiye vermenizle ilgili. Ben de sizi seviyorum –belki sizin beni sevdiğinizden de çok– ama hoşlanmayacağınız şeyler fark ettim.”

“Dene beni.”

“Icey Dicey ve ben, bize verdiğiniz kredi kartı limitiyle rahatça idare edebilirdik. Onun küçük deliği bizim için yeterli, Grayner için de. Belki de gerçekten benden önce öleceksiniz, ama sizi izlemekte gecikmeyeceğimi ikimiz de biliyoruz. Umarım en uzun yaşayan Icey Dicey olur, onun daha fazla şansı var. İlaçlarını düzenli olarak almadığı için kendini çok hasta hissediyordu. Şimdi alıyor. Grayner’ın olabildiğince uzun bir süre ihtiyacı var ona. Bana gelince, bütün bildiğim, ölümünden hemen önce benim için dünyaya bir kapı açan iki kişiyle en az iki ay geçirmek istediğim.”

“Her şey yoluna girecek, Simon. Yakında Beyaz Saray’da etraftaki en yetkin insanlardan biri olan siyah bir tip oturacak. Bu iyi bir şey. Dünyayı değiştirecek ve belki de onu yeni temeller üzerinde yeniden inşa edecek bir finansal çöküş geliyor. Bu da iyi. Çok geçmeden Sessiz Bıçaklar gecesi olacak ve en tehlikeli ayrık otlarını temizleyecek. En iyisi de bu.”

Simon cebinden bir tabanca çıkarıp Vincent Vega’ya doğrultuyor.

“Sessiz Bıçaklar Gecesi olmayacak.”

“Neden olmasın?”

“Artık çok geç. Dünyayı önümüzde uzun bir yaşam varken değiştirmemiz gerekir, günahlarımızın kefaretinin ödemek için son dakikada değil.”

Vega çok fazla şaşırmış görünmüyor.

“Seni rahatsız mı ettiler?” diyor üzgün bir biçimde. “Beynini mi yıkadılar?”

“Beynimi yıkayan sizdiniz. Ve size itaat eden daha pek çok kişi. Ama ben içinizi gördüm.”

“Hayır, Simon, sen âşıksın. Bunu ilk kez yaşarken hissettiğin coşku, tüm romantiklerin yakasına yapışan kuruntulara itmiş seni.”

“Romantik olan sizsiniz. Tanrı’nın boş tahtını işgal eden kurtarıcının görüntüsüne âşıksınız. Ama gerçekte, intikam arayan bir düşmüş meleksiniz.”

“Kime karşı?”

“Dünyaya, çünkü artık orada iyi karşılanmıyorsunuz.”

“Başarmasına izin verilmediği için inanılmaz derecede dengesiz olan oyun yazarlarının hayal gücü. Ve kendi kırıl-ganlığından korkan mağrur. Olmayan bir Yaratıcının yerini hızla alır bu.”

“O zaman hayal gücünün kendi başına mutlaka iyi bir şey olmadığı konusunda hemfikiriz. Seri katilin de ona ihtiyacı vardır. Ve siz tam olarak öylesiniz, Vincent. Küresel seri katili oynama hakkını kendine vermiş olan bir kült lider.

“Sen de kendine onu önleme hakkını mı verdin?”

“İnandığımdan başka türlü davranmam ben.”

“Beni öldürmek istiyorsan, şimdi yap bunu. Bir başka verimsiz tartışma istiyorsan, oturma odasına geçelim.”

“Yeterince tartıştık.”

“Bacaklarım öldürüyor beni. Biraz daha uzarsa, atlayacağım nasıl olsa.”

“Birbirimizi asla tam olarak anlamadık.”

“Benim suçum mu?”

“Sizin söyledikleriniz her zaman galip gelirdi; asla kendinizi yalanlayamazdınız.”

“Sen yalanlayabilirdin, ama yeterince cesaretin var mıydı?”

“Şimdi var. Ve çok sayıda masum insanı kapana kıştırdığınız planınızın Şeytan’ın işi olduğunu söylüyorum size.”

“Mümkün olanı yapmaya çalışıyorum ben...”

“Sizin hümanizmanız teoloji! Hepsinin olduğu gibi, bunun da şeytani bir tarafı var. Ve o tarafı siz cisimleştiriyorsunuz.”

“Hayır, Simon, o tarafı bir zamanlar Tanrı’ya atfettiğimiz gibi kendinden emin bir biçimde insafsızca davrananlar cisimleştiriyor. Yıkım da tıpkı yaratım gibi, zevk verir. Ama Şeytan, bir şeyi yıkmadan önce yaratmak için Tanrı’yı beklemesi gereken düşmüş bir melek değil midir? Yılmaktan başka bir şey yapamadığı için de, çoğu zaman aslında yaratıyormuş gibi davranmaz mı?”

“O sizsiniz.”

“Tekrar düşün. Şimdiden ölü olduğuma göre, senden hayatımı bağışlamamı rica etmiyorum. Sadece biraz daha uzun yaşayacak olan senin, yanlış anlamamı istemiyorum.”

“Sessiz Bıçaklar Gecesi olmayacak. Dünya bizim karışamayacağımız bir hikâye. Ancak gelişmesine izin verirsek bir olay örgüsü olur.”

“Öyleyse neden karışıyorsun, ahbap?”

“Ben yalnızca doğal akışını eski haline getiriyorum.”

“Ah,” diyor Vincent Vega endişeyle. “Koynumda bir yılan beslediğim niye aklıma gelmedi ki? Oğluma olan sevgim beni kör etti. Belki de o bunu hak etmedi bile.”

Geri çekilip kollarını sallıyor. Sonra aşağıda kaldırıma çakılıyor.

On dokuz, diye düşünüyor Simon. On dokuz saniyede iniş.

Defterdeki son cümle, dipnot gibi alta sıkıştırılmış son satır hiçbir şeyi aydınlatmıyor, yalnızca bulmacayı derinleştiri-

riyor: “Bazı filozoflar gerçeğin uydurulduğu kanısında. Daha fazla yerim olsaydı...”

Ama daha fazla yer yoktu, o yüzden Simon son düşüncesi-
nin ayrıntılarına girmede.

Yine de bu onu pek rahatsız etmiyor, çünkü notların sadece bir gün yazabileceği bir oyun, roman ya da senaryoda kullanılacak malzeme değil, ayrıca gerçek olayların bir kaydı olduğunu nihayet anladı. Vincent Vega’nın beklenmedik kaybı onu öyle çok etkiliyor ki olaydan sonraki ilk günlerde ne sokaklarda amaçsızca dolaşmakta teselli buluyor, ne de kasvetli yüzünü gülümsetmek için günde üç masal uyduran sevdiği kadının kucaklamalarında. Elbette, Al Pacino’nun öldüğünü söyleyemiyor ona: bunun doğrulanması kolay olurdu. Aynı zamanda, ne kadar isterse istesin, Vincent Vega’nın kim olduğunu da söyleyemiyor. Kendi kendine Vega’yı öldürmek gibi bir niyeti olmadığını, yalnızca onu Sessiz Bıçaklar Gecesini iptal etmeye ya da en azından ertelemeye ve yaptığının doğru olup olmadığını yeniden değerlendirmeye ikna etmek istediğini kendine söyleyerek içini rahatlatamıyor. Neden saldırganlaştığını, neden tabancasını çıkardığını bilmiyor. Gerekçeleri işe yaramayınca tehdidin işe yarayacağını mı umdu? Hatta ne pahasına olursa olsun planın uygulanmasını önlemesi gerektiği dışında bir gerekçesi var mıydı? Sevgilisine hiçbir şey söyleyemeyecek, hayatını kurtardığını bile. Çünkü ona ve Grayner’a sahip olmasa, uzun boylu düşünmeden, birlikte yan yana kaldırım boylayacakları umuduyla, kendini Vincent Vega’yla aşağı atardı.

Terası hemen terk etmiş, kapıyı açık bırakmıştı. Kadehini mutfığa götürüp kırmış, parçaları çöp bacasına atmıştı. Ayrılmadan önce, anahtarı içeriden kilide koydu. Vincent’in terasa tek başına gittiği, yarım şişe şampanya içtiği, sonra ya kazayla ya da tasarlayarak kenardan düştüğü izlenimi vermek istiyordu. Kaldırımdaki bedeni, etrafı polis ve izleyiciler-

le çevrili olduğu için görmedi. Sakin sakin, ilgilenmiyormuş gibi, Williamsburg'a ve sevdiklerine dönmek için en yakın metroya doğru ilerledi. Şampanyayı getiren garsonun kendisini terasta gördüğü, kapı görevlisinin gelip gidişini gördüğü, Bruce Willis'in onu Vincent Vega'nın ricasıyla oraya getirdiği, kendisiyle Vega arasında hiç zorlanmadan bağ kurabilecek Bas ve Tiz de dahil olmak üzere, FBI ajanlarının da sahnede olduğu ancak vagonda aklına geldi. Hiç kuşku yoktu: kapı er geç çalınacaktı. Muhtemelen polis değil, Bruce Willis onu Icey Dacey ile Grayner'ın önünde vurup indirecekti.

İlk üç gün hararetle CBS haberlerini izliyor. Azmettirici emir vermeyi başaramamış olsa da, Sessiz Bıçaklar Gecesi gerçekleşecek miydi? Tabii ki hayır, çünkü tüm dünyada en az bir yıl boyunca yankılanan bir medya olayı haline gelecekti. Başka her şeyle, özellikle de finans kriziyle ilgili haberler var. Demek ki bir sonuca ulaşmış. Hiçbir şey yaratmamış, ama son iki haftadır karışık bir zihnin ürünü gibi görünmeye başlayan -iyilik etmek isteyen, ama yanlış yönü seçen birinin ürettiği- bir şeyi önlemiş. Yine de Simon hâlâ Vega'nın hatalı olduğundan emin değil: o sırada inandığı şeye uygun davrandı. Belki de yanılmıştı.

Günler geçiyor. Simon sokaklarda dolaşüyor, verimsiz düşüncelerin labirentinde kayboluyor. Icey ile küçük oğlana göz kulak oluyor; yemek pişiriyor, temizlik yapıyor ve ortalığı topluyor; bedeninin yeni bölümlerinde filizlenen, gittikçe artan ağrıyla mücadele ediyor. Bir şey olmasını, olayların ortaya çıkmasını bekliyor. Willis'i arayabilir, ama aramıyor. Willis de onu aramıyor, bu durum onu büsbütün endişelendiriyor. Peki ya Ölüm Mahkûm Olanlar Derneği? Dağıldı mı? Federal polis Willis'i tutukladı mı? Onu tekrar görecek mi?

"Hikâyelerimi beğenmiyor musun?" diye soruyor Icey Dacey her akşam yatakta, endişeli yüzünü usulca okşayarak.

“Tükendiklerinde, Şehrazat’ın ölecek – bunu biliyorsun, değil mi canım?”

Bir süre sonra Simon, bunların hiçbirinin yaşanmadığı, bir edebiyat yapıtının koordinatlarını saptarken bütün hikâyenin hararetli beyninde tasarlandığı fikrine takılıp kalıyor: bir ayağı gerçeklikte, öteki kurmacada olan metafiziksel bir gerilim romanının temellerini atıyordu. Ancak Icey Dicey ve Grayner, durumun böyle olmadığının somut kanıtları ve her an gidip kırmızı defteri gözden geçirebilir; küçük ailesini savunmak zorunda kalma ihtimaline karşı kurtulmak istemediği tabancayla birlikte, dolaptaki sırt çantasının dibinde saklıyor onu.

Vega’nın ölümünden on gün sonra Willis nihayet onu arıyor. Bazı evrakları imzalamak için Lexington Caddesi’ndeki ofisine gelebilir mi acaba? Ne kadar erken o kadar iyi. Taksiye binmeli.

Simon kapana kısıtılacağından şüphelendiği için Icey ile Grayner’ı yanında götürmeye karar veriyor: Willis onu çocuğun önünde öldürmez. Sonra yeniden düşünüyor. En çok değer verdiği iki insanın hayatını tehlikeye atıyor olabilir; ölmesi gerekiyorsa, yalnız ölsün. Kararı kader verecek.

Bir taksi çağırıyor ve Manhattan’a gidiyor. Lexington’da bir gökdelenin on beşinci katında, “Wilis & Willis, Inc.” yazılı levhanın yanındaki zile basıyor. Canı sıkılmış gibi görünen sekreter ona biraz beklemesini söylüyor, sonra telefonu kaldırıp, “Bay Fink geldi, bay Willis,” diyor.

Telefonu kapatıp Simon’a ilerlemesini işaret ediyor.

İlk başta elleri cepte, pencere kenarında durarak sokağın karşısındaki uzun binaların cephelerine bakan adamı tanımıyor. Üstünde şık bir ince çizgili lacivert takım elbise var. Hafif eğik duruşu Simon’unkinden daha büyük bir bitkinliği getiriyor akla. Ancak adam arkasını dönünce Willis’i tanıyor.

“Simon,” diyor Bruce Willis.

“Bruce,” diyor Simon, en kötüsüne hazır olarak.

“Otur lütfen.” Masanın önündeki iskemleyi işaret ediyor.

Simon itaat ediyor.

Willis masanın arkasına oturuyor, “Bir süredir görüşmüyoruz,” diyor.

“Doğru,” diye karşılık veriyor Simon.

“Çok şey oldu o zamandan beri.”

“Dünya hali. Hikâyeler geliyor.”

“Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?”

“Pek yok.”

“Bilmek istediğin bir şey?”

“Bu sana bağlı.”

“Bay Vega’nın cenazesini kaçırdın. Woody Allen’in cenazesini kaçırdın. Kendi cenazene gelecek misin?”

“Ah,” diyor Simon. “Ne oldu Dr. Allen’a?”

“Özel bir şey yok,” diye yanıtıyor Willis. “Öldü.”

“İnsanlar ölür,” diyor Simon.

“Açıkça, Bay Vega’nın ölümü seni daha az şaşırtıyor.”

“Hiçbir ölüm beni şaşırtmıyor artık. Üzüntü veriyor, ama bu başka bir şey.”

“Doğru,” diyor Willis. “Üzüntüden kaçınamazsın. Dünyanın rengi haline geldi.”

“Ne istiyorsun benden?”

“Bay Vega’nın hukuki işlerine bakıyorum. Sanırım bunu daha önce söylemiştim sana.”

“Bana söylemediğin bütün şeylerin aksine.”

“Ben olmasam, sevgili Simon, şimdi en iyi avukatın bile seni kurtaramayacağı bir dar boğazda olurdun. O yüzden lütfen hakkında pek az şey bildiğin konular için beni suçlama.”

“Onlar beni ilgilendirmiyor artık. Umarım açıklamak için çağırılmamışsındır beni.”

“Yalnızca bazı önemsiz konuları. Bay Vega Amerikan vatan-daşı Barton Fink’e Madison Bulvarı, 64. kattaki dairesiyle

üstündeki terasın yanı sıra, üç milyon dolar bıraktı. O kişi olduğuna dair kanıtın var mı?”

Simon elini cebine atıyor ve pasaportunu masanın üstüne koyuyor.

Willis onu karıştırıyor, yüzü ifadesiz bir maske gibi. “Sekreterim bunun fotokopisini çekecek, birkaç evrak imzalayacakсын, hepsi o kadar.”

“O kadar mı?”

“O kadar.

“Güzel,” diyor Simon. “Kitabına göre oynayalım. Sıra bana geldiğinde, bu beklenmedik mülkiyeti istediğim kişiye bırakabilecek miyim?”

“Yasa bunu yasaklamıyor.”

“Son vasiyetimi onaylamaya hazır mısınız? Pek de uzak olmayan bir zaman için?”

“Bizler güvenilir noterleriz.”

“Senden bir şey rica edebilir miyim?”

Willis arkasına yaslanıyor, ellerini kavuşturuyor ve olumlu anlamda başını sallıyor.

“Sence Bay Vega’nın projesinin başarısızlığa uğraması yüz karası mıydı?”

“Bay Vega’nın hiçbir projesinden haberim yok. Bazı FBI ajanları beni görmeye geldi ve benzer sorular sordu, ama neden söz ettiklerine dair en ufak bir fikrimin olmadığını söyledim onlara. Bir avukatla görüşmekten mutlu olmadılar, o yüzden tekrar gelmeyeceklerini umuyorum. Seni de sordular ve seninle hiç karşılaşmadığımı söyledim. Şu ana kadar, tabii. Şimdi birbirimizi tanıyoruz.”

“Ama yeterince değil.”

“Yalnızca iki üç kişiyi gerçekten tanıyabiliriz ve onları bile yeterince değil.”

Willis bir süre sessizce ellerini inceliyor.

“İşlere bizzat dahil olmayız. Bunu bizim için kader ve verdiğimiz sırada doğru görünen kararlar yapar.”

“Birbirimizi bu kadar iyi anlayacağımız kimin aklına gelirdi,” diyor Simon.

“Bay Vega’nın vasiyetinde bir şart olduğunu belirtmeyi unuttum.”

“Buna şaşırmadım.”

“Barton Fink adıyla bilenen kişi, vasiyette sözü geçen mülkiyete ancak New York’taki en iyi kliniklerden birinde gerekli muayeneleri olup tıbbi tedaviyi kabul etmesi şartıyla hak kazanacak.”

“Nereyi tavsiye edersin?”

“Randevuyu aldım bile. Şimdi gidebiliriz.”

“Peki,” diyor Simon.

Willis onu West 24. Cadde’deki özel bir kliniğe götürüyor, beyaz koridorlar ve geleceğe ait ekipmanlarla donatılmış odalar labirentinde beyazlara bürünmüş elemanlar neredeyse sessizce, kendi aralarında fısıldaşarak konuşuyor ve dans edercesine hareketleriyle kliniğin aslında dünyanın sonuna doğru ilerleyen bir uzay gemisi olduğu izlenimi veriyor. Willis onu suskun bir sarışın resepsiyon görevlisiyle bırakıyor, kadın düzmece pasaportundaki detayları sisteme giriyor: Barton Fink, senaryo yazarı, 13 Nisan 1986, Waco, Teksas doğumlu. Daha sonra kadın ifadesiz bir sesle ondan geçip oturmasını rica ediyor. Willis de onunla beklemeye karar veriyor.

Saat ondan üçe kadar, tüm muayeneler yapılıyor: tam kan sayımı, idrar örneği, tomografi, akciğer kapasitesi, kalp ve denge duygusu, gastroskopi, kolonoskopi, karaciğer ve dalak biyopsisi, belirtilerle ilgili bir soruşturma, ilk teşhisin tarihi, tedavi yöntemi, önceki ameliyatlar. Sonuçlar doksan dakikada alınacak.

Willis'le birlikte kahve içmek için yakınlardaki bir Starbucks'a gidip karamsarca pencereden caddeye bakıyorlar. Bir buçuk saat içinde pek az konuşuyorlar.

"Aile nasıl?" diye soruyor Willis.

"Harika," diye yanıtıyor Simon. "Bu tür şeylerin mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Mümkün. Ama çok basit oldukları için bize göre olmadıklarına inanıyoruz."

"Peki ya Ölüme Mahkûm Olanlar Derneği?"

"Hiç öyle bir şey duymadım," diyor Willis.

Sonuçları almak için kliniğe dönüyorlar. Simon bedeninde kanserin en ufak bir izi olmadığını öğreniyor. Dalağı normal, hatta mükemmel çalışıyor. Belirtileri psikosomatik. Ya da emin olmak için tekrar edilen kan testlerinin doğruladığı hastalıkla bağlantılı. HIV-2 virüsünün, bir yıla kalmadan tam gelişmiş AIDS'e neden olabilecek en tehlikeli şekline yakalanmış. İlaçlar virüsün bu türüne karşı pek etkili değilmiş.

"Gidelim mi?" diye soruyor Willis.

"Teşhisin güvenilir bir bilim olmadığı açıkça ortada," diyor Simon. "En azından Ljubljana'da değil."

"Ya da diğer her yerde," diyor Willis.

Simon, Uma Thurman ve küçük Grayner, Williamsburg'daki daireyi terk edip Vega'nun Madison Bulvarı'ndaki çatı katına taşıyorlar. Orada yiyecek ya da kira parasının tükenmesinden kaygı duymadan yaşıyorlar. Simon miras kalan parayı, bakacak kimsesi olmayan ölümcül hastalar için bir bakım ünitesi kurmak amacıyla kullanmaya karar veriyor. Grayner odadan odaya koşarak, onunla saklambaç oynuyor. Ama Icey Dicey istekli değil. Mekân onu boğuyor. Aralarına girip, şimdiye kadar hissettiği yakınlık duygusunun yerini, birbirlerini duymak için bağırarak zorunda oldukları bir boşluğun almasından korkuyor. Taşınmalarından kısa bir süre sonra, gece-

leri ağlamaya başlıyor ve Simon'a dairenin onu korkuttuğunu itiraf ediyor. Okuduğu bir kitapta yer alan, içinde kendini ve kaderini tanıdığı bir yere benziyormuş.

Simon onun kırmızı defteri okuduğunu ancak sonradan fark ediyor. Yeterince iyi saklamamış. Eşyalarını karıştıracağını düşünmemiş.

İcey Dicey bir akşam, Grayner uyuduktan sonra ikisi Manhattan ışıklarına bakarak cam duvarın önündeki koltuklarda otururken, "Barton, senaryonu ne zaman filme çekmeye başlacaklar?" diye soruyor;

"Yakında," diye yanıtlıyor. "Yaşayacak bir yılının kaldığını öğrensem ne yapardım sorusunun yanıtını bulur bulmaz."

"Peki ne yapardın?"

"Benim için en değerli kişilere göz kulak olurdum. Ortalığı toplar, yemek pişirir, çamaşır yıkar ve yatakları düzeltirdim. Komik hikâyeler ve büyük bir bilgelik içermeyen masallar anlatırdım onlara. Onlarla uzun süre birlikte kalamayacağımı bilmenin acısını hafifletirdi belki bu. Çatı terasında, her akşam günbatımından önce piknik hazırlardım. Sonra alacakaranlıktan hemen önce beliren o harikulade altın ışığı seyrederdik. Yeniden çiçeklensin diye kurumuş bahçeyi canlandırırdım. Zamanı gelince de, özel bir şey olmamaktan hoşnut, yavaş yavaş karanlığa gömülürdüm."

EVALD FLISAR

Keşke Zamanım Olsaydı

Slovenyalı roman ve oyun yazarı Evald Flisar'ın çeşitli dillere çevrilen bu romanında, yirmi iki yaşındaki Ljubljanalı felsefe öğrencisi Simon Bebler'in başından geçenler anlatılıyor.

Roman ve filmlerin hayali görüntüleri içinde kaybolan Simon, ölümcül hasta olduğunu ve en iyi ihtimalle bir yılının kaldığını öğrenir.

Genç öğrenci hayatın sunabileceği her şeyi gittikçe kısalan ömrüne sığdırmak ister. Kendini kurmaca kahramanların rollerinde görmek arzusuyla, her türlü zihinsel ve bedensel durumu deneyimlemeye başlar. Ama oyun bir kez kurulduktan sonra, çabucak kontrolünden çıkar ve serüvenlerinin kahramanı olarak mı kalacağı yoksa er geç onların kurbanı mı olacağı sorusuyla yüz yüze gelir. New York'ta kendini tuhaf olayların içinde bulur ve Al Pacino, Woody Allen, Uma Thurman gibi olağandışı insanlarla karşılaşır. Kimdir onlar, ortak yönleri nedir?

Romanda yanıt bekleyen sorular çoğaldıkça, iç içe geçen gizlemlerin yarattığı gerilim ve heyecan da artıyor.

VARLIK

ISBN 978-975-434-637-4

9 789754 346374